

UDVISNING

En betænkning afgivet af Udvisningsudvalget,
et ekspertudvalg nedsat af indenrigsministeren
den 18. august 1995

BIND 1

Betænkning nr. 1326
København 1997

Købes hos boghandler eller hos

Statens Information, Statens Publikationer

Postboks 1103, 1009 København K

Telf. 33 37 92 28, Fax 33 37 92 80

Pris: 270 kr. inkl. moms

ISBN 87-601-6968-0
Nordsjællands Trykcenter
Oplag: 2000

Indholdsfortegnelse

Bind I

Kapitel 1 Indledning

1.1.	Udvalgets nedsættelse og kommissorium	27
1.2.	Udvalgets sammensætning	29
1.3.	Indholdet af betænkningen	31

Kapitel 2 Udvisningsbegrebet og de overordnede hensyn ved udvisning

2.1.	Udvisningsbegrebet	35
2.2.	Udvisningsgrunde	35
2.3.	Overordnede hensyn bag reglerne om udvisning som følge af strafbart forhold	37
2.3.1.	Retshåndhævelsessensynet	37
2.3.2.	Beskyttelsessensynet (gentagelsesrisiko)	38
2.4.	Overordnede hensyn bag reglerne om udvisning af andre grunde end strafbart forhold	38
2.4.1.	Statens sikkerhed	38
2.4.2.	Hensynet til overholdelse af udlændingelovens regler om lovligt ophold	40
2.4.3.	Visse ordensmæssige hensyn	40
2.5.	Hensyn, der taler imod udvisning	42

Kapitel 3 Den historiske baggrund for de nuværende udvisningsregler

3.1.	Oversigt	45
3.2.	Udvisningsreglernes historiske baggrund før ændringen af udlændingeloven i 1973	46
3.3.	Ændringen af udlændingeloven i 1973	50
3.4.	Justitsministeriets udvalg til revision af loven om udlændinges adgang til landet m.v.	51
3.4.1.	Baggrunden for nedsættelsen af udvalget	51
3.4.2.	Udvalgets kommissorium og sammensætning	52
3.4.3.	Udvalgets første betænkning fra 1979	53

3.4.4.	Udlændingebekendtgørelsen fra 1980.....	58
3.4.5.	Udvalgets anden betænkning fra 1982.....	60
3.4.5.1.	Almene principper for udvisningsreglernes udformning ..	60
3.4.5.2.	Flertallets forslag til udvisningsregler.....	62
3.4.5.3.	Mindretallets forslag til udvisningsregler.....	65
3.4.5.4.	Udvalgets forslag til lovregulering af humane hensyn i udvisningsafgørelsen.....	67
3.4.5.5.	Udvalgets forslag til regler for den processuelle behandling af udvisningsspørgsmålet.....	69
3.5.	Forslaget til udlændingelov i 1983 og Folketingets behandling af forslaget.....	69
3.5.1.	Forløbet af folketingbehandlingen af lovforslaget	69
3.5.2.	Lovforslagets indhold.....	70
3.5.3.	Retsudvalgets betænkning af 27. maj 1983.....	72
3.5.4.	Retsudvalgets tilføjelse til betænkning af 31. maj 1983 samt tillægsbetænkning af 2. juni 1983.....	76
3.6.	Senere vedtagne ændringer af udlændingelovens bestemmelser om udvisning.....	79
3.6.1.	Lov nr. 380 af 22. maj 1996 om ændring af udlændingeloven (Opholdstilladelser til voldsramte kvinder m.v.).....	79
3.6.2.	Lov nr. 1052 af 11. december 1996 om ændring af udlændingeloven (Udvisning på grund af narkotika- kriminalitet).....	81
3.7.	Drøftelser i Folketinget vedrørende udlændingelovens udvisningsbestemmelser efter vedtagelsen af udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983..	84
3.7.1.	Lovforslag vedrørende udlændingelovens udvisnings- bestemmelser.....	84
3.7.2.	Beslutningsforslag vedrørende udlændingelovens udvisningsbestemmelser.....	89
3.7.3.	Forespørgsler på udlændingeområdet med relation til udlændingelovens udvisningsbestemmelser.....	95
3.7.4.	Folketingsspørgsmål vedrørende udlændingelovens udvisningsbestemmelser.....	98
3.7.5.	Spørgsmål fra Folketingets Retsudvalg vedrørende udlændingelovens udvisningsbestemmelser.....	116

3.7.6.	Samråd i Folketingets Retsudvalg vedrørende udlændingelovens udvisningsbestemmelser.....	125
3.8.	Sammenfatning.....	126

Kapitel 4 De gældende materielle lovregler om udvisning

4.1.	Indledning.....	131
4.2.	Oversigt over udlændingelovens regler om udvisning ved dom.....	132
4.2.1.	Reglernes opbygning.....	132
4.2.2.	Udlændingelovens § 22.....	134
4.2.2.1.	Bestemmelsens tilblivelseshistorie.....	135
4.2.2.2.	Personkredsen.....	137
4.2.2.3.	Den begåede kriminalitet.....	141
4.2.3.	Udlændingelovens § 23.....	146
4.2.3.1.	Bestemmelsens tilblivelseshistorie.....	147
4.2.3.2.	Personkredsen.....	147
4.2.3.3.	Den begåede kriminalitet.....	147
4.2.4.	Udlændingelovens § 24.....	150
4.2.4.1.	Bestemmelsens tilblivelseshistorie.....	151
4.2.4.2.	Bestemmelsens systematik.....	152
4.2.4.3.	Personkredsen.....	156
4.2.4.4.	Den begåede kriminalitet.....	157
4.3.	Oversigt over udlændingelovens regler om administrativ udvisning.....	165
4.3.1.	Reglernes opbygning.....	165
4.3.2.	Udlændingelovens § 22, nr. 1.....	166
4.3.2.1.	Bestemmelsens tilblivelseshistorie.....	166
4.3.2.2.	Bestemmelsens anvendelsesområde.....	166
4.3.3.	Udlændingelovens § 24, nr. 5.....	167
4.3.3.1.	Bestemmelsens tilblivelseshistorie.....	168
4.3.3.2.	Bestemmelsens anvendelsesområde.....	168
4.3.4.	Udlændingelovens § 25.....	170
4.3.4.1.	Bestemmelsens tilblivelseshistorie.....	170
4.3.4.2.	Personkredsen.....	171
4.3.4.3.	Bestemmelsens materielle betingelser.....	172
4.4.	Udlændingelovens § 26.....	174
4.4.1.	Bestemmelsens ordlyd.....	174

4.4.2.	Tilblivelseshistorien for § 26, stk. 1.....	175
4.4.3.	Begrundelsen for § 26, stk. 1.....	176
4.4.4.	De hensyn, som skal inddrages efter § 26, stk. 1.....	176
4.4.4.1.	Tilhørsforhold til det danske samfund.....	177
4.4.4.2.	Opholdets varighed.....	178
4.4.4.3.	Alder, helbredstilstand og andre personlige forhold.....	178
4.4.4.4.	Personlig eller familiemæssig tilknytning.....	179
4.4.4.5.	Tilknytning til landet i øvrigt.....	182
4.4.4.6.	Manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet.....	182
4.4.4.7.	Risiko for overlast.....	183
4.4.4.8.	Udlændingens i øvrigt særligt svage stilling.....	185
4.4.5.	Vægtningen af de obligatoriske hensyn i § 26, stk. 1, i forhold til straffedommen (den begåede kriminalitet) . . .	186
4.4.6.	Undtagelsesbestemmelsen i § 26, stk. 2.....	188
4.5.	Udvisningsreglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v.....	189

Kapitel 5 De gældende processuelle regler om udvisning

5.1.	Indledning.....	191
5.2.	De processuelle regler i forbindelse med udvisning ved dom.....	191
5.2.1.	Hensynene bag de gældende regler.....	191
5.2.2.	Anklagemyndighedens virksomhed i sager om udvisning ved dom.....	192
5.2.3.	Flygtningenævnets virksomhed i forbindelse med udvisning ved dom.....	194
5.2.4.	Behandlingen i retten i forbindelse med påstand om udvisning.....	196
5.2.4.1.	Saglig og stedlig kompetence.....	196
5.2.4.2.	Tiltalefrafald.....	199
5.2.4.3.	Forsvarerbeskikkelse.....	200
5.2.4.4.	Varetægtsfængsling.....	201
5.2.4.5.	Anke af en udvisningsdom.....	201
5.2.5.	Fornyet prøvelse af rettens beslutning om udvisning.....	202
5.3.	De processuelle regler i forbindelse med administrativ udvisning.....	203
5.3.1.	Hensynene bag de gældende regler.....	203

5.3.2.	Udlændingestyrelsens virksomhed i sager om administrativ udvisning.....	205
5.3.3.	Indenrigsministeriets virksomhed i sager om administrativ udvisning.....	208
5.3.4.	Domstolsprøvelse af en afgørelse om administrativ udvisning.....	208
5.3.4.1.	Reglens tilblivelseshistorie.....	209
5.3.4.2.	De processuelle regler for domstolsprøvelsen.....	211
5.3.5.	Fornyet prøvelse af en afgørelse om administrativ udvisning.....	212
5.3.6.	Den Europæiske Menneskerettighedskommissions og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols behandling af en beslutning om udvisning.....	212
5.4.	Overførsel af strafforfølgning og udvisning som følge af en dom i udlandet.....	214
5.4.1.	Udlændingelovens § 51.....	214
5.4.2.	Overførsel af strafforfølgning.....	214
5.4.3.	Udvisning som følge af en dom i udlandet.....	216

Kapitel 6 Statistik over udvisninger

6.1.	Udvalgets overvejelser vedrørende fremgangsmåden for tilvejebringelse af statistik.....	219
6.1.1.	Indledning.....	219
6.1.2.	Henvendelse til byretterne og Østre og Vestre Landsret....	220
6.1.3.	Henvendelse til politikredsene, statsadvokaturerne og Rigsadvokaten.....	220
6.1.4.	Henvendelse til Rigspolitichefen.....	220
6.1.5.	Udlændingestyrelsens opgørelser over sager, hvori styrelsen har afgivet udtalelse til anklagemyndigheden om udvisningsspørgsmålet.....	221
6.2.	Statistik vedrørende afgørelser om udvisning ved dom	221
6.2.1.	Antal udvisninger ved dom i årene 1991-1995.....	221
6.2.2.	Antal udvisninger ved dom i årene 1991-1995 fordelt på nationaliteter.....	221
6.2.3.	Antal udvisninger ved dom i årene 1991 til 1995 fordelt på afgørelsestyper.....	222

6.2.4.	Antal udvisninger ved dom afgjort i 1995 fordelt på nationalitet og opholdsgrundlag.....	223
6.2.5.	Antal udvisninger ved dom afgjort i 1995 fordelt på opholdsgrundlag og afgørelsestype.....	224
6.3.	Statistik over antallet af Udlændingestyrelsens udtalelser til anklagemyndigheden i perioden fraden 1. januar 1988 til den 31. december 1996.....	224
6.4.	Statistik over administrative afgørelser om udvisning i perioden fra den 1. januar 1988 til den 31. december 1996.....	226
6.5.	Statistik over antallet af administrative udvisninger fra den 1. januar 1994 til den 31. december 1996 fordelt på henholdsvis nordiske statsborgere, EU-borgere (bortset fra nordiske statsborgere) samt øvrige nationaliteter.....	228

Kapitel 7 Domstolspraksis i relation til udvisning ved dom

7.1.	Indledning.....	239
7.2.	Udvalgets overvejelser vedrørende fremgangsmåden for kortlægning af relevant retspraksis.....	239
7.2.1.	Gennemgang af trykt praksis.....	241
7.2.2.	Henvendelse til landsretterne og eventuelt tillige udvalgte byretter med henblik på bistand til udvælgelse af relevant retspraksis.....	243
7.2.3.	Henvendelse til Rigspolitichefen og udvalgte politikredse med henblik på bistand til udvælgelse af relevant retspraksis.....	244
7.2.4.	Henvendelse til Rigsadvokaten og udvalgte statsadvokater med henblik på bistand til udvælgelse af relevant praksis.....	245
7.2.5.	Gennemgang af sager, hvori Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet har afgivet udtalelse til brug for anklagemyndighedens påstand om udvisning.....	246
7.2.6.	Den valgte metode til kortlægning af praksis.....	249
7.3.	Sager, som er gennemgået med henblik på en beskrivelse af domstolens praksis i relation til anvendelsen af udlændingelovens bestemmelser om udvisning.....	250

7.4.	Systematisering af retspraksis baseret på udvalgets gennemgang fordelt på udlændingelovens udvisningsbestemmelser.....	251
7.5.	Sammenfatning vedrørende domstolenes anvendelse af udlændingelovens bestemmelser om udvisning.....	370
7.5.1.	Gennemgang af domstolenes praksis fordelt på udlændingelovens bestemmelser om udvisning.....	370
7.5.1.1.	Udlændingelovens § 22 (udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet i Danmark i mere end de sidste 7 år samt flygtninge).....	370
7.5.1.2.	Udlændingelovens § 23 (udvisning af udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i landet i i mere end de sidste 4 år).....	374
7.5.1.3.	Udlændingelovens § 24, nr. 1 (udvisning af de i §§ 22 og 23 nævnte grunde af udlændinge, der har boet her i landet i mindre end 4 år).....	376
7.5.1.4.	Udlændingelovens § 24, nr. 2 (udvisning af udlændinge, der har boet her i landet i mindre end 4 år, og som idømmes en ubetinget fængselsstraf eller anden straffetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter (i visse tilfælde mindst 1 år) for en lovovertrædelse, der kan medføre fængsel i 2 år og derover, og hvor hensynet til retshåndhævelsen tilsiger udvisning).....	377
7.5.1.5.	Udlændingelovens § 24, nr. 3 (udvisning af udlændinge, der med fast bopæl og med henblik på varigt ophold, har boet her i landet i mindre end 4 år, og hvor der antages at foreligge gentagelsesrisiko).....	382
7.5.1.6.	Udlændingelovens § 24, nr. 4 (udvisning af udlændinge, der uden fast bopæl har opholdt sig mindre end 4 år her i landet, og som idømmes en betinget eller ubetinget frihedsstraf).....	385
7.5.2.	Gennemgang af betydningen af hensynene i udlændingelovens § 26 i domstolenes praksis vedrørende udvisning.....	389
7.5.2.1.	Hensynene i udlændingelovens § 26.....	389

7.5.2.2.	Længden af udlændingens ophold i landet samt udlændingens personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere.....	390
7.5.2.3.	Udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold.....	394
7.5.2.4.	Udlændingens tilknytning til landet i øvrigt.....	394
7.5.2.5.	Udlændingens tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.....	395
7.5.2.6.	Risikoen for at lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.....	396
7.6.	Udvisning på grund af narkotikakriminalitet.....	396
7.6.1.	Indledning.....	396
7.6.2.	Gennemgang af retspraksis vedrørende udlændingelovens §22, nr. 4.....	397

Kapitel 8 Udlændingestyrelsens afgivelse af udtalelse til brug for anklagemyndighedens overvejelser vedrørende udvisningspåstand

8.1.	Forelæggelse for Udlændingestyrelsen.....	403
8.2.	Anmodning om en udtalelse.....	404
8.3.	Udlændingestyrelsens udtalelse.....	405
8.3.1.	Indhold.....	405
8.3.2.	Udlændingens opholdsgrundlag samt beregning af opholdets længde.....	406
8.3.3.	Udlændingelovens § 26.....	408

Kapitel 9 Udlændingestyrelsens og Indenrigsministeriets praksis i relation til administrativ udvisning

9.1.	Forholdet mellem reglerne om udvisning ved dom og administrativ udvisning.....	411
9.2.	Administrativ udvisning.....	412
9.2.1.	Statens sikkerhed.....	412
9.2.2.	Ulovligt ophold.....	413
9.2.2.1.	Oprindeligt legale ophold.....	413
9.2.2.1.1.	Visumfrie udlændinge.....	413

9.2.2.1.2.	Udlændinge gift med en dansk statsborger eller med en i Danmark fastboende udlænding.....	414
9.2.2.1.3.	Udlændinge, der er omfattet af EF/EØS-reglerne.....	414
9.2.2.1.4.	Visumpligtige udlændinge.....	418
9.2.2.1.5.	Overskridelse af en meddelt udrejsefrist.....	418
9.2.2.2.	Oprindeligt illegale ophold.....	419
9.2.2.2.1.	Illegal indrejse over grænsen.....	419
9.2.2.2.2.	Overtrædelse af indrejseforbud.....	420
9.2.3.	Ulovlig næring - udlændingelovens § 25, stk. 1.....	421
9.2.3.1.	Indledning.....	421
9.2.3.2.	Ulovligt gade-/dørsalg.....	423
9.2.3.3.	Betleri.....	423
9.2.3.4.	Utugt.....	423
9.2.3.5.	Hasard.....	424
9.2.3.6.	Mindre berigelseskriminalitet.....	424
9.2.3.7.	Toldloven.....	425
9.2.4.	Alkoholmisbrug - udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 1....	426
9.2.5.	Brug eller besiddelse af euforiserende stoffer - udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 2.....	426
9.2.6.	Overførsel af strafforfølging til et andet land - udlændingelovens § 51, stk. 1.....	428
9.2.7.	Dom i udlandet for en lovovertrædelse med (tilsigtet) virkning i Danmark - udlændingelovens § 51, stk. 2.....	429
9.3.	Generelt vedrørende fastsættelse af udrejsefrist i udvisningssager, der afgøres administrativt.....	430
9.4.	Praksis i relation til fastsættelse af længden af indrejseforbud.....	431
9.4.1.	Statens sikkerhed.....	431
9.4.2.	Ulovligt ophold.....	432
9.4.3.	Ulovlig næring.....	432
9.4.4.	Alkoholmisbrug.....	432
9.4.5.	Brug eller besiddelse af euforiserende stoffer.....	432
9.4.6.	Strafforfølging eller dom i udlandet.....	433
9.5.	Den praktiske anvendelse af udlændingelovens § 26.....	434

Kapitel 10 Retsvirkningerne af en udvisning

10.1.	Bortfald af visum eller opholdstilladelse.....	437
-------	--	-----

10.2.	Indrejseforbud.....	437
10.3.	Visumpligt som følge af et gældende indrejseforbud.....	438
10.4.	Afvisning som følge af et gældende indrejseforbud.....	440
10.5.	Udelukkelse fra meddelelse af opholdstilladelse som følge af et gældende indrejseforbud.....	440
10.6.	Effektivering af en beslutning om udvisning.....	444
10.7.	Udelukkelse fra meddelelse af opholdstilladelse på grund af omstændigheder, der kunne medføre udvisning.....	445
10.7.1.	Bestemmelsens indhold og tilblivelse.....	445
10.7.2.	Retsvirkninger af bestemmelsen.....	446
10.7.3.	Bestemmelsens anvendelsesområde.....	447

Bind 2

Kapitel 11 Reglerne om fornyet prøvelse af en afgørelse om udvisning

11.1.	Indledning.....	459
11.2.	Fornyet prøvelse af en beslutning om udvisning ved dom	459
11.2.1.	Lovbestemmelsen.....	459
11.2.2.	Historisk baggrund.....	460
11.2.3.	Betingelser for adgangen til fornyet prøvelse.....	462
11.2.4.	Processuelle regler.....	467
11.3.	Fornyet prøvelse af administrativ udvisning.....	468
11.3.1.	Forvaltningsretlige regler om adgangen til genoptagelse..	468
11.3.2.	Forvaltningsprocessuelle regler.....	469
11.4.	Administrativ ophævelse af et indrejseforbud.....	470
11.4.1.	Lovbestemmelsen.....	470
11.4.2.	Historisk baggrund.....	470
11.4.3.	Udlændingestyrelsens praksis i forbindelse med ophævelse af indrejseforbud.....	471
11.4.4.	Processuelle regler.....	473

Kapitel 12 Udsendelse af udviste udlændinge

12.1.	Indledning.....	475
12.2.	Afsoningsforhold for udlændinge, der skal udvises.....	475

12.2.1.	Afsoningsstedet/anbringelsesstedet.....	475
12.2.2.	Regler og praksis vedrørende (prøve)løsladelse af udlændinge, der skal udvises.....	476
12.3.	Politikredsens indberetning til Den centrale Politiafdeling af indrejseforbud meddelt ved dom.....	478
12.4.	Den indledende sagsbehandling i Den centrale Politiafdeling, når indberetningen om indrejseforbud modtages fra politikredsen/Kriminalregisteret.....	479
12.4.1.	Oprettelse af en sag, kontrol i registre m.v.....	479
12.4.2.	Situationen, hvor afsoning ikke er påbegyndt.....	479
12.4.3.	Pas, flybilletter og personlige papirer.....	480
12.4.4.	Vurdering af udlændingens identitet, nationalitet og pasforhold.....	480
12.5.	Fastsættelse af udrejsefrist og forkyndelse heraf m.v.....	481
12.5.1.	Fastsættelse af en udrejsefrist.....	481
12.5.2.	Forkyndelse af udrejsefrist m.v.....	481
12.5.3.	Tilfælde, hvor fastsættelse af en udrejsefrist og forkyndelse af denne m.v. varetages af politikredsen.....	483
12.6.	Den centrale Politiafdelings behandling af sager, som kræver en særlig forberedelse, før effektivering af udvisningen kan ske.....	483
12.6.1.	Fremtagelse af sagen.....	483
12.6.2.	Underretning fra Kriminalforsorgen om mulige udsendelsesproblemer.....	483
12.6.3.	Behandlingen af sager, hvor udlændingen er uidentificeret, eller hvor der er tvivl om den oplyste identitet/nationalitet.....	484
12.6.4.	Behandlingen af sager, hvor der skal tilvejebringes et rejsedokument (pas).....	485
12.7.	Planlægningen og effektivering af udsendelsen.....	486
12.7.1.	Indledning.....	486
12.7.2.	Tidspunktet for udsendelsen.....	486
12.7.3.	Varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, når udsendelse ikke kan ske ved prøveløsladelsen.....	487
12.7.4.	Udsendelseslandet.....	488
12.7.5.	Vurdering af, om en udsendelse med fly skal ske under ledsagelse.....	488

12.7.6.	Den sidste forberedelse af udsendelsen.....	489
12.7.6.1.	Indkøb af billetter m.v.....	489
12.7.6.2.	Afsoningsstedets forberedelser.....	489
12.7.7.	Udgifterne ved udsendelsen.....	489
12.8.	Effektivering af udvisning ved foranstaltningsdomme.....	490
12.8.1.	Fastsættelse af udrejse frist.....	490
12.8.2.	Typer af foranstaltningsdomme.....	490
12.8.3.	Forkyndelse af udrejsefrist.....	492
12.8.4.	Bidrag til fortolkning af, hvornår der kan ske effektivering af en bestemmelse om udvisning, der er truffet i forbindelse med en foranstaltningsdom.....	492
12.8.5.	Eksempler fra praksis vedrørende udvisning i forbindelse med foranstaltningsdomme.....	494
12.8.6.	Overvejelser om ændringer.....	498
12.9.	Den afsluttende sagsbehandling, når en udsendelse er gennemført.....	499
12.10.	Omfanget af effektivering af udvisninger, der er besluttet ved dom.....	499

Kapitel 13 Særligt vedrørende udvisning og udsendelse af personer med flygtningestatus, asylansøgere og personer med midlertidig opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v.

13.1.	Indledning.....	501
13.2.	Reglerne om udvisning ved dom af personer med flygtningestatus, midlertidig opholdstilladelse efter jugoslaverloven og asylansøgere.....	501
13.3.	Pligt til indhentelse af udtalelse fra Flygtningenævnet i sager om udvisning ved dom af personer med flygtningestatus.....	503
13.4.	Reglerne om administrativ udvisning af personer med flygtningestatus, personer med midlertidig opholdstilladelse efter jugoslaverloven og asylansøgere.....	505
13.5.	Bestemmelsen i udlændingelovens § 31 - forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse.....	506

13.5.1.	Forbuddet mod refoulement i Flygtningekonventionens artikel 33.....	506
13.5.2.	Baggrunden for bestemmelsen i udlændingelovens § 31..	506
13.5.3.	Indholdet af bestemmelsen i udlændingelovens § 31.....	511
13.6.	Retsvirkningerne af en beslutning om udvisning og effektueringen heraf.....	513
13.7.	Udsendelse af personer med flygtningestatus.....	514
13.7.1.	Den centrale Politiafdeling's retningslinjer for behandlingen af sager vedrørende udsendelse af personer med flygtningestatus.....	515
13.7.1.1.	Sagsbehandlingen med henblik på afklaring af udlændingens holdning til udsendelsesspørgsmålet forud for en mulig prøveløsladelse efter 7/12-tid.....	515
13.7.1.2.	Den fortsatte sagsbehandling, hvis udlændingen er indstillet på at medvirke til udsendelse til statsborgerskabslandet/hjemlandet.....	516
13.7.1.3.	Den fortsatte sagsbehandling, hvis udlændingen fremsætter et begrundet ønske om udsendelse til et tredjeland.....	516
13.7.1.4.	Den fortsatte sagsbehandling, hvis udlændingen ikke vil medvirke til en udsendelse til statsborgerskabslandet/hjemlandet.....	517
13.7.2.	Sagsbehandlingen med henblik på afklaring af udlændingens holdning til udsendelsesspørgsmålet forud for prøveløsladelse efter 2/3-tid.....	517
13.7.2.1.	Den fortsatte sagsbehandling, hvis udlændingen er indstillet på at medvirke til en frivillig udsendelse.....	517
13.7.2.2.	Den fortsatte sagsbehandling, hvis udlændingen ikke vil medvirke til en udsendelse til statsborgerskabslandet/hjemlandet.....	517
13.7.3.	Situationen, hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse.....	518
13.7.4.	Situationen, hvor udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for udsendelse.....	518
13.7.5.	Anvendelse af varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35.....	519
13.8.	Udsendelse af asylansøgere.....	519

13.8.1.	Fremskyndelse af kriminelle udlændinges asylsager.....	520
13.8.2.	Anbringelsesstedet for varetægtsfængslede, udviste asylansøgere.....	520
13.8.3.	Situationen, når udlændingen meddeles opholds- tilladelse efter udlændingelovens § 7.....	520
13.8.4.	Situationen, når udlændingen meddeles endeligt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.....	520
13.9.	Effektivering af en beslutning om udvisning, når den pågældende udlænding efterfølgende ansøger om asyl....	521
13.9.1.	Effektiveringen af udvisningen sættes i bero, når der ansøges om asyl.....	521
13.9.2.	Fastsættelse af en udrejsefrist og forkyndelse heraf.....	521
13.9.3.	Den centrale Politiafdeling holder sig løbende orienteret om indgivelse af asylansøgning og forløbet af behand- lingen heraf.....	522
13.9.4.	Konsekvenserne af en asylansøgning for forberedelsen af effektivering af en udvisning.....	522
13.9.5.	Anvendelse af varetægtsfængsling efter udlændinge- lovens § 35.....	522
13.9.6.	Opdatering i Kriminalregisteret om en udvist asylansøger på fri fod.....	523
13.10.	Reglerne om kompetence til at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 31.....	523
13.10.1.	Reglerne om kompetencen til at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 31 i forhold til udlændinge, der er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse inden den 19. oktober 1986.....	524
13.10.1.1.	Retsanvendelsen ved udsendelsesspørgsmål efter § 31. . .	525
13.10.2.	Reglerne om kompetencen til at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 31 i forhold til udlændinge, der er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse i perioden fra den 19. oktober 1986 til og med den 26. juni 1992.....	526
13.10.2.1.	Baggrunden for lovændringen.....	526
13.10.2.2.	Retsanvendelsen ved udsendelsesspørgsmål efter § 31, der opstår i umiddelbar tilknytning til en afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter § 7.....	530

13.10.2.3.	Retsanvendelsen ved udsendelsesspørgsmål efter § 31, der opstår efter en afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter § 7.....	531
13.10.3.	Justitsministeriets og Folketingets Ombudsmands fortolkning af kompetencespørgsmålet i henhold til udlændingelovens § 31.....	531
13.10.3.1.	Retsanvendelsen ved udsendelsesspørgsmål efter § 31. . .	533
13.10.4	Reglerne om kompetence til at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 31 i forhold til udlændinge, der er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse fra den 27. juni 1992.....	533
13.10.4.1.	Retsanvendelsen ved udsendelsesspørgsmål efter § 31, der opstår i umiddelbar tilknytning til en afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter § 7.....	536
13.10.4.2.	Retsanvendelsen ved udsendelsesspørgsmål efter § 31, der opstår efter en afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter § 7.....	536
13.10.5.	Sammenfatning.....	536
13.10.5.1.	Retsanvendelsen ved udsendelsesspørgsmål efter § 31, der opstår i umiddelbar tilknytning til afgørelsen om afslag på opholdstilladelse efter § 7.....	536
13.10.5.2.	Retsanvendelsen ved udsendelsesspørgsmål efter § 31, der opstår i forhold til en ved dom udvist udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7.....	537
13.10.5.3.	Retsanvendelsen ved udsendelsesspørgsmål efter § 31, der opstår i forbindelse med udsendelse af en udlænding, der ikke har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af §§ 7-8, men som i udsendelsessituationen påberåber sig § 31.....	538
13.11.	Forholdet mellem udlændingelovens § 31 og §§ 50 og 57 ..	538
13.12.	Gennemgang af forløbet af de sager, hvori Flygtningesnævnet har afgivet udtalelse efter udlændingelovens § 57, stk. 1.....	543
13.12.1.	Sagernes fordeling på nationaliteter.....	543
13.12.2.	Udlændingenes opholdsstatus.....	543
13.12.3.	Sagernes strafferetlige behandling.....	544

13.12.4.	Udfaldet af straffesagerne for så vidt angår udvisnings- spørgsmålet.....	544
13.12.5.	Efterfølgende prøvelse af udvisningsbeslutningen i medfør af udlændingelovens § 50.....	547
13.12.6.	Status på effektueringen af de ved endelig dom trufne bestemmelser om udvisning.....	547

Kapitel 14 Udlevering af personer til fremmede stater med henblik på strafforfølgning eller straffuldbyrdelse

14.1.	Indledning.....	549
14.2.	Udieveringsloven.....	550
14.3.	Udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige.....	555
14.4.	Lov om strafforfølgning ved det internationale tribunal til pådømmelse af krigsforbrydelser i det tidligere Jugoslavien.....	556

Kapitel 15 Internationale konventioner m.v.

15.1.	Oversigt.....	559
15.2.	Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK)	559
15.2.1.	Konventionens anvendelsesområde.....	560
15.2.2.	Artikel 3 om forbud mod tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.....	560
15.2.3.	Artikel 5 om frihedsberøvelse.....	571
15.2.4.	Artikel 8 vedrørende retten til respekt for familielivet . . .	572
15.2.5.	Artikel 14 om forbud mod vilkårlig forskelsbehandling...	583
15.2.6.	Artikel 4 i protokol nr. 4 om forbud mod kollektiv udvisning af udlændinge.....	584
15.2.7.	Artikel 1 i protokol nr. 7 om udvisning.....	586
15.3.	Flygtningekonventionen.....	589
15.3.1	Flygtningebegrebet.....	589
15.3.2.	Artikel 33 om princippet om non-refoulement.....	591
15.3.3.	Artikel 32 om udvisning af flygtninge.....	592
15.4.	FN's Torturkonvention.....	594
15.4.1.	Artikel 3 om forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur.....	594

15.4.2.	Artikel 16 om forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.....	595
15.5.	Børnekonventionen.....	596
15.5.1.	Anvendelsesområde.....	596
15.5.2.	Artikel 9, stk. 3 og 4.....	596
15.6.	Konventionen om borgerlige og politiske rettigheder.....	597
15.7.	EF-rettens regler om fri bevægelighed.....	598
15.7.1.	Personer omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler om retten til fri bevægelighed.....	598
15.7.2.	Det Europæiske Fællesskabs materielle regler om udvisning af personer omfattet af fællesskabets regler om retten til fri bevægelighed.....	601
15.7.3.	Det Europæiske Fællesskabs processuelle regler om udvisning af personer omfattet af fællesskabets regler om retten til fri bevægelighed.....	606
15.8.	Sammenfatning.....	607
15.8.1.	Bestemmelser, der indeholder et forbud mod udvisning (udsendelse) til lande med særlig personlig risiko for den udviste.....	608
15.8.2.	Bestemmelser, der begrænser udvisning (udsendelse) til visse udvisningsgrunde.....	609
15.8.3.	Bestemmelser om særlige hensyn, der skal indgå i udvisningsafgørelsen.....	609
15.8.4.	Procedurebestemmelser.....	610

Kapitel 16 Regler om udvisning i andre lande

16.1.	Oversigt.....	613
16.2.	Reglerne om udvisning i Norge.....	613
16.2.1.	Indledning.....	613
16.2.2.	Udvisning på grund af dom for strafbart forhold.....	614
16.2.2.1.	Grundbetingelse.....	614
16.2.2.2.	Proportionalitetskrav.....	616
16.2.3.	Udvisning på grund af overtrædelse af udlændingeloven .	617
16.2.4.	Andre udvisningsregler.....	618
16.2.5.	Særligt om udvisning af flygtninge og asylansøgere.....	619
16.2.6.	Retsvirkninger af udvisning.....	620

16.2.7.	Kompetence-og klageregler ved administrativ udvisning	623
16.3.	Reglerne om udvisning i Sverige.....	625
16.3.1.	Indledning.....	625
16.3.2.	Udvisning ved dom.....	626
16.3.3.	Administrativ udvisning som følge af ulovligt ophold	630
16.3.4.	Administrativ udvisning i forbindelse med tilbagekaldelse af opholdstilladelse.....	630
16.3.5.	Udvisning af hensyn til statens sikkerhed.....	633
16.3.6.	Hindringer for gennemførelse af en beslutning om udvisning.....	634
16.3.7.	Retsvirkninger af udvisning.....	636
16.3.8.	Ophævelse af en udvisningsbeslutning.....	638
16.3.9.	Kompetence- og klageregler ved administrativ udvisning	638
16.4.	Reglerne om udvisning i Finland.....	642
16.4.1.	Indledning.....	642
16.4.2.	Udvisningsgrunde.....	643
16.4.3.	Andre hensyn og betingelser for udvisning.....	645
16.4.4.	Flygtninge og asylansøgere.....	647
16.4.5.	Retsvirkninger af udvisning.....	648
16.4.6.	Kompetence- og klageregler.....	649
16.5.	Reglerne og udvisning i Tyskland.....	651
16.5.1.	Indledning.....	651
16.5.2.	Gesetz zur Neuregelung des Ausländerrechts.....	651
16.5.3.	Opholdstilladelsestyper.....	652
16.5.4.	Udvisning på grund af særlig farlighed.....	655
16.5.4.1.	Obligatorisk udvisning på grund af farlig kriminalitet af større grovhed.....	656
16.5.4.2.	Udvisning på grund af særlig farlig kriminalitet af mindre grovhed.....	656
16.5.5.	Fakultativ udvisning af hensyn til statens sikkerhed	657
16.5.6.	Særlig beskyttelse mod udvisning.....	660
16.5.7.	Retsvirkninger af udvisning.....	662
16.5.8.	Udsendelse.....	664
16.5.9.	Kompetence- og klageregler.....	667
16.5.10.	Reglerne om udvisning af personer omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler om retten til fri bevægelighed.....	670

16.6.	Sammenligning af reglerne om udvisning i Danmark, Norge, Sverige, Finland og Tyskland.....	671
16.6.1.	Udvisning ved dom eller administrativ udvisning.....	671
16.6.2.	Fakultativ eller obligatorisk udvisning.....	672
16.6.3.	Udvisning som følge af kriminalitet.....	673
16.6.4	Udvisning af andre grunde end kriminalitet.....	674
16.6.4.1	Statens sikkerhed.....	674
16.6.4.2.	Manglende forsørgelse eller ulovlig næring.....	675
16.6.4.3.	Hensyn til den offentlige orden.....	676
16.6.4.4.	Overtrædelse af udlændingeloven.....	677
16.6.4.5.	Afslag på opholdstilladelse.....	680
16.6.5.	Persongrupper, over for hvem der er en særlig begrænset adgang til udvisning.....	682
16.6.5.1.	Forbud mod udvisning.....	682
16.6.5.2.	En begrænset adgang til udvisning.....	682
16.6.6.	Særlige hensyn, som skal inddrages i afgørelsen om udvisning.....	684
16.6.7.	Udvisning og effektivering af udvisning over for asylansøgere og anerkendte flygtninge.....	686
16.6.8.	Retsvirkninger af udvisning.....	688
16.6.9.	Ophævelse af en udvisningsbeslutning eller indrejseforbuddet.....	691

Kapitel 17 Udvalgets vurderinger i relation til anvendelsen af de gældende bestemmelser om udvisning

17.1.	Indledning.....	693
17.2.	Udvisningsinstituttet set i international sammenhæng.....	694
17.3.	Udlændingelovens regler om udvisning.....	695
17.3.1.	Udvisningsgrundene.....	695
17.3.2.	Udvisningsreglernes opbygning.....	695
17.4.	Udvisning ved dom som følge af strafbart forhold.....	696
17.4.1.	Opbygningen af reglerne om udvisning ved dom.....	696
17.4.2.	Domstolenes anvendelse af reglerne om udvisning ved dom.....	697

17.4.3.	Vurdering af med hvilken styrke de forskellige hensyn i udlændingelovens § 26 indgår ved afgørelser om udvisning ved dom.....	699
17.4.4.	Praksis i forbindelse med fastsættelse af indrejseforbuddets længde ved afgørelser om udvisning ved dom	701
17.4.5.	Domstolskompetence i sager om udvisning som følge af dom for strafbart forhold.....	701
17.4.6.	Sammenfatning vedrørende anvendelsen af reglerne om udvisning ved dom.....	702
17.5.	Administrativ udvisning.....	703
17.5.1.	Udvisningsgrunde.....	703
17.5.2.	Statens sikkerhed.....	704
17.5.3.	Ulovligt ophold.....	704
17.5.4.	Ulovlig næring.....	705
17.5.5.	Alkoholmisbrug.....	706
17.5.6.	Brug eller besiddelse af euforiserende stoffer.....	708
17.5.7.	Administrativ udvisning af personer, der er omfattet af EF/EØS-reglerne.....	708
17.5.8.	Inddragelse af § 26-hensyn ved afgørelser om administrativ udvisning.....	710
17.5.9.	Sammenfatning vedrørende anvendelsen af reglerne om administrativ udvisning.....	710
17.6.	Afvisning med indrejseforbud.....	711
17.7.	Det tidsmæssige udgangspunkt for beregning af et indrejseforbud.....	713
17.8.	Ophævelse af en beslutning om udvisning eller af et indrejseforbud.....	713
17.8.1.	Ophævelse af en udvisning efter udlændingelovens § 50....	713
17.8.2.	Administrativ ophævelse af en udvisning eller af et indrejseforbud.....	715
17.8.2.1.	Ophævelse af en beslutning om administrativ udvisning..	715
17.8.2.2.	Administrativ ophævelse af et indrejseforbud.....	715
17.8.3.	Meddelelse af visum.....	717

Kapitel 18 Udvalgets overvejelser og anbefalinger vedrørende ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning

18.1.	Indledning.....	719
18.1.1.	Udvalgets overvejelser om betænkningens systematik	720
18.2.	Udvisningsgrundene i udlændingeloven - overordnede materielle hensyn samt kompetenceforhold.....	722
18.2.1.	Hensynet til statens sikkerhed.....	722
18.2.2.	Udvisning af hensyn til statens sikkerhed - kompetenceforhold.....	723
18.2.3.	Udvisning på grund af kriminalitet.....	724
18.2.4.	Udvisning på grund af kriminalitet - kompetenceforhold.	724
18.2.5.	Udvisning af visse ordensmæssige hensyn.....	725
18.2.6.	Udvisning af visse ordensmæssige hensyn - kompetenceforhold.....	727
18.2.7.	Udvisning som følge af ophold uden fornøden tilladelse....	729
18.2.8.	Udvisning som følge af ophold uden fornøden tilladelse - kompetenceforhold.....	729
18.3.	De gældende regler om udvisning ved dom som følge af kriminalitet.....	730
18.3.1.	Udvalgets overvejelser om proportionalitet mellem adgangen til at udvise og den begåede kriminalitet.....	731
18.3.2.	Konkret forskyldt straf.....	732
18.3.3.	Hensynet til arten og grovheden af den begåede kriminalitet - grovhedskriteriet i §§ 22, nr. 3 og 24, nr. 2.....	734
18.3.4.	Vedholdende har begået grov kriminalitet efter udlændingelovens § 22, nr. 2.....	736
18.3.5.	Strafferamme som kriterium.....	739
18.3.6.	Gentagelse som kriterium i kombination med den konkret forskyldte straf.....	739
18.3.7.	Opholdstidens længde som kriterium.....	742
18.3.8.	Forenkling af kriterierne vedrørende opholdets karakter ..	743
18.3.8.1.	Særligt vedrørende beregning af længden af det lovligt ophold for tidligere asylansøgere.....	745
18.3.8.2.	Særligt om nordiske statsborgere - lovligt ophold.....	746
18.3.8.3.	Særligt om udlændinge, der omfattet af EF/EØS-reglerne - lovligt ophold.....	747

18.3.9.	Særligt om kriterierne for udvisning af udlændinge, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, på grund af kriminalitet.....	749
18.3.10.	Sammenfatning af udvalgets anbefalinger vedrørende reglerne i udlændingelovens §§ 22-24.....	751
18.4.	Udlændingelovens § 26, stk. 1.....	752
18.5.	Ændring i proceduren for behandlingen af udvisnings-sager.....	756
18.5.1.	Proceduren ved udvisning af personer med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 (flygtningestatus)....	756
18.6.	Overvejelser vedrørende ændring af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31.....	762
18.6.1.	Forholdet mellem udlændingelovens § 31 og Flygtningekonventionens artikel 33.....	762
18.7.	Ophævelse af udvisning.....	765
18.7.1.	Fornytt domstolsprøvelse af en ikke-effektueret udvisning.....	765
18.7.2.	Fastsættelse af indrejseforbuddets længde.....	766
18.7.3.	Ændring af det tidsmæssige udgangspunkt for beregning af indrejseforbud.....	768
18.7.4.	Overvejelser om betingelser for ophævelse af indrejseforbud efter udsendelse.....	770
18.7.4.1.	Hensyn, der kan begrunde ophævelse af et meddelt indrejseforbud.....	770
18.7.4.2.	Efterfølgende ændringer i udlændingens forhold.....	771
18.7.4.3.	Meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udvist udlænding.....	773
18.7.4.4.	Meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6 eller § 9 til en udvist udlænding.....	775
18.7.4.5.	Forenkling af procedurerne for meddelelse af opholdstilladelse og ophævelse af indrejseforbud.....	776
18.7.5.	Administrativ ophævelse af indrejseforbud besluttet ved dom.....	777
18.7.6.	Udvalgets overvejelser vedrørende spørgsmålet om effektivering af en bestemmelse om udvisning, der er truffet i forbindelse med en foranstaltningsdom.....	778
18.7.6.1.	Indledning.....	778

18.7.6.2.	Adgang til udvisning i forbindelse med foranstaltningssdomme, der indeholder mulighed for udskrivning uden forelæggelse for retten.....	780
18.7.6.3	Foranstaltningsændringer.....	780
18.7.6.4	Effektivering af udvisningen.....	781
18.7.6.5.	Ophævelse af udvisningen.....	782
18.8.	Administrativ udvisning.....	785
18.8.1.	Præcisering af rækkevidden af henvisningen i udlændingelovens § 2, stk. 3, til EF-retten i forhold til udlændingelovens regler om administrativ udvisning.....	785
18.8.2.	Afvisning med indrejseforbud.....	786

Kapitel 19	Forslag til ændring af reglerne om udvisning ved dom som følge af strafbart forhold samt administrativ udvisning.....	789
-------------------	--	------------

Kapitel 20	Udvalgets øvrige overvejelser vedrørende udlændingelovens udvisningsregler	
20.1.	Indledning.....	859
20.2.	Generel udvidelse af adgangen til udvisning som følge af kriminalitet.....	861
20.3.	Fremhævelse af særlige kriminalitetsformer.....	868
20.4.	Indførelse af en vægtningsregel ved andre kriminalitetsformer end narkotikakriminalitet.....	870
20.5.	Modeller for udformning af lovbestemmelser.....	872
20.5.1.	Model for udformning af bestemmelser, der indeholder en generel udvidelse af adgangen til udvisning som følge af kriminalitet (Model A).....	872
20.5.2.	Model for udformning af bestemmelser, der indeholder en udvidet adgang til udvisning ved visse særlige kriminalitetsformer, uanset at de almindelige betingelser for udvisning ikke er opfyldt (Model B).....	880
20.5.3.	Model for udformning af bestemmelser, hvorved der indføres en vægtningsregel i udlændingelovens § 26 i forbindelse med udvisning ved særlige kriminalitetsformer (Model C).....	886

Kapitel 21 Sammenfatning

21.1.	Grundlaget for udvalgets overvejelser og anbefalinger. . . .	891
21.2.	Udvalgets overvejelser og anbefalinger.....	898
21.3.	Udvalgets øvrige overvejelser vedrørende udlændinge- lovens udvisningsregler.....	912
	Litteraturfortegnelse.....	913

Kapitel 1

Indledning

1.1. Udvalgets nedsættelse og kommissorium

Ekspertudvalget vedrørende udlændingelovens bestemmelser om udvisning blev nedsat af indenrigsministeren den 18. august 1995.

Ekspertudvalget er nedsat på baggrund af bemærkningerne til lov nr. 382 af 14. juni 1995 med henblik på en gennemgang af, i hvilket omfang der er behov for at ændre de gældende regler om udvisning ved dom i forbindelse med strafbart forhold. Udvalgets kommissorium blev forinden udvalgets nedsættelse den 26. maj 1995 fremsendt til Folketingets Retsudvalg.

I bemærkningerne til lov nr. 382 af 14. juni 1995, Folketingstidende 1994-95, Tillæg A, side 2617, er om udvalgets nedsættelse anført følgende:

"6.2. Udlændingelovens udvisningsregler

I udlændingelovens §§ 22-24 er der fastsat en række detaljerede bestemmelser om, i hvilket omfang udlændinge, der har begået strafbart forhold her i landet, kan udvises ved dom.

I udlændingelovens § 26 er der fastsat en række obligatoriske hensyn til den pågældende udlænding, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises.

De gældende bestemmelser er udtryk for, at der ved afgørelsen om udvisning skal foretages en konkret afvejning af grovheden af det begåede strafbare forhold, længden af udlændingens ophold her i landet samt udvisningens belastende karakter for den pågældende udlænding.

Disse bestemmelser, der trådte i kraft den 1. oktober 1983, har nu været gældende i mere end 10 år.

Indenrigsministeriet finder, at der bør nedsættes et ekspertudvalg, der skal gennemgå, i hvilket omfang de nævnte bestemmelser om udvisning ved dom i forbindelse med strafbare forhold anvendes i domstolens praksis, og om der er behov for at ændre de gældende regler herom. Udvalget skal - såfremt der er behov herfor - opstille modeller for, hvorledes udvisningsbestemmelserne kan udformes.

Forinden der nedsættes et udvalg herom, vil udkast til kommissorium blive forelagt for Folketingets Retsudvalg."

Udvalgets opgaver er beskrevet således i kommissoriet:

"I udlændingelovens §§ 22-24 er der fastsat en række detaljerede bestemmelser om, i hvilket omfang udlændinge, der har begået strafbart forhold her i landet, kan udvises ved dom.

I udlændingelovens § 26 er der fastsat en række obligatoriske hensyn til den pågældende udlænding, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises.

De gældende bestemmelser er udtryk for, at der ved afgørelsen om udvisning skal foretages en konkret afvejning af grovheden af det begåede strafbare forhold, længden af udlændingens forhold her i landet samt udvisningens belastende karakter for den pågældende udlænding.

Disse bestemmelser, der trådte i kraft den 1. oktober 1983, har nu været gældende i mere end 10 år.

På baggrund af de erfaringer, der er indhøstet i den forløbne tid, skal udvalget foretage en gennemgang af, i hvilket omfang de gældende bestemmelser i udlændingeloven om udvisning ved dom som følge af strafbart forhold er blevet anvendt i domstolenes praksis, herunder med hvilken styrke de forskellige hensyn indgår som momenter ved afgørelsen om udvisning. Udvalget skal endvidere vurdere, om der er grundlag for at ændre de gældende bestemmelser herom, herunder om der på baggrund af den foretagne gennemgang bør foretages en justering af vægten af de hensyn, som i dag indgår i afvejningen af, om udvisning skal kunne finde sted.

Udvalget skal i den forbindelse vurdere, i hvilket omfang specifikke hensyn som fx gentagen kriminalitet, personfarlig kriminalitet og narkotikakriminalitet samt en eventuel udvisningskonsekvenser for den pågældendes familie kan indgå med større vægt i forbindelse med udvisningsafgørelsen.

Udvalget bedes opstille modeller for, hvorledes bestemmelserne om udvisning i givet fald vil kunne udformes, foretage en vurdering af de opstillede modeller og redegøre for, hvilke konsekvenser den enkelte model vil få for domstolenes fremtidige praksis på dette område."

På ekspertudvalgets møde den 28. november 1995 var der i ekspertudvalget enighed om at foreslå udvalgets kommissorium udvidet til tillige at omfatte udlændingelovens bestemmelser om administrativ udvisning.

Indenrigsministeren besluttede herefter at udvide kommissoriet og fremsendte den 2. januar 1996 udvalgets tillægskommissorium til Folketingets Retsudvalg og til udvalgets medlemmer.

Udvalgets opgaver er beskrevet således i tillægskommissoriet:

"I fortsættelse af kommissoriet til ekspertudvalget vedrørende en gennemgang og vurdering af udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom på grund af strafbart forhold anmodes udvalget tillige om at foretage en gennemgang og vurdering af de gældende bestemmelser om administrativ udvisning.

I udlændingelovens §§ 22-25 er der fastsat bestemmelser om, under hvilke betingelser der kan træffes beslutning om administrativ udvisning med indrejseforbud af udlændinge.

I udlændingelovens § 26 er der fastsat en række obligatoriske hensyn, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises.

På baggrund af de hidtidige erfaringer med administrativ udvisningspraksis, skal udvalget foretage en gennemgang af, hvordan de gældende bestemmelser i udlændingeloven virker i praksis, herunder hvordan reglerne om administrativ udvisning virker i forhold til reglerne om udvisning ved dom, i hvilket omfang der ved afgørelsen tages hensyn til individuelle forhold, og hvilken betydning de i § 26 opstillede hensyn i praksis tillægges i forbindelse med afgørelser om udvisning med indrejseforbud.

Udvalget skal på baggrund heraf vurdere, om der er grundlag for at ændre de gældende bestemmelser, herunder hvorledes forholdet skal være mellem administrativ udvisning og udvisning ved dom, samt hvorvidt der på baggrund af den foretagne gennemgang af udvisningspraksis bør foretages en justering af vægten af de hensyn, som indgår i afvejningen af, om udvisning skal kunne finde sted.

Udvalget bedes opstille løsningsmodeller for, hvordan bestemmelserne om administrativ udvisning i givet fald vil kunne udformes, foretage en vurdering af de opstillede modeller og redegøre for, hvilke konsekvenser den enkelte løsningsmodel vil få for den fremtidige administrative udvisningspraksis."

1.2. Udvalgets sammensætning

Følgende personer er af indenrigsministeren udpeget som medlemmer af udvalget:

Formand:

Direktør Claes Nilas (Udlændingestyrelsen)

Medlemmer:

Kontorchef Hans B. Thomsen (Indenrigsministeriet),

Underdirektør Kim Lunding, Udlændingestyrelsen, der den 1. oktober 1996 afløste underdirektør Henrik Dahl Sørensen, Udlændingestyrelsen, Landsdommer Leif Grønning-Nielsen, Flygtningenævnet, Landsdommer Fritze Hove, Vestre Landsret, Statsadvokat Kaspar Linkis, Rigsadvokaten, Politimester Hans-Viggo Jensen, Rigspolichefen, Advokat Gunnar Homann, Advokatrådet, Afdelingschef Louise Holck, Dansk Flygtningehjælp, der den 1. september 1996 afløste afdelingschef Jacob Gammelgaard, Dansk Flygtningehjælp, Fuldmægtig Britt Falster Klitgaard, Justitsministeriet.

Det var med sorg, at udvalgets medlemmer og sekretariat modtog meddelelsen om landsdommer Leif Grønning-Nielsens død den 3. februar 1997.

Grønning-Nielsen har med sin faglige dygtighed og sit store engagement været en inspirerende drivkraft i udvalgets arbejde. Han har en meget stor andel i udvalgets betænkning og har præget arbejdet i udvalget med en stor imødekommehed, hjælpsomhed og et særdeles behageligt væsen.

Sekretariatschef i Flygtningenævnet Inge Bruhn Thomsen har fra den 10. januar 1997 fungeret som suppleant for Grønning-Nielsen, ligesom landsdommer Ina Steincke på Grønning-Nielsens vegne har deltaget i et møde i udvalget.

Sekretariat:

Fuldmægtig Nina Willadsen, Udlændingestyrelsen, Fuldmægtig Birgitte Lundblad, Indenrigsministeriet, der i juni 1996 blev afløst af fuldmægtig Claus Juul, Indenrigsministeriet (indtil den 1. januar 1997), Fuldmægtig Camilla Berg, Udlændingestyrelsen (fra 1. november 1996).

Gennemgangen af retspraksis er foretaget med bistand af stud. jur. Benedicte Siboni og stud. jur. Christina Soelberg (Udlændingestyrelsen).

Udvalgets arbejde:

Der har i udvalget været afholdt 8 heldagsmøder samt 10 halvdagsmøder.

Politimester Hans-Viggo Jensen har til brug for udvalgets betænkning foretaget en gennemgang og beskrivelse af samtlige sager, hvori Flygtningeknævnet i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 1. november 1996 har afgivet udtalelse efter udlændingelovens § 57.

1.3. Indholdet af betænkningen

I betænkningen beskrives de overordnede hensyn bag udvisning ved dom og administrativ udvisning, jf. betænkningens kapitel 2.

I kapitel 3 redegøres der for den historiske baggrund for de gældende udvisningsregler, og i kapitel 4 og 5 gennemgås de gældende processuelle og materielle regler om udvisning samt reglerne for meddelelse af indrejseforbud.

Kapitel 6 indeholder en opgørelse over antallet af udvisninger fordelt på udvisningsgrundlag, opholdsgrundlag, nationalitet og opholdets varighed.

I kapitel 7 gennemgås med henblik på en beskrivelse af domstolenes praksis vedrørende udvisning som følge af strafbart forhold relevant domspraksis i relation til betingelserne for udvisning.

I kapitel 8 redegøres for Udlændingestyrelsens virksomhed vedrørende afgivelse af udtalelse til brug for anklagemyndighedens overvejelser vedrørende udvisningspåstand.

I kapitel 9 gennemgås med henblik på beskrivelse af Udlændingestyrelsens og Indenrigsministeriets praksis vedrørende administrativ udvisning relevant praksis i relation til betingelserne for administrativ udvisning samt praksis i relation til fastsættelse af indrejseforbuddets længde.

I kapitel 10 beskrives retsvirkningerne af en beslutning om udvisning og af

et meddelt indrejseforbud, herunder i hvilket omfang en beslutning om udvisning medfører bortfald af visum eller opholdstilladelse. Endvidere foretages en gennemgang af reglerne i udlændingeloven og i lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. om muligheden for meddelelse af opholdstilladelse i tilfælde, hvor der er truffet beslutning om udvisning, eller hvor betingelserne for udvisning i øvrigt er opfyldt. Endelig beskrives de opholdsretlige konsekvenser af, at en beslutning om udvisning ikke kan effektueres.

I kapitel 11 gennemgås reglerne for og praksis vedrørende adgangen til fornyet prøvelse af en afgørelse om administrativ udvisning og af en dom om udvisning. Endvidere gennemgås reglerne for og praksis i forbindelse med ophævelse af et indrejseforbud.

I kapitel 12 beskrives politiets virksomhed med hensyn til udsendelse af udviste udlændinge. Kapitlet indeholder endvidere en beskrivelse af problemstillingen vedrørende tidspunktet for effektivering af en bestemmelse om udvisning i forbindelse med foranstaltningsdomme efter straffelovens §§ 68-70.

I kapitel 13 beskrives særligt i relation til asylansøgere, personer med midlertidig opholdstilladelse og personer med flygtningestatus de materielle betingelser for administrativ udvisning og udvisning ved dom, herunder spørgsmålet om anvendelsen af udlændingelovens § 31.

Endvidere beskrives, i hvilket omfang der i relation til disse persongrupper sker effektivering af en beslutning om udvisning, ligesom der redegøres for Flygtningenævnets virksomhed vedrørende afgivelse af udtalelse efter udlændingelovens § 57, stk. 1.

Endelig beskrives politiets virksomhed med hensyn til udsendelse af denne gruppe af udviste personer og politiets anvendelse af frihedsberøvelse i den forbindelse.

I kapitel 14 redegøres for udleveringslovens bestemmelser om udlevering af personer til fremmede stater med henblik på strafforfølgning eller straffuldbyrdelse.

I kapitel 15 beskrives udvisningsreglerne i relation til EF-reglerne og relevante internationale konventioner, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og Flygtningekonventionen.

I kapitel 16 beskrives anvendelse af og erfaringer med udvisningsregler i Norge, Sverige, Finland og Tyskland.

I kapitel 17 redegøres for udvalgets vurderinger i relation til anvendelsen af de gældende bestemmelser om udvisning.

Udvalget har herunder undersøgt, i hvilket omfang de gældende bestemmelser i udlændingeloven om udvisning ved dom som følge af strafbart forhold og om administrativ udvisning bliver anvendt i praksis samt foretaget en vurdering af, med hvilken styrke de i udlændingelovens § 26 opregnede hensyn indgår som momenter ved afgørelsen af udvisningsspørgsmålet i forbindelse med udvisning ved dom eller ved administrativ udvisning.

Udvalget har endvidere beskrevet anvendelsen af reglerne om fornyet prøvelse af en afgørelse om udvisning ved dom eller administrativ udvisning, herunder i hvilket omfang det er muligt at meddele opholdstilladelse på trods af en udvisning.

I kapitel 18 beskrives udvalgets overvejelser vedrørende de overordnede hensyn bag udvisning samt de gældende kompetenceregler.

Endvidere beskrives udvalgets overvejelser og anbefalinger i relation til udformningen af de fremtidige bestemmelser om udvisning ved dom, ligesom der redegøres for udvalgets overvejelser og anbefalinger vedrørende proceduren for behandling af udvisningssager, udformningen af udlændingelovens § 26 og § 31 samt af reglerne vedrørende ophævelse af en udvisningsbeslutning.

Endelig beskrives udvalgets overvejelser og anbefalinger vedrørende udlændingelovens regler om administrativ udvisning og afvisning.

Kapitel 19 indeholder udvalgets forslag til ændring af reglerne om udvisning ved dom samt administrativ udvisning, ligesom der i kapitlet redegøres

for, hvilke konsekvenser forslaget vil få for domstolenes og Udlændingestyrelsens fremtidige praksis.

Kapitel 20 indeholder udvalgets øvrige overvejelser vedrørende udlændingelovens udvisningsregler, herunder spørgsmålet om en generel udvidelse af adgangen til at foretage udvisning og spørgsmålet om indførelse af en vægtningsregel i udlændingelovens § 26 i forbindelse med afgørelser om udvisning ved særlige kriminalitetsformer.

Endvidere indeholder kapitlet modeller for udformning af lovbestemmelser.

Endelig indeholder kapitel 21 en sammenfatning af udvalgets overvejelser og anbefalinger.

København, den 24. marts 1997

Claes Nilas

(formand)

Louise Holck

Fritze Hove

Britt Falster Klitgaard

Kim Lunding

Nina Willadsen

(sekretariat)

Leif Grønning-Nielsen

Gunnar Homann

Hans-Viggo Jensen

Kaspar Linkis

Hans B. Thomsen

Camilla Berg

Kapitel 2

Udvisningsbegrebet og de overordnede hensyn ved udvisning

2.1. Udvisningsbegrebet

Ved udvisning i udlændingelovens forstand forstås en afgørelse i form af en dom, kendelse eller beslutning, hvorved det bestemmes, at en udlændings eventuelle ret til at opholde sig i Danmark bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse eller opholde sig her i landet i en nærmere fastsat periode (indrejseforbud), jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

Udvisning kan efter udlændingelovens regler både finde sted over for udlændinge med opholdstilladelse eller visum her i landet og over for udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet. Udvisningen medfører i førstnævnte situation, at opholdstilladelsen eller visummet bortfalder, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Opholder udlændingen sig ulovligt her i landet, medfører udvisningen, at udlændingens eventuelle ret til efter ansøgning at få opholdstilladelse eller visum - bortset fra opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 - bortfalder.

Udvisning kan endvidere i et vist omfang finde sted over for udlændinge i forbindelse med overførsel af strafforfølgningen i en straffesag til et andet land, eller hvis udlændingen i udlandet er idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller skulle have haft virkning i Danmark, jf. nærmere udlændingelovens § 51. Udvisningen medfører i denne situation, at udlændingens eventuelle ret til efter ansøgning at få opholdstilladelse eller visum - bortset fra opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 - bortfalder.

2.2. Udvisningsgrunde

De gældende regler i udlændingelovens kapitel 4 kan efter forarbejderne, jf. herved navnlig Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, afgivet

til revision af loven om udlændinges adgang til landet m.v., side 163, inddeles i en række udvisningsgrunde. Udvisning kan herefter ske:

- af hensyn til statens sikkerhed
- på grund af begået kriminalitet
- hvis udlændingen opholder sig i landet uden fornøden tilladelse
- som følge af visse ordensmæssige hensyn.

Baggrunden for Udlændingelovudvalgets nedsættelse samt udvalgets sammensætning og kommissorium er nærmere beskrevet i kapitel 3, afsnit 4.

Udvisningsreglerne er i overensstemmelse med Udlændingelovudvalgets intentioner udformet således, at der sker en trinvis begrænsning af reglernes anvendelsesmuligheder over for udlændinge, der i kraft af et længerevarende lovligt ophold her i landet har opnået en fastere tilknytning til Danmark. Jo længere tid en udlænding har været i landet, des mere skærpes betingelserne for at kunne udvise.

Spørgsmålet om udvisning af en udlænding, der har opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens §§7 eller 8, skal dog uanset varigheden af opholdet her i landet altid vurderes efter bestemmelsen i udlændingelovens § 22. Flygtninge hører således uanset varigheden af deres ophold i landet til den gruppe af udlændinge, der nyder den største beskyttelse mod udvisning.

Princippet om en graduering af strafbetingelserne afhængig af længden af udlændingens ophold her i landet er dog fraveget i relation til udvisning på grund af narkotikakriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 22, nr. 4. Bestemmelsen giver således mulighed for - uanset længden af opholdet her i landet - at udvise en udlænding, der efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 191 a idømmes en ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Ved afgørelsen af, om udvisning skal finde sted, skal der endvidere tages hensyn til de i udlændingelovens § 26 nærmere opregnede hensyn af navnlig humanitær karakter, jf. nedenfor afsnit 2.5.

Afgørelsen om udvisning som følge af strafbart forhold er tillige afhængig

afstrafferammen for den pådømte forbrydelse. Som et væsentligt element indgår endvidere længden af den konkrete i dømte straf.

2.3. Overordnede hensyn bag reglerne om udvisning som følge af strafbart forhold

Reglerne om udvisning som følge af strafbart forhold bygger efter forarbejderne, jf. navnlig betænkning nr. 968/1982, side 53f, på to overordnede hensyn:

- et hensyn til retshåndhævelsen samt
- et beskyttelseshensyn (gentagelsesrisiko).

2.3.1 Retshåndhævelseshensynet

I retshåndhævelseshensynet indgår en vurdering af, om en udlændings tilstedeværelse her i landet efter udøvelse af strafbart forhold findes ønskelig.

Retshåndhævelseshensynet afspejles i flere af udlændingelovens bestemmelser vedrørende udvisning som følge af strafbart forhold.

Udlændingelovens § 22, nr. 2, som vedrører udvisning på grund af strafbart forhold af flygtninge og udlændinge, der bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 7 år, indeholder således hjemmel til at træffe beslutning om udvisning, såfremt udlændingen vedholdende har begået grov kriminalitet.

Bestemmelsen er udtryk for en afvejning af på den ene side hensynet til, at udlændinge, der bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som har haft lovligt ophold i mere end de sidste 7 år, skal kunne opholde sig her i landet uden frygt for at blive udvist, og på den anden side hensynet til retsfølelsen i samfundet, idet bestemmelsen indeholder en tilkendegivelse af, at det ikke er acceptabelt, at udlændinge - uanset varigheden af deres ophold her i landet - vedholdende begår grov kriminalitet.

Retshåndhævelsessensynet genfindes endvidere i udlændingelovens § 22. nr. 3. hvorefter udvisning under visse nærmere betingelser kan ske, når udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet. Tilsvarende bestemmelser findes i § 23. nr. 3. og § 24. nr. 2. 1. pkt. der dog benytter udtrykket "arten eller grovheden" i stedet for "arten og grovheden".

2.3.2. Beskyttelseshensynet (gentagelsesrisiko)

Beskyttelseshensynet tilsigter at beskytte det danske samfund mod (gentagen) kriminalitet, som udlændingen må antages at ville begå under sit fortsatte ophold her i landet, såfremt der ikke sker udvisning. I beskyttelseshensynet ligger der således alene et ønske om at beskytte det danske samfund og ikke udlændingens hjemland eller det tredjeland, hvor udlændingen efter en udvisning vil tage ophold, mod gentagen kriminalitet.

Beskyttelseshensynet afspejles i bestemmelsen i udlændingelovens § 23. nr. 2, hvorefter en udlænding under visse nærmere angivne betingelser kan udvises, hvis "udlændingens forhold begrunder en nærliggende fare for, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå forbrydelser", samt bestemmelsen i § 24. nr. 3. hvorefter en udlænding under visse nærmere angivne betingelser kan udvises, "hvis der på grund af overtrædelsens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt er bestemte grunde til at antage, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå lovovertrædelser." Anvendelsen af udvisning hviler således i disse tilfælde på en vurdering af gentagelsesrisikoen.

2.4. Overordnede hensyn bag reglerne om udvisning af andre grunde end strafbart forhold

2.4.1. Statens sikkerhed

Ved udlændingeloven af 1952 (lov nr. 224 af 7. juni 1952) blev der indført en bestemmelse, hvorefter justitsministeren kunne træffe afgørelse om udvisning af en udlænding, hvis fortsatte forbliven her i landet er uønskelig af

hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelse af ro og orden eller som følge af deltagelse i foranstaltninger, der har en mod den danske stat eller dens institutioner rettet fjendtlig karakter. Bestemmelsen svarede i det væsentlige til den i § 1, stk. 4, jf. stk. 3, i lov nr. 158 af 30. marts 1946 (tillægslov til fremmedloven af 15. maj 1875) hjemlede adgang for Rigspolitichefen til ud fra sådanne hensyn at nægte den pågældende tilladelse til at opholde sig her i landet.

I bemærkningerne til lov nr. 224 af 7. juni 1952 er følgende anført:

"Der er med denne bestemmelse i første række tænkt på tilfælde, hvor det kan befrygtes, at den pågældendes ophold her i landet medfører en direkte fare for statens sikkerhed, f.eks. gennem virksomhed rettet mod statens lovlige organer, propagandavirksomhed, spionage eller lignende statsfarlig virksomhed til fremme for andre staters interesse".

Udvisning af hensyn til statens sikkerhed kan betragtes som en nødvendig bestanddel af et lands beredskabsforanstaltninger, bl.a. til imødegåelse af international terroristvirksomhed, jf. herved betænkning nr. 968/1982, side 164-165. Det er endvidere i folkeretten almindeligt anerkendt, at hensynet til statens sikkerhed kan begrunde udvisning af en udlænding, jf. herved FN's Menneskerettighedskonventions artikel 13, Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 2, og Flygtningekonventionens artikel 32 og 33.

Reglerne om udvisning af hensyn til statens sikkerhed findes i udlændingelovens §§ 22, nr. 1, 23, nr. 1 og 24, nr. 1, hvorefter udvisning af en udlænding kan ske, når dette findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed. Herved forstås især de interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 og 13, men formuleringen udelukker ikke, at også andre interesser af stor samfundsmæssig betydning kan tages i betragtning ved bestemmelsens anvendelse, jf. herved Langlouis og Tornøe: Udlændingeloven med kommentarer, 2. udgave, 1993, (herefter henvist til som udlændingelovskommentaren) side 196, samt betænkning nr. 968/1982, side 165.

2.4.2. Hensynet til overholdelse af udlændingelovens regler om lovligt ophold

Hjemlen i udlændingelovens § 24, nr. 5, om udvisning af udlændinge, der opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, bygger på et hensyn om, at alene udlændinge med fornøden tilladelse har ret til at opholde sig her i landet (det territoriale princip). Dette hensyn afspejles endvidere i bestemmelsen i udlændingelovens § 30, stk. 1, hvorefter en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Hjemlen i udlændingelovens § 24, nr. 5, til udvisning indebærer - udover at udlændingen i overensstemmelse med bestemmelsen i udlændingelovens § 30 skal udrejse af landet - at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud), jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

2.4.3. Visse ordensmæssige hensyn

En udlænding, som ikke har boet her i landet i længere tid end de sidste 2 år, kan udvises, hvis udlændingen helt eller delvis ernærer sig på ulovlig vis, jf. herved udlændingelovens § 25, stk. 1.

Det fremgår af forarbejderne, jf. herved betænkning nr. 968/1982, side 174, at

"Bestemmelsen omfatter betleri, spil utugt og anden skadelig erhvervsvirksomhed, jfr. straffelovens kapitel 22, samt overtrædelse af politivedtægten ved falbyden af varer på offentlige steder, eller af næringslovgivningen ved omførsel, dørsalg og lignende. Endvidere vil bestemmelsen i særlige tilfælde kunne anvendes over for udlændinge, der helt eller delvis lever af mindre berigelseskriminalitet, f.eks. butikstyveri, lommetyveri, mindre hæleri, bedrageri med hensyn til rejsechecks m.v."

En udlænding, som ikke har boet her i landet i længere tid end det sidste år, kan desuden udvises, hvis udlændingen på grund af alkoholmisbrug jævnligt har givet anledning til ulempe for andre eller til forstyrrelse afro og orden, jf. herved § 25, stk. 2, nr. 1.

Af forarbejderne til bestemmelsen, jf. herved betænkning nr. 968/1982, side 175, fremgår, at

"Bestemmelsen vil kunne anvendes over for udlændinge, som på grund af spiritusmisbrug jævnligt har overtrådt politivedtægtens bestemmelser om beruselse, gadeuorden og lignende. Det er en forudsætning, at de pågældende ikke har nogen nærmere tilknytning til landet i form af fast arbejde, familie eller lignende. Udvisning har også det formål ved hjemsendelse at give de pågældende en mulighed for behandling og resocialisering, som de ikke vil kunne få her i landet."

En udlænding, som ikke har boet her i landet i længere tid end det sidste år, kan endvidere udvises, hvis udlændingen ulovligt besidder eller bruger euforiserende stoffer, jf. herved § 25, stk. 2, nr. 2.

Af forarbejderne til bestemmelsen, jf. herved betænkning nr. 968/1982 side 175, fremgår, at bestemmelsen for så vidt angår udlændinge, der er stofmisbrugere, bæres af de samme hensyn som den foreslåede bestemmelse i nr. 1, der svarer til den nugældende bestemmelse i § 25, stk. 2, nr. 1, om spiritusmisbrug. I modsætning til denne bestemmelse er det imidlertid ikke nogen betingelse, at den pågældende er misbruger, eller at der er tale om jævnligt forbrug af euforiserende stoffer. Bestemmelsen anvendes i praksis i vidt omfang med det formål at holde de udlændinge borte fra landet, som søger hertil for at købe eller sælge euforiserende stoffer, og som derved bidrager til at opretholde handlen med disse stoffer.

Der var i udvalget enighed om, at bestemmelsen ikke burde anvendes i tilfælde, hvor der alene er tale om besiddelse af bagatelagtige mængder hash til eget forbrug, og når den pågældende har bopæl her i landet.

Som det fremgår af betænkning nr. 968/1982, side 175, vedrørende Udlændingelovudvalgets udkast til § 18, nr. 4, litra a-c, som indeholder de samme udvisningsgrunde som den gældende bestemmelse i udlændingelovens §25,

"er behovet for udvisning af udlændinge efter bestemmelserne under a-c, foruden i hensynet til den offentlige orden begrundet i hensynet til at få den pågældende undergivet hensigtsmæssig behandling i hjemlandet."

Anvendelsesområdet for bestemmelserne i udlændingelovens § 25 er begrænset til udlændinge, der ikke har boet her i landet i længere tid end de sidste 2 år (stk. 1), og udlændinge, der ikke har boet her i landet i længere tid end det sidste år (stk. 2).

Denne afgrænsning af bestemmelsernes anvendelsesområde er i følge Udlændingelovudvalgets bemærkninger til bestemmelserne om administrativ udvisning i betænkning nr. 968/1982, side 174fif, bl.a. begrundet i, at udlændinge, som har opholdt sig her i landet i en længere periode og som følge heraf må antages at have en nærmere tilknytning til landet, fandtes at burde være beskyttet mod udvisning af de i § 25 anførte grunde.

2.5. Hensyn, der taler imod udvisning

Udlændingelovens regler om udvisning er udformet som fakultative regler. Det beror således på en konkret vurdering, om udvisning skal finde sted.

I udlændingelovens § 26 er der opstillet en række hensyn af navnlig humanitær karakter, som skal indgå i denne vurdering. Hensynene bygger i overensstemmelse med Udlændingelovudvalgets intentioner på en generel vurdering af, hvilke momenter der kan gøre en afgørelse om udvisning særlig belastende for den pågældende udlænding eller dennes familie.

Ved afgørelsen af, om udvisning skal finde sted, skal der således - foruden til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund - tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende for den pågældende. I denne vurdering indgår en række hensyn vedrørende den pågældendes personlige forhold, herunder udlændingens alder og helbredstilstand, udlændingens personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere, udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor den pågældende kan ventes at tage ophold, samt risikoen for, at udlændingen vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, jf. herved udlændingelovens § 26.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26 indeholder ikke en udtømmende

angivelse af de hensyn, der kan/skal inddrages i forbindelse udlændingemyndighedernes eller domstolenes afgørelse af, om udvisning bør ske. Også andre end de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn vil kunne tillægges betydning ved afgørelsen om udvisning. Således er bl.a. hensynet til den fri bevægelighed i praksis blevet tillagt betydning i forbindelse med afgørelser om administrativ udvisning af udlændinge, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, og som således har krav på eller har fået udstedt EF/EØS-opholdsbevis.

Kapitel 3

Den historiske baggrund for de nuværende udvisningsregler

3.1. Oversigt

Kapitlet indeholder en gennemgang af baggrunden for de gældende regler i udlændingeloven om udvisning ved dom samt administrativ udvisning.

Nedenfor i [afsnit 3.2.](#) gennemgås udvisningsreglernes historiske baggrund forud for udlændingeloven af 1973.

I [afsnit 3.3.](#) beskrives ændringen af udlændingeloven i 1973.

[Afsnit 3.4.](#) indeholder en beskrivelse af Udlændingelovudvalgets arbejde i forbindelse med afgivelse af betænkning nr. 882/1979 vedrørende udarbejdelse af ændrede administrative retningslinjer for udlændingeadministratio- nen og betænkning nr. 968/1982 vedrørende udarbejdelse af udkast til en ny udlændingelov med relation til udvisningsbestemmelserne.

I [afsnit 3.5.](#) gennemgås det i januar 1983 fremsatte forslag til udlændinge- lov samt forløbet af Folketingets og Retsudvalgets behandling af lovforsla- get i relation til bestemmelserne om udvisning.

I [afsnit 3.6.](#) omtales senere vedtagne ændringer af udlændingelovens be- stemmelser om udvisning.

I [afsnit 3.7.](#) omtales Folketingets drøftelser med relation til udlændingelo- vens bestemmelser om udvisning efter vedtagelsen af udlændingeloven af 1983.

[Afsnit 3.8.](#) indeholder en sammenfatning af beskrivelsen i dette kapitel af udvisningsreglernes historiske baggrund, Udlændingelovudvalgets arbejde og anbefalinger samt de politiske drøftelser i forbindelse med og efter ved- tagelsen af udlændingeloven i 1983.

3.2. Udvisningsreglernes historiske baggrund før ændringen af udlændingeloven i 1973

Betænkning nr. 968/1982 om udlændingelovgivningen, Udkast til ny udlændingelov, indeholder en fyldig gennemgang af udvisningsreglernes historiske baggrund forud for 1982, jf. side 269 ff. Den følgende gennemgang bygger i vidt omfang på fremstillingen i denne betænkning.

Udvisning (forvisning) var i ældre ret nært beslægtet med fredløshed og kunne anvendes over for både indlændinge og udlændinge, jf. f.eks. Danske Lov 3-16-9-8 og 6-1-1, jf. forordning af 19. september 1766 angående den papistiske religion, Danske Lov 6-1-12, § 2 i trykkefrihedsforordningen af 27. september 1799 og § 11, nr. 11, i forordning af 21. marts 1800. At udvisning af danske kunne finde sted, hænger formentlig sammen med, at selv om der i den ældre lovgivning i visse tilfælde blev skelnet mellem indlændinge og udlændinge, begyndte udviklingen af et statsborgerbegreb (indfødsretten) først i 1776, hvor forordning om Indfødsretten af 15. januar 1776 bestemte den indfødsret, der var en betingelse for adgangen til ansættelse i statens tjeneste. Først i løbet af det 19. århundrede blev det anerkendt, at indfødsret medførte en ubetinget adgang til at opholde sig her i landet, jf. Matzen, Den Danske Statsforfatningsret 1910, side 96 f., og Berlin, Den danske Statsforfatningsret 1916, side 160 ff.

Den første almindelige bestemmelse om udvisning, som udelukkende retter sig mod udlændinge, synes at være plakat af 19. april 1805 om, hvordan man skal forholde sig over for udlændinge, der er dømt for strafbart forhold, når disses straffetid er udløbet. Efter bestemmelsen skulle udlændinge bringes ud af landet efter endt straf, hvis straffen bestod i hensættelse til offentligt arbejde, medmindre den pågældende i 3 år havde haft stadigt ophold og lovlig næringsvej her i landet. Den angivne begrundelse herfor var ikke af kriminalpræventiv karakter, men hensynet til, at de pågældende ikke skulle falde "de kongelige Stater, og det i samme ordnede Fattigvæsen til Byrde". Efter bestemmelsen skulle der således i forbindelse med en afgørelse om udbringelse af landet tages hensyn til den pågældendes tilknytning til landet. Kompetencen til at uddømme udlændinge tilkom domstolene.

Udvisningsbestemmelserne for udlændinge blev opretholdt ved § 9 i for-

ordningen af 30. marts 1827 om landsforvisningsstraffens ophævelse, idet denne bestemmelse fastsatte, at de love og anordninger, der indeholdt bestemmelser om udvisning af fremmede, fortsat var gældende. Forordningen opretholdt i § 10 bortvisning af riget af de undersætter, der affaldt fra den evangelisk-christelige religion.

Efter § 10 i forordning af 10. december 1828 skulle håndværkssvende udvises af landet, hvis de ikke var forsynet med anordnet vandrebog eller med fornødne midler eller overtrådte bestemmelser om opholdstider eller rejseroute.

Plakat af 23. maj 1840 angående appel i kriminelle sager indeholdt i § 3 en ændringsbestemmelse til plakaten af 19. april 1805.

I lov af 3. januar 1851 om pressens brug var der endvidere hjemmel til landsforvisning af indfødte.

Udvisningsbestemmelserne i plakaten af 19. april 1805, forordningen af 30. marts 1827 og lov af 3. januar 1851 for ind- og udlændinge blev opretholdt indtil gennemførelsen af straffeloven af 1866.

I straffeloven af 10. februar 1866 var der hjemmel til udvisning ved dom af udlændinge på grund af strafbart forhold. Efter denne lov var udvisning obligatorisk, hvis udlændingen fandtes skyldig til strafarbejde, medmindre udlændingen de sidste 5 år havde haft stadig ophold i den danske stat. Endvidere var der adgang til udvisning, når en udlænding gjorde sig skyldig til straf af fængsel på vand og brød, såfremt den pågældende tidligere var straffet for forbrydelser. Den sidstnævnte udvisningsadgang var fakultativ. Overtrædelse af dom til udvisning blev straffet med fængsel eller med forbedringshusarbejde.

Bestemmelsen i forordning af 10. december 1828 om udvisning af håndværkssvende blev afløst af § 13 i lov nr. 52 af 15. maj 1875 om Tilsynet med Fremmede og Reisende m.m. (Fremmedloven). der indeholdt hjemmel for justitsministeren til at udvise udlændinge, der ikke havde haft stadig ophold i landet i 2 år og ikke havde erhvervet forsørgelsesret her i landet, når udlændingens forhold måtte give anledning dertil.

Bestemmelsen gav som følge af sit delvist politiske sigte særligt under landstingsbehandlingen anledning til en del diskussion. Det blev herunder anført, at man forudsatte, at bestemmelsen ville blive brugt med megen var-somhed, og at man navnlig ikke ville udvise personer, der "ved at købe eller forpagte fast ejendom eller ved at nedsætte sig som næringsdrivende har knyttet sig på en varigere måde til den danske stat". Fra justitsministerens side blev det anført, at bestemmelsen var af stor betydning bl.a. diplomatisk og politisk, og at det nærmest måtte være bestemmelsens hensigt at ramme personer, som fra et politisk synspunkt var farlige. Bestemmelsen blev således betragtet som et led i opretholdelsen af det gode forhold til andre magter og ikke som en kriminalpræventiv regel.

Justitsministeren var af samme grund under forslagetets behandling kritisk over for den foreslåede begrænsning af udvisningsadgangen til kun at gælde personer med ophold under 2 år. Begrænsningen udgik under landstingsbehandlingen, men blev genindsat under behandlingen i folketingsudvalget, hvis flertal ikke anså det "for rigtigt at lægge en så ubegrænset myndighed i justitsministerens hånd, navnlig også lige overfor fremmede, der har opholdt sig her i så lang tid, at de må betragtes som faste undersåtter."

Ved lov nr. 129 af 1. april 1904. som indeholdt nogle ændringer af straffelovgivningen, blev der givet udvidet adgang til ved dom at bestemme, at visse recidiverende udlændinge skulle bringes ud af riget. Bestemmelsen blev videreført ved lov nr. 63 af 1. april 1911.

Ved 1. verdenskrigs begyndelse blev der ved lov nr. 151 af 2. august 1914 givet justitsministeren bemyndigelse til at udvise udenlandske spioner.

I øvrigt var der indtil 1. verdenskrig kun adgang til uden for straffelovens regler at udvise eller afvise udlændinge, der ikke havde fast bopæl her i landet. Beføjelsen tilkom politiøvrigheden, og bestemmelserne rettede sig mod subsistensløse personer og udenlandske gøglere, der søgte arbejde eller erhverv ved omvandring, jf. fremmedloven af 1875 § 2, tildels jf. § 1.

Ved lov nr. 573 af 22. november 1917 om ændring af fremmedloven fik justitsministeren kompetence til at udvise udlændinge, der ikke var i besiddelse af dansk indfødsret og ikke havde erhvervet forsørgelsesret her i lan-

det, når deres forhold måtte give anledning dertil uden hensyn til længden af deres ophold her i landet. Bestemmelsen, der oprindeligt var af tidsbegrænset gyldighed, blev med visse ændringer opretholdt indtil udlændingelovsændringen af 1973, jf. lov nr. 80 af 31. marts 1926, lov nr. 158 af 30. marts 1946 og § 5, stk. 1, nr. 5 in fine, i udlændingeloven af 1952 (lov nr. 224 af 7. juni 1952).

Straffelovskommissionen foreslog i betænkning af 1923 følgende bestemmelse: "Når en udlænding dømmes til fængsel, kan det, hvis hans forhold giver anledning dertil, i dommen betinges, at han efter udstået straf bliver at udbringe af riget." Uddømmelse skulle således efter forslaget være fakultativt.

I straffeloven af 1930 (lov nr. 126 af 15. april 1930) blev det i § 76 fastsat, at dom til fængsel i 2 år eller derover skulle medføre bestemmelse i dommen om udbringelse af udlændingen, hvis den pågældende ikke havde haft stadigt ophold i den danske stat i de sidste 5 år, medmindre særlige omstændigheder talte herimod. Ved kortere fængselsstraffe, eller såfremt den pågældendes ophold her i landet havde været længere end 5 år, kunne den pågældende, når den dømtes forhold gav særlig anledning hertil, dømmes til udbringelse.

Ved lov nr. 88 af 27. marts 1934 indførtes ved den midlertidige tillægslovgivning til fremmedloven hjemmel for statspolitichefen, senere rigspolitichefen, til at afvise eller nægte opholdstilladelse til visse kategorier af udlændinge, herunder hvis de var politiet bekendt som erhvervs- eller vane-mæssige forbrydere, eller de med grund måtte antages at ville indrejse for at begå forbrydelser, eller hvis indrejse efter politiets skøn på grund af begåede borgerlige forbrydelser, af hensyn til statens sikkerhed eller af anden lignende grund ikke var ønskelig. Bestemmelserne blev indsat under henvisning til, "at det under de nuværende forhold vil være betimeligt at foretage visse tilføjelser og ændringer i den gældende lov for at gøre kontrollen med rejsende fra udlandet mere effektiv".

Ved udlændingeloven af 1952 (lov nr. 224 af 7. juni 1952) indskrænktes politiets adgang til at udvise udlændinge til at omfatte personer, der var indrejst uden om paskontrollen, personer, der tidligere var udvist, og subsi-

stensløse. Udvisningskompetencen tilkom i øvrigt justitsministeren. Adgangen til udvisning af de i den midlertidige lovgivning anførte grunde blev således optaget i loven som udvisningsbeføjelser for ministeren.

Udviklingen i adgangen til administrativ udvisning medførte, at straffelovens § 76 om udvisning ved dom mistede sin praktiske betydning.

Ved lov nr. 212 af 4. juni 1965 blev bestemmelsen i straffelovens § 76 ophævet. Begrundelsen for ophævelsen var som nævnt dels bestemmelsens ringe anvendelse, dels at udvisning ved dom alene kunne ske på ubestemt tid, og at der ved anvendelsen kunne være risiko for, at der ved afgørelsen blev lagt for meget vægt på det strafbare forholds beskaffenhed og således ikke blev taget tilstrækkeligt hensyn til sådanne personlige forhold vedrørende den pågældende, som ikke kommer frem under straffesagens behandling, jf. Folketingstidende 1964/65, tillæg A, sp. 967 f.

3.3. Ændringen af udlændingeloven i 1973

Udlændingeloven af 7. juni 1952 (lov nr. 224) blev ændret i 1958 (lov nr. 104 af 21. april 1958), i 1963 (lov nr. 183 af 20. maj 1963), i 1970 (lov nr. 203 af 27. maj 1970) og med henblik på Danmarks tilslutning til De Europæiske Fællesskaber i 1973 (lov nr. 155 af 21. marts 1973).

Disse ændringer blev i 1973 bekendtgjort i lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Ved udlændingelovsændringen i 1973 (lov nr. 155 af 21. marts 1973 om ændring af lov om udlændinges adgang til landet m.v.), der var en følge af Danmarks tilslutning til De Europæiske Fællesskaber, ændredes kompetenceforholdet mellem justitsministeren og politiet på ny, således at alle afgørelser om udvisning skulle træffes af den politimyndighed, der af justitsministeren var bemyndiget dertil, fortrinsvis Tilsynet med Udlændinge. Justitsministeriet var herefter alene klageinstans. Ved lovændringen blev reglerne om udvisning på grund af kriminalitet ligeledes ændret, og den siden 1875 gældende regel om, at en udlænding kunne udvises, "når hans forhold i øvrigt måtte give anledning dertil", blev ophævet.

Efter 1973-löven kunne udvisning af udlændinge ske på grund af hensynet til statens sikkerhed, kriminalitet, ulovligt ophold eller ordensmæssige hensyn. Reglerne om udvisning var i 1973-loven udformet som henvisningsregler, således at betingelserne for udvisning fremgik af lovens § 2, som vedrørte afvisning, medens hjemlen til udvisning fremgik af lovens § 4.

Bestemmelserne om udvisning som følge af kriminalitet var begrundet dels i ønsket om at beskytte samfundet mod kriminalitet, jf. herved lovens § 4, stk. 1, nr. 3, jf. § 2, stk. 1, nr. 5, hvorefter en udlænding kunne udvises, "når det på grund af en tidligere idømt frihedsstraf eller af anden særlig grund må antages, at han vil indrejse hertil for at begå forbrydelser" (beskyttelses-hensyn), dels i hensynet til retshåndhævelsen, jf. herved lovens § 4, stk. 1, nr. 3, jf. § 2, stk. 1, nr. 6, hvorefter udvisning kunne finde sted, "når hans indrejse på grund af begåede borgerlige forbrydelser af særlige grunde ikke er ønskelig."

Herudover var der adgang til at udvise en udlænding, "når det må antages, at han helt eller delvis vil ernære sig på ulovlig eller uhæderlig måde, eller hans indrejse strider mod hensynet til den offentlige orden eller sundhed, fordi han misbruger beruselsesmidler, herunder euforiserende stoffer", jf. lovens § 4, stk. 1, nr. 3, jf. § 2, stk. 1, nr. 4.

3.4. Justitsministeriets udvalg til revision af loven om **udlændinges adgang til landet** m.v.

3.4.1. **Baggrunden** for nedsættelsen af udvalget

I Folketingets Ombudsmands beretninger for 1976 (side 324-327) og 1977 (side 75-79) fremsatte ombudsmanden en række kritiske bemærkninger til udlændingelovens udvisningsregler.

Kritikken havde sit udgangspunkt i ombudsmandens opfattelse af, at "udvisning af udlændinge efter udståelse af fængselsstraf i realiteten har en sådan karakter af tillægsstraf, at principielle retlige synspunkter svarende til dem, der bestemmer udformningen af strafferetlig lovgivning, tilsiger en vis

sikkerhed og klarhed i regelgrundlaget, i hvert fald i den forstand, at de retningsgivende principper tilkendegives" (FOB 1976, side 324).

Ombudsmanden havde med dette udgangspunkt en række konkrete klagepunkter mod udlændingelovens udvisningsregler.

I en konkret sag vedrørende spørgsmålet om udvisning efter bestemmelsen i § 4, stk. 1, nr. 6, i den dagældende udlændingelov vedrørende overtrædelse af lovens forskrifter om opholdstilladelse og arbejdstilladelse gav ombudsmanden over for Justitsministeriet udtryk for, at det burde overvejes at indføre en adgang til retlig prøvelse (i straffeprocessens form) af skyldspørgsmålet, hvis den pågældende nægtede sig skyldig i de pågældende overtrædelser (FOB 1977, side 79).

Ombudsmanden bemærkede endvidere, at der i bestemmelsen og bemærkningerne til bestemmelsen i § 2, stk. 1, nr. 5, i den dagældende udlændingelov savnedes en vis vejledning vedrørende spørgsmålet om den risikograd vedrørende ny kriminalitet, der var forudsætningen for udvisning, ligesom der fandtes at være en vis uklarhed vedrørende spørgsmålet om grundlaget for bedømmelsen af denne risikograd (FOB 1976, side 325).

Ombudsmanden bemærkede endvidere, at der savnedes retningslinjer for spørgsmålet om betydningen af, at udlændingens situation i det land, hvortil udvisningen sker, er særligt belastende (også selv om der ikke foreligger asylgrunde) (FOB 1977, side 77, 2. sp.).

Ombudsmanden bemærkede endelig, at bestemmelserne i nr. 4 og nr. 5 i udlændingelovens § 2, stk. 1, i betragteligt omfang overlappede hinanden (FOB 1976, side 325-326), ligesom det fandtes mindre tilfredsstillende, at udvisningsreglerne var formuleret som henvisninger til afvisningsreglerne (FOB 1976, side 324, 2. sp.).

3.4.2. Udvalgets kommissorium og sammensætning

Ved brev af 14. december 1977 nedsatte justitsministeren herefter et udvalg, der ifølge udvalgets kommissorium skulle foretage en generel gennemgang

af udlændingelovgivningen samt fremkomme med de ændringsforslag, som denne gennemgang måtte give anledning til. Udvalgets arbejde burde i første række tage sigte mod at give udlændinge en øget retsbeskyttelse.

På baggrund af ombudsmandens kritik vedrørende den manglende klarhed i de gældende udvisningsregler skulle udvalget herunder særligt overveje, om der kunne udformes mere detaljerede regler for afgørelsen af udvisningssager, og om der i tiden indtil gennemførelsen af en ny lov kunne udformes mere detaljerede administrative regler herfor.

Udvalget skulle videre overveje, om der på baggrund af ombudsmandens kritik af udvisningsreglernes karakter af henvisninger til afvisningsreglerne var behov for ændrede regler om udvisning og afvisning, for så vidt angår udvisningssager særligt i relation til udlændinge, der havde opnået en fastere tilknytning til landet.

Udvalget skulle endvidere særligt overveje kompetencen i udvisningssager og kontrollen med disse afgørelser.

3.4.3. Udvalgets første betænkning fra 1979

Udvalget fremlagde i betænkning nr. 882/1979 om udlændingelovgivningen, Administrative retningslinier, et udkast til bekendtgørelse om udlændinges adgang til og ophold i landet.

Udvalget gjorde sig i forbindelse med udarbejdelsen af forslaget til administrative regler en række overordnede overvejelser vedrørende udformningen af de fremtidige udvisningsregler.

Udvalget bemærkede indledningsvis med hensyn til personkredsen for de foreslåede udvisningsregler. at man ikke på dette stadium af udvalgsarbejdet havde fundet anledning til at foreslå supplerende regler om udvisning af personer, der kun havde opholdt sig i Danmark i kort tid (ikke over 1 år), og som ikke havde nogen nærmere tilknytning til landet. Udvalget anførte i denne forbindelse, at udvisning for størstedelen af denne gruppe af udlændinge ikke vil indebære noget alvorligere indgreb, idet virkningen alene

er, at de for en årrække ikke har mulighed for at opholde sig i et land, som de ikke har nogen væsentlig tilknytning til (betænkningen side 48).

Interessen samlede sig om udvisning af personer, der har en nærmere tilknytning til landet, idet det var sådanne tilfælde, der havde givet anledning til vanskelige overvejelser i praksis, og som havde været genstand for offentlig debat. Udvalget søgte således med forslaget til administrative bestemmelser at præcisere og begrænse adgangen til at udvise personer med en vis tilknytning til landet.

Som kriterium for tilknytning til landet lagde udvalget vægt på længden af opholdstiden, idet man antog, at dette kriterium gennemsnitligt gav det bedste mål for udlændingens tilknytning til landet, ligesom man fandt, at det i hvert fald var rimeligt, at en udlænding efter en passende årrækkes forløb kunne opnå den tryghed i tilværelsen, som en begrænsning af udvisningsadgangen kunne give (betænkningen side 49).

Det fremgår endvidere af betænkning nr. 882/1979, side 120, med hensyn til de materielle betingelser for udvisning, at udvalget fandt, at spørgsmålet om, hvorvidt risiko for ny kriminalitet i det hele taget skulle kunne danne grundlag for udvisning, måtte afvente udvalgets overvejelser i forbindelse med udkastet til en ny udlændingelov. Udvalget anførte videre, at det næppe kunne antages at være hensigtsmæssigt at opstille en bestemt risikograd, som skulle gælde i alle situationer, og bemærkede, at bestemmelsens væsentligste anvendelsesområde i praksis havde været udvisning af udlændinge, som kun havde været i landet i kort tid. Almindelige proportionalitetsbetragtninger måtte i disse tilfælde anses at føre til et lavere krav til risikograden.

Ombudsmanden havde endvidere givet udtryk for, at der syntes at foreligge en vis uklarhed vedrørende grundlaget for bedømmelsen af denne risikograd. Lovforslagsbemærkningerne i Folketingstidende 1972/73, tillæg A, spalte 314, tydede således på, at den idømte straf, og dermed strafstørrelsen, i sig selv var uden betydning for udvisningsspørgsmålet og syntes nærmest et give grundlag for den antagelse, at risikobedømmelsen skulle foretages på grundlag af en helhedsbedømmelse af det pådømte strafbare forholds nærmere karakter, dvs. art, grovhed, begåelsesmåde, omstændighe-

derne, hvorunder forholdet var begået m.v. Spørgsmålet var imidlertid, om ikke tillige mere omfattende oplysninger om den pågældendes personlige forhold - ophold her i landet i flere år, ægteskab med dansk statsborger, børn og stabil arbejdsmæssig placering - burde indgå i selve risikobedømmelsen og ikke kun tillægges vægt ved afvejningen af risikobedømmelsen over for humane hensyn. Efter ombudsmandens mening var det nærliggende, at risikobedømmelsen skulle have et sådant bredere grundlag, således som det er almindeligt anerkendt ved den risikobedømmelse, der sker efter straffelovens §§ 78 og 79 (betænkning nr. 882/1979, side 39f).

Udvalget kunne tiltræde det af ombudsmanden anførte, hvorefter risikobedømmelsen principielt bør foretages på grundlag af en helhedsbedømmelse, hvori ikke blot den begåede kriminalitets art, grovhed, begåelsesmåde m.v. indgår, men tillige oplysninger om udlændingens personlige forhold og sociale situation. Denne opfattelse fandt efter udvalgets opfattelse væsentlig støtte i lovmotivernes fremhævelse af udlændingens personlige forhold som forudsætning for udvisning. Udvalget bemærkede imidlertid herved, at positive oplysninger om udlændingens sociale situation vel i almindelighed måtte føre til, at risikoen for ny kriminalitet måtte bedømmes som ringere, men dette behøver ikke nødvendigvis at være tilfældet. Hvis udlændingens forhold var stabile, da en eller flere af de forbrydelser, der indgår i bedømmelsen, blev begået, kan dette efter omstændighederne være udtryk for en betydelig styrke i den pågældendes kriminelle tilbøjeligheder. Hvis den sociale stabilitet først er indtrådt efter udvisningsgrundlagets opståen, må det indgå i bedømmelsen, at ændringerne (f.eks. indgåelse af ægteskab eller fast arbejdsmæssig placering) kan være motiveret af hensynet til at undgå udvisning. Udvalget bemærkede, at der i sådanne tilfælde ved siden af risikobedømmelsen vil være behov for en selvstændig vurdering af, om udvisning er forenelig med humane hensyn, jf. forslagens § 55, stk. 1, og betænkningen side 119.

Udvalget pegede endvidere på nogle væsentlige hensyn, der burde lægges vægt på ved afgørelsen om udvisning. Udvalget anbefalede således, at der skulle tages hensyn til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, udlændingens alder, helbredstilstand, andre personlige forhold samt udlændingens personlige og familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere. Udvalget fandt endvidere, at der skulle ta-

ges hensyn til udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen efter udvisningen kan ventes at tage ophold (betænkningen side 49). Forslaget til administrative retningslinjer indeholdt derfor en bestemmelse herom (§ 55, stk. 1).

Udvalgets forslag til administrative bestemmelser vedrørende udvisningsreglerne i udkastet til udlændingebekendtgørelse var baseret på følgende hovedhensyn (betænkningen side 62-63 og side 109-114 vedrørende udkastet til § 52):

- hensynet til statens sikkerhed,
- retshåndhævelsessensyn,
- gentagelsesrisiko,
- tilsidesættelse af indrejse- og opholdsbetingelserne,
- manglende forsørgelsesevne.

Et flertal af udvalgets medlemmer (Karen Andersen. Birger Abrahamson. Jacques Hermann. Jørgen Sønder. Søren Sørensen og Anders Troldborg) foreslog, at adgangen til udvisning skulle begrænses, når udlændingen, der lovligt opholdt sig her i landet, havde boet her i mere end 2 år, og at der efter 5 års ophold skulle ske en yderligere begrænsning. Mindretallet i udvalget (Peter Christensen. Gammeltoft-Hansen. Karen Andersen og Jørgen Bang) fandt med udgangspunkt i den dagældende praksis, at begrænsningerne i udvisningsadgangen allerede burde indtræde efter 1 års lovligt ophold, og at der efter 7 års ophold burde ske en yderligere begrænsning af de foreliggende udvisningsmuligheder (betænkning nr. 882/1979, side 49).

Til støtte for, at grænsen burde være 2 år, henviste flertallet til, at det fulgte af de af Arbejdsministeriet fastsatte regler af 29. juni 1973 om arbejdstilladelse for udenlandske arbejdstagere, at en udlændings fortsatte ophold inden for de 2 første år var afhængig af beskæftigelsessituationen. Selv om disse regler i det væsentlige havde været suspenderet siden 1973, måtte man - med henblik på den situation, at der senere eventuelt kunne ske en fornyet tilgang til landet af udenlandske arbejdstagere - tage udgangspunkt i disse regler. Flertallet fremhævede herved, at de nævnte regler var baggrunden for den i bekendtgørelsesudkastets § 37, stk. 3, foreslåede regel, hvorefter en opholdstilladelse - for udlændinge, der var undtaget fra fremmedarbej-

derstoppet - kunne inddrages inden for de 2 første års ophold, hvis grundlaget for opholdet ikke længere var til stede, eller hvis betingelser, der var knyttet til tilladelsen, ikke overholdtes. Under hensyn hertil fandt flertallet, at der burde være adgang til at udvise udlændinge med mindre end 2 års ophold, der f.eks. ernærer sig på ulovlig måde, eller som misbruger beruselsesmidler, herunder euforiserende stoffer. På grund af det gældende fremmedarbejderstop havde disse udvisningsgrunde især betydning for nordiske statsborgere samt for EF-statsborgere.

Flertallet bemærkede, at den af mindretallet foreslåede begrænsning til 1 års ophold måtte antages at gå videre, end hvad EF-reglerne nødvendiggjorde, idet udvisning efter disse regler kan ske, når det anses for nødvendigt af hensyn til den offentlige orden, og fandt, at en eventuel fastsættelse af en lavere grænse end 2 år burde overlades til Folketinget i forbindelse med den senere revision af udlændingeloven (betænkning nr. 882/1979, side 112 f).

Som begrundelse for, at tidsfristen i udkastets § 52 ikke burde fastsættes højere end 1 år, anførte mindretallet, at Tilsynet for Udlændinge havde oplyst, at en række udvisningsgrunde, hvis anvendelse ville blive afskåret på grund af fristen i § 52, i praksis normalt kun benyttedes over for udlændinge, der opholdt sig i Danmark på kortvarigt ophold som turister eller lignende. Mindretallet henviste herved til, at udvisning, der begrundedes i ordensmæssige hensyn (gennemsnitligt 390 årligt af et samlet antal udvisninger på ca. 1.040) bortset fra i helt enkeltstående tilfælde kun var blevet bragt i anvendelse over for udlændinge, der havde opholdt sig her i landet i mindre end 1 år, fortrinsvis som turister eller med kortvarigt ophold for øje. Mindretallet fandt således ikke, at den af flertallet foreslåede 2-års grænse imødekom et praktisk behov, og i hvert fald havde den ikke den begrænsende effekt, som var formålet med bestemmelsen i § 52. Mindretallet anførte videre, at behovet for udvisning af personer, der havde opholdt sig her i mere end 1 år, ikke sjældent i mindre grad ville være begrundet i hensynet til den offentlige orden end i hensynet til at få den pågældende undergivet hensigtsmæssig behandling i hjemlandet. Hvor dette var tilfældet, måtte det antages, at der som regel ville være mulighed for at udvise den pågældende på grund af subsistensløshed. For så vidt angik udlændinge, der havde opholdstilladelse, fandt mindretallet, at nægtelse af at forlænge opholdstilladelsen ville være en rimeligere fremgangsmåde end udvisning

over for uønskede personer af den heromhandlede kategori (betænkning nr. 882/1979, side 113 f).

Tidsfristen blev i overensstemmelse med flertallets indstilling fastsat til 2 år, jf. bekendtgørelsesudkastets § 52.

Udvalget fremhævede (betænkningen side 115) i relation til bestemmelsen om udvisning som følge af risiko for gentagen kriminalitet (§ 52, nr. 3, i udvalgets udkast til bekendtgørelse), at kravet til den risikograd vedrørende kriminalitet, som var forudsætningen for udvisning, ud fra retsbeskyttelses-hensyn burde skærpes i takt med varigheden af udlændingens ophold her i landet. Udvalget fandt således, at bestemmelsen burde anvendes med varsomhed over for udlændinge, der havde været i landet i en længere årrække, men nævnte samtidig, at den øgede retsbeskyttelse, som tilstræbtes hermed, var vag og ubestemt. Mindretallet fandt det derudover nødvendigt, at kravet om skærpelse af risikograden understøttedes og konkretiseredes ved en regel om, at den omhandlede udvisningsadgang helt skulle bortfalde efter et passende åremål.

Forslaget indeholdt desuden en bestemmelse om (udkastets § 55), at der ved afgørelsen om udvisning skulle tages hensyn til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder opholdets varighed, samt til om udvisningen på grund af udlændingens personlige eller familiemæssige forhold måtte antages at virke særlig belastende.

3.4.4. Udlændingebekendtgørelsen fra 1980

Ved bekendtgørelse nr. 196 af 23. maj 1980 om udlændinges adgang til og ophold i Danmark blev udvalgets flertals forslag til administrative bestemmelser herefter gennemført uden ændringer.

De administrative bestemmelser blev opbygget således, at udvisningsgrundene var opregnet i bekendtgørelsens § 49. Udvisning kunne herefter ske af hensyn til statens sikkerhed (nr. 1), som følge af strafbart forhold begrundet i retshåndhævelses-hensyn eller gentagelsesrisiko (nr. 2 og 3), i tilfælde hvor opholdstilladelsen var erhvervet ved svig (nr. 4a), når udlændingen

havde taget beskæftigelse uden arbejdstilladelse (nr. 4b), ved manglende forsørgelsesevne (nr. 5), eller når udlændingen havde forsømt at skaffe sig pas eller anden rejselegitimation (nr. 6).

I § 50 i bekendtgørelsen begrænsedes udvisningsreglernes anvendelsesområde for udlændinge, der med henblik på varigt ophold lovligt havde boet her i landet i mere end 5 år, til de i § 49, nr. 1-3, 4 a og 5 nævnte grunde.

I § 52 i bekendtgørelsen indførtes en bestemmelse, hvorefter der ved afgørelsen af, om en udlænding burde udvises i medfør af bestemmelserne i §§ 49-50 - foruden til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder varigheden af opholdet her i landet - skulle tages hensyn til, om udvisningen måtte antages at virke særlig belastende på grund af:

- udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold (nr. 1),
- udlændingens personlige eller famillemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere (nr. 2),
- udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen efter udvisning kunne ventes at tage ophold (nr. 3).

§ 53 indeholdt særlige bestemmelser vedrørende udvisning af nordiske statsborgere og udlændinge, der var omfattet af De Europæiske Fællesskabers regler.

I bekendtgørelsens § 54 blev indsat en bestemmelse vedrørende fastsættelse af længden af et udvisningstilhold (indrejseforbud) i forbindelse med en afgørelse om udvisning. Indrejseforbud kunne herefter ved udvisning af hensyn til statens sikkerhed eller som følge af kriminalitet meddeles for 5 år, 10 år eller for bestandig. Ved udvisning begrundet i de øvrige udvisningsgrunde kunne indrejseforbud meddeles for indtil 3 år.

Efter bekendtgørelsens § 55, stk. 2, tilkom kompetencen til at træffe afgørelse om udvisning Tilsynet med Udlændinge eller ved udvisning i medfør af lovens § 4, stk. 1, nr. 1, 2 og 7, vedkommende politimester (politidirektøren). Kompetencen til at udvise en udlænding, som påberåbte sig, at han havde måttet søge tilflugt her i landet som politisk flygtning, og som

sandsynliggjorde rigtigheden heraf, tilkom efter § 6, stk. 3, i lov om udlændinges adgang til landet m.v. og bekendtgørelsens § 55, stk. 3, justitsministeren.

3.4.5. Udvalgets anden betænkning fra 1982

3.4.5.1. Almene principper for udvisningsreglernes udformning

Udlændingelovudvalget anbefalede i betænkning nr. 968/1982 (Udkast til ny udlændingelov) en trinmæssig begrænsning af udvisningsreglernes anvendelsesområde over for udlændinge, der i kraft af et længere ophold har opnået en fastere tilknytning her til landet.

Udvalget fandt det endvidere af væsentlig retssikkerhedsmæssig betydning, at de humanitære hensyn - som menneskerettighedskonventionerne m.v. pålægger udlændingemyndighederne at iagttage, når der skal tages stilling til et udvisningsspørgsmål - fandt udtryk i loven.

Udvalget konstaterede endelig, at den dagældende udlændingelov (lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973) i lovteksten - til dels i kraft af henvisninger - indeholdt i alt 18 udvisningsregler, hvoraf enkelte var uden praktisk betydning, medens langt de fleste af de øvrige kun havde praktisk betydning i forhold til udlændinge, der befandt sig her i landet på kortvarigt ophold inden for det opholdstilladelsesfrie tidsrum eller i henhold til et visum (betænkningen side 48-49). Udvalget fandt på den baggrund, at reglerne om udvisning i en ny udlændingelov burde udformes på en sådan måde, at de i højere grad end reglerne i den dagældende lov svarede til det hidtidige anvendelsesområde for disse regler og blev indskrænket til tilfælde, hvor reglerne om afvisning, bortfald og inddragelse ikke kunne anses for tilstrækkelige, jf. nærmere betænkningens kapitel 4, afsnit 5.

I det omfang, hvor der efter udvalgets forslag ville blive tale om udvisning på grund af alvorlig kriminalitet, forudsatte udvalget, at udlændingen ved dom var fundet skyldig i en lovovertrædelse, der var omfattet af udvisningsreglerne (betænkningen side 50). Udvalget fandt det endvidere bedst stemmende med retsbeskyttelsehensyn, at afgørelsen om udvisning i disse

tilfælde blev truffet af den domstol, der behandlede straffesagen, og i forbindelse med straffesagens behandling, således at sanktionsvalget kunne foretages ud fra en helhedsvurdering under iagttagelse af de for straffeprocessen gældende retsgarantier (betænkningen side 74).

Ved kompetenceomlægningen forudsattes udlændingen at få bistand af en forsvarer under udvisningssagens behandling, ligesom man med forslaget ville imødegå den indvending, at udvisningen var en administrativ sanktion, der pålagdes ud over selve straffen (betænkningen side 74).

Strafferetsplejens regler, herunder om medvirken af nævninger eller domsmænd, skulle efter udvalgets forslag finde anvendelse, og afgørelsen om udvisning skulle indgå i sanktionsvalget og kunne appelleres efter samme regler som sanktionsfastsættelsen i øvrigt, jf. lovudkastets § 46 og bemærkningerne hertil i betænkning nr. 968/1982, side 212.

Der var endvidere i Udlændingelovudvalget enighed om, at udvisningsgrundene fremtidigt i det væsentlige skulle begrænses til forhold, der indebærer en lovovertrædelse. Udvalget fandt det uforeneligt hermed, at subsistensløshed fortsat skulle være udvisningsgrundlag for så vidt angår udlændinge med opholdstilladelse (betænkning nr. 968/1982 side 37). Udvalget bemærkede, at subsistensløshed efter udvalgets opfattelse fortsat burde kunne begrunde, at en udlænding, der ikke har fast bopæl (efter mindretallets opfattelse: opholdstilladelse) her i landet, nægtes adgang til indrejse og ophold i det opholdstilsidels frie tidsrum, jf. lovudkastets § 21 og bemærkningerne hertil (betænkning nr. 968/1982, side 39).

Ved den nærmere udformning af udvisningsreglerne i forslaget til en ny udlændingelov delte udvalget sig i et flertal bestående af udvalgets formand, højesteretspræsident Peter Christensen, kontorchef Birger Abrahamson (Udenrigsministeriet), vicerigspolitichef Arne Baun (Rigspolitichefen) politimester Søren Sørensen (Tilsynet med Udlændinge), afdelingschef Anders Troldborg (Justitsministeriet), kontorchef Claus Tornøe (Justitsministeriet), ekspeditionssekretær Jørgen Sønder (Arbejdsministeriet), og i et mindretal bestående af professor, dr.jur. Hans Gammeltoft-Hansen (Dansk Flygtningehjælp), advokat Lars Langkjær (Advokatrådet) og indvandrerkonsulent Karen Andersen (Socialministeriet).

Flertallets forslag var udtryk for, at man ikke fandt, at der forelå overbevisende grunde, som talte for at foretage væsentlige begrænsninger i det hidtil gældende lovgrundlag vedrørende adgangen til udvisning på grund af kriminalitet. Flertallets forslag indeholdt således alene en præcisering eller modifikation af de eksisterende regler på enkelte punkter, hvor der efter de i praksis indvundne erfaringer syntes at være behov herfor (betænkningen side 55).

Mindretallet fandt derimod, at der var et klart behov for at indskrænke adgangen til udvisning væsentligt i forhold til udlændinge, der har opholdt sig relativt længe i landet. Mindretallet henviste i denne forbindelse til, at udvisning i forbindelse med kriminalitet ofte vil antage karakter af en alvorlig og indgribende tillægsstraf, og bemærkede endvidere, at konsekvenserne af en udvisningsbeslutning ikke blot rammer den pågældende udlænding selv, men også dennes nærtstående familie. Mindretallets forslag var således udtryk for, at det fandtes påkrævet i lovgivningen at fastsætte forholdsvis snævre grænser for adgangen til at udvise på grund af kriminalitet (betænkningen side 56).

3.4.5.2. Flertallets forslag til udvisningsregler

I flertallets forslag til ændring af reglerne om udvisning på grund af kriminalitet skelnedes mellem to grupper af udlændinge:

- udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse, nordiske statsborgere, der havde boet her i landet i mere end de sidste 5 år, og flygtninge med konventionsstatus,
- andre udlændinge, herunder flygtninge med de facto-status.

Udvisning af udlændinge omfattet af første gruppe kunne efter flertallets forslag ske under følgende betingelser, jf. lovudkastets § 17.

- når dette fandtes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed, eller
- når udlændingen idømtes fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, som kunne medføre fængsel i 2 år eller derover, og udlændingen under hensyn til den idømte

straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet af særlige grunde ikke burde forblive her i landet.

Udvisning af udlændinge omfattet af den anden gruppe skulle efter flertallets forslag kunne ske af de ovenfor nævnte grunde, jf. lovudkastets § 18. nr. 1.

Herudover kunne udvisning ske, jf. lovudkastets § 18. nr. 2 Op. når udlændingen idømtes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, som kunne medføre højere strafend hæfte.

Havde udlændingen fast bopæl her i landet, kunne udvisning dog kun ske efter sidstnævnte udvisningsgrund, hvis der på grund af overtrædelsens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt var bestemte grunde til at antage, at udlændingen fortsat ville begå lovovertrædelser her i landet.

Blandt de forbrydelser i straffeloven, der herefter ville kunne medføre udvisning efter lovudkastets § 17. nævntes i betænkningen - side 166 - forskellige statsfjendtlige handlinger, der omfattes af straffelovens kapitel 12 og 13, manddrab, grove sædeligheds- eller voldsforbrydelser, røveri, berigelsesforbrydelser, der straffes efter § 286, samt alvorlige almenfarlige forbrydelser, herunder narkotikakriminalitet. Som eksempler fra særlovgivningen nævntes overtrædelse af skattekontrolloven, toldloven og lov om euforiserende stoffer.

Ved afgørelsen af, om udvisning burde ske, skulle domstolene tage hensyn til den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet. I vurderingen kunne indgå, om der var grund til at antage, at udlændingen fortsat ville begå lovovertrædelser, men forbrydelsens grovhed kunne bevirke, at udvisning burde ske, selv om en sådan formodning ikke var til stede.

Flertallet stillede ikke forslag om, at den konkrete straf skulle have en bestemt mindstestørrelse for at kunne medføre udvisning. Flertallet fandt det rigtigst, at sanktionsfastsættelsen skete efter en helhedsvurdering, der ikke udelukkede, at en bestemmelse om udvisning - hvis den indeholdt en særlig

belastning - ville kunne få indflydelse på sanktionsfastsættelsen i øvrigt. En beslutning om udvisning ville efter flertallets opfattelse på denne måde i mindre grad få karakter af en tillægsstraf, jf. ovenfor afsnit 3.4.5.1.

Efter flertallets forslag til ændring af reglerne om udvisning begrundet i andre forhold end strafbart forhold skulle udvisning kunne ske af følgende grunde (lovudkastets § 17. nr. 1. og § 18, nr. 3-4):

- når udvisning fandtes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed (§ 17, nr. 1),
- når udlændingen havde ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse (§ 18, nr. 3),
- når udlændingen helt eller delvis ernærede sig på ulovlig vis (§ 18, nr. 4 a),
- når udlændingen på grund af alkoholmisbrug jævnlige havde givet anledning til ulempe for andre eller til forstyrrelse afro og orden (§ 18, nr. 4 b),
og
- når udlændingen ulovligt var i besiddelse af eller brugte euforiserende stoffer (§ 18, nr. 4 c).

Udvisningsbestemmelserne i udkastets § 18, nr. 4, litra a-c, begrænsedes efter flertallets forslag til udlændinge, der ikke havde boet her i landet i længere tid end de sidste 2 år.

Efter § 4 i lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973 af Lov om udlændinges adgang til landet m.v. kunne en udlænding bl.a. udvises, hvis den pågældende var indrejst uden om paskontrollen, hvis udlændingen tidligere var udvist og på ny var indrejst uden at være i besiddelse af den fornødne tilladelse, hvis udlændingen manglede pas, rejselegitimation eller visum eller overtrådte reglerne om opholdstilladelse og arbejdstilladelse. De fleste af de tilfælde, hvor der var sket udvisning efter tilsidesættelse af reglerne om udlændinges adgang til ophold i landet, ville være omfattet af udvalgets udkast til nye afvisningsbestemmelser i § 21, stk. 1, nr. 1-3 og stk. 3, hvorefter afvisning ville kunne ske i indtil 3 måneder efter indrejsen.

Flertallet i udvalget fandt på denne baggrund, at der alene ville være behov for en regel, der bestemmer, at en udlænding kan udvises, hvis den pågældende har ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse (betænkning nr. 968/1982, side 173).

Mindretallet fandt, at arbejde uden fornøden tilladelse principielt burde mødes med straf, ikke med udvisning. I mindretallets udkast til § 18, nr. 3, omtales derfor kun ulovligt ophold, jf. nedenfor afsnit 3.4.5.3.

Afgørelse om udvisning efter lovudkastets § 18, nr. 3-4, skulle efter den foreslåede bestemmelse i lovudkastets § 43 træffes af Tilsynet med Udlændinge med rekurs til justitsministeren.

3.4.5.3. Mindretallets forslag til udvisningsregler

I mindretallets forslag til ændring af reglerne om udvisning på grund af kriminalitet skelnedes mellem tre grupper af udlændinge:

- udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse og nordiske statsborgere, der havde boet her i landet i mere end de sidste 7 år, samt flygtninge med konventionsstatus,
- udlændinge, der med henblik på varigt ophold havde boet her i landet i mere end de sidste 4 år, og flygtninge med de facto-status, samt andre udlændinge.

Efter mindretallets forslag skulle udvisning af udlændinge omfattet af den første gruppe kun kunne ske, hvis det måtte anses for påkrævet af hensyn til statens sikkerhed, jf. mindretallets lovudkast § 17. Denne gruppe udlændinge ville således - i modsætning til efter flertallets forslag - ikke kunne udvises på grund af kriminalitet.

Ved valget af 7-års grænsen lagde mindretallet vægt på, at udlændinge under normale omstændigheder efter 7 års ophold vil have opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at mulighederne for at opnå indfødsret er til stede, jf. herved Indenrigsministeriets dagældende cirkulære nr. 126 af 6. juni 1968 om meddelelse af indfødsret.

Efter mindretallets forslag skulle udvisning af udlændinge omfattet af den anden gruppe kunne ske under følgende betingelser, jf. mindretallets lovudkast § 17 a:

- såfremt udlændingen idømtes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel, og udlændingens forhold begrundede en nærliggende fare for, at han under fortsat ophold her i landet ville begå forbrydelser,
- såfremt udlændingen idømtes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel, og udlændingen under hensyn til arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke fandtes at burde forblive i landet.

I mindretallets udkast (se bemærkningerne hertil i betænkningen side 169) tillagdes det således afgørende betydning, hvorvidt der var idømt en fængselsstraf af et vist niveau, idet man kun på denne måde sikrede, at udvisningsgrundlaget virkelig kunne karakteriseres som "alvorlig kriminalitet". Dette sikredes ikke ved flertallets kriterium, hvorefter forbrydelsens strafeframme skulle være mindst 2 år, og som efter sin ordlyd også omfattede mindre alvorlig kriminalitet end de forbrydelser, som var opregnet i bemærkningerne til flertallets udkast.

I mindretallets udkast opereredes der endvidere med to adskilte udvisningsgrunde for henholdsvis gentagelsesrisiko og retshåndhævelsesshensyn, mens de to hensyn var slået sammen i flertallets udkast.

Efter mindretallets forslag skulle udvisning af udlændinge omfattet af den tredje gruppe kunne ske under følgende betingelser, jf. mindretallets lovudkast § 18:

- hvis udvisning måtte anses for påkrævet af hensyn til statens sikkerhed
- når udlændingen idømtes straf af mindst 1 års fængsel, og der enten var gentagelsesfare, eller udlændingen under hensyn til arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke burde forblive her i landet, jf. nærmere § 17 a,
- når udlændingen idømtes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der kunne medføre højere strafend hæfte.

Havde udlændingen fast bopæl her i landet, kunne udvisning dog kun ske under henvisning til den sidstnævnte udvisningsgrund, hvis der på grund af overtrædelsens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt var bestemte grunde til at antage, at udlændingen under fortsat ophold her i landet ville begå lovovertrædelser.

Flertallets og mindretallets forslag var i relation til den sidstnævnte udvisningsgrund identiske. Forskellen var alene, at denne udvisningsgrund efter flertallets forslag kunne anvendes på udlændinge med op til 5 års ophold, mens bestemmelsen efter mindretallets forslag alene kunne anvendes på udlændinge med op til 4 års ophold.

Efter mindretallets forslag til ændring af reglerne om udvisning begrundet i andre forhold end strafbart forhold, skulle udvisning kunne ske af følgende grunde (lovudkastets § 17 og § 18, nr. 3-4):

- når udvisning måtte anses for påkrævet af hensyn til statens sikkerhed (§17)
- når udlændingen opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse (§ 18, nr. 3)
- når udlændingen helt eller delvis ernærede sig på ulovlig vis (§ 18, nr. 4 a)
- når udlændingen på grund af alkoholmisbrug jævnlige havde givet anledning til ulempe for andre eller til forstyrrelse af ro og orden (§ 18, nr. 4 b)
- når udlændingen ulovligt var i besiddelse af eller brugte euforiserende stoffer (§ 18, nr. 4 c).

Udvisningsbestemmelserne i udkastets § 18, nr. 4, litra a-c, skulle efter mindretallets forslag begrænses til udlændinge, der ikke havde boet her i landet i længere tid end det sidste år.

Mindretallets forslag adskilte sig endvidere fra flertallets forslag, idet arbejde uden fornøden tilladelse efter mindretallets forslag ikke skulle kunne medføre udvisning.

Afgørelse om udvisning efter lovudkastets § 18, nr. 3-4, skulle efter den foreslåede bestemmelse i lovudkastets § 43 træffes af Tilsynet med Udlændinge med rekurs til justitsministeren.

3.4.5.4. Udvalgets forslag til lovregulering af humane hensyn i udvisningsafgørelsen

Udvalget foreslog i lovudkastets § 19 indsat en bestemmelse, hvorefter der

ved afgørelsen om udvisning foruden til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder varigheden af opholdet her i landet, skulle tages hensyn til, om udvisning måtte antages at virke særlig belastende på grund af:

- udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- udlændingens personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere,
- ingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kunne ventes at tage ophold.

Efter mindretallets forslag skulle der endvidere tages hensyn til risikoen for, om udlændingen ville lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kunne ventes at tage ophold.

Flertallets forslag var i overensstemmelse med den dagældende bestemmelse i § 52, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 196 af 23. maj 1980 om udlændinges adgang til og ophold i Danmark.

Udvalget fremhævede i bemærkningerne til bestemmelsen (betænkningen side 176), at Danmark ved at tiltræde menneskerettighedskonventionerne har forpligtet sig til at respektere de heri indeholdte forbud mod umenneskelig behandling og pålæg om beskyttelse af familielivet.

I forbindelse med ophævelsen i 1965 af bestemmelsen i straffelovens § 76 var det endvidere blevet fremhævet som en mangel ved domstolsbestemt udvisning, at der forelå en risiko for, at der ved afgørelsen blev lagt for megen vægt på det strafbare forholds beskaffenhed og ikke taget tilstrækkeligt hensyn til personlige forhold, der ikke kom frem under straffesagen.

Baggrunden for bestemmelsen var således at give domstolene en vejledning om de humane hensyn, der burde inddrages under sagens behandling, således at det måtte forventes, at domstolenes afgørelser om udvisning ville blive præget af individuelle hensyn.

Mindretallets begrundelse for tilføjelsen om risiko for, at udlændingen vil lide overlast, var at betone, at udvisning ikke burde finde sted, hvis ud-

lændingen derved kunne risikere at blive udsat for særligt byrdefulde straffe foranstaltninger (især legemsstraffe).

3.4.5.5. Udvalgets forslag til regler for den processuelle behandling af udvisningsspørgsmålet

Udvalget fandt, at Flygtningenævnet burde have mulighed for at øve indflydelse på afgørelser om udvisning som følge af strafbart forhold, som efter den foreslåede bestemmelse i lovudkastets § 46 skulle træffes af domstolene. På denne baggrund foreslog udvalget, at det skulle pålægges anklagemyndigheden at indhente en udtalelse fra Flygtningenævnet, inden der nedlagdes påstand om udvisning af en udlænding, der havde opholdstilladelse i medfør af udkastets § 7. Retten, der skulle træffe afgørelse i udvisningssagen, fik derved det bedst mulige grundlag for at tage stilling til sagens flygtningeretlige spørgsmål (betænkning nr. 968/1982, side 230f).

Af bemærkningerne til det af justitsministeren den 20. januar 1983 fremsatte forslag til udlændingelov (lovforslag nr. L 150) fremgik endvidere, at det ved lovforslaget var forudsat, at Tilsynet med Udlændinge skulle yde den fornødne vejledning til den lokale anklagemyndighed vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt anklagemyndigheden under en straffesag skulle nedlægge påstand om udvisning, jf. herved FT tillæg A, 1982-83, spalte 2053.

3.5. Forslaget til udlændingelov i 1983 og Folketingets behandling af forslaget

3.5.1. Forløbet af folketingsbehandlingen af lovforslaget

Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982 dannede grundlag for det den 20. januar 1983 af justitsministeren fremsatte forslag til udlændingelov (lovforslag nr. L 105).

Under folketingsbehandlingen kom mange forskellige holdninger til udvisningsproblematikken til udtryk, og udvisningsreglerne kom til at indtage en

meget central rolle såvel i folketingsdebatten som i arbejdet i Folketingets Retsudvalg.

Lovforslaget var til 1. behandling den 2. februar 1983 (FT 1982-83, FF sp. 5316-5358), hvor forslaget henvistes til udvalgsbehandling i Retsudvalget.

I Retsudvalgets betænkning af 27. maj 1983 fremsattes en række (82) ændringsforslag til udvisningsreglerne. Endvidere fremsatte VS, der ikke var repræsenteret i Retsudvalget, 8 ændringsforslag under 2. behandlingen den 30. maj 1983 (FT 1982-83, FF sp. 12152-12214). Flere af forslagene kunne ikke samle flertal i folketingssalen. På forslag fra Anker Jørgensen (gruppeformand for Socialdemokratiet) og med justitsministerens tiltræden blev 2. behandlingen af lovforslaget den 30. maj 1983 standset, og lovforslaget blev henvist til fornyet behandling i Retsudvalget. Der blev herefter indgået et bredt politisk forlig mellem Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti, Venstre og CD om udvisningsbestemmelserne, jf. tilføjelse til betænkning afgivet af Retsudvalget den 31. maj 1983.

2. behandlingen af lovforslaget blev herefter fortsat den 2. juni 1983 (FT 1982-83, FF sp. 12587-12646). Forslaget blev efter 2. behandlingen henvist til fornyet udvalgsbehandling, og Retsudvalget afgav den 2. juni 1983 tilrådsbetænkning, hvori blandt andre forligspartierne fremkom med enkelte ændringsforslag. På grundlag af forligspartiernes ændringsforslag blev udlændingeloven vedtaget i Folketinget ved 3. behandlingen den 3. juni 1983 (FT 1982-83, FF sp. 12847-12870).

3.5.2. Lovforslagets indhold

Udformningen af udvisningsreglerne i det den 20. januar 1983 fremsatte forslag til udlændingelov (lovforslag nr. L 105) byggede på udvalgsflertallets udkast til lovbestemmelser.

Lovforslagets § 22 svarede til udvalgsflertallets udkast til § 17, som vedrørte udvisning af udlændinge, der var idømt (ubetinget) fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, som kunne medføre fængsel i 2 år eller derover, og udlændingen un-

der hensyn til den idømte straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke burde forblive her i landet. Ordet "ubetinget" blev indsat i lovforslaget i forhold til flertallets udkast.

Lovforslagets § 23 svarede til udvalgsflertallets udkast til § 18, nr. 1-3, som vedrørte:

- udvisning af hensyn til statens sikkerhed (nr. 1),
- udvisning af udlændinge, der var idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der kunne medføre højere strafend hæfte. For udlændinge med fast bopæl her i landet stilledes som yderligere betingelse for udvisning, at der på grund af overtrædelsens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt var bestemte grunde til at antage, at udlændingen fortsat ville begå lovovertrædelser her i landet (nr. 2),
- administrativ udvisning af udlændinge med ophold eller arbejde her i landet uden tilladelse (nr 3).

Lovforslagets § 24, der vedrørte udvisning af udlændinge, der helt eller delvis ernærede sig på ulovlig vis, udlændinge der på grund af alkoholmisbrug jævnligt havde givet anledning til ulempe for andre eller til forstyrrelse af ro og orden, og udlændinge, der ulovligt besad eller brugte euforiserende stoffer, svarede til udvalgsflertallets udkast til § 18, nr. 4.

Lovforslagets § 25, der indeholdt en beskrivelse af de hensyn, der skulle tages i betragtning ved en afgørelse om udvisning, svarede til udvalgsflertallets udkast til § 19.

Det fremgik bl.a. af de almindelige bemærkninger fpkt. 3) til lovforslaget, at Justitsministeriet kunne tiltræde det ønskelige i, at der tilvejebragtes større klarhed i retsgrundlaget, og at der blev givet en detaljeret beskrivelse i lovens tekst af de enkelte udvisningsgrunde. En sådan udformning af udvisningsgrundene ville give både myndigheder og borgere en bedre vejledning, og den måtte navnlig ud fra retssikkerhedsmæssige hensyn anses for ønskelig. Det måtte også som følge af den foreslåede overførsel til domstolene af afgørelseskompetencen i udvisningssager anses for hensigtsmæssigt, at loven gav domstolene og herunder de lægdommere, som skulle med-

virke ved behandlingen af sagerne, en klar beskrivelse af de enkelte udvisningsgrunde.

Justitsministeriet kunne endvidere ud fra retssikkerhedsmæssige hensyn tiltræde, at der burde gennemføres en trinmæssig begrænsning i udvisningsadgangen over for udlændinge, som gennem længere ophold har opnået en fastere tilknytning til landet, og at de humanitære hensyn, som allerede på det tidspunkt blev taget i betragtning ved afgørelser i udvisningssager, burde fremgå af loven.

Justitsministeriet kunne desuden tiltræde udvalgets forslag om, at afgørelsen af spørgsmål om udvisning på grund af strafbart forhold skulle henlægges til domstolene. Justitsministeriet kunne her tiltræde udvalgets synspunkter, hvortil kom, at der i udvisningssager må foretages vanskelige afvejninger mellem på den ene side hensynet til en udlænding, der har en vis tilknytning til landet, og på den anden side hensynet til at modvirke forekomsten af kriminalitet her i landet.

Lovforslagets bemærkninger indeholdt ingen nærmere begrundelse for, hvorfor Justitsministeriet valgte at udforme lovforslaget i overensstemmelse med udvalgsflertallets fremfor mindretallets synspunkter.

3.5.3. Retsudvalgets betænkning af 27. maj 1983

Retsudvalgets behandling af lovforslaget mellem 1. og 2. behandlingen mandede ud i afgivelsen af betænkning den 27. maj 1983, hvor der af forskellige mindretal blev stillet en række ændringsforslag til lovforslagets bestemmelser om udvisning. Udvalget fremkom ikke med flertalsindstillinger.

Justitsministeren (tiltrådt af 8 medlemmer fra Det Konservative Folkeparti, Venstre, Fremskridtspartiet og Centrum-Demokraterne) stillede forslag til ændring af bestemmelsen om udvisning begrundet i retshåndhævelseshensyn (forslagets § 22, nr. 2), idet man foreslog, at adgangen til udvisning skulle knyttes til den konkrete idømte straf (straf af mindst 2 års fængsel) i modsætning til det fremsatte forslag, hvor der alene stilledes krav om, at den pågældende idømtes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig

retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, som kunne medføre fængsel i 2 år eller derover, jf. ændringsforslag nr. 26 til Retsudvalgets betænkning. Man fandt således, at udvisningsadgangen skulle knyttes til den konkret forskyldte straf fremfor til strafferammen for den pådømte forbrydelse.

Et mindretal (bestående af 6 medlemmer fra Socialdemokratiet) foreslog bestemmelsen (forslagets § 22) om adgangen til udvisning af udlændinge med et længerevarende ophold her i landet ændret fra 5 til 7 års ophold, ligesom det blev foreslået, at udvisning af denne gruppe af udlændinge samt flygtninge, kun skulle kunne ske, når dette fandtes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed, eller når udlændingen vedholdende havde begået grov kriminalitet, jf. ændringsforslag nr. 23 til Retsudvalgets betænkning.

Bemærkningerne til ændringsforslaget indeholdt en nærmere beskrivelse af, hvilke situationer der var omfattet af bestemmelsen om udvisning i tilfælde, hvor udlændingen vedholdende havde begået grov kriminalitet.

Bestemmelsens nærmere indhold forudsattes fastlagt gennem domstolenes praksis og forudsattes således at ville kunne påvirkes af den almindelige retsfølelse.

En andet mindretal (bestående af 1 medlem fra Det Radikale Venstre) foreslog som underændringsforslag til ændringsforslag nr. 23, at nr. 2 i den ovenfor beskrevne bestemmelse i ændringsforslag nr. 23 (§ 22) skulle affattes således, at udvisning af udlændinge, som med henblik på varigt ophold lovligt havde opholdt sig her i landet i mere end de sidste 7 år, og udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7-8 kun skulle kunne ske, når udlændingen blev idømt ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden tilsvarende strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der var led i professionel organiseret international handel med euforiserende stoffer, jf. ændringsforslag nr. 24 til Retsudvalgets betænkning.

Efter dette mindretals opfattelse havde en indvandrer, der havde boet her i mere end 7 år, en sådan tilknytning til landet, at indvandrerens måtte være sikret mod udvisning, medmindre den pågældende ligefrem satte sig som mål at ødelægge det danske samfund.

Et mindretal (bestående af 6 medlemmer fra Socialdemokratiet og 1 medlem fra Det Radikale Venstre) fremsatte forslag om indsættelse af en ny bestemmelse, som omfattede udlændinge, der med henblik på varigt ophold lovligt havde boet her i landet i mere end de sidste 4 år, jf. ændringsforslag nr. 27.

Udvisning af udlændinge omfattet af denne gruppe skulle herefter kunne finde sted, når den pågældende idømtes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og der forelå gentagelsesrisiko ("nærliggende fare for, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå forbrydelser"), eller hvis udlændingen idømtes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og retshåndhævelsessensyn tilsagde, at den pågældende burde udvises. Ved dette ændringsforslag knyttedes udvisningsadgangen således ligeledes til den konkret forskyldte straf.

Et mindretal (bestående af 6 medlemmer fra Socialdemokratiet) stillede et ændringsforslag til bestemmelsen i lovforslagets § 23 om udvisning af andre udlændinge, idet man som betingelse for udvisning af udlændinge med fast bopæl her i landet forudsatte, at den pågældende konkret blev idømt højere straf end hæfte, dvs. straf af fængsel, eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Ændringsforslaget indebar, at mindre alvorlig kriminalitet, som konkret ville udløse en hæftestraf, normalt kun ville kunne medføre udvisning af personer på korttidsophold, jf. herved betænkning nr. 968/1982, side 171-173, ligesom man foreslog bestemmelsen i lovforslagets § 23, nr. 3, om udvisning som følge af manglende opholds- eller arbejdstilladelse ændret til alene at omfatte ophold uden fornøden tilladelse, jf. ændringsforslag nr. 29 til Retsudvalgets betænkning. Ændringsforslaget til lovforslagets § 23, nr. 3, var i overensstemmelse med Udlændingelovudvalgets mindretals forslag til § 18, nr. 3, (jf. betænkning nr. 968/1982, side 97 og side 173f).

Mindretallet foreslog endelig, at der i lovforslagets § 23 indsattes en helt ny bestemmelse om udvisning begrundet i retshåndhævelsessensyn, jf. nærmere ændringsforslaget.

Et mindretal (bestående af 1 medlem fra Det Radikale Venstre) foreslog

som underændringsforslag til ændringsforslag nr. 29, at den særlige bestemmelse om udvisning begrundet i retshåndhævelsessensyn helt skulle udgå, jf. ændringsforslag nr. 30 til Retsudvalgets betænkning.

Et mindretal (bestående af 6 medlemmer fra Socialdemokratiet) stillede ændringsforslag til lovforslagets § 24 om udvisning af ordensmæssige hensyn. Ændringsforslaget indebar, at udvisning på grund af alkoholmisbrug og ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer kun skulle kunne ske for så vidt angår udlændinge, der havde boet i Danmark i det sidste år, og ikke som i lovforslaget i de sidste 2 år, jf. ændringsforslag nr. 33. Det var for mindretallet magtpåliggende, at reglen skulle administreres således, at der var rimelig proportionalitet mellem den begåede brøde og udvisningen.

Et mindretal (bestående af 1 medlem fra Det Radikale Venstre) foreslog lovforslagets § 24 ændret således, at bestemmelsen i sin helhed kun skulle kunne finde anvendelse på udlændinge, der havde boet i Danmark i det sidste år, jf. ændringsforslag nr. 32.

Et mindretal (bestående af 2 medlemmer fra Socialistisk Folkeparti) stillede under udvalgsbehandlingen endvidere ændringsforslag (til lovforslagets § 22) om, at udlændinge, der med henblik på varigt ophold havde opholdt sig her i landet i mere end 2 år, ikke skulle kunne udvises på grund af kriminalitet, såfremt straffen afsonedes i Danmark, jf. ændringsforslag nr. 22 til Retsudvalgets betænkning.

Samme mindretal stillede ændringsforslag (til lovforslagets § 23) om, at udvisning af udlændinge med ophold her i landet af kortere varighed end 2 år skulle betinges af, at der var tale om lovovertrædelser af en vis grovhed, og at der var bestemte grunde til at antage, at udlændingen fortsat ville begå lovovertrædelser her i landet, jf. ændringsforslag nr. 28 til Retsudvalgets betænkning.

Samme mindretal stillede ændringsforslag om, at bestemmelsen i lovforslagets § 24 vedrørende udvisning af ordensmæssige hensyn helt skulle udgå, jf. ændringsforslag nr. 31 til Retsudvalgets betænkning.

Af mindretallets bemærkninger til disse ændringsforslag (ændringsforslag

nr. 22, 28 og 31) fremgik, at man ikke kunne tilslutte sig udvisningsreglernes opbygning efter den såkaldte "trappetigemodel", og at man fandt, at udlændingens tilknytning til det danske samfund burde være det afgørende kriterium for, om udvisning kunne finde sted. Mindretallet fandt på denne baggrund og under henvisning til en udvisningsbeslutnings karakter af en tillægsstraf, at alle udlændinge, der med henblik på varigt ophold havde opholdt sig i landet i 2 år, burde være beskyttet mod udvisning.

Ændringsforslagene ville ifølge bemærkningerne give indvandrere, som alle ville have nær tilknytning til Danmark, når de på trods af indvandringsstopet havde fået opholdstilladelse med henblik på varige ophold, den tryghed, som var en vigtig forudsætning for, at de kunne indgå i en positiv integrationsproces.

3.5.4. Retsudvalgets tilføjelse til betænkning af 31. maj 1983 samt tillægsbetænkning af 2. juni 1983

Under Folketingets 2. behandling af lovforslaget den 30. maj 1983 blev behandlingen af lovforslaget afbrudt, og lovforslaget blev på ny henvist til udvalgsbehandling.

I Retsudvalgets tilføjelse til betænkning afgivet den 31. maj 1995 stillede et flertal (bestående af 6 medlemmer fra Socialdemokratiet og 6 medlemmer fra Det Konservative Folkeparti. Venstre og Centrum-Demokraterne tiltrådt af justitsministeren) et ændringsforslag til lovforslagets § 22, som med en lille ændring, jf. Retsudvalgets tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983 (ændringsforslag nr. 1), svarer til den nugældende bestemmelse i udlændingelovens § 22, jf. herved ændringsforslag nr. 21 til Retsudvalgets tilføjelse til betænkning.

I bemærkningerne til dette ændringsforslag anførte flertallet, at bestemmelsen angik adgangen til at udvise udlændinge, som med henblik på varigt ophold lovligt havde boet her i landet i mere end de sidste 7 år, samt konventions- og de facto-flygtninge og medførte, at sådanne udlændinge kun skulle kunne udvises i ganske særlige tilfælde.

Vedrørende bestemmelsen om udvisning af udlændinge, der vedholdende har begået grov kriminalitet, jf. herved § 22. nr. 2. fremhævede flertallet særligt, at grovhedskravet tillige skulle ses i sammenhæng med antallet af forhold og den periode, inden for hvilken forholdene var begået. Det blev endvidere anført, at den nærmere fastlæggelse af denne bestemmelses anvendelsesområde måtte ske i domstolenes praksis.

For så vidt angår bestemmelsen om, at udvisning kunne ske, såfremt udlændingen idømtes ubetinget straf af mindst 6 års fængsel eller anden straf-feretlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, bemærkede flertallet, at udvisning forudsatte en konkret vurdering af samtlige omstændigheder i forbindelse med den pågældende forbrydelse.

Samme flertal fremsatte endvidere forslag til en ny bestemmelse, som med en lille ændring, jf. Retsudvalgets tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983 (ændringsforslag nr. 3) svarede til den nugældende bestemmelse i udlændingelovens § 23, jf. herved ændringsforslag nr. 22 til Retsudvalgets tilføjelse til betænkning.

Bestemmelsen i dette ændringsforslag svarede til mindretalsforslaget til § 17 a i betænkning nr. 968/1982.

Samme flertal stillede endvidere et ændringsforslag til lovforslagets § 23, som med en lille ændring, jf. Retsudvalgets tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983 (ændringsforslag nr. 5) svarede til den nugældende bestemmelse i udlændingelovens § 24, jf. herved ændringsforslag nr. 24 til Retsudvalgets tilføjelse til betænkning.

Udvisning efter den foreslåede bestemmelse i § 23, nr. 2, byggede på retshåndhævelsessvsn. medens bestemmelsen i § 23, nr. 3, byggede på en vurdering af gentagelsesrisikoen.

Endelig stillede samme flertal ændringsforslag til lovforslagets § 24, som svarede til den nugældende bestemmelse i udlændingelovens § 25 vedrørende administrativ udvisning begrundet i ordensmæssige forhold, jf. herved ændringsforslag nr. 27 til Retsudvalgets tilføjelse til betænkning. Efter dette forslag blev adgangen til udvisning efter bestemmelsens stk. 2 (alko-

holmisbrug og besiddelse/brug af euforiserende stoffer) foreslået begrænset til udlændinge, der ikke havde boet her i landet længere tid end det sidste år (jf. mindretallets forslag i betænkning nr. 968/1982).

Et mindretal (bestående af 2 medlemmer fra Socialistisk Folkeparti) stillede i Retsudvalgets tilføjelse til betænkning et ændringsforslag til lovforslagets § 22, hvorefter udlændinge, der med henblik på varigt ophold havde opholdt sig i landet i mere end 2 år, ikke skulle kunne udvises på grund af kriminalitet, såfremt straffen afsønedes i Danmark, jf. herved ændringsforslag nr. 19 til Retsudvalgets tilføjelse til betænkning.

Samme mindretal stillede endvidere ændringsforslag til lovforslagets § 23, hvorefter andre udlændinge skulle kunne udvises, hvis de idømtes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der gav mulighed for frihedsberøvelse, og såfremt der forelå en gentagelsesrisiko, jf. herved ændringsforslag nr. 23 til Retsudvalgets tilføjelse til betænkning.

Disse forslag svarede til de forslag, som samme mindretal fremsatte til Retsudvalgets betænkning af 27. maj 1983, jf. ovenfor under pkt. 3.5.3.

Endelig fremsatte et mindretal (bestående af 1 medlem fra Det Radikale Venstre) ændringsforslag til lovforslagets § 22, hvorefter udvisning af udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7-8, og udlændinge, som med henblik på varigt ophold lovligt havde boet her i mere end de sidste 7 år, skulle kunne ske, såfremt den pågældende var blevet dømt for en forbrydelse mod statens sikkerhed, og udvisning af den grund fandtes påkrævet, eller var blevet idømt ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden tilsvarende strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der var et led i professionelt organiseret international handel med euforiserende stoffer, jf. herved ændringsforslag nr. 20 til Retsudvalgets tilføjelse til betænkning.

Dette forslag svarede til det forslag, som dette mindretal fremsatte til Retsudvalgets betænkning af 27. maj 1983, jf. ovenfor under pkt. 3.5.3.

Under Folketingets fortsatte 2. behandling af lovforslaget den 2. juni 1983 blev lovforslagets overgang til 3. behandling med de af Retsudvalgets fler-

tal (bestående af 6 medlemmer fra Socialdemokratiet og 6 medlemmer fra Det Konservative Folkeparti, Venstre og Centrum-Demokraterne) stillede ændringsforslag nr. 21, 22, 24 og 27 i Retsudvalgets tilføjelse til betænkning, som med de ovenfor nævnte mindre ændringer svarede til de nugældende bestemmelser i udlændingelovens §§ 22-25, herefter vedtaget uden afstemning.

Efter 2. behandlingen blev lovforslaget henvist til fornyet udvalgsbehandling. I Retsudvalgets tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983 indstillede et flertal bestående af Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti, Venstre og Centrum-Demokraterne, tiltrådt af justitsministeren, lovforslaget til vedtagelse med de af flertallet stillede ændringsforslag.

De af flertallet i tillægsbetænkningen stillede ændringsforslag indeholdt enkelte mindre og teknisk betonedede ændringer til lovforslagets §§ 22-24, jf. ændringsforslag nr. 1,3 og 5.

Under 3. behandlingen af lovforslaget, der fandt sted den 3. juni 1983, blev lovforslaget med de af udvalgsflertallet stillede ændringsforslag vedtaget med 155 stemmer mod 12.

3.6. Senere vedtagne ændringer af udlændingelovens bestemmelser om udvisning

3.6.1. Lov nr. 380 af 22. maj 1996 om ændring af udlændingeloven (Opholdstilladelser til voldsramte kvinder m.v.)

Indenrigsministeren fremsatte den 17. januar 1996 på baggrund af anbefalingerne i delbetænkning I (nr. 1303/1995) vedrørende udenlandske kvinders integration og retsstilling (udenlandske kvinders retsstilling i forhold til udlændingeloven) afgivet den 28. september 1995, forslag til en ny bestemmelse i udlændingelovens § 26, nr. 6, (lovforslag nr. L 150 - senere ændret til L 150 A).

Efter den foreslåede bestemmelse i § 26, nr. 6, skal der ved en afgørelse om udvisning tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig bela-

stende på grund af "udsættelse for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet, der har medført, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, ikke længere samlever på fælles bopæl med den i Danmark fastboende person, eller udlændingens i øvrigt særligt svage stilling."

Bestemmelsen i § 26, nr. 6, finder, jf. lovens § 19, stk. 5, tilsvarende anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse.

Folketingets Retsudvalg afgav betænkning over lovforslaget den 23. april 1996.

Lovforslaget (L 150 A) blev vedtaget af Folketinget ved 3. behandlingen den 7. maj 1996 med 65 stemmer (S, SF, RV, EL og CD) mod 53 (V, KF, FP og DF).

Efter bemærkningerne til lovforslaget til lov nr. 380 af 22. maj 1996 forudsættes bestemmelsens første led udelukkende at ville være relevant i sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse i tilfælde af samlivsophævelse på grund af vold - dvs. uden for udvisningssituationen.

Bestemmelsens andet led finder derimod også anvendelse ved vurderingen af, om udvisning skal undlades.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår herom følgende:

"Den foreslåede bestemmelse vil også - ud over sager, hvor der bliver tale om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser under henvisning til samlivsophævelse på grund af vold - gælde tilfælde, hvor den pågældende udlænding i øvrigt har *en særlig svag stilling*.

Dette vil fx være tilfældet, hvis den pågældende udlænding er stærkt fysisk eller psykisk handicappet, og hvor der bliver spørgsmål om udvisning eller inddragelse eller nægtelse af en opholdstilladelse.

Også i disse tilfælde vil det bero på en konkret vurdering foretaget af udlændingemyndighederne på baggrund af alle foreliggende oplysninger, om de i § 26 opregnede obligatoriske hensyn skal føre til, at der ikke sker udvisning eller inddragelse af en meddelt opholdstilladelse."

3.6.2. Lov nr. 1052 af 11. december 1996 om ændring af udlændinge- loven (Udvisning på grund af narkotikakriminalitet)

Indenrigsministeren fremsatte den 3. oktober 1996 forslag om indsættelse af en ny bestemmelse i udlændingelovens § 22 som nr. 4, om udvisning på grund af narkotikakriminalitet samt en ny bestemmelse i udlændingelovens § 26, stk. 2, om vægtning af de i § 26, stk. 1, anførte hensyn ved udvisning efter den foreslåede bestemmelse i § 22, nr. 4, (lovforslag nr. L 24).

Ved lovforslagets fremsættelse havde forslaget til § 22, nr. 4, følgende ordlyd:

"Udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 191 a er idømt en ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, eller udlændingen er straffet for gentagne tilfælde af salg af et særligt farligt eller skadeligt stof."

Den foreslåede bestemmelse til § 26, stk. 2, havde følgende ordlyd:

"En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod."

Folketingets Retsudvalg afgav betænkning over lovforslaget den 21. november 1996. Der blev under udvalgsbehandlingen stillet 3 ændringsforslag til lovforslaget.

1) Indenrigsministeren tiltrådt af et flertal af Retsudvalgets medlemmer (udvalget med undtagelse af Socialistisk Folkeparti og Enhedslistens medlemmer af udvalget) stillede forslag om ændring af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, således at en udlænding, der i udlandet dømmes for et forhold, der efter den foreslåede bestemmelse i § 22, nr. 4, kunne medføre udvisning, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, kun, når særlige grunde taler derfor, vil kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9. Ændringsforslaget indeholdt tillige en teknisk ændring vedrørende § 26, stk. 2.

2) Indenrigsministeren tiltrådt af et flertal af Retsudvalgets medlemmer (Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre, Enheds-

listen og Centrum-Demokraterne) stillede endvidere forslag om, at 2. led i den foreslåede bestemmelse i § 22, nr. 4, - "eller udlændingen er straffet for gentagne tilfælde af salg af et særligt farligt eller skadeligt stof - skulle udgå.

Der blev herved henvist til, at Justitsministeriet havde oplyst, at lovforslaget vedrørende strafskærpelse i lov om euforiserende stoffer ved gentagen handel med hårde stoffer (L 23) ville medføre, at der ikke ville blive tale om at idømme bøde eller hæfte for gentagne tilfælde af salg af hårde stoffer, medmindre der var tale om ganske få handler, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. 25 fra Folketingets Retsudvalg (L 24 - bilag 11).

Samtidig havde Statsadvokaten i Ålborg under høringsrunden i forbindelse med lovforslag nr. L 24 anført, at man - hvis lovforslaget om strafskærpelse i lov om euforiserende stoffer (L 23) gennemførtes med den konsekvens, at domstolene fremover ville idømme betydeligt hårdere straffe ved flere eller gentagne tilfælde af salg af mindre mængder hårde stoffer - i så fald kun yderst sjældent ville befinde sig i bødeområdet. Statsadvokaten anførte endvidere, at de samme omstændigheder, som i det konkrete tilfælde måtte føre til en betinget dom, i langt det overvejende antal tilfælde måtte antages at ville begrunde undladelse af at træffe bestemmelse om udvisning. Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 27 fra Folketingets Retsudvalg (L 24 - bilag 17).

3) Endelig stillede indenrigsministeren tiltrådt af et flertal af Retsudvalgets medlemmer (udvalget med undtagelse af Socialistisk Folkeparti og Enhedslistens medlemmer af udvalget) forslag om ændring af udlændingelovens § 35, nr. 1, således at en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, og som der er begrundet mistanke om har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter den foreslåede bestemmelse i § 22, nr. 4, på tilsvarende måde som efter udlændingelovens øvrige bestemmelser i §§ 22-24 om udvisning ved dom for strafbart forhold vil kunne varetægtsfængsles under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes.

Et mindretal (Venstre. Det Konservative Folkeparti. Fremskridtspartiet og Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget) indstillede lovforslaget til ved-

tagelse med de af indenrigsministeren under 1 og 3 stillede ændringsforslag.

Et andet mindretal (Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og Centrum-Demokraternes medlemmer af udvalget) indstillede lovforslaget til vedtagelse med de af indenrigsministeren stillede ændringsforslag.

Et tredje mindretal (Socialistisk Folkeparti og Enhedslistens medlemmer af udvalget) indstillede lovforslaget til forkastelse ved 3. behandlingen, men tilkendegav, at man ville stemme for ændringsforslag nr. 2.

En del af dette mindretal (Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget) bemærkede hertil, at lovforslaget indeholdt helt nye principper for udvisning, og at man således fandt det uforståeligt, at regeringen ikke havde afventet Udvisningsudvalgets betænkning.

De stillede ændringsforslag blev under 2. behandlingen den 26. november 1996 vedtaget uden afstemning.

Lovforslaget blev vedtaget af Folketinget ved 3. behandlingen den 5. december 1996 med 102 stemmer (S, V, KF, RV, FP, CD og DF) mod 14 (SF og EL).

Efter den ved lov nr. 1052 af 11. december 1996 vedtagne bestemmelse i § 22, nr. 4, kan en udlænding herefter udvises, hvis udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens §§ 191 og 191 a er idømt en ubetinget straf af hæfte eller fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Efter bestemmelsen i § 26, stk. 2, skal udvisning efter § 22, nr. 4, ske, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

Folketinget vedtog samtidig lovforslag nr. L 23 (Strafskærpelse ved gentagen handel med hårde stoffer) om et nyt stk. 2 i § 3 i lov om euforiserende stoffer.

Bestemmelsen i § 3 stk. 2, i lov om euforiserende stoffer har efter lov nr. 1054 af 11. december 1996 følgende ordlyd:

"Ved straffens udmåling skal det betragtes som en betydeligt skærpende omstændighed, at der er tale om gentagne tilfælde af salg af et særligt farligt eller skadeligt stof."

3.7. Drøftelser i Folketinget vedrørende udlændingelovens udvisningsbestemmelser efter vedtagelsen af udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983

Gennemgangen af de lovforslag, beslutningsforslag og forespørgsler, der har været behandlet i Folketinget, og de spørgsmål, herunder samrådspørgsmål, der er blevet stillet af medlemmer af Folketinget eller Folketingets Retsudvalg siden vedtagelsen af udlændingeloven i 1983 af de gældende udvisningsbestemmelser, er koncentreret om de væsentligste lovforslag m.v., der har relation til udlændingelovens regler om udvisning.

Gennemgangen af Folketingets drøftelser er afsluttet pr. 31. december 1996.

3.7.1. Lovforslag vedrørende udlændingelovens udvisningsbestemmelser

Den 15. december 1983 stillede Venstresocialisterne på baggrund af en konkret udvisningssag forslag til lov om ændring af udlændingeloven (lovforslag nr. 126). Med lovforslaget foresloges en ændring af udlændingelovens §§ 22 og 23 om udvisning af udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste henholdsvis 7 og 4 år, samt af § 26 om de hensyn, der skal tages i betragtning ved vurderingen af, om udvisning bør ske, jf. Folketingstidende 1983-1984, 1. samling, Tillæg A, sp. 2227.

Efter lovforslaget skulle kravet om, at udlændingen skal have boet her de sidste 7 eller 4 år for at være omfattet af disse særlige lovmæssige begrænsninger i udvisningsadgangen, ændres, således at den afgørende bopælsperiode efter bestemmelserne skulle kunne sammenstykkes af flere opholdsperioder, såfremt udlændingen under sit fravær havde bevaret sit tilhørsforhold til det danske samfund. I bemærkningerne til lovforslaget an-

førtes, at det forekom urimeligt, at et samlet ophold på 12 år, delt i to lige store perioder med eksempelvis 1 års afbrydelse, hvor tilknytningen i øvrigt bevarede, skulle give færre rettigheder end én periode på 7 år, som måske var uden nære personlige tilknytningsmomenter, jf. Folketingstidende 1983-1984, 1. samling, Tillæg A, sp. 2230.

Med den foreslåede ændring af udlændingelovens § 26 foresloges det i lovteksten præciseret, at der ved en afgørelse om udvisning skulle tages væsentligt hensyn til, om udvisningen ville ramme danske statsborgere, især ægtefælle eller børn. I bemærkningerne til lovforslaget var det anført, at hovedformålet med ændringen af udlændingelovens bestemmelser om udvisning i 1983 var, at udlændinge skulle opnå større sikkerhed mod udvisning, og at man især skulle tage hensyn til, at udvisninger ikke i samme grad som tidligere skulle virke som en hård straf mod sagesløse, først og fremmest udlændingens ægtefælle, samlever eller børn. Retspraksis fandtes efter forslagsstillernes opfattelse ikke fuldt ud at svare til disse hensigter, hvorfor man fandt det nødvendigt ved en lovændring at foretage en yderligere præcisering af hensigten med udvisningsbestemmelserne, jf. Folketingstidende 1983-1984, 1. samling, Tillæg A, sp. 2229.

Lovforslaget kom på grund af udskrivelse af valg til Folketinget ikke til 1. behandling. Lovforslaget blev herefter den 6. marts 1984 genfremsat som lovforslag nr. L 93, jf. Folketingstidende 1983-1984, 2. samling, Tillæg A, sp. 1851.

Under 1. behandlingen af lovforslag nr. L 93, som fandt sted den 12. april 1984, afviste alle ordførere bortset fra ordføreren for Socialistisk Folkeparti og ordføreren for forslagsstillerne at ændre udlændingeloven så kort tid efter, at udlændingeloven var trådt i kraft. Justitsministeren anførte bl.a., at de gældende regler i udlændingeloven om beregningen af bopælsperioden skulle ses i sammenhæng med bestemmelserne i §§ 17 og 18 om bortfald af opholdstilladelse, hvorefter en udlænding godt kan have boet her i landet i de sidste 7 år, selv om den pågældende i denne periode har været udrejst af landet med henblik på afholdelse af ferie, studieophold, aftjening af militærtjeneste og lignende, uden at opholdstilladelsen af den grund er bortfaldet, ligesom et sådant ophold efter de gældende regler vil kunne tælles med ved opgørelsen af varigheden af udlændingens ophold her i landet efter

§§ 22 og 23, jf. Folketingstidende 1983-1984, 2. samling, FF, sp. 4374-4375.

Efter 1. behandlingen blev lovforslaget henvist til Retsudvalget. Retsudvalget afgav ikke betænkning over lovforslaget, der bortfaldt ved samlingens afslutning.

Fremskridtspartiet stillede den 26. februar 1985 forslag til lov om ændring af udlændingeloven (lovforslag nr. L 188), idet man bl.a. foreslog, at udvisning efter § 22 skulle kunne ske, såfremt udlændingen idømtes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der kunne medføre fængsel i 2 år eller derover. Udvisning efter § 23 skulle efter lovforslaget kunne ske ved idømmelse af betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der kunne medføre højere strafend hæfte. Samtidig foresloges bestemmelsen i udlændingelovens § 24 ophævet.

Det fremgik af bemærkningerne til lovforslaget, at baggrunden for forslaget om ændring af udvisningsreglerne var, at forslagsstillerne fandt, at der som forud for udlændingeloven af 3. juni 1983 skulle være adgang til at udvise udlændinge, der dømtes for vold, mindre grove narkotikaforbrydelser, berigelsesforbrydelser, dokumentfalsk m.v., uanset om de pågældende havde opholdt sig i landet i mere end de sidste 7 år, jf. Folketingstidende 1984-85, tillæg A, sp. 3746.

Lovforslaget blev under 1. behandlingen den 12. marts 1985 afvist af de øvrige partier. Efter 1. behandlingen blev forslaget henvist til Retsudvalget. Retsudvalget afgav ikke betænkning over lovforslaget, der bortfaldt ved samlingens afslutning.

Fremskridtspartiet fremsatte den 9. december 1987 forslag til lov om folkeafstemning om flygtninge (lovforslag nr. L 119). Lovforslaget indeholdt forslag om afholdelse af en vejledende folkeafstemning om, hvorvidt dansk flygtningepolitik skulle skærpes, jf. Folketingstidende 1987-88, tillæg A, sp. 2431.

Lovforslaget blev efter 1. behandlingen den 18. februar 1988 henvist til Retsudvalget. Retsudvalget afgav ikke betænkning over lovforslaget, der bortfaldt ved samlingens afslutning.

3 medlemmer af Fremskridtspartiet fremsatte endvidere den 9. december 1987 forslag til lov om ændring af udlændingeloven (lovforslag nr. L 120), jf. Folketingstidende 1987-1988, 1. samling, tillæg A, sp. 2435. Lovforslaget indebar en ændring af udlændingeloven, således at en udlænding, der ved en endelig straffedom var udvist, og som samtidig havde indbragt et afslag på asyl for Flygtningenævnet, ikke skulle kunne opholde sig her i landet, medens nævnet behandlede klagen. Det fremgik af bemærkningerne, at lovforslaget var begrundet i en konkret sag vedrørende en asylansøger, der ifølge beskrivelsen i bemærkningerne var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse af Direktoratet for Udlændinge, og som ved dom var blevet udvist af Danmark, og som herefter opholdt sig i landet under Flygtningenævnets behandling af sagen, som resulterede i, at den pågældende blev meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Lovforslaget blev ved 1. behandlingen den 19. februar 1988 afvist af justitsministeren og de øvrige ordførere under henvisning til, at der i udlændingeloven og i internationale konventioner fandtes et direkte forbud mod at udsende personer til lande, hvor de risikerede asylrelevant forfølgelse.

Justitsministeren henviste endvidere til, at kompetencen til at træffe afgørelse i asylsager ved udlændingeloven af 1983 blev henlagt til Flygtningenævnet, idet der var enighed om, at nævnet med dets særlige ekspertise og alsidige sammensætning måtte være nærmest til at vurdere, om der skulle gives asyl, også selv om den pågældende havde begået et strafbart forhold, samt til, at vedtagelse af det fremsatte lovforslag ville medføre, at landets domstole i forbindelse med en beslutning om udvisning ville blive nødsaget til at foretage den asylretlige vurdering, som Flygtningenævnet normalt foretog, hvilket ikke var hensigten med udlændingelovens ordning, jf. Folketingstidende 1987-88, FF sp. 6949 f.

Lovforslaget blev efter 1. behandlingen henvist til Retsudvalget. Retsudvalget afgav ikke betænkning over lovforslaget, der bortfaldt ved samlingens afslutning.

Fremskridtspartiet fremsatte den 24. maj 1989 forslag til lov om offentlige besparelser på udlændinge (lovforslag nr. L 247). Lovforslaget havde følgende ordlyd:

"Justitsministeren udviser personer uden dansk indfødsret, såfremt den husstand, hvortil de hører, belaster de offentlige kasser i væsentligt omfang, medmindre sådan udvisning uomtvisteligt strider mod juridisk bindende folkeretlige forpligtelser."

Lovforslaget blev ved 1. behandlingen den 31. maj 1989 afvist af samtlige ordførere bortset fra Fremskridtspartiets. Efter 1. behandlingen henvistes lovforslaget til Retsudvalget. Retsudvalget afgav ikke betænkning over lovforslaget, der bortfaldt ved samlingens afslutning.

Fremskridtspartiet fremsatte den 31. januar 1992 forslag til lov om afholdelse af vejledende folkeafstemning om Danmarks udlændingepolitik (lovforslag nr. L 216). I afstemningstemaet indgik, om udenlandske statsborgere, der havde afsonet fængselsstraf i Danmark, burde udvises efter strafafsoningen, jf. Folketingstidende 1991-92, tillæg A, sp. 5049. Lovforslaget havde i følge bemærkningerne til formål at sikre, at den danske befolkning aktivt blev inddraget i beslutninger om udformningen af den fremtidige udlændingepolitik.

Lovforslaget blev efter 1. behandlingen den 26. februar 1992 henvist til Retsudvalget, der den 26. marts 1992 afgav betænkning over lovforslaget. Flertallet i Retsudvalget (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) indstillede i betænkningen lovforslaget til forkastelse ved 3. behandlingen. Ved 3. behandlingen den 7. april 1992 blev lovforslaget herefter forkastet, idet 7 (FP) stemte for forslaget, medens 107 (S, KF, V, SF, CD, RV, og KRF) stemte imod.

Fremskridtspartiet fremsatte den 14. oktober 1993 på ny forslag til lov om afholdelse af vejledende folkeafstemning om Danmarks udlændingepolitik (lovforslag nr. L 33), jf. Folketingstidende 1993-94, tillæg A, sp. 531. I afstemningstemaet indgik ligesom i lovforslag nr. L 216 (fremsat den 31. januar 1992), om udenlandske statsborgere, der havde afsonet fængselsstraf i Danmark, burde udvises straks efter strafafsoningen.

Lovforslaget blev efter 1. behandlingen den 11. november 1993 henvist til Retsudvalget, der den 7. december 1993 afgav betænkning over lovforslaget. Flertallet (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) indstillede i betænkningen lovforslaget til forkastelse ved 3. behandlingen. Ved 3. behandlingen den 17. december 1993 blev lovforslaget herefter forkastet, idet 7 (FP) stemte for lovforslaget, medens 115 (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) stemte imod.

Lovforslaget blev i revideret form genfremsat den 26. oktober 1995 (lovforslag nr. L 47). Afstemningstemaet i relation til udvisning var identisk med bestemmelsen i lovforslag nr. L 33.

Efter 1. behandlingen den 9. november 1995 blev lovforslaget henvist til Retsudvalget. Lovforslaget blev ikke færdigbehandlet af Folketinget i folketingsåret 1995/1996 og er herefter bortfaldet.

Lovforslaget blev i revideret form genfremsat den 29. oktober 1996 (lovforslag nr. L 37). Afstemningstemaet i relation til udvisning var identisk med bestemmelsen i lovforslag nr. L 33 og L 47.

Efter 1. behandlingen den 22. november 1996 blev lovforslaget henvist til Retsudvalget. 2. behandling af lovforslaget har ikke fundet sted.

3.7.2. Beslutningsforslag vedrørende udlændingelovens udvisningsbestemmelser

Fælles Kurs fremsatte den 17. februar 1988 et forslag til folketingsbeslutning om udvisning af nazister (beslutningsforslag nr. B 122), jf. Folketings-tidende 1987-88, tillæg A, sp. 4143. Efter lovforslaget skulle Folketinget pålægge regeringen at træffe foranstaltninger, således at alle fremmede statsborgere, som fra dansk område forherligede nazistiske forbrydelser begået under 2. verdenskrig, udvistes til deres hjemland. Forslaget var specifikt afledt af sagen vedrørende en tysk tidligere SS-mand, der havde medvirket til krigsforbrydelser under 2. verdenskrig, og som opholdt sig i Danmark.

Efter 1. behandlingen af beslutningsforslaget den 25. marts 1988 blev forslaget henvist til Retsudvalget. Retsudvalget afgav ikke betænkning over forslaget, der bortfaldt ved samlingens afslutning.

Fremskridtspartiet fremsatte den 28. januar 1992 forslag til folketingsbeslutning om udvisning af statsløse palæstinensere (beslutningsforslag nr. B 50), jf. Folketingstidende 1991-92, tillæg A, sp. 4771. Beslutningsforslaget havde følgende ordlyd:

"Folketinget pålægger justitsministeren at effektuere udvisningen af de statsløse palæstinensere, der uden opholdstilladelse befinder sig i landet."

Beslutningsforslaget blev fremsat samtidig med og som en reaktion mod et lovforslag om opholdstilladelse for statsløse palæstinensere fra Libanon (lovforslag nr. 211 fremsat af Det Radikale Venstre den 28. januar 1992 og vedtaget den 27. februar 1992).

Beslutningsforslaget blev ved 2. behandlingen den 27. februar 1992 forkastet, idet 6 (FP) stemte for og 113 (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) stemte imod forslaget.

Et flertal i Retsudvalget (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) fremsatte i betænkning vedrørende Folketingets Ombudsmands beretning for året 1991 afgivet den 20. oktober 1992 forslag til Folketingsbeslutning om Folketingets Ombudsmands beretning for året 1991 og indstillede i den forbindelse, at Folketinget skulle tage beretningen til efterretning (beslutningsforslag nr. B 11), jf. Folketingstidende 1992-1993, tillæg B, sp. 1 ff. Et mindretal (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstillede Folketingets Ombudsmands beretning for året 1991 til forkastelse. Mindretallets indstilling var bl.a. begrundet i, at ombudsmanden i en konkret sag havde kritiseret, at Direktoratet for Udlændinge havde truffet beslutning om udvisning af en brasiliansk kvinde, der på professionel måde havde bedrevet og ernæret sig ved utugt, uden forud for udvisningsbeslutningen at have givet kvinden en advarsel.

1. behandlingen af beslutningsforslaget fandt sted den 3. november 1992, og ved 2. behandlingen den 5. november 1992 blev beslutningsforslaget

vedtaget med 107 stemmer (S, KF, V, SF, CD, RV, KRF) mod 8 (FP).

Fremskridtspartiet stillede den 1. marts 1994 forslag til folketingsbeslutning om udvisning af kriminelle udlændinge (beslutningsforslag nr. B 75), jf. Folketingstidende 1993-94, tillæg A, sp. 7233. I beslutningsforslaget blev regeringen opfordret til i folketingsåret 1993-94 at fremsætte lovforslag, der sikrede, at udenlandske statsborgere, der havde afsonet fængselsstraf heri landet, blev udvist ved afsoningens ophør. Af bemærkningerne til forslaget fremgik bl.a., at udvisning af kriminelle udlændinge straks efter afsoning af en fængselsstraf burde ske, uanset om de pågældende havde opholdstilladelse her i landet, og at udvisning efter afsoning af fængselsstraf medførte indrejseforbud for bestandigt, jf. Folketingstidende 1993-94, tillæg A, sp. 7238.

Det bemærkes, at beslutningsforslaget er identisk med afstemningstemaet vedrørende udvisning i Fremskridtspartiets lovforslag vedrørende afholdelse af en vejledende folkeafstemning om Danmarks udlændingepolitik, jf. afsnit 3.7.1.

Under 1. behandlingen af beslutningsforslaget den 6. april 1994 afviste indenrigsministeren på regeringens vegne beslutningsforslaget. Indenrigsministeren henviste bl.a. til, at de gældende regler om udvisning i udlændingeloven udgjorde et nuanceret system, hvorefter der ved afgørelsen af, om en udlænding skulle udvises som følge af kriminalitet, lagdes vægt dels på grovheden af den begåede kriminalitet, dels på varigheden af udlændingens ophold her i landet, jf. Folketingstidende 1993-94, FF, spalte 8735.

Beslutningsforslaget henvistes efter 1. behandlingen til Retsudvalget, der den 28. april 1994 afgav betænkning over forslaget. Flertallet i Retsudvalget (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) indstillede i betænkningen forslaget til forkastelse.

Ved 2. behandlingen den 10. maj 1994 blev beslutningsforslaget herefter forkastet, idet 7 (FP) stemte for, medens 98 (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) stemte imod forslaget.

Fremskridtspartiet fremsatte den 24. oktober 1995 forslag til folketingsbe-

slutning om udvisning af kriminelle udlændinge (beslutningsforslag nr. B 28), som var en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 75 fremsat den 1. marts 1994.

Under 1. behandlingen af beslutningsforslaget den 9. november 1995 tilkendegav alle ordførere med undtagelse af ordførerne for Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti, at man (fortsat) ikke kunne støtte forslaget, og indenrigsministeren henviste bl.a. til, at udlændingelovens udvisningsregler for tiden er under overvejelse i et ekspertudvalg nedsat under Indenrigsministeriet, jf. Fortryk af Folketingets forhandlinger for 1995-96, side 905-913.

Beslutningsforslaget henvistes efter 1. behandlingen til Retsudvalget, der den 23. april 1996 afgav betænkning over forslaget. Flertallet i Retsudvalget (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) indstillede i betænkningen forslaget til forkastelse.

Ved 2. behandlingen den 2. maj 1996 blev beslutningsforslaget forkastet, idet 7 (FP og DF) stemte for forslaget, medens 111 (S, KF, V, SF, CD, RV og EL) stemte imod.

Fremskridtspartiet fremsatte den 21. november 1995 forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en kommission til kulegravning af udlændingepolitikken (beslutningsforslag nr. B 52). Hensigten med forslaget var ifølge bemærkningerne, at kommissionen skulle foretage en undersøgelse og beskrivelse af konsekvenserne af den gældende udlændingepolitik. Efter forslaget skulle kommissionens kommissorium bl.a. indeholde mulighed for afdækning af udlændinges kriminalitet. I bemærkningerne var det vedrørende kommissoriet videre anført, at kommissoriet skulle gå ud på en kulegravning af den danske udlændingepolitik og af, hvilke konsekvenser denne vil få for Danmark over de næste for eksempelvis 30 år, herunder f.eks.:

- Hvad der vil ske, hvis der ikke bliver draget konsekvenser af udlændinges kriminalitet her i landet i form af udvisning, og
- hvordan der i øvrigt dæmmes op for udlændinges kriminalitet.

Under 1. behandlingen af beslutningsforslaget den 10. januar 1996 henviste indenrigsministeren bl.a. til, at hun som lovet i forbindelse med vedtagelsen af lov nr. 382 af 14. juni 1995 havde iværksat arbejdet med nedsættelse af et udvalg, der skulle overveje de mere overordnede strukturelle spørgsmål på udlændingeområdet, jf. herved Fortryk til Folketingets forhandlinger for 1995-96, side 2548-2549.

Beslutningsforslaget blev efter 1. behandlingen henvist til Retsudvalget, der den 23. april 1996 afgav betænkning over forslaget. Flertallet i Retsudvalget (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) indstillede i betænkningen forslaget til forkastelse.

Ved 2. behandlingen den 2. maj 1996 blev beslutningsforslaget forkastet, idet 6 (FP og DF) stemte for, 64 (S, SF, RV, EL og CD) imod, og 48 (V og KF) stemte hverken for eller imod forslaget.

2 medlemmer af Det Konservative Folkeparti og 2 medlemmer af Venstre fremsatte den 15. december 1995 forslag til folketingsbeslutning om at hæve strafferammen for overtrædelse af de milde narkotikabestemmelser og at udvise udenlandske statsborgere, der er dømt for narkokriminalitet (beslutningsforslag nr. B 62).

Det fremgik af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at formålet med forslaget var at pålægge regeringen at fremsætte lovforslag, der lagde op **til**, at gentagen narkokriminalitet kunne straffes hårdere ved, at strafferammen hæves, at anklagemyndigheden pålægges at nedlægge påstande om strengere straffe, og at straffen for udenlandske statsborgere følges op af udvisning, således at også narkotikakriminalitet vedrørende små mængder narkotika i gentagelsestilfælde skal kunne føre til udvisning.

Beslutningsforslaget blev efter 1. behandlingen, der fandt sted den 16. januar 1996, henvist til Retsudvalget, der den 30. april 1996 afgav betænkning over forslaget. Flertallet i Retsudvalget (Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og Centrum-Demokraternes medlemmer af udvalget) indstillede i betænkningen forslaget til forkastelse.

Ved 2. behandlingen den 15. maj 1996 blev beslutningsforslaget forkastet, idet 56 (V, KF, FP og DF) stemte for, medens 63 (S, SF, RV, EL og CD) stemte imod forslaget.

Fremskridtspartiet fremsatte den 29. oktober 1996 forslag til folketingsbeslutning om udvisning af kriminelle udlændinge (beslutningsforslag nr. B 43), som - med reviderede bemærkninger - var en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 75 fremsat den 1. marts 1994 og B 52 fremsat den 21. november 1995.

Under 1. behandlingen af beslutningsforslaget den 22. november 1996 tilkendegav alle ordførere med undtagelse af ordførerne for Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti, at man (fortsat) ikke kunne støtte forslaget, og indenrigsministeren henviste bl.a. til, at regeringen netop havde fremsat et lovforslag om udvisning af narkokriminelle udlændinge, ligesom udlændingelovens udvisningsregler for tiden var under overvejelse i et ekspertudvalg nedsat under Indenrigsministeriet, jf. Fortryk af Folketingets forhandlinger for 1996-97, side 1588-1593.

Beslutningsforslaget henvistes efter 1. behandlingen til Retsudvalget. 2. behandling af beslutningsforslaget har ikke fundet sted.

Dansk Folkeparti fremsatte den 29. oktober 1996 forslag til folketingsbeslutning om en spørgeskemaundersøgelse om udlændingepolitikken (beslutningsforslag nr. B 44).

Det fremgik af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at formålet med forslaget var at opfordre regeringen til - på tilsvarende måde, som kulturministeren i marts 1996 tog initiativ til at sende spørgeskemaer ud vedrørende kulturpolitikken - at få en oversigt over befolkningens holdning til udlændingepolitikken.

Under 1. behandlingen af beslutningsforslaget den 22. november 1996 tilkendegav alle ordførere med undtagelse af ordførerne for Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti, at man ikke kunne støtte forslaget, jf. Fortryk af Folketingets forhandlinger for 1996-97, side 1593-1597.

Beslutningsforslaget henvistes efter 1. behandlingen til Retsudvalget. 2. behandling af beslutningsforslaget har ikke fundet sted.

Fremskridtspartiet fremsatte den 30. oktober 1996 forslag til folketingsbeslutning om udvidelse af udlændingeudvalgets kommissorium og sammensætning med henblik på kulegravning af udlændingepolitikken (beslutningsforslag nr. B 50).

Det fremgik af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at formålet med forslaget var at pålægge indenrigsministeren at sørge for, at Udlændingeudvalget forsøger at skabe overblik på udlændingeområdet generelt, dels at behandle nogle nærmere specificerede områder, som et tiertal af Folketingets partier mener er vigtige at undersøge, dels at undersøge konsekvenserne for det fremtidige danske samfund under forskellige scenarier samt at udvide Udlændingeudvalgets sammensætning med henblik på, at sammensætningen af udvalget i højere grad kommer til at afspejle de holdninger og interesser, der er i samfundet i dag.

Som en del af forslaget til udvidelse af udvalgets kommissorium foreslog forslagsstillerne en undersøgelse af mulighederne for, at grupper af groft kriminelle udlændinge udvises på et tidligere tidspunkt.

1. behandlingen af beslutningsforslaget fandt sted den 22. november 1996, jf. Fortryk af Folketingets forhandlinger for 1996-97, side 1597-1601.

Beslutningsforslaget henvistes efter 1. behandlingen til Retsudvalget. 2. behandling af beslutningsforslaget har ikke fundet sted.

3.7.3. Forespørgsler på udlændingeområdet med relation til udlændingelovens udvisningsbestemmelser

Fremskridtspartiet rettede den 17. januar 1991 en forespørgsel til justitsministeren om, hvilke ændringer af udlændingeloven ministeren agtede at foreslå i indeværende folketingssamling (forespørgsel nr. F 6), jf. Folketings-tidende 1990-91, FF, sp. 683.

Under forespørgselsdebatten den 9. april 1991, som hovedsageligt drejede sig om adgangen til familiesammenføring, stillede Fremskridtspartiet forslag til motiveret dagsorden om at pålægge regeringen inden udgangen af 1991 at fremsætte lovforslag om skærpelse af udlændingeloven, herunder familiesammenføringsreglerne jf. FT 1990-91, FF, sp. 4266. Ordføreren for Det Konservative Folkeparti gav under debatten bl.a. udtryk for, at man ønskede en hurtigere adgang til at udvise flygtninge, der begår grov kriminalitet.

Udvisningsreglerne var ikke genstand for yderligere debat i denne sammenhæng. Fremskridtspartiets forslag til motiveret dagsorden forkastedes, idet 7 (FP) stemte for, medens 106 (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) stemte imod.

Fremskridtspartiet rettede den 5. november 1992 en forespørgsel til justitsministeren om, hvilke ændringer af udlændingeloven ministeren agtede at foreslå i indeværende folketingssamling på baggrund af det rekordstore antal asylansøgere, der er kommet til Danmark i 1992, samt udviklingen i kriminaliteten blandt udlændinge (forespørgsel nr. F 11), jf. Folketingstidende 1992-93, FF, sp. 1818.

Under forespørgselsdebatten den 10. december 1992, som hovedsageligt drejede sig om modtagelsen af personer fra det tidligere Jugoslavien som følge af borgerkrigen samt tiltag med henblik på opstramning af og effektivisering af asylsagsbehandlingen, stillede Fremskridtspartiet forslag til motiveret dagsorden om at pålægge regeringen at fremsætte lovforslag, der begrænsede modtagelsen af flygtninge og indvandrere og sikrede, at flygtninge hjemsendtes, når forholdene i deres hjemland var sikre, jf. FT 1992-93, FF, sp. 3642. Ordføreren for Venstre gav under debatten bl.a. udtryk for, at kriminelle asylansøgere burde frihedsberøves, og deres asylsager fremskyndes, og at asylansøgere, der ikke var berettiget til asyl, omgående burde hjemsendes med besked om ikke at vise sig i Danmark foreløbig.

Udvisningsreglerne var ikke genstand for yderligere debat i denne sammenhæng. Under fortsættelsen af forespørgselsdebatten den 11. december 1992 forkastedes Fremskridtspartiets forslag til motiveret dagsorden, idet 6 (FP) stemte for, medens 114 (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) stemte imod.

Fremskridtspartiet rettede den 6. oktober 1993 en forespørgsel til statsministeren, indenrigsministeren, socialministeren og undervisningsministeren om regeringens aktuelle og fremtidige flygtninge- og indvandrerpolitik (Torespørgsel nr. F 1), jf. Folketingstidende 1993-94, FF, sp. 85.

Under forespørgselsdebatten den 4. november 1993, som hovedsageligt drejede sig om statens, amternes og kommunernes planlægning vedrørende bl.a. boligplacering, sikring af hospitals- og plejehjemspladser samt undervisning, stillede Fremskridtspartiet et forslag til motiveret dagsorden om at opfordre regeringen til at tage en række initiativer i flygtninge- og indvandrerpolitikken, herunder om at kriminelle udlændinge skulle retsforfølges hurtigt og konsekvent og udvises straks, jf. FT 1993-94, FF sp. 1442.

Ordføreren for Det Konservative Folkeparti gav under debatten bl.a. udtryk for, at man ønskede en række stramninger i flygtninge- og indvandrerpolitikken, herunder at kriminelle udlændinge med opholdstilladelse i Danmark skulle kunne udvises hurtigere og mere konsekvent, hvilket forudsatte forlods behandling af asylsager og straffesager vedrørende kriminelle asylansøgere, jf. FT 1993-94, FF sp. 1468 og 1470.

Det Konservative Folkepartis ordfører anførte senere under debatten, at man ikke kunne tiltræde, at alle kriminelle udlændinge, som anført i Fremskridtspartiets forslag til motiveret dagsorden, skulle udvises straks, idet dette ville være et brud på Danmarks internationale forpligtelser, men at man var enig i en stramning af reglerne.

Fremskridtspartiets forslag til motiveret dagsorden forkastedes, idet 7 (FP) stemte for forslaget, medens 106 (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) stemte imod.

Ordførerne for Socialdemokratiet. Venstre. Det Konservative Folkeparti. Socialistisk Folkeparti. Fremskridtspartiet. Det Radikale Venstre. Enhedslisten og Centrum-Demokraterne rettede den 7. februar 1995 en forespørgsel til statsministeren, indenrigsministeren og boligministeren om regeringens overvejelser vedrørende den fremtidige udlændingepolitik, (forespørgsel nr. F 34), jf. Folketingstidende 1994-95, FF 3006.

Under forespørgselsdebatten den 4. april 1995, jf. Folketingstidende 1994-95, FF 4471 ff, som hovedsageligt drejede sig om regeringens fremtidige integrationspolitik samt målretning af indsatsen i forhold til de personer, der måtte anses at have det mest akutte eller største behov for hjælp, blev der stillet 2 forslag til motiveret dagsorden.

Det ene forslag til motiveret dagsorden (D 58), der blev stillet af Fremskridtspartiet, opfordrede regeringen til at foretage betydelige stramninger af den danske udlændingepolitik. Det andet forslag til motiveret dagsorden (D 59), der blev stillet af regeringspartierne, Venstre, Det Konservative Folkeparti, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten, understregede vigtigheden af en bred oplysningsindsats om flygtninge og indvandrere. D 59 blev vedtaget med 100 stemmer (S, V, KF, SF, RV, EL og CD) mod 5 (FP). D 58 var dermed bortfaldet.

Under debatten fremhævede ordføreren for Det Konservative Folkeparti bl.a., at der på nogle punkter fandtes at være behov for en stramning af udlændingepolitikken, herunder blev det anført, at personer, der havde begået strafbart forhold, burde udvises mere konsekvent. Indenrigsministeren henviste i den forbindelse til, at der i Indenrigsministeriet snarest ville blive iværksat et udredningsarbejde vedrørende udlændingelovens udvisningsregler.

3.7.4. Folketingssspørgsmål vedrørende udlændingelovens udvisningsbestemmelser

Den 19. november 1984 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 9. november 1984 stillet af folketingsmedlem Jørgen Lenger (VS) (spørgsmål nr. S 246):

"Vil ministeren oplyse, hvilke forhold, der kan føre til, at en udenlandsk statsborger nægtes midlertidigt indrejsevisum med begrundelsen "sikkerhedsrisiko"?¹¹

Justitsministeren henviste i sin besvarelse bl.a. til, at en udenlandsk statsborger, der skønnes at være til fare for statens sikkerhed, kan afvises ved

indrejsen eller - hvis indrejse har fundet sted - udvises, jf. udlændingelovens § 22. For så vidt angår forståelsen af begrebet "statens sikkerhed" henviste justitsministeren til Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 164-165, samt til, at der i udvalget var enighed om, at også den nye udlændingelov skulle indeholde hjemmel til udvisning af hensyn til statens sikkerhed, jf. Folketingstidende 1984-85, FF, sp. 2406-2407.

Den 3. december 1984 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 20. november 1984 stillet af folketingsmedlem Jørgen Lenger (VS) (spørgsmål nr. S 314):

"Finder ministeren, at udlændingeloven fungerer tilfredsstillende, når den kan føre til, at en lovovertræder får en tillægsstraf, der ikke blot rammer ham selv, men også hans familie?"

Justitsministeren henviste i sin besvarelse til, at der med vedtagelsen af den nye udlændingelov var blevet indført en væsentlig begrænsning i adgangen til udvisning af udlændinge, der i kraft af længere ophold har fået en fastere tilknytning til landet, jf. Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 49, samt til bestemmelsen i udlændingelovens § 26 om de humanitære hensyn, der skal tages i betragtning ved afgørelser i bl.a. udvisningssager. På denne baggrund fandt justitsministeren ikke, at der var behov for ændringer af udlændingeloven på dette punkt, jf. Folketingstidende 1984-85, FF, sp. 3244-3245.

Den 13. marts 1985 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 1. marts 1985 stillet af folketingsmedlem Helge Dohrmann (FP) (spørgsmål nr. S 836):

"Er de flygtninge i Kageruplejren, hvis opførsel er så provokerende og truende, at personalet må arbejde under politibeskyttelse, blevet udvist af landet, eller kan ministeren oplyse, hvornår dette sker?"

Justitsministeren henviste i sin besvarelse til, at Direktoratet for Udlændinge havde fremskyndet behandlingen af de pågældendes asylsager samt gjort Flygtningenævnets sekretariat opmærksom på de problemer, som asylansøgerne havde forvoldt, med henblik på at få klagesagerne afgjort hurtigst

muligt. Ministeren anførte endvidere, at det endnu ikke var muligt at give oplysning om mulighederne for udvisning for strafbart forhold, idet den iværksatte efterforskning i anledning af politianmeldelsen endnu ikke var tilendebragt, ligesom det oplystes, at afgørelser om udvisning som følge af strafbart forhold henhørte under domstolene.

Den 15. april 1985 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 28. marts 1985 stillet af folketingsmedlem Pia Kjærsgaard (F?) (spørgsmål nr. S 961):

"Vil ministeren foranledige, at asylansøgere gøres opmærksom på, at knive eller andre former for våben ikke vil blive accepteret båret af asylansøgere, og at asylansøgere, der overtræder dette forbud, omgående vil blive udvist?"

Justitsministeren henviste i sin besvarelse bl.a. til, at asylansøgere ligesom andre kan straffes, såfremt de ulovligt besidder våben eller begår strafbart forhold, herunder voldskriminalitet, samt til, at en asylansøger, der straffes for kriminelt forhold, der kan medføre udvisning efter udlændingelovens § 22, i medfør af lovens § 10 vil kunne nægtes asyl, selv om den pågældende opfylder betingelserne for at få asyl i udlændingelovens §§ 7-8.

Den 24. august 1987 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 6. august 1987 stillet af folketingsmedlem Helge Dohrmann (FP) (spørgsmål nr. S 1631):

"Kan ministeren garantere, at de udlændinge, der onsdag den 5. august 1987 besatte og med benzin gennemvædede Lufthansas kontor i København, efter eventuel afsoning af deres straf omgående udvises til deres respektive hjemlande med forbud mod nogen sinde at betræde dansk territorium igen?"

Justitsministeren henviste i sin besvarelse bl.a. til, at Politidirektøren i København havde oplyst, at der var rejst tiltale mod 10 kurdere for overtrædelse af straffelovens § 252, § 260, nr. 1, og § 266, og at anklagemyndigheden efter det oplyste ikke havde fundet grundlag for at nedlægge påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22.

Den 19. oktober 1988 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 5. oktober 1988 stillet af folketingsmedlem Pia Kjærsgaard (FP) (spørgsmål nr. S 28):

"Vil ministeren overveje at ændre lovgivningen, så der bliver skærpede regler for udvisning i forbindelse med udenlandske statsborgeres kriminalitet?"

Justitsministeren redegjorde i sin besvarelse bl.a. for hovedhensynene bag de eksisterende regler om udvisning og henviste til, at reglerne var udformet efter indgående drøftelser i Udlændingelovudvalget og i Folketinget, hvorfor ministeren ikke fandt anledning til at foreslå udvisningsbestemmelserne ændret.

Den 24. april 1989 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 30. marts 1989 stillet af folketingsmedlem Mogens Glistrup (FP) (spørgsmål nr. S 717):

"Hvordan er praksis med at give muhamedanske terrorister asyl i Danmark?"

Justitsministeren henviste i sin besvarelse bl.a. til, at det af udlændingelovens § 10 fremgår, at der uanset bestemmelserne i udlændingelovens §§ 6-9 kun, når særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse til udlændinge, der er dømt for et strafbart forhold af en sådan karakter, at det kunne medføre udvisning, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4.

Den 2. august 1989 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 25. juli 1989 stillet af folketingsmedlem Kresten Poulsgaard (FP) (spørgsmål nr. S 1054):

"Kan ministeren bekræfte artiklen i Berlingske Tidende fra den 24. juli 1989, hvor der står "Flygtninge med falske papirer udvises ikke"?"

Justitsministeren redegjorde i sin besvarelse for reglerne i udlændingelo-

vens § 22 om udvisning af flygtninge, de i § 26 opregnede humanitære hensyn samt for reglerne om inddragelse i § 19.

Den 10. august 1989 besvarede statsministeren følgende spørgsmål af 26. juli 1989 stillet af folketingsmedlem Helge Dohrmann (F?) (spørgsmål nr. S 1054):

"Tilstræber regeringen at gøre Danmark til et internationalt fristed for terrororganisationer, siden en række udenlandske personer, der opholder sig her i landet, og som har været dybt involveret i attentatplaner mod såvel udenlandske som danske statsborgere, ikke bliver retsforfulgt, straffet og senere udvist?"

Statsministeren henviste i sin besvarelse bl.a. til, at der efter reglerne i udlændingeloven vil kunne træffes bestemmelse om udvisning af en udlænding, såfremt udvisning findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed eller i øvrigt på baggrund af en straffedom. Om betingelserne for at træffe bestemmelse om udvisning i det enkelte tilfælde er opfyldt, afhænger ligeledes af en konkret vurdering af de foreliggende oplysninger. Statsministeren oplyste endvidere, at der i en række sager løbende foregår en strafferetlig og/eller udvisningsmæssig vurdering - ikke mindst i den i spørgsmålet nævnte type sager.

Den 31. januar 1990 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 4. januar 1990 stillet af folketingsmedlem Kirsten Jacobsen (FP) (spørgsmål nr. S 335):

"Vil ministeren tage initiativ til, at herboende udenlandske statsborgere omgående udvises, såfremt de bliver dømt for at overtræde udlændingeloven (ulovlig indsmugling af andre udlændinge)?"

Justitsministeren redegjorde i sin besvarelse for bestemmelsen i udlændingelovens § 59, stk. 3, om straf for menneskesmugling og henviste til, at en afgørelse om udvisning som følge af strafbart forhold træffes af domstolene, jf. udlændingelovens § 49. Justitsministeren redegjorde herefter for hovedhensynene bag de eksisterende regler om udvisning og henviste til, at reglerne er udformet efter indgående drøftelser i Udlændingelovudvalget og

i Folketinget, hvorfor ministeren ikke fandt anledning til at foreslå udvisningsbestemmelserne ændret.

Den 1. juni 1990 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 23. maj 1990 stillet af folketingsmedlem Tom Behnke (FP) (spørgsmål nr. S 881):

"Vil ministeren sørge for, at politiet gør en ekstra indsats for at få anholdt flest mulige misbrugere og forhandlere af narko i de mest belastede områder af København og med øjeblikkelig virkning udviser de udlændinge, der måtte være iblandt dem?"

Justitsministeren henviste i relation til udvisning bl.a. til, at domstolene i forbindelse med behandlingen af en straffesag træffer afgørelse om udvisning på grund af strafbart forhold, og til at politiet foretager kontrol af, om de personer, politiet kommer i kontakt med, opholder sig lovligt her i landet, idet de pågældende i modsat fald udvises efter de gældende regler i udlændingelovgivningen.

Den 4. marts 1993 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 24. februar 1993 stillet af folketingsmedlem Inge Dahl-Sørensen (V) (spørgsmål nr. S 480):

"Har ministeren adgang til oplysninger om politiets arrestationer af personer, der er sigtet for våben- og narkotikasmugling?"

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse bl.a. til forvaltningslovens regler om videregivelse af oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed og bemærkede i relation til udvisning, at der efter udlændingelovens § 10, uanset bestemmelserne i §§ 6-9, kun når særlige grunde taler derfor, kan gives opholdstilladelse, hvis udlændingen er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, ligesom opholdstilladelse til udlændinge, som har indrejseforbud, kun kan gives efter reglerne i §§ 7-8 (asyl).

Under Folketingets spørgetid den 9. juni 1993 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål stillet af folketingsmedlem Pia Kjærsgaard (FP) (spørgsmål nr. S 898):

"Vil ministeren igangsætte nogle initiativer i anledning af oplysninger fra politiet i dagspressen om, at kriminelle asylansøgere ikke kan hjemsendes, så længe deres asylansøgning behandles?"

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse til, at en afgørelse om udvisning af en asylansøger ifølge udlændingeloven ikke kan effektueres, førend der er truffet afgørelse i asylsagen, men at der er truffet beslutning om at fremskynde asylsagsbehandlingen i sager vedrørende kriminelle asylansøgere, ligesom justitsministeren på tilsvarende vis vil pålægge politi, anklagemyndighed og domstole at fremskynde behandlingen af denne type sager.

Den 15. september 1993 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 31. august 1993 stillet af folketingsmedlem Birthe Rønn Hornbech (V) (spørgsmål nr. S 1378):

"Vil ministeren overveje at indrette særlige lukkede asylcentre for voldelige asylansøgere, og vil ministeren indføre en praksis, hvorefter alle kriminelle asylansøgere, der ikke kan opnå konventionsstatus, udvises?"

Indenrigsministeren redegjorde i sin besvarelse bl.a. for betingelserne for udvisning efter udlændingelovens bestemmelser. En asylansøger vil herefter i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 4, kunne udvises ved dom, såfremt den pågældende findes skyldig i en overtrædelse, der kan medføre højere strafend hæfte, og idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Endvidere kan Direktoratet for Udlændinge (nu: Udlændingestyrelsen) med klageadgang til Indenrigsministeriet under visse betingelser administrativt træffe afgørelse om udvisning, bl.a. ved berigelseskriminalitet af en vis størrelse, jf. udlændingelovens § 25. Ministeren redegjorde herefter for bestemmelsen i udlændingelovens § 26 om de humanitære hensyn, der skal indgå i en afgørelse om udvisning.

Ministeren bemærkede, at en beslutning om udvisning af en asylansøger efter udlændingelovens ordning ikke ville kunne effektueres, førend der er truffet afgørelse i asylsagen, jf. herved § 31, stk. 1 og 2, samt § 32 a. Ministeren orienterede herefter om den fremskyndede asylprocedure i relation til

asylansøgere, der har begået strafbart forhold, samt for samarbejdet mellem Direktoratet for Udlændinge, Dansk Røde Kors, politiet, Det Kriminalpræventive Råd med flere om en målrettet kriminalpræventiv og holdningsbearbejdende indsats over for beboerne på asylcentre.

Den 17. september 1993 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 1. september 1993 stillet af folketingsmedlem Tom Behnke (FP) (spørgsmål nr. S 1383 og S 1384):

"Såfremt ministeren ikke vil udvise uromagere på flygtningecentret i Sundgade i Fredericia, bedes ministeren oplyse, hvor alvorlig en adfærd flygtninge skal udvise her i landet for at blive udvist." (Spørgsmål nr. S 1383).

"Vil ministeren foranledige, at samtlige uromagere på flygtningecentret i Sundgade i Fredericia med øjeblikkelig virkning udvises af landet?" (Spørgsmål nr. S 1384).

Indenrigsministeren henholdt sig i besvarelsen til sin besvarelse af spørgsmål nr. S 1378 af 31. august 1993 (refereret ovenfor).

Den 28. september 1993 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 15. september 1993 stillet af folketingsmedlem Pia Kjærsgaard (FP) (spørgsmål nr. S 1465):

"Har ministeren planer om at ændre retssystemet således, at udlændinge i Danmark bliver udvist, hvis de her i landet begår en lovovertrædelse, der ved en dansk domstol takseres til højere strafend hæfte?"

Justitsministeren henholdt sig i sin besvarelse til indenrigsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 1378 af 31. august 1993 (refereret ovenfor).

Den 20. december 1993 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 2. december 1993 stillet af folketingsmedlem Kirsten Madsen (FP) (spørgsmål nr. S 304):

"Vil ministeren oplyse, hvilke lovinitiativer han tager for at begrænse indvandreres stigende kriminalitet?"

For så vidt angår udlændingelovens regler om udvisning henviste justitsministeren til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1465 af 15. september 1993 og af spørgsmål nr S 1378 af 31. august 1993 (begge refereret ovenfor).

Den 25. januar 1994 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 10. januar 1994 stillet af folketingsmedlem Birthe Rønn Hornbech (V) (spørgsmål nr. S 453):

"Vil ministeren nærmere oplyse, hvorvidt personer fra det tidligere Jugoslavien, der efter at have indgivet ansøgning om asyl efterfølgende har fået opholdstilladelse efter loven om midlertidig opholdstilladelse, umiddelbart kan udvises efter udlændingelovens regler, eller dette kræver, at asylsagen færdigbehandles?"

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse til, at en person fra det tidligere Jugoslavien med midlertidig opholdstilladelse i følge § 10 i lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. kan udvises, hvis den pågældende idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der kan medføre højere strafend hæfte. Det følger endvidere af bestemmelsen i lovens § 10, jf. udlændingelovens § 32, at en dom eller beslutning om udvisning som følge af strafbart forhold medfører, at den pågældendes opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. bortfalder. Ministeren bemærkede endvidere, at personer med midlertidig opholdstilladelse, som har indgivet asylansøgning, ligesom andre asylansøgere - uanset om der måtte være truffet afgørelse om udvisning - ikke ville kunne udsendes af landet, førend asylsagen er afgjort.

Den 25. februar 1994 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 4. februar 1994 stillet af folketingsmedlem Pia Kjærsgaard (FP) (spørgsmål nr. S 625):

"Er ministeren indstillet på, at der sikres en omgående udvisning af personer, der har fået endeligt afslag på deres asylansøgning, og hvilke tiltag kan det forventes ministeren vil tage?"

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse til, at en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af en opholdstilladelse og beslutning om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 5, eller § 25, efter lovens § 33 skal indeholde en udrejsefrist, og til, at politiet i medfør af bestemmelsen i § 30, stk. 2, drager omsorg for udrejsen. Ministeren henviste endvidere til, at der snarest ville blive fremsat en lovforslag om ændring af udlændingeloven, bl.a. med henblik på at effektivisere asylsagsbehandlingen.

Den 25. juli 1994 (foreløbigt svar) og den 23. august 1994 (supplerende svar) besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 14. juli 1994 stillet af folketingsmedlem Inge Dahl Sørensen (V) (spørgsmål nr. S 1667):

"Hvor mange gambianere med opholdstilladelse i Danmark har været sigtet for, henholdsvis dømt for kriminelle forhold, og hvilke konsekvenser har det fået for dem?"

Indenrigsministeren oplyste på baggrund af oplysninger fra Rigspolitichefen, at der i 1993 var rejst sigtelse mod 134 gambiske statsborgere, hvoraf de 71 havde opholdstilladelse i Danmark, og at Københavns politi i perioden fra den 1. januar 1993 til udgangen af juli 1994 havde rejst sigtelse mod 32 gambiske statsborgere med opholdstilladelse for et eller flere forhold vedrørende overtrædelse af lov om euforiserende stoffer/straffelovens § 191. Heraf havde 8 personer fået afgjort deres sag med idømmelse af frihedsstraf, hvoraf 3 personer var blevet udvist med indrejseforbud i 10 år.

Under Folketingets spørgetid den 18. januar 1995 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 11. januar 1995 stillet af folketingsmedlem Svend Aage Jensbv (V) (spørgsmål nr. S 571):

"Vil ministeren tage initiativ til, at Vestre Landsrets dom af 8. december 1994, hvorved en voldtægtsdømt libanesiser ikke blev udvist, bliver indbragt for Højesteret?"

Justitsministeren henviste i sin besvarelse af spørgsmålet bl.a. til, at den omhandlede dom af statsadvokaten i Aalborg havde været forelagt for Rigsad-

vokaten, der ikke fandt, at der var tilstrækkeligt grundlag for at ansøge Justitsministeriet om tilladelse til at indbringe sagen for Højesteret. Justitsministeren fandt ikke anledning til i denne sag at bringe bestemmelsen i retsplejelovens § 98 om adgangen for ministeren til at meddele pålæg til anklagemyndigheden i konkrete straffesager i anvendelse, idet ministeren bemærkede, at der af principielle grunde bør udvises tilbageholdenhed med at intervenere i anklagemyndighedens behandling af konkrete straffesager, jf. Fortryk af Folketingets forhandlinger for 1994-95, side 2283-2285.

Under Folketingets spørgetid den 18. januar 1995 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål stillet af folketingsmedlem Svend Aage Jensby (V) (spørgsmål nr. S 638):

"Finder ministeren som chef for Direktoratet for Udlændinge, at Vestre landsrets dom af 8. december 1994, hvor en libanesiser, der blev fundet skyldig i en række grove seksuelle overgreb over for ganske unge piger, blev idømt fængsel i 3 år og 6 måneder, men ikke blev udvist, bør indbringes for Højesteret?"

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse af spørgsmålet, jf. Fortryk af Folketingets forhandlinger for 1994-95, side 2285-2286, bl.a. til, at hun fandt, at principperne i udlændingeloven med differentierede regler for udvisning var gode, men bemærkede, at der kunne være behov for at følge domstolenes udvisningspraksis nøje. Indenrigsministeren tilkendegav endvidere, at der kunne være behov for en bred drøftelse af, hvorvidt udlændingelovens regler om udvisning af kriminelle udlændinge er tilstrækkelige. Ministeren ville på denne baggrund tage initiativ til at forberede en sådan drøftelse med Retsudvalget. Der henvistes endvidere til samråd mellem Folketingets Retsudvalg og indenrigsministeren den 10. januar 1995 omtalt i afsnit 3.7.6.

Under Folketingets spørgetid den 8. februar 1995 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 23. januar 1995 stillet af folketingsmedlem Inge Dahl-Sørensen (V) (spørgsmål nr. S 710):

"Vil ministeren i samarbejde med justitsministeren bringe udlændingelovens udvisningsregler i anvendelse over for flygtninge, der udgør en fare

over for landets sikkerhed, eller som regelmæssigt udøver grov kriminalitet?"

Indenrigsministeren redegjorde i sin besvarelse for udvisningsgrundene i udlændingelovens § 22 samt for de i § 26 opstillede humanitære hensyn, der skal indgå i en afgørelse om udvisning, og orienterede herefter om reglerne om, at en udlænding ikke måtte udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer asylrelevant forfølgelse, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land, og oplyste, at anklagemyndigheden, inden der nedlægges påstand om udvisning af en flygtning som følge af strafbart forhold, skal indhente en udtalelse fra Flygtningenævnet. Ministeren henviste herefter til de igangværende drøftelser i Retsudvalget af de tiltag, der skulle foretages over for kriminelle udlændinge og til, at eventuelle nye tiltag fandtes at burde afvente disse drøftelser, jf. herved Fortryk af Folketingets forhandlinger for 1994-95, side 3091-3092.

Under Folketingets spørgetid den 8. november 1995 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 12. oktober 1995 stillet af folketingsmedlem Inge Dahl-Sørensen (V) (spørgsmål nr. S 95):

"Hvilke konsekvenser agter ministeren at drage af den netop offentliggjorte kriminalitetsstatistik for udenlandske flygtninge, indvandrere og turister med hensyn til bevillinger af indrejse- og opholdstilladelser?"

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse, jf. Fortryk af Folketingets forhandlinger for 1995-96, side 773-774, bl.a. til, at der i medfør af udlændingelovens §§ 22-26 i forbindelse med en dom for strafbart forhold kan træffes bestemmelse om udvisning af den pågældende udlænding. Sker dette, bortfalder udlændingens opholdstilladelse automatisk, og den pågældende kan ikke uden tilladelse på ny indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud), jf. § 32. En udlænding, der er udvist, kan, så længe et indrejseforbud er gældende, ifølge § 10, stk. 2, alene meddeles opholdstilladelse efter reglerne i §§ 7-8.

På baggrund af reglerne om non-refoulement vil en afgørelse om udvisning på grund af strafbart forhold ikke blive effektueret, førend der er truffet afgørelse i asylsagen. Indenrigsministeren henviste endvidere til, at der under

Indenrigsministeriet er nedsat et ekspertudvalg, der bl.a. skal vurdere, om der er grundlag for at ændre de gældende bestemmelser om udvisning, herunder om der bør foretages en justering af de hensyn, der indgår i afvejningen af, om udvisning skal finde sted.

Under Folketingets spørgetid den 22. november 1995 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 1. november 1995 stillet af folketingsmedlem Birthe Rønn Hornbech (V) (spørgsmål nr. S 314):

"Hvilke initiativer påtænker ministeren at iværksætte over for udlændinge med opholdstilladelse i Danmark, der foranstalter omskæring af deres døtre? Vil ministeren f.eks. overveje at inddrage en givet opholdstilladelse, såfremt forældre med flygtningestatus har været på rejse til hjemlandet og fået foretaget omskæringen der, og vil ministeren desuden overveje at skærpe udlændingelovens regler om udvisning for strafbare forhold?"

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse, jf. Fortryk af Folketingets forhandlinger for 1995-96, side 1239, bl.a. **til**, at der ikke i udlændingeloven er hjemmel til at inddrage en givet opholdstilladelse eller foretage udvisning af en person med opholdstilladelse her i landet med den begrundelse, at den pågældende har foranstaltet omskæring af en datter i udlandet. Rituel omskæring af kvinder foretaget i Danmark vil derimod kunne være et strafbart forhold. Ministeren redegjorde herefter for, at der i forbindelse med en verserende straffesag efter reglerne i udlændingelovens kapitel 4 vil kunne ske udvisning ved dom af udlændinge med opholdstilladelse i Danmark, såfremt den pågældende findes skyldig i en lovovertrædelse. Ministeren henviste endvidere til, at der under Indenrigsministeriet er nedsat et ekspertudvalg, der skal se på de gældende regler i udlændingeloven om udvisning.

Under Folketingets spørgetid den 10. april 1996 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 8. marts 1996 stillet af folketingsmedlem Pia Kjærsgaard (DF) (spørgsmål nr. S 1637):

"Vil ministeren få foretaget en analyse, der viser antallet af udviste kriminelle udlændinge fordelt på, hvor mange der stadig bor i Danmark, og hvor mange, der virkelig har forladt landet, opgjort pr. år for de seneste 5 år?"

Indenrigsministeren anførte i besvarelsen, at hun ikke fandt, at der var behov for en sådan undersøgelse, og henviste desuden til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1638 (refereret nedenfor).

Under Folketingets spørgetid den 10. april 1996 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 8. marts 1996 stillet af folketingsmedlem Pia Kjærsgaard (DF) (spørgsmål nr. S 1638):

"Vil ministeren redegøre for, hvorfor Udlændingestyrelsen de seneste 7 år har afleveret færre end 100 indstillinger til udvisning af herboende udlændinge pr. år, når antallet af dømte kriminelle udlændinge langt overstiger dette tal, og hvorfor det ikke sikres, at kriminelle udlændinge, der er dømt til udvisning, virkelig forlader landet, og hvad ministeren vil gøre, for at dommene effektueres?"

Indenrigsministeren redegjorde i sin besvarelse for proceduren for Udlændingestyrelsens afgivelse af udtalelser til brug for anklagemyndighedens påstand om udvisning efter udlændingelovens § 57, stk. 2, samt for antallet af udtalelser, som styrelsen i perioden 1989-1995 har afgivet fordelt på indstillinger om udvisning og indstillinger om undladelse af udvisning. På baggrund af en udtalelse fra Rigspolitechefen, afdeling E, oplyste ministeren endvidere, at det er Rigspolitechefens vurdering, at de etablerede procedurer for udsendelse af udlændinge, der er udvist ved dom, sikrer, at de pågældende som den alt overvejende hovedregel også udsendes af landet straks efter endt afsoning.

Under Folketingets spørgetid den 10. april 1996 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 8. marts 1996 stillet af folketingsmedlem Pia Kjærsgaard (DØ) (spørgsmål nr. S 1639):

"Vil ministeren sikre en mere klar lovgivning, således at kriminelle udlændinge, der idømmes ubetinget fængselsstraf, dømmes til udvisning af landet og at denne udvisning sikres, og vil ministeren sikre, at der sættes en nedre grænse for ubetinget straf, der automatisk medfører udlændinges udvisning af Danmark?"

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse til, at resultatet af arbejdet i

ekspertudvalget vedrørende udlændingelovens bestemmelser om udvisning burde afventes, før der tages stilling til, om der er behov for lovændringer eller andre generelle tiltag.

Under Folketingets spørgetid den 24. april 1996 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål stillet af folketingsmedlem Pia Kjærsgaard (DF) (spørgsmål nr. S 1933):

"Vil ministeren - som kulturministeren har gjort det på kulturområdet - foretage en landsdækkende spørgeskemaundersøgelse om flygtningeproblemet i Danmark?"

Indenrigsministeren anførte, at en spørgeskemaundersøgelse ikke fandtes at være egnet på et så kompliceret retsområde som udlændingeområdet.

Den 30. august 1996 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 19. august 1996 stillet af folketingsmedlem Birthe Rønn Hornbech (V) (spørgsmål nr. S 3372):

"Vil ministeren, for at efterkomme statsministerens løfter om at stoppe narkohandlen på Vesterbro og udvise udenlandske narkohandlere, ændre familiesammenføringsreglerne, så asylansøgere ikke ved indgåelse af ægteskab med en dansk statsborger opnår opholdstilladelse?"

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse til udvisningsudvalgets arbejde med kortlægning af udvisningspraksis og anførte, at der i den kommende folketingssamling ville blive fremsat et lovforslag, der bl.a. ville indeholde skærpede regler for udvisning af udlændinge, der deltager i narkosalg eller begår andre former for alvorlig kriminalitet.

Den 4. september 1996 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 26. august 1996 stillet af folketingsmedlem Tom Behnke (FP) (spørgsmål nr. S 3440):

"Vil ministeren uddybe og konkretisere, hvilke lovinitiativer ministeren vil komme med for at skærpe muligheden for at udvise kriminelle udlændinge?"¹¹

Indenrigsministeren anførte i sin besvarelse, at hun umiddelbart efter årsskiftet forventede at kunne fremsætte lovforslag om ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, og at den nærmere udformning af lovforslaget ville ske på baggrund af overvejelserne i Udvisningsudvalget.

Den 14. oktober 1996 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 1. oktober 1996 stillet af folketingsmedlem Birthe Rønn Hornbech (V) (spørgsmål nr. S 52):

"Kan ministeren bekræfte, at udvisning ved dom kan ophæves administrativt, og kan ministeren bekræfte, at udvisningsdomme er blevet ophævet administrativt?"

Indenrigsministeren redegjorde i sin besvarelse for reglerne om og praksis for administrativ ophævelse af indrejseforbud meddelt ved dom, og oplyste, at 41 personer i 1995 havde fået ophævet et ved dom meddelt indrejseforbud, og at 8 personer i samme periode havde fået afslag på ophævelse af et ved dom meddelt indrejseforbud.

Den 22. oktober 1996 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 31. juli 1996 stillet af folketingsmedlem Kirsten Jacobsen (FP) (spørgsmål nr. S 3198):

"Vil ministeren oplyse, om der findes internationale bestemmelser eller andre bestemmelser, der forhindrer, at ikke-danske statsborgere, der har afsønet fængselsstraf her i landet, kan udvises af Danmark efter afsoningens ophør?"

Justitsministeren henviste til besvarelsen af spørgsmål nr. 3199 (refereret nedenfor).

Den 22. oktober 1996 besvarede justitsministeren følgende spørgsmål af 31. juli 1996 stillet af folketingsmedlem Kirsten Jacobsen (FP) (spørgsmål nr. S 3199):

"Vil ministeren oplyse, om der foreligger internationale bestemmelser eller andre bestemmelser, der forhindrer, at ikke-danske statsborgere, som gen-

tagne gange er dømt for narkotikakriminalitet, kan udvises af Danmark?"

Justitsministeren henviste i sin besvarelse til forbuddet mod udvisning i Flygtningekonventionens artikel 32 og 33, til bestemmelserne i artikel 3 og 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og protokol nr. 4 af 16. september 1963, til artikel 3 og 16 i FN's Torturkonvention, til artikel 48, 52 og 59 i Traktaten om det Europæiske Fællesskab og direktiv 64/221/EØF.

Den 31. oktober 1996 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 16. oktober 1996 stillet af folketingsmedlem Kirsten Jacobsen (FP) (spørgsmål nr. S 202):

"Vil ministeren under henvisning til spørgsmål nr. S 52 stillet af Birthe Rønn Hornbech oplyse udvisningsgrunden eller udvisningsgrundlaget, dels for hver af de 41 personer, som administrativt fik ophævet indrejseforbuddet og dels for hver af de 8, som blev nægtet ophævelse af indrejseforbuddet i 1995?"

Indenrigsministeren anførte, at den i besvarelsen af spørgsmål nr. S 52 anførte optælling på grund af en beklagelig fejl i Udlændingestyrelsens registrering i Udlændingeregistret ikke var korrekt. Ministeren oplyste, at der rettelig var tale om 32 personer, som administrativt havde fået ophævet et indrejseforbud og 6 personer, der var blevet nægtet ophævelse, og redegjorde herefter for fordelingen af udvisningsgrundlaget i disse sager.

Den 31. oktober 1996 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 16. oktober 1996 stillet af folketingsmedlem Kirsten Jacobsen (FP) (spørgsmål nr. S 203):

"Vil ministeren under henvisning til spørgsmål nr. S 52 stillet af Birthe Rønn Hornbech oplyse udvisningslængden eller indrejseforbuddets længde, dels for hver af de 41 personer, som administrativt fik ophævet indrejseforbuddet og dels for hver af de 8, som blev nægtet ophævelse af indrejseforbuddet i 1995?"

Indenrigsministeren oplyste, at længden af indrejseforbuddet for 29 af de personer, der i 1995 fik ophævet indrejseforbud, var 5 år, for 1 person 10 år

og for 2 personer for bestandig, og at længden af indrejseforbuddet for 2 af de personer, der i 1995 blev nægtet ophævelse af indrejseforbud, var 5 år, for 1 person 10 år og for 3 personer for bestandig.

Den 31. oktober 1996 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 16. oktober 1996 stillet af folketingsmedlem Kirsten Jacobsen (FP) (spørgsmål nr. S 204):

"Vil ministeren under henvisning til spørgsmål nr. S 52 stillet af Birthe Rønn Hornbech oplyse, hvor meget udvisningen eller indrejseforbuddet er blevet forkortet for hver af de 41 personer, som administrativt fik ophævet indrejseforbuddet?"

Indenrigsministeren oplyste, at indrejseforbuddet var forkortet med op til 2 år for 3 personer, med 2-3 år for 2 personer, med 3-4 år for 10 personer, med 4-5 år for 14 personer og med over 5 år for 1 person. Endelig var der truffet afgørelse om ophævelse af indrejseforbud for 2 personer, som var meddelt indrejseforbud for bestandig.

Den 31. oktober 1996 besvarede indenrigsministeren følgende spørgsmål af 16. oktober 1996 stillet af folketingsmedlem Kirsten Jacobsen (FP) (spørgsmål nr. S 205):

"Vil ministeren under henvisning til spørgsmål nr. S 52 stillet af Birthe Rønn Hornbech oplyse, hvilken begrundelse der er givet med hensyn til hver af de 8 personer, som i samme periode er nægtet ophævelse af et indrejseforbud?"

Indenrigsministeren oplyste, at muligheden for i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse at få ophævet et indrejseforbud bl.a. afhænger af den tid, der er forløbet efter udsendelse af den pågældende, og at det for de personer, som i 1995 blev meddelt afslag på ophævelse af indrejseforbud, gælder, at de tidsmæssige betingelser herfor ikke var opfyldt.

3.7.5. Spørgsmål fra Folketingets Retsudvalg vedrørende udlændingelovens udvisningsbestemmelser

Gennemgangen af spørgsmål samt samråd vedrørende udlændingelovens bestemmelser om udvisning, som har været behandlet i Retsudvalget, er begrænset til perioden 1990-1996, idet der ikke for perioden 1983-1990 er foretaget en edb-registrering af de i Retsudvalget behandlede sager. En gennemgang af spørgsmål og samråd i perioden 1983-1990 ville således forudsætte en manuel gennemgang af samtlige sager, som Retsudvalget har behandlet i denne periode.

Justitsministeren har den 28. april 1992 besvaret følgende spørgsmål af 29. januar 1992 fra Folketingets Retsudvalg (spørgsmål nr. 172, Alm. del - bilag 307):

"Endelig ønskes det oplyst, om en udenlandsk statsborger, der på grundlag af et proformaægteskab har opnået tidsbegrænset opholdstilladelse, er blevet udvist med henvisning til, at opholdstilladelsen var opnået på et urigtigt grundlag."

Justitsministeren henviste i sin besvarelse bl.a. til, at en tidsbegrænset opholdstilladelse altid ville kunne inddrages, hvis det konstateres, at opholdstilladelsen er opnået ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 3, og til, at spørgsmålet om, hvorvidt den udenlandske statsborger i et sådant tilfælde skal udvises, afgøres af domstolene i forbindelse med en eventuel straffesag mod den pågældende.

Justitsministeren har den 7. september 1992 besvaret følgende spørgsmål af 15. juli 1992 fra Folketingets Retsudvalg (spørgsmål nr. 325, Alm. del - bilag 715):

"Hvad skal danne udgangspunktet for listen over uønskede personer i forbindelse med Det Europæiske Informationssystem, og hvordan forestiller man sig sådan en liste ajourført?"

Justitsministeren henviste i sin besvarelse til artikel 10 i udkast af 24. juli 1991 til Grænsekontrolkonventionen, hvoraf bl.a. fremgår, at beslutning om

at opføre en person på den fælles liste i overensstemmelse med procedure-reglerne i national ret træffes af medlemsstaternes myndigheder, og at afgørelse herom, som er begrundet i den fare, som vedkommende kan frembyde for en medlemsstats offentlige orden eller nationale sikkerhed, træffes på grundlag af:

- en dom i den pågældende medlemsstat, der indebærer frihedsstraf af en varighed på mindst 1 år,
- bekræftede oplysninger om, at deri pågældende person har begået en alvorlig strafbar handling,
- begrundede formodninger om, at den pågældende person har til hensigt at begå en alvorlig strafbar handling, eller udgør en trussel for en medlemsstats offentlige orden eller nationale sikkerhed, eller
- en alvorlig overtrædelse eller gentagne overtrædelser af lovgivningen om udlændinges indrejse og ophold.

Konventionen er endnu ikke undertegnet eller ratificeret af medlemsstaterne.

Indenrigsministeren har den 5. maj 1993 besvaret følgende spørgsmål af 2. april 1993 fra Folketingets Retsudvalg (spørgsmål nr. 279, Alm. del - bilag 550):

"Ad besvarelsen af spørgsmål nr. 211. jf. Alm. del - bilag 507.

I besvarelsen af ovennævnte spørgsmål om udlændinges eventuelle bigami, oplyser ministeren: "Hvis udlændingen dømmes for et strafbart forhold, kan der endvidere blive tale om udvisning med indrejseforbud." Hvad er strafferammen for svig, og er det nok til udvisning af en udlænding?"

Indenrigsministeren henviste i sin bevarelse til, at strafferammen for overtrædelse af straffelovens § 163 (urigtig erklæring over for offentlig myndighed) er bøde, hæfte eller fængsel indtil 4 måneder, og at overtrædelse af straffelovens § 208 (bigami) kan straffes med fængsel i indtil 3 år. Såfremt en udlænding har opnået sin opholdstilladelse ved svig, anses opholdet her i landet ikke som lovligt ophold, jf. udlændingelovens § 27, stk. 2, (nu stk. 4) og spørgsmålet om udvisning af den pågældende vil herefter skulle af-

gøres efter udlændingelovens § 24, nr. 4, hvorefter en udlænding, der ikke har lovligt ophold med fast bopæl her i landet, kan udvises med indrejseforbud, såfremt han idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der kan medføre højere straf end hæfte. Såfremt udlændingen findes skyldig i overtrædelse af de nævnte bestemmelser, vil der således som udgangspunkt ske udvisning af den pågældende, idet der imidlertid tillige skal tages højde for de i § 26 opregnede humanitære hensyn.

I forbindelse med Retsudvalgets behandling af beslutningsforslag nr. B 75 (jf. nærmere herom i afsnit 3.6.2.) har indenrigsministeren den 25. april 1994 besvaret følgende spørgsmål af 13. april 1994 fra Retsudvalget (spørgsmål nr. 1-3, B 75 - bilag 2):

"Ministeren bedes oplyse antallet af kriminelle asylansøgere, der i 1993 og 1994 har fået afslag på deres asylansøgning og er udvist." (Spørgsmål nr. 1).

"Hvilke oplysninger er myndighederne bekendt med om omfanget og hyppigheden af, at udviste kriminelle asylansøgere efter udvisningen på ny indrejser i Danmark og ansøger om asyl?" (Spørgsmål nr. 2).

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse bl.a. til, at Direktoratet for Udlændinge ikke registrerer eller fører statistik over den kriminalitet, som udlændinge, herunder asylansøgere, begår, men at det af udtræk fra Udlændingeregistret fremgår, at der i 1993 og i 1994 indtil den 31. marts var registreret henholdsvis 103 og 90 asylansøgere, der var udrejst og havde et indrejseforbud, og at der i 1993 og i 1994 indtil den 31. marts til 8 personer blev meddelt tilladelse til indrejse med henblik på at søge asyl, uanset at de pågældende havde et indrejseforbud og tidligere havde haft en asylsag under behandling her i landet. I perioden januar 1992 - november 1993 blev 32 personer, der tidligere havde modtaget afslag på asyl, tilladt indrejse.

"Hvilke oplysninger er myndighederne bekendt med om de tilfælde, hvor udviste asylansøgere ved brug af falsk identitet på ny indrejser hertil eller igen ansøger om asyl, og herunder: Hvilke foranstaltninger træffer myndighederne for at forhindre dette?" (Spørgsmål nr. 3).

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse til en udtalelse fra Rigspoliti-
chefen. Rigspolitichefen henviste herved til, at politiets indrejse- og
paskontrol bl.a. har til formål at afsløre rejsende, der er i besiddelse af fal-
ske rejsedokumenter, eller som er meddelt indrejseforbud. Der er således
ved paskontrol stederne en hurtig adgang til at konstatere, om en identifice-
ret person er meddelt indrejseforbud. Rigspolitichefen henviste i forbindel-
se hermed til, at optagelse af samt sammenligning af fingeraftryk, er den
sikreste metode med henblik på at foretage personidentifikation.

Folketingets Retsudvalg anmodede den 19. maj 1994 om justitsministerens
besvarelse af følgende spørgsmål (spørgsmål nr. 213, Aim. del - bilag 578):

"Udvalget anmoder om ministerens kommentar til vedlagte artikel: "Liba-
nesiske smuglere kan ikke udvises", fra BT. Herunder bedes det oplyst:

- a) Hvorfor de 2 tiltalte ikke kunne kræves udvist fra Danmark under hensyn
til den særdeles alvorlige kriminalitet, de er dømt for?
- b) Om ministeren har overvejelser om at ændre gældende regler således, at
kriminelle som de omtalte i fremtiden kan udvises."

Justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 213 er stemplet "fortroligt",
hvorfor dette ikke har kunnet udleveres.

Indenrigsministeren har den 25. oktober 1994 besvaret følgende spørgsmål
fra Folketingets Retsudvalg (spørgsmål nr. 52-54, Alm. del - bilag 44):

"Kan ministeren bekræfte det hændelsesforløb vedrørende behandling af
asylansøgning fra en 29-årig person fra Litauen, der tidligere har fået ind-
rejseforbud i Danmark med gyldighed indtil 1998, som er beskrevet i dag-
bladet BT den 25. august 1994, jf. vedlagte ?" (Spørgsmål nr. 52).

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse til, at en ung litauisk statsbor-
ger den 1. juni 1994 blev udsendt af landet efter at have fået meddelt afslag
på asyl og efter at være blevet udvist med indrejseforbud på grund af over-
trædelse af toldloven, og at den pågældende den 24. august 1994 ankom til
Københavns Lufthavn, hvor han medbragte 60 kartoner cigaretter, og på ny
ansøgte om asyl. Den pågældende, der indrejste direkte fra Litauen, blev

herefter meddelt indrejsetilladelse med henblik på at få asylansøgningen behandlet.

Indenrigsministeren oplyste endvidere, at den pågældende herefter blev varretægtsfængslet grundet overtrædelse af toldloven, og at pågældende den 26. august 1994 frafaldt sin asylansøgning, hvorefter han blev udsendt af landet den 29. august 1994 efter at have afsonet straffen for overtrædelse af toldloven.

"Kan ministeren bekræfte rigtigheden af indholdet af den citerede udtalelse fra Direktoratet for Udlændinge om, at den pågældende har "krav på at få sin asylansøgning behandlet som normalprocedure", uanset det tidligere udstedte forbud mod indrejse i Danmark ?" (Spørgsmål nr. 53).

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse bl.a. til, at en udlænding efter udlændingelovens § 48, stk. 2, ikke må udsendes til et land, hvor der er risiko for forfølgelse af de i Flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. Dette indebærer, at en asylansøger, uanset et tidligere meddelt indrejseforbud, ikke kan sendes direkte tilbage til hjemlandet, førend hans asylansøgning er blevet behandlet. Ministeren tilføjede hertil, at langt den overvejende del af asylansøgninger fra personer fra de baltiske lande behandles som åbenbart grundløse, og at der i disse sager er foranstaltet en række hasteprocedurer, der har nedbragt sagsbehandlingstiden væsentligt.

"Hvilke initiativer vil ministeren tage for at sikre, at udlændinge med indrejseforbud i Danmark straks kan udvises på grænsen, uanset at de her fremsætter asylansøgning, og for dermed at forhindre at indrejseforbud i Danmark i praksis sættes ud af kraft ?" (Spørgsmål nr. 54).

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse til, at Danmark ved Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 internationalt er forpligtet til ikke at sende en asylansøger tilbage til hjemlandet, før den pågældendes asylansøgning er blevet behandlet, og bemærkede, at asylansøgninger, der indgives af udlændinge, der tidligere er blevet udvist af landet med indrejseforbud, behandles som særdeles hastende.

Justitsministeren har den 25. april 1995 besvaret følgende spørgsmål fra Folketingets Retsudvalg (spørgsmål nr. 326, Aim. del - bilag 725):

"Vil det være i strid med nogle internationale menneskerettighedskonventioner, hvis NN bliver adskilt fra sin familie i Århus (med mand og fire børn) og tvangsmæssigt udvises til Tyrkiet?"

Det bemærkes, at NN opholdt sig i Tyskland på daværende tidspunkt.

Justitsministeren henviste i sin besvarelse til bestemmelserne i artikel 3 og 8 i Menneskerettighedskonventionen og bemærkede, at spørgsmålet om, hvorvidt de tyske myndigheder ved en eventuel udvisning krænker disse bestemmelser, beror på en konkret vurdering af de nærmere omstændigheder i sagen, herunder oplysningerne om den udviste person og dennes familie samt om det land, som udvisningen måtte ske til.

Indenrigsministeren har den 24. januar 1996 besvaret en række spørgsmål fra Folketingets Retsudvalg i forbindelse med Retsudvalgets behandling af et af indenrigsministeren fremsat forslag til lov om ændring af udlændingeloven (lovforslag nr. L 41). hvorved der bl.a. blev foreslået indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 6, vedrørende midlertidig opholdstilladelse som følge af udsendelsehindringer til personer fra Serbien-Montenegro, der har modtaget endeligt afslag på asyl.

Af interesse er navnlig besvarelsen af spørgsmål nr. 28 og 47 (L 41 - bilag 4):

"Hvorledes vil man forholde sig med asylansøgere fra Serbien-Montenegro, der er dømt til udvisning på grund af grov kriminalitet?" (Spørgsmål nr. 28).

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse til, at personer fra Serbien-Montenegro, som er udvist af Danmark med indrejseforbud, herunder personer der er udvist på grund af kriminalitet, - sålænge indrejseforbuddet er gældende - ikke vil kunne meddeles opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 2, nr. 6, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, men vil være henvist til at opholde sig i Danmark på de vilkår, der gælder for asylansøgere, der har fået afslag på opholdstilladelse, indtil udsendelse af landet vil kunne finde sted.

"Hvorfor indeholder lovforslaget ikke skærpelse af udvisningsreglerne for dømte kriminelle?" (Spørgsmål nr. 47).

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse til, at der på baggrund af bemærkningerne til lov nr. 382 af 14. juni 1995 den 18. august 1995 er nedsat et ekspertudvalg, der skal foretage en gennemgang af udlændingelovens bestemmelser om udvisning med henblik på stillingtagen til, om der findes at være behov for at ændre de gældende regler om udvisning. Forinden udvalgets overvejelser er afsluttet, finder indenrigsministeren således ikke grundlag for at fremkomme med forslag til ændringer af udlændingelovens udvisningsregler.

Indenrigsministeren har den 26. marts 1996 besvaret følgende spørgsmål af 13. marts 1996 fra Folketingets Retsudvalg (spørgsmål nr. 232, Alm. del - bilag 632):

"Udvalget anmoder om ministerens kommentar til vedlagte artikel af 11. marts 1996 fra Ekstra Bladet: "Hjælp, mit barn udvises."

Indenrigsministeren anførte i sin besvarelse, at den i artiklen beskrevne sag ikke vedrørte udvisning af udenlandske statsborgere fra Danmark i medfør af udlændingelovens udvisningsregler, men derimod spørgsmålet om faderskab, forældremyndighed og samværsret, og oplyste, at justitsministeren ville fremkomme med en besvarelse af spørgsmålet.

Indenrigsministeren har den 23. april 1996 besvaret følgende spørgsmål af 22. marts 1996 fra Folketingets Retsudvalg (spørgsmål nr. 245 og 256, Alm. del - bilag 669):

"Ministerens kommentar udbedes til vedlagte artikel fra Lolland-Falsters Folketidende lørdag den 16. marts 1996 "Narkohandler får lov at blive i Danmark"." (Spørgsmål nr. 245).

Indenrigsministeren henviste i sin besvarelse til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 2, hvorefter udlændinge, der er udvist med indrejseforbud, alene kan få opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8. Ministeren anførte endvidere, at Flygtningenævnets afgørelse i asylsager er ende-

lig, hvorfor Indenrigsministeriet ikke havde bemærkninger til den i artiklen refererede afgørelse, hvor Flygtningenævnet havde meddelt asyl til en udvist udlænding.

"Ministeren bedes samtidig tilsende udvalget afgørelsen og begrundelsen for afgørelsen fra henholdsvis Udlændingestyrelsen (som stadfæstede udvisningen) samt fra Flygtningenævnet, som ændrede denne beslutning." (Spørgsmål nr. 246).

Indenrigsministeriet havde til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Flygtningenævnet. Flygtningenævnet henviste i sin udtalelse til beskyttelsen i udlændingelovens § 31 og anførte, at nævnet ikke fandt, at den pågældende kunne antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legerne, helbred eller frihed, således at den pågældende kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 2, 2. pkt.

Indenrigsministeren har den 17. maj 1996 besvaret følgende spørgsmål af 25. april 1996 fra Folketingets Retsudvalg (spørgsmål nr. 277, Alm. del - bilag 784):

"Under henvisning til vedlagte artikel fra Aalborg Stifttidende fra den 24. april 1996 bedes ministeren - eventuelt efter indhentet udtalelse fra politimesteren i Aalborg - oplyse følgende:

- a) har de i artiklen nævnte fire fængslede allerede fået asyl efter Jugoslavienloven?
- b) hvorledes er mulighederne for efter den gældende lovgivning for, at de pågældende, hvad enten de har opnået asyl eller ej, kan udvises?
- c) finder ministeren generelt, at personer som de pågældende, såfremt de i det væsentlige findes skyldige i den omfattende indbrudskriminalitet, der omtales, fortsat bør kunne opholde sig her i landet?

Indenrigsministeren oplyste i besvarelsen, at de pågældende 4 personer af Udlændingestyrelsen var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og at de således ville kunne udvises, såfremt betingelserne i udlændingelovens § 22, nr. 2 eller 3, er opfyldt. Ministeren anførte endvidere, at en generel drøftelse af udlændingelovens udvisningsregler og eventuelle

ændringer heraf fandtes at burde afvente afslutningen af udvisningsudvalgets arbejde.

I forbindelse med Retsudvalgets behandling af det af indenrigsministeren fremsatte forslag til lov om ændring af udlændingeloven (lovforslag nr. L 24) om udvisning på grund af narkotikakriminalitet har indenrigsministeren besvaret i alt 26 spørgsmål og justitsministeren 1 spørgsmål fra Retsudvalget vedrørende udlændingelovens udvisningsregler m.v.

Indenrigsministeren besvarede den 6. oktober 1996 spørgsmål nr. 1-19 af 4. oktober 1996 fra Folketingets Retsudvalg til lovforslag nr. L 24 (L 24 - bilag 1-3).

Indenrigsministeren besvarede herefter henholdsvis den 7. og den 8. oktober 1996 yderligere 2 spørgsmål (spørgsmål nr. 20-21 af 7. oktober 1996 fra Folketingets Retsudvalg til lovforslag nr. L 24 (L 24 - bilag 5 og 7).

Den 29. oktober 1996 besvarede indenrigsministeren spørgsmål nr. 22-24 af 21. oktober 1996 fra Folketingets Retsudvalg til lovforslag nr. L 24 (L 24 - bilag 9 og 10).

Endelig har indenrigsministeren henholdsvis den 6. og 13. november 1996 besvaret yderligere 2 spørgsmål (spørgsmål nr. 26 af 30. oktober 1996 og spørgsmål nr. 27 af 5. november 1996) til lovforslag nr. L 24 (L 24 - bilag 14 og 17).

Justitsministeren besvarede i forbindelse med Retsudvalgets behandling af lovforslag nr. L 24 ligeledes et spørgsmål (spørgsmål nr. 25) vedrørende skærpelse af straffen for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer ved gentagne tilfælde af salg af særligt farligt eller skadeligt stof (L 24 - bilag 11).

Det fremgik heraf, at en vedtagelse af lovforslag nr. L 23 ville medføre, at der ikke bliver tale om at idømme bøde eller hæfte for salg af hårde stoffer, medmindre der er tale om ganske få handler, og at bødestraf alene forudsættes anvendt i 1. gangstil fælde.

3.7.6. Samråd i Folketingets Retsudvalg vedrørende udlændingelovens udvisningsbestemmelser

Det skal indledningsvis bemærkes, at udvalgsmøder, herunder samråd, afholdes som lukkede møder, og at der ikke må refereres fra møderne, medmindre udvalget træffer beslutning om, at meddelelse i nærmere bestemt omfang skal tilgå offentligheden. Eventuelle udkast til talepapirer til ministre til brug for et samråd er som udgangspunkt ikke undergivet aktindsigt og er derfor i almindelighed ikke refereret.

Indenrigsministeren og justitsministeren blev den 22. marts 1994 kaldt i samråd i Folketingets Retsudvalg med henblik på en drøftelse af følgende spørgsmål (samrådspørgsmål S, Alm. del - bilag 442):

"Indenrigsministeren og justitsministeren bedes oplyse, hvor stort et antal udviste, der rent faktisk er udvist inden for de sidste 3 år, og hvilken sikkerhed man har for, at udvisning rent faktisk sker omgående efter afsoning."

Justitsministeren blev den 22. marts 1994 kaldt i samråd i Folketingets Retsudvalg med henblik på en drøftelse af følgende spørgsmål (samrådspørgsmål T, Alm. del - bilag 443):

"Ministeren bedes redegøre for, hvilke regler der gælder om udgang og orlov for udenlandske statsborgere, der i forbindelse med en straffedom har fået udvisning. Ministeren bedes endvidere oplyse, hvilke undersøgelser han har foranstaltet i Direktoratet for Kriminalforsorgen i anledning af regelbrud. Endelig bedes ministeren oplyse, hvilke foranstaltninger, han har truffet for at udgå gentagelser."

Justitsministeren blev den 5. maj 1994 kaldt i samråd i Folketingets Retsudvalg med henblik på en drøftelse af følgende spørgsmål (samrådspørgsmål Y, Z og Æ, Alm. del - bilag 552):

"Ministeren bedes redegøre for, hvordan han effektivt vil sikre, at kriminaliteten blandt udlændinge i Danmark reduceres." (Spørgsmål Y).

"Ministeren bedes endvidere oplyse, om han og regeringen har tanker om hurtigt og konsekvent at udvise udlændinge, som begår alvorlig eller gentagne kriminalitet under deres ophold i Danmark." (Spørgsmål Z).

"Endelig bedes ministeren oplyse, hvilke foranstaltninger han agter at foretage for at effektivisere politiets arbejde i forbindelse med kriminelle udlændinge." (Spørgsmål Æ).

Indenrigsministeren blev den 14. december 1994 kaldt i samråd i Folketingets Retsudvalg med henblik på en drøftelse af følgende spørgsmål (samarådsspørgsmål K. Alm. del - bilag 326):

"Agter ministeren - på baggrund af en nylig Vestre Landsretsdom i en straffesag, hvor retten i forbindelse med dommen afviste at udvise den pågældende efter afsoningen af 3 1/2 års fængsel - at tage lovgivningsinitiativer f.eks. med henblik på, at der kan ske udvisning i alle tilfælde af grov kriminalitet begået af udlændinge, uanset om den pågældende har opholdt sig i Danmark i en længere periode. Ministeren bedes inden samrådet tilstille udvalget den nævnte dom fra Vestre Landsret og den foreliggende byretsdom, eventuelt i anonymiseret form. Det bedes i forbindelse med oversendelsen oplyst, om dommen vil blive indbragt for Højesteret."

Det fremgik af ministerens talepapir til samrådet, at indenrigsministeren bl.a. henviste til udlændingelovens differentierede regler om udvisning og oplyste om den konkrete sag, at det ikke var muligt for hende at gå ind i sagen, da afgørelsen var truffet af domstolene. Ministeren tilkendegav imidlertid, at der kunne være behov for en mere generel drøftelse af spørgsmålet om udvisning af kriminelle udlændinge for at vurdere, om de eksisterende lovregler er tilstrækkelige. Ministeren ville på denne baggrund tage initiativ til at forberede en sådan drøftelse med Retsudvalget.

3.8. Sammenfatning

Først i løbet af det 19. århundrede blev det anerkendt, at indfødsret indebar en ubetinget ret til at opholde sig i landet.

Den første almindelige bestemmelse om udvisning som følge af strafbart forhold, der udelukkende rettede sig mod udlændinge, er fra 1805. Kompetencen til at træffe afgørelse om udvisning tilkom efter denne bestemmelse domstolene. Efter bestemmelsen skulle der i forbindelse med en afgørelse om udvisning tages hensyn til den pågældendes tilknytning til landet.

Straffeloven af 1866 indeholdt ligeledes hjemmel til udvisning af udlændinge på grund af strafbart forhold. Udvisning var efter denne bestemmelse obligatorisk, og afgørelse om udvisning blev truffet ved dom.

Indtil 1. verdenskrig var der ud over straffelovens regler om udvisning som følge af strafbart forhold alene adgang til administrativt at udvise udlændinge med under 2 års ophold her i landet.

I 1917 indførtes en bestemmelse om adgang til administrativ udvisning på grund af manglende forsørgelsesret.

I straffeloven af 1930 var betingelserne for udvisning ved dom en kombination af længden af udlændingens ophold samt den konkrete idømte straf.

I 1934 indførtes en hjemmel for Rigspolitichefen til at afvise eller nægte opholdstilladelse til udlændinge som følge af strafbart forhold. Bestemmelserne byggede på et beskyttelseshensyn (gentagelsesrisiko) samt hensynet til retshåndhævelsen. I 1952 blev kompetencen til udvisning i disse situationer overført til justitsministeren.

Ved ændringen af straffeloven i 1965 blev bestemmelsen om udvisning ved dom i 1930-loven ophævet, idet bestemmelsen som følge af udviklingen i administrativ praksis havde mistet sin praktiske betydning.

Efter ændringen af udlændingeloven i 1973 tilkom kompetencen til at træffe afgørelse om udvisning af udlændinge den af justitsministeren bemyndigede politimyndighed (Tilsynet med Udlændinge).

Bestemmelserne om udvisning i 1973-loven var begrundet i et ønske om at beskytte samfundet mod kriminalitet samt retshåndhævelseshensyn. Udvisningsbestemmelserne var opbygget som henvisninger til afvisningsregler-

ne. Der var ikke i bestemmelserne taget højde for længden af den pågældendes ophold i landet eller andre personlige forhold.

Ved ændringen af udlændingeloven i 1983 blev kompetencen til at træffe afgørelse om udvisning som følge af strafbart forhold overført til domstolene. Der blev samtidig indført en forpligtelse for anklagemyndigheden til at indhente en udtalelse fra Flygtningenævnet til brug for nedlæggelse af påstand om udvisning under en straffesag vedrørende udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8.

Der blev endvidere indført en graduering af udvisningsreglernes anvendelsesområde, idet beskyttelsen mod udvisning blev knyttet sammen med varigheden af den pågældendes ophold her i landet samt grovheden af den begåede kriminalitet, ligesom en række andre tilknytningsfaktorer og personlige forhold efter de gældende regler skal tages i betragtning i forbindelse med en afgørelse om udvisning.

Bestemmelserne om administrativ udvisning blev i forhold til de hidtil gældende regler i udlændingeloven - som affattet efter 1973-ændringen - forenklet, idet der skete en begrænsning af de grunde, som kunne føre til udvisning (udvisning vil herefter ikke længere kunne ske som følge af indrejse uden om paskontrollen eller uden fornødent pas eller visum, som følge af manglende arbejdstilladelse eller som følge af subsistensløshed), og en indskrænkning af den personkreds, som var omfattet af bestemmelsen.

Til grund for udformningen af reglerne om udvisning, som blev vedtaget i udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, lå et langvarigt tilblivelsesforløb, begyndende med ombudsmandens kritik i beretningerne for 1976 og 1977, hvilket førte til nedsættelsen af et udvalg under Justitsministeriet - Udlændingelovudvalget, der i 1979 afgav betænkning med udkast til ændrede administrative regler og i 1982 afgav betænkning med udkast til en ny udlændingelov, hvor såvel almene principper som flere forskellige regeludkast blev drøftet. Reglernes udformning var endvidere genstand for markant politisk interesse under Folketingets behandling af forslaget til udlændingeloven, hvor der blev stillet adskillige ændringsforslag til det fremsatte lovforslag, og hvor reglernes endelige udformning fandt sit udtryk i et forlig mellem regeringspartierne og Socialdemokratiet.

Den endelige udformning af udvisningsbestemmelserne fremgår således af flertalsindstillingerne i Retsudvalgets tilføjelse til betænkning afgivet den 31. maj 1983 samt af Retsudvalgets tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983, hvor der er knyttet en række bemærkninger til de ændringsforslag, som flertallet stillede.

De endeligt vedtagne bestemmelser om udvisning i udlændingeloven af 1983 afviger både fra flertallets og mindretallets udkast til udvisningsbestemmelser i betænkning nr. 968/1982. På nogle punkter svarer de endelige bestemmelser imidlertid til enten flertallets eller mindretallets forslag, og der kan derfor i et vist omfang hentes fortolkningsbidrag fra betænkningen til fortolkningen af de endelige bestemmelser.

Som beskrevet i afsnit 3.6. blev der i 1996 gennemført to ændringer af udlændingeloven med betydning for udvisningsreglerne.

Ved lov nr. 380 af 22. maj 1996 blev der indsat en ny bestemmelse i § 26, nr. 6, hvorefter der ved en afgørelse om udvisning eller inddragelse af opholdstilladelse skal tages hensyn til om inddragelsen/udvisningen må antages at virke særlig belastende på grund af "udsættelse for overgreb, misbrug eller anden overlaster m.v. her i landet", ligesom der i forbindelse med en afgørelse om udvisning eller inddragelse af opholdstilladelse skal tages hensyn til "udlændingens i øvrigt særligt svage stilling".

Ved lov nr. 1052 af 11. december 1996 blev der endvidere i § 22, nr. 4, indsat en ny bestemmelse om udvidet adgang til udvisning ved narkotikakriminalitet, ligesom der i § 26, stk. 2, blev indsat en vægtningsregel i forbindelse med udvisning på grund af narkotikakriminalitet.

Som det fremgår af gennemgangen af Folketingets forhandlinger siden vedtagelsen af udlændingeloven i 1983 har udvisningsbestemmelserne samt emner med relation til disse bestemmelser flere gange været på Folketingets dagsorden. Emnerne har hovedsageligt vedrørt adgangen til udvisning af terrorister og udlændinge, der har begået narkotikakriminalitet, samt muligheden for udvisning af asylansøgere, der har begået strafbart forhold.

Det kan på baggrund af gennemgangen af Folketingets forhandlinger end-

videre konstateres, at de partier (Venstresocialisterne, Socialistisk Folkeparti, Fremskridtspartiet), som ikke deltog i udlændingelovsforliget i 1983, synes at have været mest aktive med hensyn til at få taget udvisningsspørgsmål op til debat i Folketinget. I de senere år har Venstre og Det Konservative Folkeparti imidlertid også taget spørgsmålet op til drøftelse.

Det kan endvidere konstateres, at udvisningsreglerne kort efter vedtagelsen af udlændingeloven i 1983 og frem til 1987 var genstand for en del opmærksomhed. Der blev således i perioden 1983-1987 af Venstresocialisterne stillet et lovforslag til ændring af udlændingelovens udvisningsregler. Fremskridtspartiet stillede to lovforslag herom samt et lovforslag om folkeafstemning om flygtninge. I alt blev der således behandlet 4 lovforslag vedrørende udvisning i denne periode. Der var ingen beslutningsforslag eller forespørgsler i denne periode af relevans for udvisningsspørgsmålet. Udvisningsreglerne blev i perioden også taget op i forbindelse med en del folketingsspørgsmål.

I perioden 1988-1991 var opmærksomheden i mindre grad rettet mod udvisningsbestemmelserne, hvorefter der fra 1992-1993 kan konstateres en fornyet interesse for udvisningsreglerne.

I perioden 1989-1992 blev der således af Fremskridtspartiet stillet et lovforslag indeholdende en bestemmelse om udvisning og en forespørgsel samt af Fælles Kurs et beslutningsforslag, dvs. i alt 3 lovforslag, beslutningsforslag og forespørgsler.

I perioden 1992-1996 har Fremskridtspartiet stillet 6 beslutningsforslag med relation til udlændingelovens udvisningsbestemmelser, Det Konservative Folkeparti og Venstre har stillet 1 beslutningsforslag og Dansk Folkeparti har ligeledes stillet 1 beslutningsforslag. I samme periode har Fremskridtspartiet stillet 4 lovforslag om vejledende folkeafstemning vedrørende bl.a. spørgsmålet om udvisning. I perioden blev der stillet to forespørgsler fra Fremskridtspartiet og en forespørgsel fra alle partier, ligesom der har været afholdt en række samråd, hvori spørgsmål om udvisning er indgået. I samme periode har justitsministeren og indenrigsministeren besvaret et betydeligt antal spørgsmål fra såvel folketingsmedlemmer som fra Folketingets Retsudvalg vedrørende udlændingelovens bestemmelser om udvisning.

Kapitel 4

De gældende materielle lovregler om udvisning

4.1. Indledning

I dette kapitel gennemgås de materielle regler for, hvornår der - administrativt eller ved dom - kan ske udvisning af en udlænding. Kapitlet vil alene indeholde en gennemgang af de relevante lovregler og af de fortolkningsbidrag, som navnlig forarbejder og litteraturen indeholder vedrørende afgrænsningen af reglernes nærmere rækkevidde. Den praksis, som - administrativt eller ved domstolene - er opbygget for, hvornår der sker udvisning af en udlænding, gennemgås i kapitlerne 7 og 9.

De materielle betingelser for at kunne træffe bestemmelse om udvisning findes i udlændingelovens kapitel 4. Kapitlet er opbygget på følgende måde:

§§ 22 - 24 (bortset fra § 22, nr. 1, og § 24, nr. 5) indeholder en række betingelser, som skal være opfyldt for, at udvisning kan bestemmes ved dom. Disse regler gennemgås i afsnit 4.2.

§ 25 (samt § 22, nr. 1, og § 24, nr. 5) indeholder de betingelser, som skal være opfyldt for, at udvisning kan bestemmes administrativt. Disse regler gennemgås i afsnit 4.3.

Endelig indeholder § 26 en række obligatoriske hensyn, som skal inddrages ved afgørelsen om udvisning - hvad enten udvisning bestemmes ved dom eller administrativt. Disse regler gennemgås i afsnit 4.4.

Udvisningsbestemmelserne i lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien er kort behandlet i afsnit 4.5. Der henvises i øvrigt til den mere udførlige gennemgang i kapitel 13, afsnit 2.

Det bemærkes, at udvisning alene er en fakultativ retsfølge, der kan indtræde, når betingelserne i udlændingeloven er opfyldt. Der er ikke pligt til at anvende udvisningsinstituttet.

Det skal endvidere bemærkes, at udlændingelovens regler om udvisning kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3. EF-reglerne behandles i kapitel 15, afsnit 7, sammen med øvrige internationale konventioner m.v.

4.2. Oversigt over udlændingelovens regler om udvisning ved dom

4.2.1. Reglernes opbygning

Udvisning ved dom vil efter udlændingelovens §§ 22-24 (bortset fra § 22, nr. 1, og § 24, nr. 5) kunne ske under visse nærmere betingelser, hvis udlændingen findes skyldig i en lovovertrædelse og idømmes en strafferetlig retsfølge herfor. Beslutningen om udvisning træffes af retten efter anklagemyndighedens påstand i forbindelse med straffesagen. Retten skal ved afgørelsen om udvisning tage hensyn til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, varigheden af opholdet her i landet og til, om en eventuel udvisning som følge af bl.a. en række nærmere i udlændingelovens § 26, stk. 1, opregnede forhold må antages at virke særlig belastende for den pågældende.

Grundprincippet i udlændingelovens §§ 22-24 er, at jo længere tids lovligt ophold en udlænding har haft her i landet, des mere skærpes betingelserne til lovovertrædelsens grovhed og til længden af den idømte straf. Der sker således en trinvis skærpelse af betingelserne for udvisning af udlændinge, der i kraft af længerevarende lovligt ophold har opnået en fastere tilknytning til landet. En særlig gruppe udgør udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 (personer med flygtningestatus), over for hvem der fra meddelelsen af flygtningestatus her i landet gælder den mest begrænsede adgang til udvisning i udlændingelovens § 22.

En anden særlig gruppe udgør udlændinge, der efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens §§ 191 eller 191 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, jf. udlændingelovens § 22, nr. 4, som indført ved lov nr. 1052 af 11. december 1996.

I relation til spørgsmålet om udvisning ved dom inddeler udlændingeloven udlændinge i tre grupper afhængigt af varigheden og karakteren af den pågældende udlændings ophold:

- Udlændingelovens § 22 omfatter udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 7 år. samt udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7-8;

Denne bestemmelse gennemgås i afsnit 4.2.2.

- Udlændingelovens § 23 angår udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 4 år:

Denne bestemmelse gennemgås i afsnit 4.2.3.

- Endelig vedrører udlændingelovens § 24 alle andre udlændinge. Denne gruppe kan yderligere underopdeles i en række grupper.

Denne bestemmelse gennemgås i afsnit 4.2.4.

Inden for hver enkelt gruppe af udlændinge opstilles der i bestemmelserne typisk et krav til karakteren og varigheden af den konkret udmålte straf (§ 22, nr. 3, "ubetinget straf af mindst 6 års fængsel", § 23 nr. 2, "ubetinget straf af mindst 1 års fængsel" § 23, nr. 3, "ubetinget straf af mindst 4 års fængsel", samt § 24, nr. 3, "højere strafend hæfte") eventuelt i kombination med et krav til strafferammen for den lovovertrædelse, som udlændingen er fundet skyldig i (§ 24, nr. 2, "ubetinget straf af fængsel ... for en lovovertrædelse, som kan medføre fængsel i 2 år eller derover", der i 2. pkt. suppleres med et krav om idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel).

I § 22, nr. 2, opstilles ikke et krav til strafferammen for den pådømte kriminalitet eller til den konkret idømte straf, men i stedet et krav om, at "udlændingen vedholdende har begået grov kriminalitet".

Herudover indeholder de enkelte bestemmelser typisk et mere skønsmæssigt krav til arten eller grovheden af den begåede kriminalitet eller til risikoen for gentagen kriminalitet under udlændingens fortsatte ophold her i landet.

I betænkning nr. 968/1982, side 166, anføres følgende:

"Ved afgørelse af, om udvisning bør ske, skal domstolen tage hensyn til den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet. I vurderingen kan indgå, om der er grund til at antage, at udlændingen fortsat vil begå lovovertrædelser, men forbrydelsens grovhed kan bevirke, at udvisning bør ske, selv om en sådan formodning ikke er til stede."

Ved anvendelsen af udlændingelovens §§ 22, 23 og 24, nr. 1-3, er det udover straffedommen en betingelse for at kunne træffe afgørelse om udvisning, at udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten og/eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet (§ 22, nr. 3, der anvender udtrykket "arten og grovheden", § 23, nr. 3, og § 24, nr. 2, der begge anvender udtrykket "arten eller grovheden"), eller at udlændingens forhold begrundet en nærliggende fare for, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå forbrydelser (§ 23, nr. 2), eller at der på grund af overtrædelsens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt er bestemte grunde til at antage, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå lovovertrædelser (§ 24, nr. 3).

Udover varigheden af den pågældendes ophold her i landet er betingelserne for at kunne udvise udlændinge ved dom således i vidt omfang knyttet til risikoen for gentagen kriminalitet og kriminalitetens grovhed (retshåndhævelsessenssyn) sammenholdt med, hvilken straf der er fastsat i straffesammenhæng for den forbrydelse, udlændingen er dømt for, samt - som et væsentligt element - den konkrete udmålte straf.

4.2.2. Udlændingelovens § 22

Den mest begrænsede adgang til udvisning er indeholdt i udlændingelovens § 22, der omfatter udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 7 år, og udlændinge, som har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 (personer med flygtningestatus).

En udlænding, der er omfattet af udlændingelovens § 22, kan kun udvises ved dom, hvis:

- Udlændingen vedholdende har begået grov kriminalitet, jf. § 22, nr. 2.
- Udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet, jf. § 22, nr. 3.
- Udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller 191 a er idømt en ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, jf. § 22, nr. 4.

4.2.2.1. Bestemmelsens tilblivelseshistorie

Bestemmelsen (§ 22, nr. 1-3) fik sin udformning under Retsudvalgets udarbejdelse af tilføjelse til betænkning afgivet den 31. maj 1983, jf. ændringsforslag nr. 21. Dog blev der under udvalgsbehandlingen mellem 2. og 3. behandlingen i Folketinget foretaget en mindre korrektion, udformet som ændringsforslag nr. 1 i Retsudvalgets tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983.

I Udlændingelovudvalget var der stor forskel i opfattelserne af, i hvilke tilfælde kriminalitet skulle kunne føre til udvisning af en udlænding med fastere tilknytning til landet.

Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse og nordiske statsborgere, der havde boet her i mere end de sidste 7 år, samt konventionsflygtninge (herunder kvoteflygtninge) skulle efter mindretallets opfattelse kun kunne udvises af hensyn til statens sikkerhed, ikke på grund af kriminalitet.

Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse og nordiske statsborgere, der havde boet her i mere end de sidste 5 år, samt konventionsflygtninge kunne efter flertallets opfattelse også udvises, hvis udlændingen idømtes fængselsstraf eller anden strafferetlige retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der kunne medføre fængsel i 2 år eller derover, og udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten eller grovhe-

den af den begåede kriminalitet af særlige grunde ikke burde forblive her i landet.

Justitsministeriets lovforslag (L 105 af 20. januar 1983) byggede på flertallets forslag. Under folketingsbehandlingen - hvor der fremkom mange ændringsforslag - fremsatte et socialdemokratisk mindretal forslag om som udvisningsgrund at medtage, at "udlændingen vedholdende har begået grov kriminalitet", jf. ændringsforslag nr. 23 i betænkning afgivet af Retsudvalget den 27. maj 1983. Dette forslag indgik i det kompromisforslag, der blev opnået flertal for (nr. 21 i Retsudvalgets tilføjelse til betænkning afgivet 31. maj 1983), og som kom til at danne grundlag for den endelige lovtekst dog med en ændret formulering vedrørende bopælskravet, jf. tillægsbetænkning afgivet af Retsudvalget den 2. juni 1983. Bestemmelsen blev samtidig begrænset til kun at gælde udlændinge, der havde boet her i landet i de sidste 7 år.

§ 22, nr. 4, hvorefter en udlænding, der er idømt en ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter på grund af narkotikakriminalitet, kan udvises på trods af et eventuelt længerevarende lovligt ophold i Danmark, blev først indført ved lov nr. 1052 af 11. december 1996.

Denne udvidelse af adgangen til at udvise efter § 22 skete som led i regeringens indsats mod narkotikakriminalitet. Samtidig med ændringslovens (lov nr. 1052 af 11. december 1996) vedtagelse blev der vedtaget et af justitsministeren fremsat lovforslag om skærpelse af straffen ved gentagen handel med hårde stoffer (lov nr. 1054 af 11. december 1996), jf. nærmere afsnit 4.2.2.3.

Som nævnt ovenfor bryder reglen i § 22, nr. 4, med det hidtidige princip i udlændingeloven, hvorefter en udlændings beskyttelse mod udvisning styrkes, jo længere den pågældendes lovlige ophold her i landet har varet. I følge de almindelige bemærkninger til lovforslaget (nr. L 24) giver narkotikakriminalitetens internationale karakter og samfundsfarlige karakter i øvrigt efter regeringens opfattelse grundlag for at bryde med dette princip. Narkotikakriminalitet fandtes derfor at skulle underkastes en særlig regulering i tillæg til de eksisterende udvisningsregler, således at dom for narkotika-

kriminalitet vil kunne medføre udvisning, selv om de almindelige udvisningsbetingelser ikke er opfyldt.

Muligheden for udvisning efter § 22, nr. 4, blev yderligere skærpet, idet der i forbindelse med lov nr. 1052 af 11. december 1996 blev indsat en ny bestemmelse i § 26, stk. 2, hvorefter en udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4, medmindre de i § 26, stk. 1, nævnte forhold, der kan begrunde, at udvisning ikke skal finde sted, taler afgørende derimod. Der henvises herom til afsnit 4.4.6.

4.2.2.2. Personkredsen

Bestemmelsen omfatter alene udlændinge med opholdstilladelse efter lovens §§ 7-8 og udlændinge, som "bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 7 år."

Flygtninge, som har opholdstilladelse i medfør af §§ 7-8. udgør den ene af de to grupper udlændinge, der er omfattet af § 22. Bestemmelsen sonder ikke mellem konventionsflygtninge (udlændingelovens § 7, stk. 1), kvoteflygtninge (udlændingelovens § 8) og de facto-flygtninge (udlændingelovens § 7, stk. 2).

Den særlige beskyttelse for flygtninge i § 22 indtræder fra det tidspunkt, hvor der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af §§ 7-8.

Frafalder en udlænding, der har opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens §§ 7-8, sin flygtningestatus, men bibeholdes opholdstilladelsen i Danmark på andet grundlag, vil den pågældende ikke længere kunne påberåbe sig den særlige udvisningsbeskyttelse, der efter udlændingelovens § 22 gælder for flygtninge, og det må i princippet bero på de almindelige regler om beregning af opholdets varighed, hvilken af udvisningsbestemmelserne der i tilfælde af kriminalitet bliver relevant.

Den anden persongruppe, der er omfattet af § 22, er udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 7 år.

Bestemmelsen finder anvendelse på udlændinge, "som bor her i landet". Det kan ikke kræves, at udlændingen har fast bopæl, idet udtrykket "bor" adskiller sig terminologisk fra "fast bopæl", som udlændingeloven benytter som kriterium i § 24, nr. 3, i afvisningsbestemmelsen i § 28, stk. 4, samt i den særlige udvisningsbestemmelse i § 51. I Udlændingelovudvalgets udkast benyttede både flertallet og mindretallet kriteriet: "udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse, nordiske statsborgere, der har boet her i landet i mere end ...". (Mindretallets forslag indeholdt dog et "og" mellem de to persongrupper). Sammenholdt med bestemmelsen i § 27, stk. 1, hvorefter de i §§ 22-25 nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for tilmelding til folkeregisteret, eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse, må det formentlig kræves, at udlændingen enten har opholdstilladelse eller er nordisk statsborger, og at udlændingen derudover er tilmeldt folkeregisteret, jf. udlændingelovskommentaren, side 192.

Der kan naturligvis forekomme situationer, hvor en udlænding med opholdstilladelse, som er tilmeldt folkeregisteret, men som ikke har fast bopæl, ligefrem må siges at have opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17. I så fald er opholdstilladelsen i Danmark allerede af den grund bortfaldet, og udlændingen vil kunne udvises efter reglerne i § 24 i stedet for under de skærpede betingelser i § 22.

Det er efter bestemmelsen et krav, at udlændingen bor her i landet med henblik på varigt ophold. En opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold giver således ikke mulighed for den kvalificerede beskyttelse mod udvisning i udlændingelovens § 22 og i øvrigt heller ikke efter udlændingelovens § 23 eller § 24, nr. 2, 2. pkt.

Opholdstilladelser gives med henblik på varigt eller midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 1, og udlændingebekendtgørelsens § 22. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 3, (væsentlige beskæftigelsesmæssige- eller erhvervsmæssige hensyn) til f.eks. udenlandske erhvervsdrivende eller firmafunktionærer eller efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, (andre særlige grunde) til f.eks. studerende gives som udgangspunkt med henblik på midlertidigt ophold, og der er begrebsmæssigt

intet til hinder for, at en sådan opholdstilladelse også efter 7 års ophold fortsat meddeles med midlertidigt ophold for øje.

Efter lovens formulering er det imidlertid ikke et krav, at udlændingen skal have boet her med henblik på varigt ophold i hele 7-års perioden, jf. udlændingelovskommentaren, side 193. Det er tilstrækkeligt for at opnå beskyttelsen, at udlændingen bor her i landet med henblik på varigt ophold på det tidspunkt, hvor udvisningsspørgsmålet skal afgøres.

Nordiske statsborgere skal ikke have opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 1. Alligevel skal man efter loven også her sondre mellem, om de bor her med henblik på midlertidigt eller varigt ophold. I tilfælde af tvist herom vil den nordiske statsborgers egen tilkendegivelse om hensigten næppe kunne tillægges afgørende bevismæssig værdi. Er der ikke konkrete holdepunkter for det modsatte, må en nordisk statsborgers flerårige ophold med fast bopæl dog nok tages som udtryk for, at vedkommende bor her med henblik på varigt ophold.

Udlændinge, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, må normalt antages at bo her med varigt ophold for øje, senest når de har fået 5-års EF/EØS-opholdstilladelse, jf. § 12 i bekendtgørelse nr. 761 af 22. august 1994 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EF/EØS-bekendtgørelsen), medmindre der måtte være konkrete holdepunkter for det modsatte, jf. udlændingelovskommentaren, side 193.

Det er efter bestemmelsen et krav, at udlændingen lovligt skal have boet her i landet i mere end de sidste 7 år. Omfattet er således nordiske statsborgere, som har boet her i landet i den pågældende periode, eller andre udlændinge, som har boet her med opholdstilladelse i den pågældende periode. Udlændingen skal i løbet af 7-årsperioden lovligt have boet her i landet. Dette indebærer således, at den periode, hvor en udlænding opholder sig her i landet efter udløbet af en tidligere tilladelse, ikke medregnes, medmindre udlændingen forinden har søgt om forlængelse, eller den nye tilladelse går tilbage til den tidligere tilladelses udløbsdato.

Det er efter bestemmelsen et krav, at udlændingen lovligt skal have boet her i mere end de sidste 7 år. Både Udlændingelovudvalgets flertal og mindretal benyttede i deres udkast ordvalget "de sidste ... år", men der er ikke nærmere fortolkningsbidrag hertil i betænkning nr. 968/1982.

7-årsperioden regnes - som nævnt ovenfor - fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1.

Den periode, en udlænding opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, inden den pågældende indgiver ansøgning om opholdstilladelse eller tilmelder sig folkeregisteret, medregnes derfor ikke i de 7 år.

Er opholdstilladelsen opnået ved svig, anses opholdet ikke for lovligt, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4. I tilføjelsen til betænkning afgivet af Retsudvalget den 31. maj 1983 bemærkes (ad ændringsforslag nr. 31), at en udlænding, der har opnået sin opholdstilladelse på den måde, altid vil kunne udsendes. Tilknytningsmomenterne m.v., som er omfattet af udlændingelovens § 26, skal dog også i disse situationer medinddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag.

Tidsrummet på 7 år regnes efter fast praksis fra det senest påbegyndte lovlige ophold, jf. ordene "...lovligt har boet... de sidste 7 år". I den forbindelse kan der henvises til et af Justitsministeriet den 12. december 1983 til Folketingets Retsudvalg fremsendt notat som svar på samrådsspørgsmål af 24. november 1983 (Alm. del - bilag 85), hvor der antages følgende:

". . . en egentlig opgivelse af bopæl i Danmark eller et længerevarende ophold i udlandet må indebære, at opholdstiden, jf. § 27 regnes fra genindvandringen. Dette må i hvert fald gælde, når opholdstilladelsen er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, 1.-3. pkt. [...]. 3. Har udlændingen derimod opholdt sig i udlandet igennem længere tid, uden at opholdstilladelsen anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 1, sidste pkt. og stk. 2-3, f.eks. i forbindelse med militærtjeneste, studier o.lign., kan der være grund til at overveje at medregne også den opholdstid, der ligger forud for militærtjeneste m.v., dog således at selve opholdstiden i udlandet fratrækkes. Det må dog som anført afgøres konkret i hvert tilfælde, idet et meget langvarigt fravær meget vel kunne betyde, at man alligevel måtte se bort fra det tidligere ophold, selv om selve opholdstilladelsen formelt stod ved magt."

4.2.2.3. Den begåede kriminalitet

§ 22. nr. 2:

En udlænding kan efter § 22, nr. 2, udvises, hvis vedkommende vedholdende har begået grov kriminalitet.

Bestemmelsen i § 22, nr. 2, fandtes hverken i betænkning nr. 968/1982 eller i justitsministerens lovforslag, men blev indsat under folketingsbehandlingen.

Om begrundelsen for forslaget om som udvisningsgrund at medtage "vedholdende har begået grov kriminalitet" indeholder Retsudvalgets tilføjelse til betænkning følgende fortolkningsbidrag til det stillede ændringsforslag nr. 21 (FT B 1982-83, spalte 2764-2765):

". . . Det følger af bestemmelsen, at et helt enkeltstående forhold ikke i sig selv kan medføre udvisning, medmindre det har strakt sig over længere tid.

På den anden side kan det ikke kræves, at det eller de strafbare forhold har strakt sig over et så langt tidsrum, at det svarer til den pågældendes ophold i Danmark. Det kan heller ikke kræves, at der foreligger flere domme, hvorved den pågældende er dømt for kriminalitet, men dette vil ofte være tilfældet. Også flere forhold, der påkendes ved samme dom, kan således være omfattet af undtagelsesbestemmelsen.

Efter ændringsforslaget skal der være tale om "grov kriminalitet". Ved fortolkningen af dette udtryk vil det være vejledende, at der efter kortere opholdstid end 7 år stilles krav til længden af den konkret idømte straf, som skal kunne medføre udvisning på grund af gentagelsesrisiko eller af hensyn til retshåndhævelsen. Man kan dog ikke ubetinget indlægge et krav i undtagelsesbestemmelsen om, at der er idømt straf mindst svarende hertil. Grovhedskravet må også ses i sammenhæng med antallet af forhold og den periode, i hvilken de er begået.

Som et eksempel på et tilfælde, som i sig selv ikke vil være omfattet af bestemmelsen, kan nævnes et enkeltstående drab. Derimod vil udvisning efter ændringsforslaget kunne finde sted, f.eks. hvis den pågældende under opholdet i Danmark har begået flere drab eller drabsforsøg, flere røverier, herunder bankrøveri, flere tilfælde af voldtægt, handel med narkotika, brandstiftelse m.v. Også tilfælde af berigelseskriminalitet begået over for en større kreds eller over en lang periode, som det f.eks. kan være tilfældet ved groft bedrageri eller underslæb, vil kunne være omfattet af bestemmelsen. Men det skal fremhæves, at der, hvor der foreligger flere strafbare forhold, ikke vil kunne stilles krav om, at kriminaliteten er af ligeartet karakter.

Som det fremgår af det anførte, er det ikke muligt mere præcist at fastlægge begrebets indhold.

Der er her tale om en retlig standard, hvis nærmere indhold må fastlægges i domstolenes praksis, og som således vil kunne påvirkes af den almindelige retsfølelse."

I "vedholdende" ligger normalt et krav om en flerhed af strafbare forhold, begået over en ikke ganske kort periode. Sædvanligvis vil der således ligge en eller flere straffedomme forud for udvisningsdommen, men der er efter forarbejderne ikke noget til hinder for, at anse vedholdenhedskriteriet i § 22, nr. 2, for opfyldt selvom forholdene pådømmes under samme sag, jf. her ved Vestre Landsrets ankedom af 16. november 1993 i sag nr. S 1928/1993, som er beskrevet i kapitel 7, afsnit 4, under gennemgangen af praksis vedrørende § 22, nr. 2, samt i bilag A som sag nr. A 22.2/nr. 16.

I "vedholdende" må endvidere kunne indlægges et krav om en vis kontinuitet i den (grove) kriminalitet, således at lange kriminalitetsfri perioder tæller imod udvisning. Dette synspunkt forstærkes, hvis der er tale om uligeartede kriminalitet, jf. dissensen i UfR 1994.519 H. Dommen er beskrevet i kapitel 7, afsnit 4, under gennemgangen af praksis vedrørende § 22, nr. 2, samt i bilag A som sag nr. A 22.2/nr. 17.

I kravet om, at kriminaliteten skal have været grov, må efter de i tilføjelsen til betænkningen anførte, men ikke udtømmende eksempler ligge såvel et krav om, at kriminaliteten efter sin art kan karakteriseres som grov, men også at den enkelte forseelse isoleret bedømt måtte kunne føre til en ikke ubetydelig konkret forskyldt straf.

Med hensyn til den ikke ubetydelige konkret forskyldte straf følger det dog af bemærkningerne til ændringsforslaget, at der ikke ubetinget kan indlægges et isoleret krav om en nærmere bestemt længde svarende til de krav til konkret forskyldt straf, som opstilles ved kortere opholdstider end 7 år, men at der skal ske en samlet vurdering af den konkret forskyldte straf, antallet af forhold samt længden af den periode, hvorunder de er begået.

§ 22. nr. 3:

Bestemmelsen i § 22, nr. 3, er begrundet i retshåndhævelsessensens.

Udlændingelovudvalgets flertal og mindretal var enige om, at der af rets-

håndhævelsessensyn (..udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet) skulle kunne ske udvisning ved alvorlig kriminalitet. Hvor flertallet tog udgangspunkt i strafferammen, ville mindretallet lægge vægt på den konkrete forskyldte straf. Mindretallets synspunkt vandt tilslutning under folketingsbehandlingen, hvor det blev en betingelse for udvisning, at udlændingen idømmes ubetinget straf af 6 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvede karakter, jf. nærmere i kapitel 3, afsnit 5.4.

Retsudvalgets tilføjelse til betænkning indeholder følgende fortolkningsbidrag til det stillede ændringsforslag nr. 21 (FT B 1982-83, spalte 2765):

"Bestemmelsen i § 22 medfører endvidere, at der ud over tilfælde, hvor hensynet til statens sikkerhed gør det påkrævet, kan ske udvisning, såfremt udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Det kræves dog herudover, at udlændingen efter en selvstændig bedømmelse af den idømte straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke findes at burde forblive her i landet. Udvisning efter denne bestemmelse kræver således en konkret vurdering af samtlige omstændigheder i forbindelse med den pågældende forbrydelse."

En idømt ubetinget straf på 6 års fængsel eller derover fører efter bestemmelsen således ikke automatisk til, at udvisningsbetingelserne er opfyldt. Der skal i den konkrete sag foretages en vurdering af, om hensynet til retshåndhævelsen har en sådan vægt, at der bør ske udvisning. Ved denne vurdering skal - ud over varigheden af opholdet - også indgå hensyn af den i udlændingelovens § 26 nævnte karakter.

Formuleringen i § 22, nr. 3, om "anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter" sigter til retsfølger efter straffelovens kapitel 9, som bl.a. omfatter anbringelse i hospital for sindslidende, jf. straffelovens § 68, eller forvaring, jf. § 70, jf. betænkning nr. 968/1982, side 166.

Da retsfølgerne efter straffelovens kapitel 9 er tidsbestemte, må retten ved afgørelsen af, om udvisningsbetingelserne er opfyldt, hense til varigheden af den fængselsstraf, der i givet fald ville være blevet idømt. Dette er i overensstemmelse med bemærkningerne i betænkning nr. 968/1982, side 171,2. afsnit, til mindretallets udkast til § 17 a (den nuværende § 23).

§ 22. nr. 4:

§ 22, nr. 4, der blev indsat i udlændingeloven ved lov nr. 1052 af 11. december 1996, er begrundet i et ønske om en skærpelse af indsatsen mod narkotikakriminalitet. Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 24, at en bekæmpelse af narkotikakriminalitet på nationalt plan også indebærer, at der sættes ind mod kriminalitetens internationale forgreninger. Dette fandtes bl.a. at kunne ske ved en skærpelse af reaktionerne over for udlændinge, der under ophold her i landet dømmes for narkotikakriminalitet.

Ved lovforslagets (L 24) fremsættelse havde forslag til § 22, nr. 4, følgende ordlyd:

"Udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 191 a er idømt en ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, eller udlændingen er straffet for gentagne tilfælde af salg af et særligt farligt eller skadeligt stof."

Der blev imidlertid ikke fundet grundlag for at opretholde bestemmelsens 2. led om, at straf- herunder bødestraf eller betinget frihedsstraf- for gentagne tilfælde af salg af et særligt farligt eller skadeligt stof vil kunne medføre udvisning.

Der blev herved henvist til, at Justitsministeriet havde oplyst, at lovforslaget vedrørende strafskærpelse i lov om euforiserende stoffer ved gentagen handel med hårde stoffer (L 23) ville medføre, at der ikke ville blive tale om at idømme bøde eller hæfte for gentagne tilfælde af salg af hårde stoffer, medmindre der var tale om ganske få handler, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. 25 fra Folketingets Retsudvalg (L 24 - bilag 11).

Samtidig havde Statsadvokaten i Ålborg under høringsrunden i forbindelse med lovforslag nr. L 24 anført, at man - hvis lovforslaget om strafskærpelse i lov om euforiserende stoffer (L 23) gennemførtes med den konsekvens, at domstolene fremover ville idømme betydeligt hårdere straffe ved flere eller gentagne tilfælde af salg af mindre mængder hårde stoffer - i så fald kun yderst sjældent ville befinde sig i bødeområdet. Statsadvokaten anførte endvidere, at de samme omstændigheder, som i det konkrete tilfælde måtte føre

til en betinget dom, i langt det overvejende antal tilfælde måtte antages at ville begrunde undladelse af at træffe bestemmelse om udvisning. Der henvises endvidere til besvarelse af spørgsmål nr. 27 fra Folketingets Retsudvalg (L 24 - bilag 17).

Overtrædelse af lov om euforiserende stoffer straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 2 år, jf. § 3 i lov om euforiserende stoffer. Overtrædelse af straffelovens § 191 straffes med fængsel i indtil 6 år eller under skærpende omstændigheder med fængsel i indtil 10 år. Endvidere straffes overtrædelse af § 191 a med fængsel i indtil 6 år.

Lov om euforiserende stoffer blev ved lov nr. 1054 af 11. december 1996 (lovforslag nr. L 23), der ligeledes var et led i den samlede indsats for bekæmpelse af narkotikakriminalitet, skærpet, således at § 3 stk. 2, fik følgende ordlyd:

"Ved straffens udmåling skal det betragtes som en betydeligt skærpende omstændighed, at der er tale om gentagne tilfælde af salg af et særlig farligt eller skadeligt stof."

Som nævnt i afsnit 4.2.2.1. bryder § 22, nr. 4, med de hidtidige principper 1 udlændingelovens udvisningsregler, idet det efter bestemmelsen ikke tillægges betydning, hvor længe udlændingen har opholdt sig i landet. I forbindelse med indførelsen af § 22, nr. 4, blev der endvidere indført et nyt stk. 2 i § 26, hvorefter forholdene i § 26, stk. 1, kun undtagelsesvis kan føre til, at udvisning undlades. Om § 26 henvises til afsnit 4.4.

§ 22, nr. 4, adskiller sig desuden fra de øvrige udvisningsbestemmelser i §§ 22-24 ved, at der henvises til specifikke straffe- og særlovsovertrædelser.

Efter § 22, nr. 4, kan en udlænding som udgangspunkt udvises, hvis udlændingen er idømt straf af hæfte eller fængsel, der ikke er gjort betinget. Dette gælder uanset længden af frihedsstraffen eller varigheden af udlændingens hidtidige ophold her i landet. Det er endvidere alene en betingelse, at udlændingen er idømt en ubetinget frihedsstraf for overtrædelse af straffelovens §§ 191 og 191 a eller lov om euforiserende stoffer, uanset at den

pådomte overtrædelse ikke vedrører et særligt farligt eller skadeligt stof, jf. lov nr. 1054 af 11. december 1996.

Det fremgår endvidere af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 24, at udvisning efter § 22, nr. 4, jf. § 26, stk. 2, som afgørelser ved udvisning efter de almindelige udvisningsbestemmelser skal træffes under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Udsendelse af en udlænding, der er udvist, skal endvidere ske i overensstemmelse med udlændingelovens § 31, hvorefter en udlænding, der er udvist, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de grunde, der er nævnt i FN's Flygtningekonvention, eller hvor vedkommende ikke er beskyttet mod videreudsendelse til et sådant land.

Henvisningerne til § 22 i §§ 23 og 24 indebærer, at udlændinge omfattet af disse bestemmelser tillige vil kunne udvises på baggrund § 22, nr. 4, jf. § 26, stk. 2.

4.2.3. Udlændingelovens § 23

En videre adgang til udvisning er indeholdt i udlændingelovens § 23, der omfatter udlændinge, som uden at have flygtningestatus bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 4 år. Adgangen til udvisning af udlændinge omfattet af § 23 er til gengæld snævrere, end hvad der gælder for udlændinge omfattet af udlændingelovens § 24.

Sådanne udlændinge kan kun udvises ved dom, såfremt:

- Betingelserne i udlændingelovens § 22 er opfyldt, jf. § 23, nr. 1,
- Udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og udlændingens forhold begrunder en nærliggende fare for, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå forbrydelser, jf. § 23, nr. 2.

Denne udvisningsgrund er begrundet i gentagelsesrisiko.

- Udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet, jf. § 23, nr. 3.

Denne udvisningsgrund er begrundet i retshåndhævelsessyn.

4.2.3.1. Bestemmelsens tilblivelseshistorie

Også denne udvisningsbestemmelse fik først sin endelige udformning under folketingsbehandlingen. Der henvises til ændringsforslag nr. 27 i Retsudvalgets betænkning af 27. maj 1983, der byggede på mindretallets forslag til § 17 a i betænkning nr. 968/ 1982 (side 96 og side 169-71), forslag nr. 22 i Retsudvalgets tilføjelse til betænkning af 31. maj 1983 og endelig ændringsforslag nr. 3 i tillægsbetænkning af 2. juni 1983, der ændrede formuleringen af bopælskravet.

4.2.3.2. Personkredsen

Bestemmelsen omfatter udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 4 år.

Der henvises til gennemgangen i afsnit 4.2.2.2. om reglerne for lovligt ophold, herunder opholds- og bopælskrav.

4.2.3.3. Den begåede kriminalitet

§23.nr. 1:

En af § 23 omfattet udlænding kan udvises efter § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 2, såfremt den pågældende vedholdende har begået grov kriminalitet. Udvisningsgrunden kan have selvstændig betydning ved siden af de grunde, der

er nævnt i § 23, nr. 2 og 3, enten såfremt de her anførte minimumsstraffe ikke er blevet idømt, eller fordi gentagelsesrisiko eller retshåndhævelsessenssyn ikke kan føre til udvisning. I praksis vil en sådan kriminalitet dog formentlig altid opfylde betingelserne efter § 23, nr. 2 og 3.

Udvisningsgrunden i § 22, nr. 3, vil heller ikke have selvstændig betydning i forhold til udvisningsgrunden i § 23, nr. 3. Begge bestemmelser hviler på retshåndhævelsessenssyn, og allerede en konkret forskyldt straf på 4 års fængsel vil efter omstændighederne kunne føre til udvisning efter § 23, nr. 3, hvor betingelsen i § 22, nr. 3, er mindst 6 års fængsel.

Der er dog intet til hinder for, at domstolene i forbindelse med en udvisning af en udlænding, der er omfattet af § 23, benytter sig af adgangen til i medfør af § 23, nr. 1, at henvise til enten § 22, nr. 2, eller § 22, nr. 3, hvis retten herigennem ønsker at markere forbrydelsens alvor, hvilket sker i praksis.

Det bemærkes, at udvisning efter § 22, stk. 1, (statens sikkerhed) ikke kan anvendes ved rettens afgørelse af spørgsmålet om udvisning, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, og afsnit 4.3.1. nedenfor.

§ 23, nr. 2:

Efter udlændingelovens § 23, nr. 2, kan udvisning ske, hvor en udlænding idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og udlændingens forhold begrunder en nærliggende fare for, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå forbrydelser.

Der skal efter udlændingelovens § 23, nr. 2, være nærliggende fare for ny kriminalitet. Ordvalget svarer til det, der anvendes i straffelovens §§ 78-79 om rettighedsfortabelse.

Netop den tidligere lovs manglende vejledning om risikograden vedrørende ny kriminalitet var et af de kritikpunkter, som Folketingets Ombudsmand fremførte, jf. FOB 1976, side 325, om den dagældende § 2, stk. 1, nr. 5, ("må antages, at han vil indrejse hertil for at begå forbrydelser"):

"(Men) der savnes i såvel lovteksten som lovforslagsbemærkningerne en vis vejledning vedrørende spørgsmålet om den risikograd vedrørende ny kriminalitet, der er forudsætningen for udvisning (om der f.eks. kun kræves "rimelig grund til at befrygte" eller lignende, eller kræves "nærliggende fare", sml. herved formuleringen i straffelovens §§ 78 og 79).

(4) En vis uklarhed synes imidlertid ikke alene at foreligge vedrørende spørgsmålet om risikograden for ny kriminalitet, men også vedrørende spørgsmålet om grundlaget for bedømmelsen af denne risikograd."

Prognosegrundlaget i § 23, nr. 2, er formuleret mere snævert end i § 24, nr. 3, hvor der blot efter overtrædelsens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt skal findes at være bestemte grunde til at antage, at udlændingen vil begå ny kriminalitet.

§ 23, nr. 3:

Efter § 23, nr. 3, kan en udlænding udvises, hvis den pågældende idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet.

Bestemmelsen svarer i sin formulering til retshåndhævelsesudvisningsgrunden i § 22, nr. 3, bortset fra, at der her stilles krav om idømmelse af mindst 4 års ubetinget fængsel imod 6 år i § 22, nr. 3. I begge bestemmelser anvendes den konkret idømte straf som kriterium.

Betænkning nr. 968/1982, side 170, indeholder følgende fortolkningsbidrag til mindretallets udkast til § 17 a, nr. 2, der svarer til udlændingelovens § 23, nr. 3:

"Bestemmelsen (den nuværende § 23, nr. 3) afløser den nugældende udlændingelov § 4, stk. 1, nr. 3, jf. § 2, stk. 1, nr. 6, der i lovens forarbejder blev karakteriseret som en undtagelsesregel, der skulle finde anvendelse, dersom det ville virke stødende på den almindelige retsfølelse, om den pågældende udlænding fik lov til at forblive her i landet."

Efter mindretallets opfattelse (betænkningen side 170-171) må man søge at afgrænse bestemmelsens anvendelsesområde så klart som muligt, hvilket er baggrunden for, at man har gjort idømmelse af en meget alvorlig straf til en betingelse for en sådan udvisning.

Der ses ikke at være nogen begrundelse for, at § 23, nr. 3, og i øvrigt tillige § 24, nr. 2, taler om "arten eller grovheden" i modsætning til § 22: "arten og grovheden".

I relation til udtrykket "anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter" gælder det for både § 23, nr. 2, og nr. 3, at idømmes andre former for frihedsberøvelse end straf, må spørgsmålet om, hvorvidt udvisningsbetingelserne er opfyldt, afgøres ud fra en vurdering af varigheden af den fængselsstraf, der i givet fald ville være blevet idømt, jf. afsnit 4.2.2.3.

4.2.4. Udlændingelovens § 24

En i forhold til udlændingelovens §§ 22 og 23 udvidet adgang til udvisning er indeholdt i udlændingelovens § 24, der omfatter udlændinge, der ikke opfylder kravene til ophold og tilknytning i §§ 22 og 23.

Sådanne udlændinge kan udvises ved dom, hvis:

- Betingelserne i udlændingelovens §§22 eller 23 er opfyldt, jf. § 24, nr. 1.
- Udlændingen idømmes ubetinget straf af fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, som kan medføre fængsel i 2 år eller derover, og udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet. En udlænding, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 2 år, kan dog kun udvises af denne grund, såfremt udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, jf. § 24, nr. 2.

Denne bestemmelse er begrundet i retshåndhævelsessenssyn.

- En udlænding, der med lovligt ophold har fast bopæl her i landet, idømmes højere strafend hæfte eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og hvis der på grund af overtrædelsens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt er bestemte grunde til at antage, at udlændin-

gen under fortsat ophold her i landet vil begå lovovertrædelser, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3.

Denne bestemmelse er begrundet i gentagelsesrisiko.

- En udlænding, der ikke er omfattet af § 24, nr. 3, idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der kan medføre højere strafend hæfte, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Denne bestemmelse stiller hverken som betingelse, at der foreligger gentagelsesrisiko eller retshåndhævelsessensyn.

4.2.4.1. Bestemmelsens tilblivelseshistorie

Bestemmelsen fik sin udformning ved Retsudvalgets tilføjelse til betænkning afgivet den 31. maj 1983, jf. ændringsforslag nr. 24.

Den endelige udformning af bestemmelsen skete under folketingsbehandlingen og byggede på en række forskellige forslag og principper. Der ses at være visse ligheder i forhold til justitsministerens forslag til § 22, der vedrørte en helt anden gruppe af udlændinge, og som byggede på Udlændingelovudvalgets flertals lovudkast (§ 17 i betænkning nr. 968/1982, side 96).

Socialdemokratiet fremsatte imidlertid Udlændingelovudvalgets mindretals lovudkast (§ 18 i betænkning nr. 968/1982, side 96-97) som ændringsforslag nr. 29 i Retsudvalgets betænkning, og endelig opnåedes blandt et flertal af Folketingets partier, tiltrådt af justitsministeren, tilslutning til ændringsforslag nr. 24 i Retsudvalgets tilføjelse til betænkning. Sidstnævnte fulgte til en vis grad systematikken i såvel flertals- som mindretalslovudkastet til § 18 i betænkning nr. 968/1982, side 96-97, men blev af systematiske grunde underopdelt under Justitsministeriets endelige redaktion af forslaget.

Endelig blev der foretaget en mindre korrektion under udvalgsbehandlingen mellem 2. og 3. behandlingen i Folketinget, udformet som forslag nr. 1 i Retsudvalgets tillægsbetænkning.

4.2.4.2. Bestemmelsens systematik

Bestemmelsen omfatter alle andre udlændinge end dem, der er omfattet af §§ 22-23, dvs. alle udlændinge, der ikke har opholdstilladelse i medfør af §§ 7-8, og som med henblik på varigt ophold har haft mindre end 4 års lovligt ophold her i landet.

Bestemmelsen er opbygget efter det princip, at § 24, nr. 2, omhandler udvisning begrundet i retshåndhævelsessensyn, og § 24, nr. 3, udvisning begrundet ud fra gentagelsesrisiko, medens § 24, nr. 4, hverken opstiller retshåndhævelsessensyn eller gentagelsesrisiko som udvisningsbetingelse.

I § 24 anvendes to - ikke altid sammenfaldende - kriterier med henblik på en yderligere opdeling af den gruppe af udlændinge, som omfattes af bestemmelsen.

§ 24, nr. 2, 2. pkt., kan kun anvendes på udlændinge, der bor her i landet med henblik på varigt ophold og lovligt har boet her i mere end de sidste 2 år.

§ 24, nr. 3, kan kun anvendes på udlændinge, der med lovligt ophold har fast bopæl her i landet.

Om den nærmere afgrænsning af kriterierne "lovligt ophold" og "fast bopæl" henvises til afsnit 4.2.4.3.

§ 24, nr. 2, 1. pkt., har ingen yderligere kvalificering af persongruppen, og § 24, nr. 4, kan anvendes på udlændinge, der ikke omfattes af § 24, nr. 3.

1. Den mest begrænsede adgang til udvisning efter § 24 gælder i forhold til den gruppe udlændinge, der bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 2 år (men mindre end de sidste 4 år, jf. § 23).

Denne gruppe vil kunne udvises i medfør af § 24, nr. 2, 2. pkt., begrundet i retshåndhævelsessensyn eller, hvis de har fast bopæl her i landet, i medfør af § 24, nr. 3, begrundet i gentagelsesrisikoen.

Har en udlænding med henblik på varigt ophold boet her i landet i mere end de sidste 2 år, således at udlændingen alene kan udvises begrundet i retshåndhævelsessensyn efter de kvalificerede krav, der stilles i § 24, nr. 2, 2. pkt., må udlændingen, såfremt den pågældende undtagelsesvis ikke måtte have fast bopæl i lovens forstand, sidestilles med en udlænding med fast bopæl. De kvalificerede krav, der stilles for udvisning efter § 24, nr. 2, af udlændinge med varigt ophold, hvad enten de har fast bopæl eller ikke, må nemlig føre til, at § 24, nr. 4, ikke kan anvendes som udvisningsgrund, da beskyttelsen efter § 24, nr. 2, 2. pkt., ellers ville være illusorisk, jf. udlændingelovskommentaren, side 208.

2. En videre adgang til udvisning foreligger over for de udlændinge, der bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i de sidste højst 2 år.

Udvisning vil her kunne ske i medfør af § 24, nr. 2, 1. pkt., begrundet i retshåndhævelsessensyn eller, hvis udlændingen har fast bopæl, i medfør af § 24, nr. 3, begrundet i gentagelsesrisikoen.

I de tilfælde, hvor denne gruppe undtagelsesvis ikke opfylder kravet om fast bopæl, vil udvisning kunne ske i medfør af § 24, nr. 2, 1. pkt., begrundet i retshåndhævelsessensyn og/eller i medfør af § 24, nr. 4, der hverken kræver retshåndhævelsessensyn eller gentagelsesrisiko som udvisningsbetingelse.

3. En endnu videre adgang til udvisning gælder i forhold til de udlændinge, der lovligt bor eller opholder sig her i landet med henblik på midlertidigt ophold, uanset opholdstidens længde.

Gruppen består af udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2 - 6.

Det kan således være en udlænding, som er meddelt opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold som følge af væsentlige hensyn af

humanitær karakter, (§ 9, stk. 2, nr. 2), væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn (§ 9, stk. 2, nr. 3) eller andre ganske særlige grunde (§ 9, stk. 2, nr. 4).

Der kan endvidere være tale om udlændinge, der har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og efter et endeligt afslag på asyl er meddelt opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold som følge af et fortsat behov for midlertidig beskyttelse her i landet (§ 9, stk. 2, nr. 5).

Der kan endelig være tale om udlændinge fra Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien-Montenegro), som efter endeligt afslag på asyl er meddelt opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold som følge af, at det for tiden ikke er muligt for den pågældende persongruppe at indrejse i Serbien-Montenegro (§ 9, stk. 2, nr. 6).

Gruppen består endvidere af udlændinge, som uden en opholdstilladelse opholder sig midlertidigt her i landet i kraft af et visum eller som visumfri udlænding.

Har udlændingen fast bopæl her i landet, vil udvisning kunne ske i medfør af § 24, nr. 2., 1. pkt, begrundet i retshåndhævelsessensyn eller i medfør af § 24, nr. 3, begrundet i gentagelsesrisikoen.

Har udlændingen ikke fast bopæl her i landet, vil udvisning kunne ske i medfør af § 24, nr. 2., 1. pkt., begrundet i retshåndhævelsessensyn og/eller i medfør af § 24, nr. 4, der hverken kræver retshåndhævelsessensyn eller gentagelsesrisiko som udvisningsbetingelse.

4. Den videste adgang til udvisning foreligger over for de udlændinge, der ikke lovligt opholder sig her i landet, uanset den faktiske opholdstids længde.

Denne gruppe omfatter udlændinge, som opholder sig illegalt i Danmark. Der er tale om udlændinge, som hverken har visum, opholdstilladelse eller lov til at opholde sig her i landet under behandlingen af en ansøgning

herom, jf. nedenfor under pkt. 5, og vil kunne udvises af landet i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 5, allerede som følge af det ulovlige ophold.

Denne gruppe udlændinge vil ikke have fast bopæl her i landet i § 24, nr. 3's forstand og vil heller ikke have boet her i landet med henblik på varigt ophold, jf. § 24, nr. 2, 2. pkt.

Den pågældende gruppe vil derfor kunne udvises i medfør af § 24, nr. 2, 1. pkt., begrundet i retshåndhævelsessensyn og/eller i medfør af § 24, nr. 4, der hverken opstiller retshåndhævelsessensyn eller gentagelsesrisiko som udvisningsbetingelse.

5. Asylansøgere, der ikke har opholdstilladelse på andet grundlag, f.eks. på grundlag af ægteskab med herboende, er ligeledes omfattet af den videste adgang til udvisning.

En asylansøger har ikke opholdstilladelse, visum eller legalt ophold uden opholdstilladelse (som f.eks. nordiske statsborgere). En asylansøger har imidlertid lov til at opholde sig her i landet, så længe ansøgningen om asyl er under behandling, og vil ikke kunne udsendes af landet ved myndighedernes foranstaltning (såkaldt "processuelt ophold"). Dette skyldes, at en udlænding efter udlændingelovens § 31 ikke kan udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse omfattet af Flygtningekonventionen eller videresendelse til et sådant land, og at myndighederne endnu ikke har taget stilling til asylsagen og dermed til, hvorvidt asylansøgeren vil kunne udsendes af landet i overensstemmelse med refouleringsforbuddet i § 31. Der henvises herom nærmere til kapitel 13.

En asylansøger opholder sig ikke ulovligt her i landet og vil derfor ikke kunne udvises efter udlændingelovens § 24, nr. 5, under henvisning hertil.

Denne gruppe udlændinge vil ikke have fast bopæl her i landet i § 24, nr. 3's forstand og vil heller ikke have boet her i landet med henblik på varigt ophold, jf. § 24, nr. 2, 2. pkt.

Den pågældende gruppe udlændinge vil derfor kunne udvises i medfør af

§ 24, nr. 2, 1. pkt., begrundet i retshåndhævelsessensyn og/eller i medfør af § 24, nr. 4, der hverken opstiller retshåndhævelsessensyn eller gentagelsesrisiko som udvisningsbetingelse.

En del asylansøgere har allerede opnået opholdstilladelse i landet navnlig på grundlag af reglerne om familiesammenføring på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om asyl. Denne gruppe er som alle andre asylansøgere beskyttet mod udsendelse, så længe asylsagen er under behandling, men herudover afhænger adgangen til udvisning af udlændinge fra denne gruppe, der lovligt bor i landet, af længden af det lovlige ophold.

6. For personer med midlertidig opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. gælder udvisningsreglen i denne lovs § 10, som er identisk med bestemmelsen i udlændingelovens § 24, nr. 4, jf. afsnit 4.5. og kapitel 13, afsnit 2.

4.2.4.3. Personkredsen

I § 24 anvendes som nævnt to - ikke altid sammenfaldende - kriterier med henblik på en yderligere opdeling af den gruppe af udlændinge, som omfattes af bestemmelsen.

I § 24, nr. 2, 2. pkt., opstilles en yderligere betingelse for udvisning begrundet i retshåndhævelsessensyn ud over grundbetingelsen i § 24, nr. 2, 1. pkt., for så vidt angår udlændinge, der bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 2 år.

Om den nærmere forståelse af ordene "bor", "varigt", "lovligt" og "de sidste" henvises til bemærkningerne herom til § 22 i afsnit 4.2.2.2.

§ 24, nr. 3. kan kun anvendes på udlændinge, der med lovligt ophold har fast bopæl her i landet. Tilknytningskriteriet i § 24, nr. 3, er således - ud over at opholdet skal være lovligt - at udlændingen har "fast bopæl" i modsætning til § 22, § 23, og § 24, nr. 2, der benytter udtrykket "som bor".

Bopælskravet i § 24, nr. 3, er nærmere beskrevet i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 24 i Retsudvalgets tilføjelse til betænkning afgivet den 31. maj 1983 (FT B 1982-83, spalte 2765):

"Anvendelsen af begrebet "fast bopæl" indebærer, at denne bestemmelse ikke omfatter personer, der f.eks. vagabonderer. Der stilles ikke krav om, at udlændingen befinder sig her i landet med henblik på varigt ophold, og også udenlandske studerende vil således kunne være omfattet af bestemmelsen, såfremt de kan siges at have fast bopæl, hvilket f.eks. kan forekomme ved ikke helt kortvarige studier."

Er udlændingen tilmeldt folkeregisteret, vil dette typisk kunne tages som indikation for, at der foreligger fast bopæl, men bor vedkommende rent faktisk ikke på tilmeldingsadressen, men opholder sig i stedet på skift hos venner og bekendte eller egentligt flakker om, foreligger der ikke fast bopæl, jf. udlændingelovskommentaren, side 212.

Der kan undtagelsesvis forekomme tilfælde, hvor en udlænding, der har en opholdstilladelse med henblik på varigt ophold, ikke har fast bopæl i lovens forstand, fordi den pågældende f.eks. konstant er på farten med et rejsende cirkus, jf. udlændingelovskommentaren, side 208.

4.2.4.4. Den begåede kriminalitet

§24. nr. 1:

Efter § 24, nr. 1, kan andre udlændinge udvises af de i §§ 22-23 nævnte grunde.

§ 24, nr. 2, indeholder en bestemmelse, der er begrundet i retshåndhævelsessenssyn (at udlændingen under hensyn til arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet). De skærpede krav i § 22. nr. 3. (ubetinget straf af mindst 6 års fængsel) og § 23. nr. 3. (ubetinget straf af mindst 4 års fængsel) behøver således ikke at være opfyldt for udlændinge, der er omfattet af denne bestemmelse.

§ 24, nr. 3, indeholder en bestemmelse, der er begrundet i gentagelsesrisiko (bestemte grunde til at antage, at udlændingen vil begå lovovertrædelser).

Det skærpede krav i § 23. nr. 2 (ubetinget straf af mindst 1 års fængsel samt kravet om nærliggende fare for ny kriminalitet) behøver således ikke at være opfyldt for udlændinge, der er omfattet af denne bestemmelse.

Derimod har henvisningen til § 22. nr. 2. (vedholdende grov kriminalitet) i princippet selvstændig betydning, men denne vil i praksis være ringe. Det kan være vanskeligt at forestille sig en kriminalitet, som på den ene side ikke opfylder betingelserne for udvisning efter en af bestemmelserne i § 24, nr. 2-4, men som på den anden side alligevel kan betegnes som grov kriminalitet, som udlændingen vedholdende har begået, jf. udlændingelovskommentaren, side 209.

Henvisningen til udvisningsgrundene i §§ 22-23 ses i praksis derfor ikke at have nogen selvstændig betydning, hvilket ikke udelukker, at bestemmelserne citeres, idet retten herigennem kan tilkendegive forbrydelsens alvor. Anklagemyndigheden nedlægger sædvanligvis også påstand om udvisning i medfør af samtlige de bestemmelser, der kan komme på tale.

§ 24. nr. 2:

Efter § 24, nr. 2, kan udvisning ske, hvis en udlænding idømmes ubetinget straf af fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, som kan medføre fængsel i 2 år eller derover, og udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet. En udlænding, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 2 år, kan dog kun udvises af denne grund, såfremt udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Retsudvalgets tilføjelse til betænkning indeholder følgende fortolkningsbidrag til det stillede ændringsforslag, hvorved bestemmelsen fik sin endelige udformning (FT B 1982-83, spalte 2765):

"Bestemmelserne i ændringsforslag nr. 24 og nr. 27 angår udvisning af udlændinge, som ikke har boet her i landet i mere end 4 år. Det skal særlig fremhæves, at bestemmelsen i § 23, nr. 2, om udvisning på retshåndhævelsesgrundlag er udformet således, at den pågældende skal have begået en lovovertrædelse, som kan medføre fængsel i 2 år eller derover, dog således, at hvis

den pågældende med lovligt ophold har haft bopæl her i landet i mere end 2 år, skal denne være idømt en ubetinget straf af mindst 1 års fængsel."

Bestemmelsen er ligesom § 22, nr. 3, og § 23, nr. 3, begrundet i retshåndhævelsessensyn ("udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet"). Om den retshåndhævelsesafvejning, der skal finde sted efter bestemmelsen, henvises til bemærkningerne i afsnit 4.2.2.3. og afsnit 4.2.3.3.

I § 24. nr. 2. 1. pkt. opstilles grundbetingelsen for, at denne udvisningsgrund kan finde anvendelse.

§ 24, nr. 2, 1. pkt., forudsætter for at kunne finde anvendelse som udvisningsgrund, at udlændingen mindst er idømt ubetinget fængselsstraf (eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter). Minimumsstraffen på 30 dages fængsel er altså efter ordlyden tilstrækkelig for at komme ind i retshåndhævelsesafvejningerne.

Som en yderligere betingelse er det fastsat, at straffen er idømt for en lovovertrædelse, som kan medføre fængsel i 2 år eller derover. Bestemmelsen bygger altså på en kombination af konkret idømt straf og strafferamme. Strafferammens størrelse bevirker, at der ikke kan ske udvisning efter denne bestemmelse, hvis fængselsstraffen er idømt for tilfælde af vold efter straffelovens § 244 eller almindelig berigelseskriminalitet, der er omfattet af straffelovens § 285 (strafferamme på indtil fængsel i 1 år og 6 måneder), eller overtrædelse af lov om euforiserende stoffer (fængsel indtil 2 år).

Derimod vil betingelsen om 2 års fængsel eller derover i strafferammen være opfyldt ved f.eks. manddrab, grovere sædeligheds- eller voldsforbrydelser, røveri, grovere berigelsesforbrydelser, der omfattes af straffelovens § 286, dokumentfalsk efter straffelovens § 172, stk. 1, samt overtrædelse af straffelovens § 191 (overtrædelse af lov om euforiserende stoffer med forset til at overdrage under særligt skærpende omstændigheder). Er disse grundlæggende betingelser opfyldt, kan retshåndhævelsesafvejningen finde sted.

I § 24. nr. 2. 2. pkt. opstilles en yderligere betingelse for så vidt angår ud-

lændinge, der bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 2 år, jf. om afgrænsningen af personkredsen i denne bestemmelse ovenfor. I § 24, nr. 2, 2. pkt., er kravet til strafferammen også mindst 2 års fængsel. Men den konkret idømte straf skal desuden være ubetinget fængsel i mindst 1 år (eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter), før udvisning kan ske af de i 1. pkt. nævnte retshåndhævelsesgrunde.

§ 24. nr. 3:

Efter § 24, nr. 3, kan udvisning ske, hvis en udlænding, der med lovligt ophold har fast bopæl her i landet, idømmes højere strafend hæfte eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og hvis der på grund af overtrædelsens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt er bestemte grund til at antage, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå lovovertrædelser.

Bestemmelsen vedrører udvisning begrundet i gentagelsesrisiko.

Retsudvalgets tilføjelse til betænkning indeholder følgende fortolkningsbidrag til det stillede ændringsforslag (FT B 1982-83, spalte 2765):

"Bestemmelserne i ændringsforslag nr. 24 og nr. 27 angår udvisning af udlændinge, som ikke har boet her i landet i mere end 4 år...

Bestemmelsen i § 23, nr. 3, omhandler tilfælde, hvor der foreligger gentagelsesrisiko. Bestemmelsen vedrører alene udlændinge, der med lovligt ophold har fast bopæl her i landet. I disse tilfælde kræves det, at udlændingen idømmes højere strafend hæfte."

Udvisningsgrunden hviler på en kombination af krav til den konkret forskyldte straf og vurderingen af gentagelsesrisikoen.

Udlændingen skal være idømt højere strafend hæfte, dvs. fængsel (eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter).

Da §§ 22, 23 og 24, nr. 2 og 4, klart angiver om bestemmelsernes anvendelsesområde, at de omfatter henholdsvis ubetinget og betinget straf, kunne

det give anledning til tvivl om, hvad § 24, nr. 3, omfatter, da der i bestemmelsen intet er anført herom.

Bestemmelsen i § 24, nr. 3, stammer oprindeligt fra Udlændingelovudvalgets mindretals udkast til § 18, nr. 2, side 96-97 i betænkning nr. 968/1982, hvor mindretallet i bemærkningerne til sit forslag side 173 udtaler:

"Såfremt udlændingen har fast bopæl her i landet, finder mindretallet, at den begåede kriminalitet skal have medført en - betinget eller ubetinget - fængselsstraf; herved sikres det, at mindre alvorlig kriminalitet, som blot udløser en hæftestraf, normalt kun kan medføre udvisning af personer på korttidsophold".

Det har således været forudsat, at også betinget straf skal være omfattet af § 24, nr. 3.

I Retsudvalgets betænkning foreslog Socialdemokratiets medlemmer af udvalget som ændringsforslag nr. 29 en bestemmelse, som helt svarede til mindretallets § 18, nr. 2, og man henviste i bemærkningerne direkte til mindretallets bemærkninger i betænkning nr. 968/1982, side 171-173. Af Retsudvalgets tilføjelse til betænkning fremgår, at regeringspartierne tiltrådte de fleste af Socialdemokratiets ændringsforslag, men under den endelige koncipering fandt Justitsministeriet det systematisk bedst at opdele bestemmelsen i § 24, nr. 3 og nr. 4, hvilket fik den - utilsigtede - virkning, at det nu ikke af lovteksten klart fremgår, at også betingede domme er omfattet.

I udlændingelovskommentaren, side 213, antages det, at der efter bestemmelsens tilblivelseshistorie ikke hersker tvivl om, at § 24, nr. 3, omfatter såvel betinget som ubetinget fængselsstraf.

Vestre Landsret har i en kendelse efter udlændingelovens § 65 antaget, at udlændingelovens § 24, nr. 3, måtte være anvendelig, også når der var idømt en betinget straf. Udvisningen af en finsk statsborger, der var idømt en betinget straf af fængsel i 40 dage, opretholdtes således, jf. UfR 1984.1015 V. Kendelsen er nærmere beskrevet i kapitel 7, afsnit 4., under gennemgangen af praksis vedrørende § 24, nr. 3, samt i bilag A som sag nr. A 24.3/nr. 1.

Udlændingelovens § 65, som er en overgangsbestemmelse, gav udlændinge, der i henhold til de tidligere gældende regler, jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973, var udvist som følge af kriminalitet, adgang til at forlange en ikke-effektueret udvisningsbeslutning indbragt for retten til fornyet prøvelse efter reglerne i udlændingelovens kapitel 4. Retten traf afgørelse ved kendelse, jf. § 65, stk. 3.

Der kan ligeledes henvises til Vestre Landsrets dom af 1. maj 1986, S 374/1986, (Tønder rets dom af 27. januar 1986, SS 217/85), hvorved en tysk statsborger med EF/EØS-opholdsbevis i Danmark blev idømt 60 dages betinget fængsel for overtrædelse af straffelovens § 232 for 4 tilfælde af blufærdighedskrænkelser og udvist med indrejseforbud i 5 år, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3. Dommen er nærmere beskrevet i kapitel 7, afsnit 4., under gennemgangen af praksis vedrørende § 24, nr. 3, samt i bilag A som sag nr. A 24.3/nr. 4.

Se endvidere nærmere undersøgelsen af domstolspraksis i kapitel 7.

Gentagelsesrisikoen i § 24, nr. 3, skal vurderes ud fra, om der på grund af overtrædelsens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt er bestemte grunde til at antage, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå ny kriminalitet. Kriteriet er således bredere formuleret end i § 23, nr. 2, hvor det kræves, at udlændingens forhold begrunder en nærliggende fare for, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå ny kriminalitet.

Det fremgår af bemærkningerne side 172-173 i betænkning nr. 968/1982, at Udlændingelovudvalgets flertal (hvilket formentlig også dækker mindretallets udkast) ikke har fundet det hensigtsmæssigt at opstille en bestemt risikograd vedrørende ny kriminalitet som gældende for alle i betragtning kommende tilfælde, hvor der skal tages stilling til udvisning af en herboende udlænding. Der kan efter flertallets opfattelse være grund til at skærpe kravet **til** risikograden i takt med varigheden af udlændingens ophold her i landet. Det overlades derfor til domstolene at udvikle eventuelle retningslinjer gennem praksis.

Der kræves efter ordlyden "bestemte grunde" til at antage, at udlændingen

på ny vil begå lovovertrædelser her i landet. Denne betingelse svarer **til** fængslingsbetingelsen i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2.

I relation til udtrykket "anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter" gælder det for både § 24, nr. 2, og nr. 3, at idømmes andre former for frihedsberøvelse end straf, må spørgsmålet om, hvorvidt udvisningsbetingelserne er opfyldt, afgøres ud fra en vurdering af varigheden af den fængselsstraf, der i givet fald ville være blevet idømt, jf. afsnit 4.2.2.3.

§ 24. nr. 4:

Efter § 24, nr. 4, kan udvisning ske, hvis en udlænding, der ikke er omfattet af § 24, nr. 3, idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der kan medføre højere strafend hæfte.

Bestemmelsen omfatter udlændinge, der ikke har fast bopæl her i landet, jf. afsnit 4.2.4.3. om bopælskriteriet.

Der er efter denne bestemmelse intet krav om gentagelsesrisiko eller krav om, at retshåndhævelsessensyn skal tilsige udvisning. Idømmes udlændingen en betinget eller ubetinget frihedsstraf (hæfte eller fængsel) for en lovovertrædelse, der kan medføre fængselsstraf, er betingelserne for udvisning som udgangspunkt opfyldt.

Hertil kommer, at der efter forarbejderne skal anlægges en proportional itetsbetragtning.

Retsudvalgets tilføjelse til betænkning indeholder følgende fortolkningsbidrag til det stillede ændringsforslag nr. 24 (FT B 1982-83, spalte 2765-2766):

"Bestemmelserne i ændringsforslag nr. 24 og nr. 27 angår udvisning af udlændinge, som ikke har boet her i landet i mere end 4 år...

Bestemmelsen i § 23, nr. 4, omhandler personer uden fast bopæl her i landet, og sådanne personer kan efter bestemmelsen udvises, såfremt de idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf for en lovovertrædelse, der kan medføre højere strafend hæfte. (...)

Det forudsættes i øvrigt, at der i forbindelse med udvisningsreglerne anlægges en proportionalitetsbetragtning mellem på den ene side det udvisningsbegrundende forhold og på den anden side afgørelsen af, om udvisning skal finde sted og i givet fald, hvilken længde et indrejseforbud skal have."

I praksis udvises der med hjemmel i § 24, nr. 4, også ved relativt beskeden kriminalitet. Følgende eksempel fra praksis er omtalt i Udlændingeret, 1. udgave, 1995, side 422:

"T, der var palæstinenser, var indrejst i april 1991 og efter endeligt afslag på asyl udsendt i august 1992. I begyndelsen af 1994 indrejste T påny og søgte asyl påny, navnlig med henvisning til mellemkommende begivenheder i landet, hvortil han havde været udsendt. T blev fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1 ved i maj 1994 i cafeteriet i Sandholmlejren at have vredet armen om på en centermedarbejder. T idømtes hæfte i 7 dage og udvist i medfør af Udi. § 24, nr. 4, med indrejseforbud i 5 år."

Er der tale om en asylansøger, som har begået et strafbart forhold, og skal sagen pådømmes, inden Udlændingestyrelsen og eventuelt Flygtningenævnet har taget endelig stilling til asylansøgningen, vil asylansøgerens tilknytning til det danske samfund typisk være af en sådan karakter, at udlændingen vil være omfattet af udvisningsbestemmelsen i udlændingelovens § 24, nr. 4, jf. afsnit 4.2.4.2. En afgørelse om udvisning af en asylansøger vil imidlertid ikke blive effektueret - den pågældende vil ikke blive udsendt af landet - før der er truffet endelig afgørelse i asylsagen. Dette skyldes refouleringsforbuddet i udlændingelovens § 31, jf. kapitel 13, afsnit 5.3., og afsnit 6.

Det såkaldt "processuelle ophold" for asylansøgere, der venter på at få deres asylansøgning endeligt afgjort, kan ofte blive endog ganske langvarigt - undertiden flere år - og uden at det kan tilskrives ansøgerens forhold.

Asylansøgeres lange ophold kan skabe en tilknytning til landet og herboende personer. Bliver udfaldet af asylsagen, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, vil et i mellemtiden ved dom meddelt indrejseforbud blive ophævet efter udlændingelovens § 32, stk. 4, jf. nærmere kapitel 11, afsnit 4.3. Meddeles der imidlertid afslag på asyl, står udvisningen ved dom ved magt, og der er ikke, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, hjemmel til at meddele opholdstilladelse på andet grundlag, f.eks. efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, hvis udlændingen har giftet

sig med en herboende, eller efter § 9, stk. 2, nr. 2, hvis væsentlige hensyn af humanitær karakter taler for at imødekomme ansøgningen, eller f.eks. efter § 9, stk. 2, nr. 4, hvis der foreligger udsendelsehindringer.

Det bemærkes, at alternativet til idømmelse af frihedsstraf er beskrevet som "strafferetlig retsfølge, der giver mulighed for frihedsberøvelse", i modsætning til §§ 22, 23 og 24, nr. 2 og 3, der anvender formuleringen "strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter". Der ses ikke at være anført nogen begrundelse for det afvigende ordvalg i forhold til de foran anførte bestemmelser.

4.3. Oversigt over udlændingelovens regler om administrativ udvisning

4.3.1. Reglernes opbygning

Udlændingestyrelsen kan med klageadgang til Indenrigsministeriet administrativt træffe beslutning om udvisning med hjemmel i udlændingelovens § 22, nr. 1 (udvisning af hensyn til statens sikkerhed), se afsnit 4.3.2., § 24, nr. 5 (udvisning som følge af ulovligt ophold her i landet), se afsnit 4.3.3., og § 25 (udvisning som følge af, at en udlænding ernærer sig på ulovlig vis, som følge af alkoholmisbrug eller som følge af ulovlig besiddelse/brug af euforiserende stoffer), se afsnit 4.3.4, jf. den almindelige kompetenceregulering i udlændingelovens § 46, stk. 1.

Fælles for disse tre bestemmelser er, at der ikke skal foreligge et strafbart forhold, for at udvisning ved administrativ beslutning kan komme på tale.

Det skal dog bemærkes, at der i forbindelse med det forhold, som giver anledning til administrativ udvisning efter §§ 22, nr. 1, 24, nr. 5, og 25, kan være rejst en straffesag, der har tilknytning hertil, jf. kapitel 5, afsnit 3.1.

I disse situationer vil der efter udlændingelovens system være adgang såvel til at udvise ved dom i forbindelse med domfældelsen for det strafbare forhold som til at udvise administrativt.

Udlændingelovens § 22, nr. 1, og § 24, nr. 5, finder anvendelse, uanset hvor

længe en udlænding har opholdt sig i landet. Derimod stiller § 25 visse betingelser til varigheden af en udlændings ophold her i landet for, at der kan ske udvisning i medfør af denne bestemmelse.

Udlændingestyrelsen skal ved afgørelsen om udvisning på samme måde som retten tage hensyn til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, varigheden af opholdet her i landet og til, om en eventuel udvisning som følge af bl.a. de i udlændingelovens § 26, stk. 1, opregnede forhold må antages at virke særlig belastende for den pågældende, jf. afsnit 4.4.

4.3.2. Udlændingelovens § 22, nr. 1

Efter udlændingelovens § 22, nr. 1, kan udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 7 år, og udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7-8 alene udvises af de i bestemmelsen nævnte grunde, herunder hensynet til statens sikkerhed.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1, og § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1, at også alle andre udlændinge end de i § 22 nævnte kan udvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

4.3.2.1. Bestemmelsens tilblivelseshistorie

Bestemmelsen er i overensstemmelse med det fremsatte lovforslag til udlændingeloven af 1983. Der var i Udlændingelovudvalget enighed om, at der skulle være adgang til udvisning af udlændinge, såfremt dette måtte anses for påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

4.3.2.2. Bestemmelsens anvendelsesområde

Om bestemmelsens nærmere indhold anføres det i betænkning nr. 968/1982, side 164-165, følgende:

"Efter den gældende udlændingelovs § 4, stk. 1, nr. 3, jf. § 2, stk. 1, nr. 7, kan en udlænding

udvises, når udlændingens fortsatte ophold her i landet ikke er ønskeligt af hensyn til statens sikkerhed eller som følge af udlændingens deltagelse i foranstaltninger, der har en mod den danske stat eller dens institutioner rettet fjendtlig karakter. Det er i folkeretten, herunder i menneskerettighedskonventionerne, almindeligt anerkendt, at hensynet til statens sikkerhed kan begrunde udvisning af en udlænding, jf. FN-konventionens art. 13, Europakonventionens art. 8, stk. 2, og Flygtningekonventionens art. 32, og 33, stk. 2. En sådan regel må anses som en nødvendig bestanddel af landenes beredskabsforanstaltninger, bl.a. til imødegåelse af international terroristvirksomhed. Bestemmelserne er i 5-års perioden 1974-1978 kun benyttet i to tilfælde, jf. ovenfor side 46.

Der er i udvalget enighed om, at også den kommende udlændingelov må indeholde hjemmel til udvisning af hensyn til statens sikkerhed. Den ændrede affattelse i forhold til bestemmelsen i den gældende udlændingelov tilsigter ikke nogen realitetsændring, men skyldes bl.a. ønsket om at bringe lovens ordlyd i bedre overensstemmelse med de internationalt anerkendte formuleringer i de nævnte konventioner. Herved forstås især de interesser, der værnes af straffelovens kap. 12 og 13; men formuleringen udelukker ikke, at også andre interesser af stor samfundsmæssig betydning kan tages i betragtning ved bestemmelsens anvendelse."

Justitsministeren henholdt sig hertil ved besvarelsen af spørgsmål nr. 105 af 11. maj 1983 fra Folketingets Retsudvalg (L 105 - bilag 58), der havde ønsket nærmere præciseret, hvad "statens sikkerhed" omfattede i relation til udvisningsreglerne.

Selv om hensynet til statens sikkerhed kan begrunde udvisning også af en anerkendt flygtning, er denne dog - som alle udlændinge - beskyttet af udlændingelovens § 31, stk. 1's undtagelsesfrie forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af en af de i Flygtningekonventionen af 1951 artikel 1 A nævnte grunde.

Gennemføres en straffesag mod udlændingen for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) eller kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder), vil der tillige kunne ske udvisning ved dom, hvis betingelserne herfor i udlændingelovens §§ 22, nr. 2 og 3, 23 og 24, nr. 1 - 4, er opfyldt.

4.3.3. Udlændingelovens § 24, nr. 5

Efter udlændingelovens § 24, nr. 5, kan en udlænding udvises, hvis vedkommende opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

4.3.3.1. Bestemmelsens tilblivelseshistorie

Der var enighed i Udlændingelovudvalget om, at der skulle kunne ske udvisning som følge af ulovligt ophold. I flertallets udkast til bestemmelsen (§ 18, stk. 3) var der desuden adgang til udvisning af udlændinge, der arbejdede her i landet uden fornøden arbejdstilladelse, medens mindretallets udkast til bestemmelsen (§ 18, stk. 3) var formuleret som den gældende bestemmelse.

Det fremgår således af betænkning nr. 968/1982, side 173, at

"Mindretallet finder, at arbejde uden fornøden tilladelse principielt bør mødes med straf, ikke med udvisning."

Justitsministerens lovforslag var i overensstemmelse med flertallets udkast, men mindretallets udkast blev foretrukket under folketingsbehandlingen, jf. ændringsforslag nr. 24 i Retsudvalgets tilføjelse til betænkning afgivet den 31. maj 1983.

Både flertallets og mindretallets udkast til lovforslag indeholdt en begrænsning i adgangen til udvisning i forhold til de hidtidig gældende regler i udlændingelovens § 4, hvor der bl.a. var adgang til udvisning af en udlænding, hvis udlændingen havde udvisningstilhold, var indrejst uden om paskontrollen, manglede pas, rejelegitimation eller visum eller overtrådte regler om opholds- og arbejdstilladelse, jf. betænkning nr. 968/1982, side 173.

De fleste af de tilfælde, hvor der efter den tidligere udlændingelov var sket udvisning efter tilsidesættelse af reglerne om udlændinges adgang til og ophold i landet, vil være omfattet af lovens § 28, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2, om afvisning, hvorefter afvisning kan ske straks på grænsen eller i indtil 3 måneder efter indrejsen, jf. betænkning nr. 968/1982, side 173, og udlændingelovskommentaren, side 215.

4.3.3.2. Bestemmelsens anvendelsesområde

§ 24, nr. 5, finder anvendelse på alle udlændinge, uanset varigheden af det ulovlige ophold her i landet. Der sondres således ikke mellem udlændinge,

der gennem længere tid har opholdt sig ulovligt her i landet, og udlændinge, hvis ulovlige ophold kun har været af kortere varighed.

Mangler udlændingen allerede ved indrejsen den fornødne tilladelse, vil der kunne ske afvisning på grænsen, jf. udlændingelovens § 28, men indrejse uden om de normale grænseovergangssteder, manglende grænsekontrol eller eventuel indrejse på falske papirer kan være baggrunden for det ulovlige ophold. I indtil 3 måneder efter indrejsen er der fortsat en afvisningsmulighed efter udlændingelovens § 28, stk. 2 (og 3), men det ulovlige ophold åbner således også mulighed for udvisning med indrejseforbud.

Det ulovlige ophold kan også opstå i forlængelse af et oprindeligt lovligt ophold, f.eks. som ophold ud over den visumfrie periode eller ud over den periode, der var visum til, ligesom en tidligere egentlig opholdstilladelse kan være ophørt.

Det må her erindres, at udvisningsbestemmelsen er fakultativ, jf. ordet "kan" i § 24's indledning.

Hensyn af den i udlændingelovens § 26, stk. 1, anførte art skal således som altid tages i betragtning i forbindelse med afgørelsen om udvisning.

Det forudsættes i øvrigt, at der i forbindelse med udvisningsreglerne anlægges en proportionalitetsbetragtning mellem på den ene side det udvisningsbegrundende forhold og på den anden side afgørelsen af, om udvisning skal finde sted og i givet fald, hvilken længde et indrejseforbud skal have, jf. Retsudvalgets tilføjelse til betænkning af 31. maj 1995 (FT B 1982-83, spalte 2766), hvor den citerede tekst benytter udtrykket "udrejseforbud" (ændringsforslag nr. 21, 22, 24 og 27).

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 2, at hvis en udlænding opholder sig ulovligt her i landet og dermed kan udvises efter udlændingelovens § 24, nr. 5, kan der kun, når særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne i udlændingelovens § 9. Selv om den enkelte familiesammenføringsregel måtte høre til den kategori, der som udgangspunkt giver udlændingen retskrav på at få opholdstilladelse, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt, er der under det ulovli-

ge ophold således ikke noget retskrav, og udlændingen risikerer tværtimod udvisning med indrejseforbud.

En nærmere beskrivelse af praksis for anvendelsen af bestemmelserne findes i kapitel 9.

4.3.4. Udlændingelovens § 25

Efter udlændingelovens § 25, stk. 1, kan en udlænding, som ikke har boet her i landet i længere tid end de sidste 2 år, udvises, hvis udlændingen helt eller delvis ernærer sig på ulovlig vis.

Efter § 25, stk. 2, kan en udlænding, som ikke har boet her i landet i længere tid end det sidste år, desuden udvises, hvis udlændingen på grund af alkoholmisbrug jævnligt har givet anledning til ulempe for andre eller til forstyrrelse afro og orden, eller hvis udlændingen ulovligt besidder eller bruger euforiserende stoffer.

Udvisningsgrundene i § 25 bygger således på hensyn af ordensmæssig karakter og finder anvendelse på udlændinge på korttidsophold (under 2 eller 1 år).

Betænkning nr. 968/1982, side 175, indeholder følgende om baggrunden for bestemmelsen:

"Det er karakteristisk for de lovovertrædelser, der kan begrunde udvisning efter § 18, nr. 4, (nu § 25) at de kun undtagelsesvis giver anledning til straffefølgning ved domstolene. Den hidtidige adgang til administrativ udvisning foreslås derfor af praktiske grunde opretholdt. Dette er ikke til hinder for, at afgørelsen i de tilfælde, hvor der rejses straffesager, vil kunne træffes ved dommen, hvis betingelserne herfor i § 18, nr. 2 (nu § 24, nr. 2) er til stede."

4.3.4.1. Bestemmelsens tilblivelseshistorie

De tre udvisningsgrunde, som er beskrevet i udlændingelovens § 25, har haft den samme formulering såvel i Udlændingelovudvalgets som i Justitsministeriets lovforslag og under folketingsbehandlingen.

Derimod har der været anvendt afvigende formuleringer om personkredsen: Efter flertallets udkast til udlændingelov i betænkning nr. 968/1982 kunne alle tre udvisningsgrunde bringes i anvendelse over for udlændinge, der ikke havde boet her i landet i længere tid end de sidste 2 år, mens grænsen var et år efter mindretallets forslag (§ 18, nr. 4). Justitsministeriets lovforslag svarede til flertallets udkast.

Bestemmelsen fik sin endelige udformning ved Retsudvalgets tilføjelse til betænkning afgivet den 31. maj 1983, jf. ændringsforslag nr. 27, hvor grænsen blev to års ophold i relation til den udvisningsgrund, der vedrører ulovlig næring, og et års ophold i relation til de to andre udvisningsgrunde.

4.3.4.2. Personkredsen

I modsætning til, hvad der gælder i §§ 22, 23 og 24, nr. 2, 2. pkt., er det i § 25 uden betydning, om udlændingen bor her med henblik på midlertidigt eller varigt ophold.

De i § 25 nævnte tidsrum på henholdsvis 2 og 1 år regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1.

Har udlændingen således opholdstilladelse, eller har udlændingen, hvis vedkommende er nordisk statsborger, tilmeldt sig folkeregisteret, kan det omvendt ikke kræves, at udlændingen har fast bopæl, blot opholdet kan dokumenteres.

Den periode, en udlænding opholder sig her i landet, inden den pågældende indgiver ansøgning om opholdstilladelse eller tilmelder sig folkeregisteret, medregnes ikke i de i § 25 nævnte tidsrum.

Det må også efter det beskrevne bopælskrav sammenholdt med bemærkningerne i betænkning nr. 968/1982, side 174-75, hvorefter det tilsigtedes at lovfæste ordningen efter § 49 i den tidligere gældende udlændingebekendtgørelse, antages, at det i § 25 må indfortolkes, at opholdet skal være lovligt

således at forstå, at kun lovlige ophold ud over de anførte tidsgrænser (2 eller 1 år) kan udelukke anvendelsen af disse udvisningsgrunde.

§ 49 i den tidligere udlændingebekendtgørelse, jf. bekendtgørelse nr. 196 af 23. maj 1980 om udlændinges adgang til og ophold i Danmark, fandt anvendelse på "udlændinge, der lovligt opholder sig her i landet" og har boet her i mere end to år.

4.3.4.3. Bestemmelsens materielle betingelser

Det fremgår af betænkning nr. 968/1982, side 174-175, at

"Udkastet tilsigter at lovfæste den ordning, der omfatter følgende udvisningsgrunde:

a. Når udlændingen helt eller delvis ernærer sig på ulovlig vis.

Bestemmelsen omfatter betleri, spil, utugt og anden skadelig erhvervsvirksomhed, jf. straffelovens kapitel 22, samt overtrædelse af politivedtægten ved falbyden af varer på offentlige steder, eller af næringslovgivningen ved omførsel, dørsalg og lignende. Endvidere vil bestemmelsen i særlige tilfælde kunne anvendes over for udlændinge, der helt eller delvis lever af mindre berigelseskriminalitet, f.eks. butikstyveri, lommetyveri, mindre hæleri, bedrageri med hensyn til rejsechecks m.v.

b. Når udlændingen på grund af alkoholmisbrug jævnligt har givet anledning til ulempe for andre eller til forstyrrelse afro og orden.

Bestemmelsen vil kunne anvendes over for udlændinge, som på grund af spiritusmisbrug jævnligt har overtrådt politivedtægten bestemmelser om beruselse, gadeuorden og lignende. Det er en forudsætning, at de pågældende ikke har nogen nærmere tilknytning til landet i form af fast arbejde, familie eller lignende. Udvisning har også det formål ved hjemsendelse at give de pågældende en mulighed for behandling og resocialisering, som de ikke vil kunne få her i landet.

c. Når udlændingen ulovligt besidder eller bruger euforiserende stoffer.

,

Bestemmelsen bæres, for så vidt angår udlændinge, der er stofmisbrugere, af de samme hensyn som under b. I modsætning til denne bestemmelse er det imidlertid ikke nogen betingelse, at den pågældende er misbruger, eller at der er tale om et jævnligt forbrug af euforiserende stoffer. Dette skyldes, at bestemmelsen i vidt omfang benyttes til at holde de udlændinge borte fra landet, som søger hertil for at købe eller sælge euforiserende stoffer, og som derved bidrager til at opretholde handlen med disse stoffer."

Bestemmelsen i § 25. stk. 1. afløste den tidligere afvisningsbestemmelse i udlændingelovens § 2, stk. 1, nr. 4, jf. bekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973 af lov om udlændinges adgang til landet m.v., hvorefter en udlænding kunne afvises, såfremt "det må antages, at han helt eller delvis vil ernære sig på ulovlig ... måde". Bestemmelsen i § 25, nr. 1, er derimod ikke formuleret som en prognoseregulering, men benytter formuleringen "ernærer sig". Heri ligger dog næppe den store realitetsforskel i forhold til tidligere. Udvisning vil dog ikke kunne komme på tale på grundlag af en ren prognose. Der må foreligge dokumentation for mindst 1 forhold af ulovlig næring.

Bestemmelsen i § 25. stk. 2. nr. 1. kan alene bringes i anvendelse, hvis udlændingen jævnligt har optrådt således, at det har været til ulempe for andre eller har givet anledning til forstyrrelse af ro og orden, og udlændingens adfærd skyldes alkoholmisbrug. Som anført i Udlændingelovudvalgets betænkning er det en forudsætning, at den pågældende ikke har nogen nærmere tilknytning til landet i form af fast arbejde, familie el.lign.

Efter bestemmelsen i § 25. stk. 2. nr. 2. kan enhver ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer give anledning til udvisning. Der stilles ikke krav om, at den, der agtes udvist, skal være egentlig stofmisbruger. Bestemmelsen bør ifølge Udlændingelovudvalget ikke anvendes i tilfælde, hvor der alene er tale om bagatelagte mængder af hash til eget brug, og den pågældende har bopæl her i landet.

Der er ikke med indførelsen af § 22, nr. 4, vedrørende udvisning som følge af narkotikakriminalitet, jf. afsnit 4.2.2.3., tilsigtet nogen ændring i den hidtidige anvendelse af udvisningsmuligheden i § 25, stk. 2, nr. 2, jf. bemærkningerne til lovforslag nr. L 24.

En nærmere beskrivelse af praksis for anvendelsen af de i bestemmelsen nævnte udvisningsgrunde findes i kapitel 9.

4.4. Udlændingelovens § 26

4.4.1. Bestemmelsens ordlyd

Ved afgørelsen om udvisning skal der efter udlændingelovens § 26, stk. 1, foruden til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder varigheden af opholdet her i landet, tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig belastende for den pågældende, navnlig på grund af:

- udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, (nr. 1)
- udlændingens personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere, (nr. 2)
- udlændingens tilknytning til landet i øvrigt, herunder at udlændingen er kommet hertil som barn eller ganske ung og dermed helt eller delvis har haft sin opvækst her i landet, (nr. 3)
- udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, (nr. 4) og
- risikoen for, at udlændingen vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold (nr. 5).

Ved lov nr. 380 af 22. maj 1996 om ændring af udlændingeloven blev der indføjet en ny bestemmelse i § 26, stk. 1, nr. 6, hvorefter udlændingemyndighederne ved en afgørelse om udvisning skal lægge vægt på, om den pågældende udlænding i øvrigt har en særlig svag stilling, jf. nærmere herom afsnit 4.4.4.8.

De hensyn, der er nævnt i § 26, stk. 1, skal ikke kun tages i betragtning ved afgørelser om udvisning ved dom og ved administrative afgørelser om udvisning, men også ved inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, jf. § 19, stk. 5.

Udlændingestyrelsens udtalelse (§ 57, stk. 2) vedrørende spørgsmålet om § 26, stk. 1, som indgår i retssagen til brug for rettens vurdering af, om der

skal ske udvisning ved dom, bygger på samtlige sagens akter. Retten vil her-
efter og efter afhøring af udlændingen om aktuelle personlige forhold være
i besiddelse af alle relevante oplysninger i relation til vurderingen af hen-
synene i § 26, stk. 1.

Efter § 26, stk. 2, kan en udlænding udvises efter § 22, nr. 4, vedrørende ud-
visning som følge af narkotikakriminalitet, medmindre de i § 26, stk. 1,
nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 26, stk. 2, blev indsat ved lov nr. 1052 af 11. december 1996 i forbindel-
se med indsættelsen af § 22, nr. 4, jf. afsnit 4.2.2.3.

De hensyn, der er nævnt i § 26, stk. 1, skal således alene undtagelsesvis ta-
ges ved en afgørelse om udvisning i tilfælde, hvor en udlænding er idømt
ubetinget frihedsstraf for narkotikakriminalitet. Baggrunden for denne und-
tagelsesbestemmelse er ifølge bemærkningerne til lovforslaget (L 24), at
narkotikaforbrydelser må anses for at være en kriminalitet af en sådan grov
og samfundsfarlig karakter, at hensynene i § 26, stk. 1, kun undtagelsesvis
skal tillægges afgørende betydning.

En beslutning om udvisning skal dog fortsat finde sted i overensstemmelse
med Danmarks internationale forpligtelser.

4.4.2. Tilblivelseshistorien for § 26, stk. 1

§ 26, stk. 1, nr. 1, 2 og 4. er i overensstemmelse med Udlændingelovudval-
gets udkast til § 19, nr. 1 og 2, og flertallets udkast til § 19, nr. 3, jf. be-
tænkning nr. 968/1982, side 97-98.

§ 26, stk. 1, nr. 3. blev indsat under folketingsbehandlingen, jf. ændrings-
forslag nr. 29 til Retsudvalgets tilføjelse til betænkning af 31. maj 1983.

§ 26, stk. 1, nr. 5. blev ligeledes indsat under folketingsbehandlingen, jf.
ændringsforslag nr. 30 til Retsudvalgets tilføjelse til betænkning af 31. maj
1983, og bygger på et forslag fra Udlændingelovudvalgets mindretal
(udkastets § 19, nr. 3, 2. led).

4.4.3. Begrundelsen for § 26, stk. 1

Betænkning nr. 968/1982, side 176, indeholder følgende fortolkningsbidrag vedrørende baggrunden for lovudkastets § 19 (udlændingelovens § 26):

"Som nævnt ovenfor side 42 har Danmark ved at tiltræde menneskerettighedskonventionerne forpligtet sig til at respektere disses forbud mod umenneskelig behandling og pålæg om beskyttelse af familielivet. Disse forpligtelser medfører, at udvisning ikke altid vil være berettiget, selv om betingelserne i udkastets §§ 17-18 er til stede.

I § 52, stk. 1, i udlændingebekendtgørelsen, er der i overensstemmelse med udvalgets forslag herom i betænkning nr. 882/1979, side 117-118, opregnet nogle af de hensyn, som kan tale imod at træffe bestemmelse om udvisning, selv om udvisningsgrundlaget i øvrigt er til stede. Denne bestemmelse foreslås optaget i loven.

Det blev i forbindelse med ophævelsen i 1965 af straffelovens § 76 fremhævet som en mangel ved domstolsbestemt udvisning, at de indebar risiko for, at der ved afgørelsen blev lagt for megen vægt på det strafbare forholds beskaffenhed og ikke taget tilstrækkeligt hensyn til personlige forhold, som ikke kom frem under straffesagen. Denne indvending vil ikke kunne gøres gældende, hvis loven indeholder vejledning om de humanitære hensyn, der bør inddrages under sagens behandling. Det må derfor forventes, at domstolenes afgørelse vedrørende udvisning vil blive præget af individuelle hensyn."

Der var endvidere i Udlændingelovudvalget enighed om, at det var af væsentlig retssikkerhedsmæssig betydning, at de humanitære hensyn, som menneskerettighedskonventionerne, Flygtningekonventionen og andre internationale aftaler pålægger udlændingemyndighederne at iagttage, når der skal tages stilling til et udvisningsspørgsmål, burde finde udtryk i loven. Dette gjaldt ikke mindst, hvis forslaget om domstolsbestemt udvisning gennemførtes, jf. betænkning nr. 968/1982 side 49 og side 57-58.

4.4.4. De hensyn, som skal inddrages efter § 26, stk. 1

§ 26, stk. 1, fastsætter en række obligatoriske hensyn til den pågældende udlænding, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises.

Det fremgår af formuleringen af § 26, stk. 1, nr. 1-5, at bestemmelsens opregning af hensyn ikke er udtømmende, hvorfor der kan tages hensyn til,

om udvisning af andre grunde, som måtte komme frem under sagen, må antages at virke særlig belastende, jf. udtrykket "...om udvisning må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af...". Ordet "navnlig" blev indføjet under folketingsbehandlingen for at understrege, at opregningen i § 26, stk. 1, ikke er udtømmende, jf. Retsudvalgets betænkning afgivet den 27. maj 1983 til nr. 34 (FT B 1982-83, spalte 1971) og tilføjelse afgivet den 31. maj 1983 til betænkning, til nr. 28-30.

På baggrund af bestemmelsens tilblivelseshistorie må det f.eks. antages, at andre humanitære hensyn end de i § 26, stk. 1, udtrykkeligt nævnte vil kunne findes i eksempelvis de af Danmark tiltrådte menneskerettighedskonventioner, jf. betænkning nr. 968/1982, side 176, som er citeret ovenfor.

I det følgende vil de hensyn, som efter bestemmelsens ordlyd skal inddrages ved afgørelsen af udvisningsspørgsmålet, blive beskrevet nærmere.

4.4.4.1. Tilhørsforhold til det danske samfund

Efter § 26, stk. 1, skal der lægges vægt på udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund.

Uagtet at § 26, stk. 1, taler om, at der foruden udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund også skal tages en række andre hensyn, må det antages, at en række af de specielle tilknytningsfaktorer, der er nævnt i § 26, stk. 1, nr. 1-5, udgør en del af begrebet "udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund", jf. udlændingelovskommentaren, side 234. Dette gælder navnlig de i § 26, stk. 1, nr. 1-3, nævnte momenter, jf. udlændingelovskommentaren, side 235.

Tilhørsforholdet kan dække over en bred vifte af tegn på udlændingens integration i det danske samfund, så som arbejde, uddannelsesforløb, aktiv deltagelse i foreningsliv etc.

4.4.4.2. Opholdets varighed

Efter § 26, stk. 1, skal der lægges vægt på varigheden af udlændingens ophold her i landet som et moment i afvejningen af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund.

Varigheden af opholdet indgår i afvejningen, ikke blot som værende af betydning for, hvilken udvisningshjemmel der måtte være relevant, men tillige således, at den i kraft af opholdets udstrækning etablerede tilknytning skal tillægges selvstændig vægt.

Selv om en udlænding i en periode har opholdt sig ulovligt her i landet, kan denne opholdsperiode tages i betragtning efter § 26, stk. 1, uanset at den ikke vil kunne danne grundlag for nogen beskyttet retsstilling i øvrigt, jf. udlændingelovskommentaren, side 235.

Betydningen af udlændingens ophold er omtalt i forarbejderne til lov nr. 482 af 24. juni 1992 (lovforslag nr. L 257) om ændring af udlændingeloven. Ved loven blev der bl.a. gennemført en forlængelse af tidsfristerne i udlændingelovens § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2, fra 2 til 3 år. I bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6, hvor der var stillet forslag om forlængelse fra 2 til 4 år, anføres der herom bl.a.:

"Den gældende bestemmelse i § 19, stk. 5, hvorefter § 26, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse ved inddragelse af opholdstilladelse, foreslås ikke ændret. Dette indebærer, at udlændingemyndighederne ved afgørelsen om inddragelse skal tage hensyn til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund og til, om inddragelse af opholdsretten må antages at virke særlig belastende for den pågældende. Ved forlængelsen af den ovennævnte frist (for inddragelse i § 19) fra 2 til 4 år (nu 3 år) er det imidlertid forudsat, at selve det forhold, at en udlænding har opholdt sig her i landet i op til 4 år (nu 3 år), ikke i sig selv kan bevirke, at udlændingen har opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at inddragelse af opholdstilladelsen ikke kan ske."

4.4.4.3. Alder, helbredstilstand og andre personlige forhold

Efter § 26, stk. 1, nr. 1, skal der tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold.

Om de af § 26, stk. 1, nr. 1, omfattede hensyn udtaler Udlændingelovudvalget i betænkning nr. 968/ 1982, side 176, at:

"Efter bestemmelsen skal der udover udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund og varigheden af opholdet tages hensyn til, om udvisning vil være særligt belastende på grund af udlændingens personlige forhold (alder, køn, helbredstilstand m.v.). . ."

Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 1, kan finde anvendelse på såvel særlig lav som særlig høj alder.

Der kan være tale om, at udlændingen lider af en alvorlig sygdom, som enten ikke kan behandles i hjemlandet, eller som vil forværres betydeligt under hjemlandets klimatiske forhold. Der kan endvidere i visse særlige tilfælde blive tale om at tillægge den pågældendes køn betydning, jf. udlændingelovskommentaren, side 235.

Spørgsmålet om alder var fremme i UfR 1993.847 H, hvor tiltaltes alder, 63 år, og varigheden af opholdet i Danmark, siden 1970, indgik som en del af begrundelsen for at undlade udvisning. Dommen er nærmere beskrevet i kapitel 7, afsnit 4. og afsnit 5.2.3., samt i bilag A som sag nr. 22.3/nr. 23.

Sindssygdom, der måtte føre til frifindelse i medfør af straffelovens § 16, udelukker ikke i sig selv udvisning, men vil dog kunne tale imod, at der træffes beslutning om udvisning, jf. herved UfR 1985.940 H, 1993.827 H og 1993.916 H samt Udlændingeret, side 439.

4.4.4.4. Personlig eller familiemæssig tilknytning

Efter § 26, stk. 1, nr. 2, skal der tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af udlændingens personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere.

Om de af § 26, stk. 1, nr. 2, omfattede hensyn udtaler Udlændingelovudvalget i betænkning nr. 968/1982, side 176, at:

"Efter bestemmelsen skal der udover udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund og varigheden af opholdet tages hensyn til, om udvisning vil være særligt belastende på grund

af udlændingens personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere. Sidstnævnte hensyn er ikke alene et hensyn til udlændingen selv, men tillige et hensyn til den pågældendes herboende nære pårørende, der ofte vil have vanskeligt ved at følge udlændingen til hjemlandet eller til et andet land. Det er således udvalgets opfattelse, at en udlænding, der under lovligt ophold her i landet lever sammen med sine mindreårige børn eller med en ægtefælle, der ønsker at opretholde samlivet, ikke bør udvises, medmindre der foreligger særligt graverende forhold. Mindretallet ønsker at tilføje, at også i forhold til udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet, kan hensynet til de nære pårørende være så stærkt, at almindelig straf bør anvendes frem for udvisning."

Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 2, tager, som nævnt, ikke alene hensyn til udlændingen selv, men i lige så høj grad til den pågældendes herboende ægtefælle og børn, der ofte vil have vanskeligt ved at følge udlændingen til den pågældendes hjemland eller til et andet land. Det kan især være tilfældet ved ægteskab med danske statsborgere, der sammen med eventuelle børn, der alene har boet i Danmark, eventuelt ville skulle følge udlændingen til et land, der måske i social og kulturel henseende adskiller sig relativt meget fra Danmark, jf. udlændingelovskommentaren, side 235.

På lige fod med tilknytningen til en ægtefælle må behandles tilknytningen til en samlever i et fast samlivsforhold af længere varighed, omfattende såvel heteroseksuelle som homoseksuelle forhold. Egentlig registreret partnerskab må sidestilles med ægteskab.

Det bemærkes, at udvisning af en udlænding, der har en herboende ægtefælle eller børn her i landet, efter omstændighederne kan udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Da Menneskerettighedskonventionen ved lov nr. 285 af 29. april 1992 er inkorporeret i dansk ret, påhviler det domstolene af egen drift at påse, at konventionens bestemmelser er overholdt.

Til illustration af rækkevidden af bestemmelsen i artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention kan nævnes følgende sag, der har været til behandling hos Folketingets Ombudsmand, hvor Justitsministeriet har foretaget en generel gennemgang af bestemmelsen i artikel 8, jf. udlændingelovskommentaren, side 227.

I skrivelse af 12. september 1988 anmodede ombudsmanden i medfør af ombudsmandslovens § 6, stk. 5, Justitsministeriet - efter forud indhentet ud-

talelse fra Direktoratet for Udlændinge (nu Udlændingestyrelsen) - om at oplyse, hvilke nærmere hensyn der lægges vægt på ved myndighedernes behandling af sager om inddragelse af opholdstilladelse eller afslag på opholdstilladelse i tilfælde, hvor en udlænding har et barn med en herboende dansk statsborger. Ombudsmanden anmodede herunder om oplysning om, hvilken betydning det tillægges, at den eller de pågældende på grund af geografiske forhold rent faktisk vil blive afskåret fra at udnytte samværsretten.

I en udtalelse af 22. marts 1989 anførte Justitsministeriet bl.a.:

"Ifølge art. 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention "har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance" og "ingen offentlig myndighed kan gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, undtagen for så vidt det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed."

Menneskerettighedskommissionen og Menneskerettighedsdomstolen har i en række sager haft lejlighed til at tage stilling til omfanget af de rettigheder, der følger af artikel 8, i relation til personer, der udelukkes fra ophold i et land, i hvilket nære slægtinge - herunder hustru og børn - har bopæl.

Domstolen har herved udtalt, at den nævnte bestemmelse og konventionen med tilhørende protokoller i øvrigt ikke garanterer en udlænding ret til indrejse eller ophold i et bestemt land eller ret til ikke at blive udvist fra et bestemt land. Der er således ikke i artikel 8 hjemlet ret til et familieliv i et bestemt land efter eget valg.

I en række sager har kommissionen endvidere fastslået, at der ikke forelå indblanding i familielivet i strid med artikel 8, i tilfælde, hvor en udlænding, der havde fået afslag på opholdstilladelse, eller som var udvist af et land, havde mulighed for at få følgeskab af sin familie til et andet land, hvor familien ville kunne få opholdstilladelse, og som blot et af familiemedlemmerne havde tilknytning til.

Endvidere har Menneskerettighedskommissionen i mindst ét tilfælde i relation til artikel 8 udtalt, at der ikke forelå uretmæssig indblanding i familielivet i et tilfælde, hvor en person var udelukket fra et land, hvor hans børn havde bopæl, idet der herved blev lagt vægt på, at den pågældende havde mulighed for gennem 3 måneders turistophold at have kontakt med sine børn."

Justitsministeriet foretog endvidere i udtalelsen en gennemgang af Menneskerettighedsdomstolens afgørelse i "Berrehab-sagen", hvor Domstolen

nåede frem til, at Hollands udvisning af en marokkansk statsborger var en i forhold til artikel 8 uretmæssig indblanding i familielivet mellem en far og datter, bl.a. fordi de hollandske myndigheder i første omgang havde nægtet den pågældende visum til Holland, og fordi der bestod en særlig stærk tilknytningen mellem Berrehab og hans datter. Justitsministeriet gav udtryk for den opfattelse, at afgørelsen i denne sag på grund af sagens særlige omstændigheder ikke kan antages på afgørende måde at afvige fra domstolens og kommissionens tidligere praksis. (Justitsministeriet 2.kt. j.nr. 1988-3701-115).

Berrehab-sagen, der ikke vedrørte spørgsmål om udvisning som følge af kriminalitet, er nærmere gennemgået i kapitel 15, afsnit 2.4.

4.4.4.5. Tilknytning til landet i øvrigt

Efter § 26. stk. 1. nr. 3. skal der tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til landet i øvrigt, herunder at udlændingen er kommet hertil som barn eller ganske ung og dermed helt eller delvis har haft sin opvækst her i landet.

Det hedder i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 29 i Retsudvalgets tilføjelse til betænkning (FT B 1982-83, spalte 2767), hvorved § 26, stk. 1, nr. 3, blev foreslået:

"Ændringsforslagene tilsigter at klargøre, at opregningen af hensyn til § 25, nr. 1-3 (den nuværende § 26, stk.1.) ikke er udtømmende. Ved behandlingen af en udvisningssag vedrørende en udlænding, som er kommet hertil som barn eller ganske ung, bør det efter nr. 3 tillægges særlig betydning, at den pågældende har haft en del af sin opvækst her i landet og således meget ofte har mistet enhver tilknytning til sit hjemland."

4.4.4.6. Manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet

Efter § 26. stk. 1. nr. 4. skal der tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Bestemmelsen blev indsat under folketingsbehandlingen, men Udlændingelovudvalget havde dog været inde på tankegangen bag bestemmelsen. I betænkning nr. 968/1982, side 177, anføres det:

"En udlændings forbindelse med hjemlandet kan være ringe, f.eks. fordi den pågældende er rejst derfra i en meget ung alder. Udvisningen bør i så fald kun ske i særligt kvalificerede tilfælde."

Uanset at det kan siges at være et humanitært moment at tage hensyn til den omstændighed, at forholdene i udlændingens hjemland generelt er ringere end forholdene her i landet, vil et sådant moment ligge uden for de hensyn, som varetages af § 26, stk. 1, jf. betænkning nr. 882/1979, side 118, og betænkning nr. 968/1982, side 177.

Der sigtes med bestemmelsen til ringe tilknytning som følge af mangeårigt fravær og eventuelt fravær af tilbageværende nære slægtinge i hjemlandet.

Har en udlænding opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, vil de hensyn, der har begrundet en sådan opholdstilladelse, normalt tale imod udvisning, jf. betænkning nr. 968/1982, side 177.

4.4.4.7. Risiko for overlast

Efter § 26, stk. 1, nr. 5, skal der tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af risikoen for, at udlændingen vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

§ 26, stk. 1, nr. 5, blev indsat under folketingsbehandlingen, men bygger på et forslag fra Udlændingelovudvalgets mindretal, der i betænkning nr. 968/1982, side 177, udtaler, at:

"Tilføjjelsen skal betone, at udvisning ej heller bør finde sted, såfremt udlændingen derved kunne risikere at blive udsat for særligt byrdefulde straffeforanstaltninger (især legemsstraffe). Dette synspunkt, der ligger i forlængelse af Folketingets ombudsmands opfattelse (jf. FOB 1977, side 77) har i de senere år fået stigende aktualitet (jf. til eks. Järborg, Svensk Juristtidning 1981, s. 466 ff, om den nyere udvikling i pakistansk strafferet)."

§ 26, stk. 1, nr. 5, giver mulighed for at lade indgå i overvejelserne, om en udvisning vil medføre, at udlændingen i hjemlandet på ny vil blive straffet for den samme lovovertrædelse, som den pågældende er dømt for i Danmark. Princippet om "Ne bis in idem" er bl.a. fastslået i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, afsnit III, kapitel 1, jf. udlændingelovskommentaren, side 239.

Af bemærkningerne til § 32 a i lovforslag nr. L 257 til lov nr. 482 af 24. juni 1992, side 21, fremgår endvidere, at rettens afgørelse om udvisning af en anerkendt flygtning også bør indeholde en vurdering af, om udsendelse kan ske, uden at den pågældende udsættes for forfølgelse som nævnt i § 31. Denne vurdering indgår som et hensyn efter § 26, nr. 5.

Opstår der på grund af alvorlig kriminalitet spørgsmål om udvisning af en person med opholdstilladelse efter § 7 i medfør af udlændingelovens § 22, skal der indhentes en udtalelse fra Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 57, stk. 1.

Af forarbejderne til lov nr. 226 af 8. juni 1983, jf. Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 230-231, fremgår, at baggrunden for, at anklagemyndigheden, inden der nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7, efter udlændingelovens § 57, stk. 1, skal indhente en udtalelse fra Flygtningenævnet, er at give retten, der skal træffe afgørelse i udvisningssagen, det bedst mulige grundlag for at tage stilling til sagens flygtningeretlige spørgsmål.

Flygtningenævnet har under henvisning hertil i sine udtalelser efter udlændingelovens § 57, stk. 1, anført, at forhold i udlændingens hjemland, herunder forhold af asylretlig karakter, der på domstidspunktet kan være til hinder for udvisning, efter Flygtningenævnets opfattelse skal vurderes af den ret, der træffer afgørelse om udvisningsspørgsmålet, jf. udlændingelovens § 26, nr. 5.

Der henvises herom tillige til kapitel 5, afsnit 2.3, kapitel 13, afsnit 3, samt kapitel 18, afsnit 5.1.

Har udlændingen søgt asyl, men fået afslag herpå, vil den under asylsagen

påberåbte forfølgelsesrisiko endvidere kunne gøres gældende som et hensyn efter § 26, stk. 1, nr. 5,

4.4.4.8. Udlændingens i øvrigt særligt svage stilling

Ved lov nr. 380 af 22. maj 1996 blev der indsat en ny bestemmelse som nr. 6 i udlændingelovens § 26, stk. 1, hvorefter der ved en afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse eller ved en afgørelse om udvisning skal tage hensyn til, om en udvisning må antages at virke særlig belastende på grund af "udsættelse for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet, der har medført, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, ikke længere samlever på fælles bopæl med den i Danmark fastboende person, eller udlændingens i øvrigt særligt svage stilling."

Lovbestemmelsen indførtes på baggrund af anbefalingerne i delbetænkning I (nr. 1303/1995) vedrørende udenlandske kvinders integration og retsstilling (udenlandske kvinders retsstilling i forhold til udlændingeloven) afgivet den 28. september 1995.

Efter bemærkningerne til lovforslaget finder bestemmelsens første led alene anvendelse i de tilfælde, hvor en opholdstilladelse, der er meddelt i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, vil kunne inddrages eller nægtes forlænget som følge af manglende samliv på fælles bopæl, og hvor samlivsophævelsen er sket under henvisning til, at udlændingen er blevet udsat for de nævnte overgreb.

Bestemmelsens andet led finder derimod også anvendelse ved vurderingen af, om udvisning skal undlades.

Bemærkningerne til lovforslaget indeholder herom følgende fortolkningsbidrag:

"Den foreslåede bestemmelse vil også - ud over sager, hvor der bliver tale om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser under henvisning til samlivsophævelse på grund af vold - gælde tilfælde, hvor den pågældende udlænding har en særlig svag stilling.

Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis den pågældende udlænding er stærkt fysisk eller psykisk

handicappet, og hvor der bliver spørgsmål om udvisning eller inddragelse eller nægtelse af en opholdstilladelse.

Også i disse tilfælde vil det bero på en konkret vurdering foretaget af udlændingemyndighederne på baggrund af alle foreliggende oplysninger, om de i § 26, stk. 1, opregnede hensyn skal føre til, at der ikke sker udvisning eller inddragelse af en meddelt opholdstilladelse.

For så vidt angår handicappede børn henvises i den forbindelse til artikel 23 i FN's konvention om barnets rettigheder, der omhandler psykisk eller fysisk handicappede børns ret til omsorg eller bistand."

4.4.5. Vægtningen af de obligatoriske hensyn i § 26, stk. 1, i forhold til straffedommen (den begåede kriminalitet)

§ 26, stk. 1, fastsætter - som nævnt - en række obligatoriske hensyn til den pågældende udlænding, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises. Derimod nævner § 26, stk. 1, efter sin ordlyd intet om den vægtning eller prioritet, hvormed hensynene skal indgå i afgørelsen af, om udvisning skal finde sted.

Afvejningen af de humanitære hensyn, der måtte tale imod udvisning, over for de relevante retshåndhævelsessensyn i vid forstand, der ligger bag udvisningsreglerne, kan være vanskelig og indebærer, at afgørelserne ofte bliver meget konkrete. Retstilstanden vil heller ikke være stationær, men må på samme måde som menneskerettighederne antages at være "dynamisk" og afspejle den udvikling, der vil være i opfattelsen, f.eks. af respekten for familielivet, og i hvilken udstrækning, indgreb heri måtte være nødvendige, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8, og i den herskende opfattelse af, om en begået kriminalitet er så grov, at gerningsmanden ikke bør forblive her i landet.

Som beskrevet i kapitel 3, indeholdt betænkning nr. 882/1979 om udlændingelovgivningen (Administrative retningslinier) et udkast til bekendtgørelse om udlændinges adgang til og ophold i landet. § 55 i dette udkast - betænkningens side 63-64 - vedrørte spørgsmålet om, hvilke humanitære hensyn der skulle inddrages ved afgørelsen om udvisning. Udlændingelovudvalget foreslog denne bestemmelse optaget i udlændingeloven. Ud-

lændingebekendtgørelsens § 52, stk. 1, (udkastets § 55) svarede således til de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1, 2 og 4.

Det fremgår af betænkning nr. 882/1979, side 117, at der foretages "ved udvisning i forbindelse med kriminalitet en afvejning mellem på den ene side de hensyn, der kan begrunde udvisning, og på den anden side de forhold, der knytter udlændingen her til landet. Denne afvejning foretages ved alle udvisninger, og udvalget har fundet det af væsentlig retssikkerhedsmæssig betydning i forslaget at angive de vigtigste af de hensyn, der i de i (udkastets) §§ 52 og 53 omhandlede tilfælde bør være vejledende ved denne afvejning."

Hensynene i § 26, stk. 1, vil alene være udslagsgivende, såfremt et eller flere af hensynene i bestemmelsen vil føre til, at udvisningen vil virke særlig belastende. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udvisning i en konkret sag vil være belastende for den pågældende udlænding.

Kravet om, at udvisningen skal virke særlig belastende, må antages at medføre, at det stilles som betingelse, at de af bestemmelsen omfattede hensyn foreligger med særlig styrke.

Som nævnt ovenfor i afsnit 4.4 .4 A. fremgår det af betænkning nr. 968/1982, side 176, at det var udvalgets opfattelse, at en udlænding, der under lovligt ophold her i landet lever sammen med sine mindreårige børn eller med en ægtefælle, der ønsker at opretholde samlivet, ikke bør udvises, medmindre der foreligger særligt graverende forhold. Det må således antages at have været udvalgets holdning, at samliv med mindreårige børn og/eller ægtefælle under en udlændings lovlige ophold her i landet skal tillægges særlig vægt i forhold til modhensyn begrundet i eksempelvis det strafbare forhold.

Det fremgår af bemærkningerne til ændringsforslag nr. 28-30 i Retsudvalgets tilføjelse til betænkning, afgivet den 31. maj 1983, at

"Ved behandlingen af en udvisningssag vedrørende en udlænding, som er kommet hertil som barn eller ganske ung, bør det efter nr. 3 tillægges særlig betydning, at den pågældende har haft en del af sin opvækst her i landet og således meget ofte har mistet enhver tilknytning til sit hjemland."

Dette indicerer, at opvækst her i landet skal tillægges særlig betydning i forhold til andre faktorer.

Det må fastlægges endeligt gennem retspraksis, hvilken betydning de enkelte hensyn nærmere tillægges, jf. kapitel 7.

I praksis har det ikke været tillagt nogen særlig vægt, at udlændingen efter beslutningen om udvisning har indgået ægteskab med en herboende person. Det samme må antages at gælde, hvis ægteskabet er indgået på et tidspunkt, hvor en straffesag må påregnes, jf. udlændingelovskommentaren, side 236, hvor praksis er refereret.

Om vægten af de hensyn, som taler for og imod udvisning fremgår det, som nævnt i afsnit 4.3.3.2., af bemærkningerne til ændringsforslag nr. 21, 22, 24 og 27 i Retsudvalgets tilføjelse til betænkning (FT B 1982-83, spalte 2766), at

"Det forudsættes i øvrigt, at der i forbindelse med udvisningsreglerne anlægges en proportionalitetsbetragtning mellem på den ene side det udvisningsbegrundende forhold og på den anden side afgørelsen af, om udvisning skal finde sted og i givet fald, hvilken længde et udrejseforbud skal have."

4.4.6. Undtagelsesbestemmelsen i § 26, stk. 2

Efter § 26, stk. 2, kan en udlænding, der er idømt ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter på grund af narkotikakriminalitet, udvises efter § 22, nr. 4, medmindre de i § 26, stk. 1, nævnte forhold taler afgørende derimod.

Baggrunden for bestemmelsen er, at narkotikaforbrydelser må anses for at være en kriminalitet af en sådan grov og samfundsfarlig karakter, at hensynene nævnt i § 26, stk. 1, kun undtagelsesvis skal tillægges afgørende betydning ved en afgørelse om udvisning.

Om der foreligger sådanne særlige forhold, at hensynene som nævnt i § 26, stk. 1, kan føre til, at der undtagelsesvis ikke sker udvisning efter § 22, nr. 4, afhænger af en konkret vægtning af på den ene siden arten og grov-

heden af den i § 22, nr. 4, nævnte kriminalitet og på den anden side styrken af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved bemærkningerne til lovforslaget (L 24).

De i § 26, stk. 1, nævnte hensyn til udlændingens familiemæssige tilknytning til Danmark kan tale imod udvisning, i det omfang det følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder særligt artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

4.5. Udvisningsreglerne i lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v.

Lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. (lovbekendtgørelse nr. 563 af 30. juni 1995) indeholder i § 10 en bestemmelse om, at en person med opholdstilladelse efter denne lov kan udvises, hvis den pågældende idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraffer eller anden strafferetlig retsfølge, der giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der kan medføre højere strafend hæfte. Udlændingelovens §§ 26, 32 og 49-51 finder anvendelse ved afgørelsen om udvisning. Der henvises nærmere til kapitel 13, afsnit 2.

Kapitel 5

De gældende processuelle regler om udvisning

5.1. Indledning

I det følgende vil der i afsnit 5.2, blive redegjort for de processuelle regler om udvisning ved dom. Derefter vil der i afsnit 5.3, blive redegjort for de processuelle regler i relation til administrativ udvisning.

5.2. De processuelle regler i forbindelse med udvisning ved dom

5.2.1. Hensynene bag de gældende regler

Det er et grundprincip i de gældende processuelle bestemmelser om udvisning, at afgørelsen om udvisning i de tilfælde, hvor der alene bliver tale om udvisning på grund af kriminalitet, træffes af den domstol, der behandler straffesagen, og i forbindelse med afgørelsen af straffesagen.

Af betænkning nr. 968/1982, side 50, fremgår bl.a. følgende:

"I det omfang, hvor der efter udvalgets forslag bliver tale om udvisning på grund af alvorlig kriminalitet, forudsættes det, at udlændingen ved dom er fundet skyldig i en lovovertrædelse, der omfattes af udvisningsreglerne. Udvalget har fundet det bedst stemmende med retsbeskyttelseshensyn, at afgørelsen om udvisning i disse tilfælde træffes af den domstol, der behandler straffesagen, og i forbindelse med straffesagens behandling. Denne fremgangsmåde indebærer desuden visse praktiske fordele og skønnes ikke at medføre væsentligt forøgede byrder for domstolene. Der henvises herom til kap. 6.3.1, (side 74)."

Af betænkning nr. 968/1982, side 74, fremgår bl.a. følgende:

"Når det således nu opstilles som en betingelse for udvisning på grund af strafbart forhold, at dette skal være fastslået ved dom, synes det vanskeligt at finde nogen rimelig begrundelse for, at beslutningen om udvisning ikke træffes ved dommen, men ved en efterfølgende administrativ sagsbehandling. Både forenklingshensyn og retsbeskyttelseshensyn kan tale for, at også udvisningsspørgsmålet afgøres ved dommen..."

Der er i udvalget enighed om, at afgørelsen af spørgsmål om udvisning på grund af strafbart forhold bør træffes af den domstol, der afgør straffesagen. Dette er ud fra retsbeskyttelseshensyn den mest betryggende ordning. Udlændingen vil således under sagen have bistand af en forsvarer. Sanktionsvalget vil kunne ske på grundlag af en helhedsvurdering, ofte under medvirken af domsmænd eller nævninger."

Justitsministerens forslag til ny udlændingelov, der var i overensstemmelse hermed, blev vedtaget af Folketinget uden ændringer på dette punkt, jf. kapitel 3.

Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det derfor efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 2-4, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, 1. pkt.

Domstolenes enekompetence omfatter de tilfælde, hvor udvisningsgrunden alene er kriminalitet begået her i landet eller - i de i udlændingelovens § 51, stk. 2, omhandlede tilfælde - i udlandet. Udvisning, der finder sted af andre grunde, dvs. udvisning på grund af tilsidesættelse af reglerne om udlændinges adgang til og ophold i landet, udvisning af ordensmæssige hensyn og udvisning af hensyn til statens sikkerhed, kan efter de gældende regler fortsat ske ved en administrativ beslutning herom, jf. afsnit 5.3.

Administrativ udvisning kan også finde sted på grund af strafbart forhold, hvis det strafbare forhold i øvrigt kan forfølges ved domstolene, og hvis det sker til varetagelse af hensyn, som ellers varetages ved administrativ udvisning, jf. nærmere afsnit 5.3.1.

5.2.2. Anklagemyndighedens virksomhed i sager om udvisning ved dom

Det er anklagemyndigheden, der afgør, om der skal nedlægges udvisningspåstand under en verserende straffesag, og retten kan ikke uden påstand herom selv træffe afgørelse om udvisning. Anklagemyndighedens påstand skal efter de almindelige regler om iværksættelse af tiltale i retsplejelovens kapitel 76 fremgå af anlageskriftet, af et tillægsanklageskrift eller af en retsmødebegæring, der er forkyndt for tiltalte inden domsforhandlingen.

Når anklagemyndigheden tager stilling til, om påstand om udvisning skal nedlægges, skal anklagemyndigheden foretage en bedømmelse af, om betingelserne for udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24 må antages at være opfyldt.

Anklagemyndigheden skal således tage hensyn til den strafferamme, der er fastsat for den lovovertrædelse, som tiltalen gælder, og skal vurdere, hvilken straf der kan ventes idømt.

Anklagemyndigheden skal endvidere fastlægge varigheden og lovligheden af tiltaltes ophold her i landet samt undersøge tiltaltes opholdsgrundlag her i landet - herunder for at få konstateret, om tiltalte har status som flygtning og derfor er omfattet af de særlige betingelser for udvisning i udlændingelovens § 22.

Bestemmende for, om udvisningspåstand skal nedlægges, er imidlertid ikke blot en konstatering af, at betingelserne i §§ 22-24 er opfyldt. Der skal desuden indgå en bedømmelse af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund og tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Det er således forudsat, at anklagemyndigheden inden domsforhandlingen i videst muligt omfang har tilvejebragt oplysninger om udlændingens personlige forhold, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, og udlændingelovskomentaren, side 350.

Det fremgår således af bemærkningerne til 1983-loven, jf. de almindelige bemærkninger pkt. 7 (FT tillæg A, 1982-83, spalte 2053), at det ved lovforslaget er "forudsat, at den lokale anklagemyndighed selv skal nedlægge påstand vedrørende spørgsmålet om udvisning og procedere dette spørgsmål under behandlingen af straffesagen..." og at "...Tilsynet med udlændinge skal yde den fornødne vejledning til den lokale anklagemyndighed...".

Dette har ved en efterfølgende lovændring (lov nr. 33 af 12. januar 1995) fundet direkte udtryk i udlændingelovens § 57, stk. 2, hvorefter der, forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding uden for de i § 57, stk. 1, nævnte tilfælde, kan indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Loven foreskriver alene en høringspligt af Flygtningenævnet, hvis udlændingen forud for domsforhandlingen har fået opholdstilladelse efter §§ 7-8, jf. lovens § 57, stk. 1, og nærmere i afsnit 5.2.3.

Rigsadvokaten har ved meddelelse nr. 4/83 som ændret ved meddelelse nr. 5/1986 fastsat nærmere retningslinjer for fremgangsmåden i sager om udvisning på grund af strafbart forhold, herunder for i hvilke tilfælde anklagemyndigheden skal indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. Forelæggelsesreglerne m.v. er nærmere beskrevet i kapitel 8, afsnit 1. og 2.

5.2.3. Flygtningenævnets virksomhed i forbindelse med udvisning ved dom

Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, der har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7-8, skal der indhentes en udtalelse fra Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 57, stk. 1.

Høring af Flygtningenævnet er obligatorisk i denne situation, men gælder kun, hvis tiltalte forud for domsforhandlingen har fået opholdstilladelse efter §§ 7-8. Gør udlændingen under sagen gældende at være flygtning, må denne asylansøgning behandles på sædvanlig vis af Udlændingestyrelsen med eventuel klageadgang til Flygtningenævnet. I disse tilfælde vil retten ikke skulle indhente en udtalelse fra Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har således via sin udtalelse mulighed for at øve indflydelse på den afgørelse, som anklagemyndigheden træffer i relation til en eventuel udvisningspåstand i sager, hvor udlændingen har flygtningestatus i Danmark. Flygtningenævnets udtalelse betyder endvidere, at den ret, der skal træffe afgørelse i en sag, hvor anklagemyndigheden nedlægger påstand om udvisning, får det bedst mulige grundlag for at inddrage sagens asylretlige aspekter.

Baggrunden for, at anklagemyndigheden skal indhente en udtalelse fra Flygtningenævnet, er, at retten i udvisningssager bl.a. skal tage stilling til, om udvisning indebærer risiko for, at udlændingen vil lide overlast i hjem-

landet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5. I rettens vurdering efter § 26, nr. 5, forudsættes tillige inddraget forhold af asylretlig karakter, jf. herved Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 230-231, hvoraf bl.a. fremgår, at udtalelsen fra Flygtningenævnet indhentes med henblik på at give retten, der skal træffe afgørelse i udvisningssagen, det bedst mulige grundlag for at tage stilling til sagens flygtningeretlige spørgsmål.

Rettens afgørelse om udvisning af en anerkendt flygtning bør også indeholde en vurdering af, om udsendelse kan ske, uden at den pågældende udsættes for forfølgelse som nævnt i udlændingelovens § 31, jf. bemærkningerne til lovforslag nr. L 257 til lov nr. 482 af 24. juni 1992 om ændring af udlændingeloven m.v., side 21, vedrørende § 32 a.

Der henvises herom endvidere til kapitel 4, afsnit 4.4.7., kapitel 13, afsnit 3., samt kapitel 18, afsnit 5.1.

Anklagemyndigheden kan til brug for de i § 57, stk. 1 og 2, nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Flygtningenævnet eller Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 57, stk. 3.

Bestemmelsen blev indsat i udlændingeloven ved lov nr. 33 af 18. januar 1995 og indebærer, at anklagemyndigheden kan etablere en generel videregivelsesordning.

Der vil kunne videregives oplysninger i enhver form om afsluttede strafferetlige sager mod en udlænding, f.eks. domme, bøvededtagelser, bødeforelæg, advarsler, tiltalefrafald med eller uden vilkår, samt andre straffeprocessuelle skridt, som er foretaget mod en udlænding, f.eks. sigtelser eller tiltale.

5.2.4. Behandlingen i retten i forbindelse med påstand om udvisning

5.2.4.1. Saglig og stedlig kompetence

Det forhold, at anklagemyndigheden under en straffesag nedlægger påstand om udvisning, medfører ingen ændringer i domstolenes saglige og stedlige kompetence.

For så vidt angår domstolenes saglige kompetence i straffesager, behandles straffesager i 1. instans ved byretterne eller SØ- og Handelsretten, medmindre sagen er så alvorlig, at den skal behandles under medvirken af nævninger, jf. retsplejelovens § 687.

Ved landsretterne behandles i 1. instans de sager, hvor nævninger medvirker, jf. retsplejelovens § 687, stk. 1.

Nævninger medvirker, jf. retsplejelovens § 687, stk. 2, i:

- 1) Sager, hvor der bliver spørgsmål om straf af fængsel i 4 år eller derover, for så vidt dette ikke er en følge af, at der bliver spørgsmål om fastsættelse af en fællesstraf efter reglerne i straffelovens § 40, stk. 1, (reststraf fra prøveløsladelse) og § 61 (tidligere betingede domme).

Den praktiske gennemførelse af denne ordning forudsætter, at anklagemyndigheden i forbindelse med tiltalerejsningen anfører, hvorvidt der under sagen vil blive nedlagt påstand om straf af fængsel i 4 år eller derover.

- 2) Sager, hvor der bliver spørgsmål om dom til anbringelse i institution i medfør af straffelovens § 68 eller dom til forvaring, jf. straffelovens § 70.
- 3) Endelig skal nævninger altid medvirke i sager vedrørende politiske lovovertrædelser.

Nævninger medvirker dog, jf. retsplejelovens § 687, stk. 3, nr. 1 og 2, ikke i:

- 1) Sager vedrørende overtrædelse af straffelovens §§ 172, 173, 286 eller 289 (dvs. dokumentfalsk, dokumentsvig, særlig grove tilfælde af beri-

gelseskriminalitet samt skattesvig af særlig grov karakter), jf. retsplejelovens § 687, stk. 3, nr. 1.

- 2) Sager, der fremmes efter retsplejelovens § 925 (tilståelsessager) eller § 925 a (tilståelsessager, hvor der bliver spørgsmål om anvendelse af de særlige strafferetlige sanktioner over for psykisk afgivende personer i straffelovens §§ 68-70 eller 73). Sager vedrørende politiske lovovertrædelser skal dog ubetinget behandles som nævningsager, jf. retsplejelovens § 687, stk. 3, nr. 2.

Da flere af udvisningsreglerne i udlændingeloven ligesom reglerne om domstolenes saglige kompetence er knyttet til den konkret forskyldte straf, indebærer kompetencedelingen mellem by- og landsretter, at flere af udvisningsreglerne overvejende vil blive vurderet i 1. instans under medvirken af nævninger.

Det er således tilfældet for sager, hvor der nedlægges påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22. nr. 2. om udvisning af udlændinge med mere end 7 års lovligt ophold og udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7-8 på grund af vedholdende grov kriminalitet, hvor der nedlægges påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22. nr. 3. der kræver ubetinget fængselsstraf i 6 år som betingelse for udvisning af udlændinge med mere end 7 års lovligt ophold og udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7-8, eller hvor der nedlægges påstand om udvisning efter udlændingelovens § 23. nr. 3. der kræver 4 års ubetinget fængselsstraf som betingelse for udvisning af udlændinge med mere end 4 års lovligt ophold.

Også sager, hvor der nedlægges påstand om udvisning efter andre bestemmelser i udlændingeloven, vil kunne behandles ved landsret under medvirken af nævninger, f.eks. hvis der nedlægges påstand om fængselsstraf på 4 år eller mere.

Har tiltalte tilstået den forbrydelse, der er rejst tiltale for, vil sagen dog kunne behandles i 1. instans ved byretten efter de nærmere regler i retsplejelovens § 925 og § 925 a. Det er ingen betingelse, at tiltalte er enig i udvisningspåstanden, men tilståelsen skal omfatte de faktiske oplysninger, der lægges til grund for udvisningspåstanden.

Domsmand medvirker i:

- Straffesager, der behandles i 1. instans ved byretterne, og hvor der bliver spørgsmål om højere straf end bøde, eller som i øvrigt skønnes at være af særlig indgribende betydning for tiltalte eller af særlig offentlig interesse, jf. retsplejelovens § 686, stk. 2.

Ordningen forudsætter, at anklagemyndigheden i forbindelse med tiltale-rejsningen anfører (såfremt der kan være tvivl herom), hvorvidt der under sagen vil blive nedlagt påstand om højere straf end bøde, dvs. såvel betinget som ubetinget straf i form af hæfte eller fængsel.

Domsmand medvirker dog, jf. retsplejelovens § 686, stk. 3, ikke i:

- 1) Sager, som fremmes efter § 925 (tilståelsessager), § 934 (udeblivelsesdom i sager, hvor der ikke bliver spørgsmål om højere straf end bøde og hæfte), § 935, stk. 1 (tilståelsessager), § 936 (bødevedtagelse i retten i sager, hvor der ikke er hjemmel til højere straf end bøde og hæfte) eller § 937 (advarsel i sager som følge af lovovertrædelsens ringe beskaffenhed, navnlig i tilfælde af første gang begået ringe forseelse).
- 2) Sager, som behandles ved Sø- og Handelsretten i København eller ved søret.
- 3) De i straffelovens § 60, stk. 1, nr. 3, (straffastsættelse ved overtrædelse af vilkår for en betinget dom uden straffastsættelse) og § 66, stk. 4, (fuldbyrdelse af en udsat straf som følge af overtrædelse af et vilkår om samfundstjeneste) nævnte sager vedrørende betinget dømte.

Anke eller kære af byretternes domme, kendelser og beslutninger behandles ved landsretterne, jf. retsplejelovens § 689, stk. 1. Domsmand medvirker ved landsretterne i 2. instans, hvis byrettens afgørelse er truffet under medvirken af domsmand, eller i øvrigt efter de samme kriterier som i 1. instans (bortset fra undtagelsen i § 686, stk. 3, nr. 1), jf. nærmere retsplejelovens § 689. Ved behandling i 2. instans af tilståelsessager medvirker således domsmand.

Hovedkriteriet for domsmænds medvirken i straffesager er således, om der i den konkrete sag - og ikke alene efter strafferammen - bliver spørgsmål om højere strafend bøde, jf. retsplejelovens § 686, stk. 2, og § 689, stk. 2, nr. 2. Frihedsstraf (betinget eller ubetinget) vil således ikke - bortset fra i tilståelsessager - kunne idømmes uden medvirken af domsmænd.

Da udvisningsreglerne som minimumsbetingelse kræver, at udlændingen er idømt en frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der giver mulighed for frihedsberøvelse, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4, vil der i almindelighed - bortset fra i tilståelsessager i 1. instans - medvirke domsmænd i sager, hvor der nedlægges påstand om udvisning.

I det omfang, der medvirker lægdommere (domsmænd eller nævninger) under behandlingen af de pågældende straffesager, medfører udlændingelovens regler om domstolskompetence sammenholdt med retsplejelovens regler, at afgørelsen om udvisning i disse sager træffes af de juridiske dommere under medvirken af lægdommere på samme måde som ved afgørelsen af strafudmålingsspørgsmålet, jf. retsplejelovens §§ 684, 91, stk. 2, og 906 a og de almindelige bemærkninger, pkt. 4, til lovforslaget til 1983-loven.

5.2.4.2. Tiltalefrafald

Det følger af retsplejelovens § 722, at anklagemyndigheden uden for de tilfælde, hvor det skønnes, at en undersøgelse ikke kan ventes at føre til, at en person findes skyldig til straf, under visse nærmere betingelser kan frafalde en rejst tiltale.

Frafalder anklagemyndigheden således tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i udlændingelovens § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 49, stk. 2. Et sådant vilkår kan kun fastsættes, såfremt sigtede i retten har afgivet en uforbeholden tilståelse, og vilkåret skal godkendes af retten, jf. nærmere retsplejelovens § 723, som efter udlændingelovens § 49, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der

kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85, jf. udlændingelovens § 49, stk. 2, in fine.

5.2.4.3. Forsvarerbeskikkelse

En udlænding, som er sigtet for en forbrydelse, er som alle andre sigtede berettiget til at vælge en forsvarer til at stå sig bi, jf. retsplejelovens § 730, stk. 1.

Har tiltalte ikke selv valgt en forsvarer, har retten endvidere - efter reglerne i retsplejelovens kapitel 66 - adgang til og er i visse tilfælde forpligtet til at beskikke en forsvarer for den sigtede under straffesagens og dermed udvisningsspørgsmålets behandling. Retten til at få beskikket en forsvarer er en af de fundamentale retsgarantier, der er knyttet til straffesagens behandling, og som Udlændingelovudvalget i betænkning nr. 968/1982 ved at foreslå kompetencen i udvisningssager henlagt til domstolene ønskede overført til udvisningssagens behandling.

Der skal således altid beskikkes en forsvarer for tiltalte i sager, der behandles under medvirken af domsmænd (eller af nævninger), jf. retsplejelovens § 731, stk. 1, litra d, ligesom der efter tiltaltes begæring skal beskikkes en forsvarer i sager, hvor der i øvrigt bliver spørgsmål om højere strafend bøde eller hæfte, jf. retsplejelovens § 731, stk. 1, litra f, og stk. 2.

Da udvisningsreglerne som minimumsbetingelse kræver, at udlændingen er idømt en frihedsstraf, eller anden strafferetlig retsfølge, der giver mulighed for frihedsberøvelse, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4, vil der i almindelighed efter retsplejelovens regler - i hvert fald hvis tiltalte begærer forsvarer beskikket - være beskikket en forsvarer for tiltalte i sager, hvor der nedlægges påstand om udvisning.

Har udlændingen ikke valgt eller efter retsplejelovens almindelige regler fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af sager, hvori indgår spørgsmål om udvisning ved dom eller kendelse efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende, jf. udlændingelovens § 49, stk. 3.

5.2.4.4. Varetægtsfængsling

Det fremgår af udlændingelovens § 35, at en udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes. Varetægtsfængsling er efter denne bestemmelse betinget af, at udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter § 22, nr. 2-4, eller § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 2-4, eller § 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 2-4, eller § 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 2-4, eller når udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Denne bestemmelse i udlændingeloven supplerer den almindelige bestemmelse i retsplejelovens § 762 om adgangen til at varetægtsfængsle i straffesager.

5.2.4.5. Anke af en udvisningsdom

Efter retsplejeloven er der som hovedregel fri adgang til at få prøvet en sag i to instanser.

Byrettens dom i en straffesag kan som udgangspunkt frit ankes til landsretten, jf. retsplejelovens § 962, stk. 1. Domme kan dog kun ankes af anklagemyndigheden, når andre offentligretlige retsfølger end bøde eller konfiskation kan idømmes efter de lovbestemmelser, tiltalen lyder på. Tiltalte kan kun anke, såfremt denne har givet møde i sagen, og højere straf end 20 dagbøder eller bøde på 3.000 kr. eller konfiskation af genstande af tilsvarende værdi eller andre offentligretlige følger er idømt, jf. retsplejelovens § 962, stk. 2.

Da udvisningsreglerne som minimumsbetingelse kræver, at udlændingen er idømt en frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der giver mulighed for frihedsberøvelse, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4, vil byrettens afgørelse om eventuel udvisning kunne indbringes for landsretten.

Efter retsplejelovens § 966, stk. 1, kan landsrettens dom i en ankesag som udgangspunkt ikke ankes. Procesbevillingsnævnet kan dog tillade, at sagen ankes til Højesteret (3. instansbevilling), såfremt sagen er af principiel karakter, eller særlige grunde i øvrigt taler derfor.

Er sagen behandlet af landsretten som 1. instans (nævningesag), kan den indbringes for Højesteret efter reglerne i retsplejelovens kapitel 82. Skyldsspørgsmålet kan ikke bedømmes af Højesteret, jf. retsplejelovens § 945, stk. 2. Støttes anken på rettens fejlagtige benyttelse af udvisningsreglerne i udlændingelovens §§ 22-24, jf. retsplejelovens § 945, stk. 1, vil Højesteret - inden for rammerne af det sagsfaktum, som nævningetinget har lagt til grund - kunne tage stilling hertil. Højesteret vil tillige kunne tage stilling til eventuelle ændringer i udlændingens personlige forhold og andre forhold omfattet af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1.

5.2.5. Fornyet prøvelse af rettens beslutning om udvisning

Er udvisning efter udlændingelovens § 49, stk. 1, ikke iværksat inden 6 måneder efter dommen, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, stk. 1, forlange, at spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbringes for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom skal være fremsat senest 3 måneder før det tidspunkt, hvor udvisningen kan ventes iværksat. Opretholdes udvisningen, kan spørgsmålet efter 6 måneders forløb på ny én gang indbringes for retten, dog tidligst 1 år og senest 6 måneder før det tidspunkt, hvor udvisningen kan ventes iværksat, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Straffelovens § 59, stk. 3, (om værneting) finder tilsvarende anvendelse, jf. udlændingelovens § 50, stk. 2, 1. pkt.

Det fremgår af betænkning nr. 968/1982, side 212, at baggrunden for bestemmelsen er, at det under den tidligere ordning undertiden var blevet kritiseret, at udvisningsspørgsmålet også i de tilfælde, hvor en udlænding fik en langvarig frihedsstraf, administrativt blev afgjort umiddelbart efter dommen. Kritikken var begrundet i, at beslutningen først burde træffes, når løsladelsestidspunktet nærmer sig, således at ændringer i udlændingens forhold kan blive taget i betragtning.

En begæring i henhold til udlændingelovens § 50, stk. 1, kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke - og underkastes udvisningsspørgsmålet fornyet realitetsbehandling - beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen, jf. udlændingelovens § 50, stk. 2, 2. og 3. pkt. Bestemmelsen er i overensstemmelse med princippet bag udlændingelovens § 49, stk. 3, hvorefter der altid bør medvirke en advokat under udvisningssagens behandling ved retten. Retten kan, når det anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse, jf. udlændingelovens § 50, stk. 2, 4. pkt. Udlændingelovens § 34 (om anvendelse af mindre indgribende foranstaltninger end frihedsberøvelse), § 37, stk. 3 og 6, (prøvelse af frihedsberøvelse) og §§ 37 a-37 e (om bl.a. anvendelse af isolation, besøgs- og brevkontrol) finder tilsvarende anvendelse, jf. udlændingelovens § 50, stk. 2, in fine.

Rettens afgørelse i medfør af udlændingelovens § 50 træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85, jf. udlændingelovens § 50, stk. 3.

Der henvises nærmere til kapitel 11.

5.3. De processuelle regler i forbindelse med administrativ udvisning

5.3.1. Hensynene bag de gældende regler

Det fremgår af betænkning nr. 968/1982, at man ønskede at genindføre adgangen til domstolsbestemt udvisning med den virkning, at adgangen til administrativ udvisning på grund af en dom for et strafbart forhold bortfaldt, jf. bl.a. betænkningen, side 212, og ovenfor afsnit 5.2.

Udlændingelovens § 49, stk. 1, opregner i den forbindelse udtømmende de af udlændingelovens udvisningsbestemmelser, der kan danne grundlag for udvisning ved dom.

Udvisning, der finder sted af andre grunde, dvs. udvisning på grund af tilsidesættelse af reglerne om udlændinges adgang til og ophold i landet, udvisning af ordensmæssige hensyn og udvisning af hensyn til statens sikkerhed, kan efter de gældende regler fortsat ske ved en administrativ beslutning herom.

Udlændingestyrelsen har således kompetence til - med klageadgang til Indenrigsministeriet - at træffe beslutning om udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 1, (udvisning af hensyn til statens sikkerhed) § 24, nr. 5, (udvisning som følge af ulovligt ophold her i landet) samt § 25 (udvisning af ordensmæssige hensyn som følge af, at en udlænding ernærer sig på ulovlig vis, som følge af alkoholmisbrug eller som følge af besiddelse/brug af euforiserende stoffer), jf. udlændingelovens § 46 og § 49, stk. 1, modsætningsvis.

Administrativ udvisning kan også finde sted på grund af strafbare forhold, som i øvrigt kan forfølges ved domstolene, hvis det sker til varetagelse af hensyn, som ellers varetages ved administrativ udvisning.

Dette gælder f.eks. udvisning efter udlændingelovens § 51, stk. 2, hvorefter der, hvis udlændingen i udlandet er idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, og hvis udlændingen ikke har fast bopæl i Danmark, under bl.a. de i § 22, nr. 1, § 24, nr. 5, og § 25 nævnte betingelser kan ske administrativ udvisning.

Har udlændingen fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet imidlertid til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse, og rettens afgørelse træffes ved kendelse, jf. udlændingelovens § 51, stk. 2, 2. - 4. pkt.

Overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, der kan forfølges ved domstolene, kan alternativt begrunde administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 2, om ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer.

Tilsvarende kan udvisning finde sted administrativt af hensyn til statens sikkerhed, jf. § 22, nr. 1, uagtet at vedkommende udlænding kan have begået

straffbart forhold efter straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) eller kapitel 13 (forbrydelser mod de øverste statsmyndigheder).

Udvisning kan endvidere ske administrativt, hvis udlændingen helt eller delvis ernærer sig på ulovlig vis i Danmark, jf. § 25, stk. 1, uagtet at den ulovlige næring kan være tilvejebragt under udøvelsen af et straffbart forhold, f.eks. i form af berigelseskriminalitet.

I det omfang der gennemføres en straffesag mod en udlænding for kriminelle forhold, som har tilknytning til § 22, nr. 1, eller § 25, må det imidlertid antages, at udlændingen i disse tilfælde kan udvises ved dom under de i §§ 22-24 nævnte betingelser, jf. kapitel 4, afsnit 3.2.2. og afsnit 3.4.3.

Efter udlændingelovens system vil der i disse situationer være adgang til at udvise såvel ved dom i forbindelse med domfældelsen for det strafbare forhold som administrativt uden at afvente, hvorvidt der bliver rejst tiltale, og i givet fald straffesagens afslutning.

Udlændingelovudvalget havde ingen nærmere drøftelse af begrundelsen for i disse tilfælde at bevare adgangen til administrativ udvisning. Udvalget havde alene en drøftelse af spørgsmålet om domstolskompetence i sager om udvisning på grund af straffbart forhold og af spørgsmålet om domstolskontrol med administrative beslutninger i henhold til udlændingeloven, jf. betænkning nr. 968/1982, side 51ff, 73ff og 80ff.

Heller ikke under folketingsbehandlingen gav grænsedragningen mellem administrativ udvisning og udvisning ved dom anledning til fremsættelse af ændringsforslag.

5.3.2. Udlændingestyrelsens virksomhed i sager om administrativ udvisning

Udlændingestyrelsen træffer som forvaltningsmyndighed af egen drift i 1. instans afgørelse om administrativ udvisning under iagttagelse af almindelige forvaltningsretlige principper.

Inden Udlændingestyrelsen tager stilling til, om der skal ske administrativ udvisning, må styrelsen foretage en bedømmelse af, om betingelserne for administrativ udvisning i udlændingelovens § 22, nr. 1, § 24, nr. 5, og § 25 er til stede.

Der skal desuden tages hensyn til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund og til, om udvisning bl.a. på grund af udlændingens personlige forhold og tilknytningen til Danmark og til hjemlandet må antages at virke særlig belastende for den pågældende, jf. nærmere udlændingelovens §26, stk. 1.

Udlændingestyrelsen må således inden sin afgørelse af udvisningsspørgsmålet sørge for at tilvejebringe alle nødvendige oplysninger om udlændingens personlige forhold.

Udlændingelovens § 25 anvendes bl.a. ved udvisning af udlændinge, der begår mindre kriminalitet her i landet, jf. kapitel 4, afsnit 3.4. Adgangen til at indhente oplysninger herom er sikret gennem bestemmelsen i udlændingelovens § 27 a, der blev indsat i loven ved lov nr. 33 af 18. januar 1995, og hvorefter politiet til brug for Udlændingestyrelsens og Indenrigsministeriets afgørelser om udvisning uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger om strafbare forhold, herunder sigtelser.

Det er ikke forudsat, at Udlændingestyrelsen ved sin behandling af udvisningsspørgsmålet skal indhente en udtalelse fra andre myndigheder.

Det følger endvidere af forvaltningsloven, at Udlændingestyrelsen, inden der træffes afgørelse om administrativ udvisning, skal partshøre den pågældende udlænding, såfremt denne ikke kan antages at være bekendt med, at styrelsen er i besiddelse af bestemte oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder. Dette gælder dog kun, hvis oplysningerne er til ugunst for den pågældende udlænding og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1. Forvaltningslovens § 19, stk. 2, indeholder visse undtagelsesbestemmelser.

Det følger endvidere af forvaltningslovens kapitel 4, at udlændingen i en sag om administrativ udvisning kan forlange at blive gjort bekendt med sa-

gens dokumenter, jf. lovens § 9, stk. 1. Kapitel 4 indeholder desuden visse undtagelsesbestemmelser til § 9, stk. 1.

Endvidere indebærer den administrative behandling af spørgsmålet, at en afgørelse om administrativ udvisning, når den meddeles skriftligt, skal være ledsaget af en begrundelse, jf. forvaltningslovens § 22.

Det bemærkes herved, at den politimyndighed, som drager omsorg for udrejisen, efter udlændingelovens § 32, stk. 3, skal udlevere udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf. Denne bestemmelse gælder i øvrigt også for udvisning meddelt ved dom. Der henvises nærmere til kapitel 12, afsnit 5.2.

Om baggrunden for bestemmelsen fremgår det af betænkning nr. 968/1982, side 184, at

"Reglen er med enkelte ændringer i overensstemmelse med de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 5, stk. 1. Betænkning 882/1979 indeholder side 26 en fyldig redegørelse for den hidtil gældende procedure ved meddelelse af indrejseforbud (udvisningstilhold). Der tilsigtes ingen ændringer heri."

Endelig skal en administrativ afgørelse om udvisning være ledsaget af en vejledning om klageadgangen til Indenrigsministeriet, herunder oplysning om fremgangsmåden ved indgivelse af klage, jf. forvaltningslovens § 25, stk. 1.

Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning skal tillige indeholde en udrejsefrist, som - medmindre der er tale om påtrængende tilfælde - ikke må være kortere end 15 dage, eller hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Om udrejsefristens fastsættelse i praksis henvises til kapitel 9, afsnit 3.

Udlændingestyrelsens afgørelse skal tillige indeholde oplysning om, at udlændingen, såfremt afgørelsen påklages inden 7 dage efter, at den er meddelt udlændingen, har ret til at blive i Danmark, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EF-reglerne eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft op-

holdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, jf. stk. 3, 1.pkt.

5.3.3. Indenrigsministeriets virksomhed i sager om administrativ udvisning

Det følger af udlændingelovens § 46, stk. 2, at Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ udvisning kan påklages til Indenrigsministeriet. Der er ikke i udlændingeloven fastsat nogen frist for indgivelse af en sådan klage.

Indenrigsministeriet kan i forbindelse med en påklage af en afgørelse om administrativ udvisning - også uden for de i udlændingelovens § 33, stk. 3, omhandlede tilfælde, jf. ovenfor afsnit 5.3.2., - beslutte at udsætte den af styrelsen for udlændingen fastsatte udrejsefrist, således at den pågældende lovligt kan opholde sig her i landet under klagesagens behandling ("procesuelt ophold").

De almindelige forvaltningsretlige principper for forvaltningsmyndighedernes sagsbehandling gælder også for Indenrigsministeriets behandling af klagesagen.

Opretholdes afgørelsen af Indenrigsministeriet, skal der fastsættes en ny udrejsefrist i Indenrigsministeriets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 2. pkt.

5.3.4. Domstolsprøvelse af en afgørelse om administrativ udvisning

Enhver administrativ afgørelse om udvisning kan indbringes til prøvelse for domstolene efter den almindelige regel i grundlovens § 63, hvorefter domstolene er berettigede til at påkende ethvert spørgsmål om øvrighedsmyndighedens grænser. Det fastslås videre i § 63, stk. 1, 2. pkt, at den, der indbringer en sådan sag for domstolene, ikke derved kan "unddrage sig fra foreløbig at efterkomme øvrighedens befaling". Bestemmelsens andet led er ikke til hinder for, at domstolsprøvelsen tillægges opsættende virkning,

men betyder blot, at selve indbringelsen af sagen for domstolene ikke i sig selv suspenderer en lydighedspligt, hvor en sådan måtte foreligge.

Udlændingelovens § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, indeholder imidlertid en særlig adgang til domstolsprøvelse af visse afgørelser om administrativ udvisning. Reglen bestemmer således, at endelige administrative afgørelser efter udlændingelovens § 46 kan kræves indbragt til prøvelse for retten, hvis afgørelsen går ud på udvisning efter § 24, nr. 5, (som følge af ulovligt ophold her i landet) af en udlænding, som er omfattet af EF-reglerne, jf. lovens § 2, eller udvisning efter § 25 (af ordensmæssige hensyn) af en udlænding, som enten er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2.

Der gælder en 14-dages frist for anmodning om domstolsprøvelse efter udlændingelovens § 52, jf. bestemmelsens stk. 1.

Efter udlændingelovens § 52, stk. 6, kan retten tillægge sagens indbringelse for retten opsættende virkning, ligesom retten har mulighed for en mere intens prøvelse af det administrative skøn, end tilfældet er ved en prøvelse efter grundlovens § 63.

5.3.4.1. Reglens tilblivelseshistorie

Udlændingelovens § 52 fik sin udformning under Retsudvalgets udarbejdelse af Tilføjelse til betænkning afgivet den 31. maj 1983, jf. ændringsforslag nr. 55. Det fremgår af bemærkningerne til nr. 55, at

"Den ved ændringsforslaget foreslåede domstolsprøvelse svarer ikke fuldt ud til udlændingelovudvalgets mindretalsforslag."

Udlændingelovudvalgets flertal fandt ikke grundlag for at indføre regler om domstolsprøvelse, bl.a. fordi udviste udlændinge som følge af de foreslåede klarere materielle regler, hvorpå der kan støttes retskrav, kan opnå en tilbundsgående prøvelse ved domstolene gennem almindeligt sagsanlæg, jf. betænkning nr. 968/1982, side 83-84.

To mindretal i Udlændingelovudvalget foreslog særlige regler om domstolsprøvelse for visse udvalgte grupper af udlændinge (nordiske statsborgere, udlændinge omfattet af EF-reglerne, udlændinge med flygtningestatus eller udlændinge, som har boet henholdsvis opholdt sig her i landet i mere end de sidste 2 år), jf. nærmere de to forskellige forslag til udkastets § 46 a i betænkning nr. 968/1982, side 112.

De to mindretal fandt det bedst stemmende med retsbeskyttelseshensyn at tilvejebringe særlige regler om domstolsprøvelse af administrative udvisningsbeslutninger, i hvert fald for udlændinge, der er beskyttet af internationale aftaler, eller som gennem et længerevarende ophold har opnået tilknytning her til landet, jf. betænkning nr. 968/1982, side 84.

Uanset at bestemmelsen i udlændingelovens § 52 fik en i forhold til de to mindretal forskellig udformning under folketingsbehandlingen, kan de mere principielle hensyn, som lå bag de to mindretalsforslag, også belyse baggrunden for den endelige lovbestemmelse.

Det "ene" mindretals overvejelser i relation til bestemmelsen er gengivet på følgende måde i betænkning nr. 968/1982, side 219:

"En domstolskontrol med udvisningsbeslutninger m.v. - samt indførelse af et særligt flygtningegnæv - får særlig betydning og vægt, når der i lovudkastet foreslås et ret detaljeret, materielt grundlag for udvisning. Domstolsprøvelsen vil under den nuværende retstilstand - som mangler præcision i de materielle bestemmelser - kun foregå undtagelsesvis og kun til sikring af, at udlændingemyndighederne ikke under udøvelse af skønsmæssige beføjelser krænker forvaltningsretlige grundsætninger eller tilsidesætter forpligtelser, som Danmark har påtaget sig ved tiltrædelsen af menneskerettighedskonventionerne m.v. (jfr. almindelige bemærkninger, side 42 ff). Mindretallet finder derfor ikke, at de ganske få domstolsafgørelser, der foreligger, er udtryk for, at den i 1973 gennemførte to-instansordning virker betryggende, og at behovet for en (yderligere) prøvelse ved domstolene ikke er stort, jfr. almindelige bemærkninger, side 80 ff."

I samme betænkning side 220 udtaler dette mindretal videre følgende:

"Ovenfor er betydningen af en ensartet behandling af lige faktiske forhold fremhævet. Dette får konsekvenser også for spørgsmålet om at overføre kompetence til prøvelse specielt af udvisningsbeslutninger. Udvalgets medlemmer er enige om, at udvisningskompetencen i straffesager bør være hos domstolene. Såfremt man efter flertallets forslag gennemfører regler, hvor efter kompetencen til at træffe beslutning om udvisning er delt mellem administrationen og domstolene, vil det efter mindretallets opfattelse være uhyre vanskeligt at gennemføre en ensartet og sammenhængende udvisningspraksis."

5.3.4.2. De processuelle regler for domstolsprøvelsen

I de sager, der er omfattet af adgangen til domstolsprøvelse efter § 52, indbringes sagen for retten af Udlændingestyrelsen, men det er en forudsætning, at udlændingen senest 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt denne, kræver afgørelsen indbragt til prøvelse, jf. udlændingelovens § 52, stk. 1.

Udlændingestyrelsen sender sagens akter til retten med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder, jf. udlændingelovens § 52, stk. 2.

Afgørelsen indbringes til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i Danmark, for Københavns byret, jf. udlændingelovens § 52, stk. 1.

Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagens skal afvises eller udsættes, jf. udlændingelovens § 52, stk. 3.

Finder retten det fornødent, og opfylder udlændingen den i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse - dvs. ikke uden at lide væsentlige afsavn kan betale de omkostninger, der er forbundet med sagen - beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan, jf. § 52, stk. 4. I praksis vil der i almindelighed finde advokatbeskikkelse sted, hvis de økonomiske betingelser herfor er opfyldt.

Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger, jf. udlændingelovens § 52, stk. 5.

Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer afgørelse herom, jf. § 52, stk. 6. Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, har dog ret til at forblive i landet, indtil sagen er afgjort, jf. artikel 9 i Rådets direktiv af 25. februar 1964, Rdir. 64/221/EØF.

Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37, jf. § 52, stk. 7.

5.3.5. Fornyet prøvelse af en afgørelse om administrativ udvisning

Det følger af almindelige forvaltningsretlige principper, at en udlænding, eventuelt efter at have udnyttet sin klageadgang, kan anmode Udlændingestyrelsen/Indenrigsministeriet om at genoptage behandlingen af sagen om administrativ udvisning.

Kan udlændingen fremlægge nye oplysninger, som er af væsentlig betydning for sagens afgørelse, vil styrelsen/Indenrigsministeriet genoptage behandlingen af sagen.

Er der gået lang tid, siden den første afgørelse blev truffet, kan Udlændingestyrelsen/Indenrigsministeriet vælge at opfatte en henvendelse fra den pågældende udlænding som en ansøgning om ophævelse af det til udvisningen knyttede indrejseforbud.

5.3.6. Den Europæiske Menneskerettighedskommissions og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols behandling af en beslutning om udvisning

I betænkning nr. 968/1982, side 218, antages det af et mindretal i Udlændingelovudvalget, at udlændingelovens regler om domstolsprøvelse, herunder bestemmelserne om opsættende virkning, vil have til følge, at en klage med påstand om, at en udvisningsbeslutning udgør en overtrædelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, ikke vil kunne realitetsbehandles af Den Europæiske Menneskerettighedskommission eller indbringes for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, før der foreligger en endelig dansk domstolsafgørelse.

Efter artikel 26 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention må Menneskerettighedskommissionen kun optage en klage til behandling, når alle

hjemlandets retsmidler er blevet udtømt i overensstemmelse med de af folkeretten almindeligt anerkendte regler og inden for et tidsrum af seks måneder fra den dato, på hvilken hjemlandets endelige afgørelse blev truffet.

I forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt alle hjemlandets retsmidler er udtømt, foretager Menneskerettighedskommissionen en vurdering af, om der findes yderligere retsmidler, og om klageren har en egentlig (sædvanlig) ret til og reel mulighed for at anvende disse, jf. Lorenzen, Rehof og Trier: Den Europæiske Menneskeretskonvention med kommentarer, 1. udgave, 1994, (herefter henvist til som EMRK-kommentaren), side 358.

Derefter vurderer Kommissionen, om retsmidlet er effektivt, dvs. om retsmidlet reelt kan redressere det forhold, som påtales. Ved bedømmelsen af effektiviteten vurderer Kommissionen både den generelle effektivitet og den konkrete effektivitet, dvs. om retsmidlet i den konkrete sag kan give klageren en reel mulighed for at få påkendt spørgsmålet og få oprejsning, jf. EMRK-kommentaren side 358.

Det antages således, at en klager alene skal udtømme sædvanlige, effektive retsmidler. Er et retsmiddel, som sædvanligvis skal udtømmes, ineffektivt i en konkret sag, kan Kommissionen således fravige kravet om udtømmelse af sædvanlige, nationale retsmidler. Det skal i den forbindelse sandsynliggøres, at muligheden for, at det påklagede forhold ændres, reelt ikke er til stede, jf. Rehof og Trier: Menneskeret, 1. udgave, 1990, (herefter henvist til som Menneskeret), side 528.

Ifølge Menneskerettighedskommissionens procesreglement artikel 28 kan Kommissionen, hvis der er grundlag for at antage, at myndighederne påtænker at gennemføre en foranstaltning, og denne i givet fald må antages at ville udgøre en krænkelse af Menneskerettighedskonventionen, rette henvendelse til de nationale myndigheder og anmode om, at f.eks. effektueringen af en udvisning stilles i bero, indtil Kommissionen har haft lejlighed til at gennemgå sagen, jf. Menneskeret, side 530.

5.4. Overførsel af strafforfølgning og udvisning som følge af en dom i udlandet

5.4.1. Udlændingelovens § 51

Udlændingelovens § 51 indeholder 2 særregler, der begge vedrører kriminalitet af en sådan art, at der fra dansk side kan være interesse i, at udlændingen udvises med indrejseforbud, men hvor det som følge af straffesagens afgørelse i udlandet ikke er muligt for en udenlandsk domstol at tage stilling til det danske udvisningsspørgsmål i forbindelse med straffesagens pådømmelse.

§ 51, stk. 1, vedrører muligheden for i forbindelse med overførelsen af strafforfølgningen mod en udlænding at tage stilling til udvisningsspørgsmålet, jf. afsnit 5.4.2.

§ 51, stk. 2, vedrører adgangen til udvisning af en udlænding, der i udlandet er idømt en straf for en lovovertrædelse, der skulle have haft virkning i Danmark, jf. afsnit 5.4.3.

5.4.2. Overførsel af strafforfølgning

Efter loven om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager (lov nr. 252 af 12. juni 1975 som ændret ved lov nr. 322 af 4. juni 1986) og reglerne i Den europæiske Konvention af 15. maj 1972 om overførsel af retsforfølgning i straffesager, der er optaget som bilag til loven, kan der **ske** overførsel af retsforfølgningen for lovovertrædelser, der omfattes af straffelovgivningen. Lovovertrædelsen skal være strafbar efter begge landes lovgivning.

Adgangen til overførsel af strafforfølgningen til udlandet benyttes i praksis navnlig over for nordiske statsborgere.

Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt straffor-

følgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i udlændingelovens § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen senere frifindes for den påsigtede lovovertrædelse, jf. udlændingelovens § 51, stk. 1.

Kompetencen til at træffe afgørelse i sådanne sager ligger hos Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1, der som undtagelse alene henviser til § 51, stk. 2, 2. pkt., og udlændingelovskommentaren, side 355. Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til Indenrigsministeriet, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2.

Baggrunden for bestemmelsen er beskrevet på følgende måde i betænkning nr. 968/1982, side 213-214:

"I mange tilfælde vil det være mest praktisk både for den sigtede og anklagemyndigheden, at retsforfølgningen i en straffesag overføres til den sigtedes hjemland. Pådømmelsen i hjemlandet sker efter dettes lovgivning, og det kan ikke forventes, at en eventuel dom vil kunne indeholde et forbud mod indrejse i Danmark. I praksis er der derfor i forbindelse med overførsel af strafforfølgning ofte af tilsynet med udlændinge truffet beslutning om udvisning af vedkommende udlænding efter den gældende udlændingelovs § 4, stk. 1, nr. 3, jfr. § 2, stk. 1, nr. 5, der åbner mulighed for udvisning, når det "af anden særlig grund" må antages, at udlændingen vil begå forbrydelser under opholdet her. Der er et praktisk behov for at kunne meddele indrejseforbud i sådanne tilfælde, og udvalget finder det mest hensigtsmæssigt, at indrejseforbudet meddeles administrativt samtidig med beslutningen om overførsel af retsforfølgningen. Da indrejseforbudet forudsætter, at udlændingen senere findes skyldig i et forhold, der kunne medføre udvisning ved dom, foreslås det, at indrejseforbudet skal ophæves, hvis udlændingen frifindes for den pågældende forbrydelse. Indrejseforbud kan efter bestemmelsen kun meddeles udlændinge, der ikke har bopæl her i landet. Hvis en udlænding, der bor her, ønskes udvist på grund af strafbart forhold, må det anses for rettest af hensyn til udlændingen selv, at retsforfølgningen gennemføres her i landet."

Da afgørelsen om udvisning træffes allerede i forbindelse med overførelsen af strafforfølgningen, må den hvile på et foreløbigt skøn over sagens bevisligheder og også på et skøn over det forventede udfald, således at også længden af det til udvisningen knyttede indrejseforbud bliver i overensstemmelse med den her i landet sædvanligt fulgte praksis.

Indrejseforbuddets længde fastsættes i forhold til den straf, udlændingen i Danmark ville have fået for den lovovertrædelse, som overførelsen af strafforfølgelse vedrører. Indrejseforbuddets længde ændres ikke efterfølgende i

forhold til det endelige domsresultat i tilfælde af domfældelse i udlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 51, stk. 1, sidste pkt., at udvisningen skal ophæves, såfremt udlændingen i udlandet frifindes for den pågældende lovovertrædelse.

I sager om overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, hvor pådømmelse her i landet skønnes at ville medføre bødestraf og dermed ikke ville kunne føre til udvisning efter § 22, nr. 4, eller § 24, kan der efter omstændighederne i de tilfælde, hvor sagen sendes til pådømmelse i hjemlandet, ske udvisning efter bestemmelsen i § 25, stk. 2, nr. 2. Det vil dog normalt være en betingelse herfor, at den pågældende udlænding har erkendt forholdet, jf. herved beskrivelsen af Udlændingestyrelsens praksis i kapitel 9, afsnit 2.5.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 24 vedrørende indførelse af § 22, nr. 4, om udvisning som følge af narkotikakriminalitet, at der med lovforslaget ikke var tilsigtet ændringer i den hidtidige anvendelse af § 25, stk. 2, nr. 2.

Det bemærkes i den forbindelse, at administrativ udvisning efter § 25, stk. 2, nr. 2, i praksis ikke finder sted i tilfælde, hvor en udlænding er blevet udvist i forbindelse med idømmelse af en frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter som følge af narkotikakriminalitet.

5.4.3. Udvisning som følge af en dom i udlandet

Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning, jf. udlændingelovens § 51, stk. 2, 1. pkt.

I betænkning nr. 968/1982, side 214, udtaler Udlændingelovudvalget om det oprindelige udkast til denne regel:

"Denne bestemmelse tager sigte på den situation, der foreligger, når en udlænding i udlandet dømmes for en forbrydelse, der må antages at skulle have haft virkning her i landet, f.eks. hvis en udlænding under transport af narkotika, der er bestemt for Danmark, anholdes og dømmes

i et transitland. I et sådant tilfælde har Danmark en væsentlig interesse i at kunne forbyde udlændingen at indrejse i Danmark. Der vil imidlertid ikke være mulighed for under retssagen i udlandet at meddele den pågældende et indrejseforbud. Man har efter den gældende lov meddelt udlændingen indrejseforbud efter § 4, stk. 1, nr. 3, jfr. § 2, stk. 1, nr. 5 eller 6, og forkyndt forbudet for udlændingen under opholdet i udlandet. For udlændinge, som ikke bor her, er det mest praktisk, at der som hidtil administrativt meddeles den pågældende indrejseforbud, jfr. bestemmelsens 1. pkt. sammenholdt med § 43, stk. 1, [nu § 46, stk. 1]. Har udlændingen fast bopæl i Danmark, finder udvalget, at spørgsmålet om udvisning og indrejseforbud bør afgøres af domstolene, jfr. bestemmelsens 2. pkt. En lignende regel findes i straffelovens § 11 om frakendelse eller fortabelse af kald eller erhverv eller anden rettighed på grundlag af en dom i en straffesag i udlandet. Da udlændingen formentlig i de fleste tilfælde vil være frihedsberøvet i udlandet, foreslås det, at sagen fremmes uden udlændingens tilstedeværelse."

Har udlændingen fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, jf. udlændingelovens § 51, stk. 2, 2.- 4. pkt.

Har udlændingen ikke fast bopæl i Danmark, træffes afgørelsen af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1, der som undtagelse fra den almindelige regel om Udlændingestyrelsens kompetence alene henviser **til** § 51, stk. 2, 2. pkt., dvs. de tilfælde, hvor udlændingen har fast bopæl her i landet, jf. udlændingelovskommentaren, side 356. Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til Indenrigsministeriet, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2.

Det må formentlig antages, at det for så vidt angår udvisningsgrunden "hensynet til statens sikkerhed", jf. udlændingelovens § 22, nr. 1, ikke har været hensigten at ændre på den i forvejen bestående kompetencefordeling, hvorefter kompetencen er henlagt til Udlændingestyrelsen. Selv om udlændingen således måtte have fast bopæl i Danmark, vil henvisningen i § 51, stk. 2, til § 22 i sin helhed således næppe kunne afskære de danske myndigheder fra alene ud fra hensynet til statens sikkerhed at træffe administrativ afgørelse om udvisning. § 22, nr. 1, stiller i øvrigt heller ikke krav om, at sikkerhedsrisikoen har haft eller skulle have haft virkning på dansk territorium, men åbner mulighed for en bredere vurdering af hensynet til statens sikkerhed.

Om Udlændingestyrelsens praksis henvises til kapitel 9, afsnit 2.7.

Kapitel 6

Statistik over udvisninger

6.1. Udvalgets overvejelser vedrørende fremgangsmåden for tilvejebringelse af statistik

6.1.1. Indledning

Udvalget har overvejet længden af perioden for den statistiske gennemgang af praksis vedrørende udvisning ved dom og har i den forbindelse overvejet, om de statistiske oplysninger skulle gå helt tilbage til den 1. oktober 1983, hvor de gældende udvisningsregler trådte i kraft, eller om de statistiske oplysninger ville kunne begrænses til en kortere periode.

Udvalget har på baggrund af beslutningen om at begrænse gennemgangen af retspraksis til de senere år, jf. nærmere herom i kapitel 7, afsnit 2, ligeledes fundet, at de statistiske oplysninger vil kunne begrænses til en kortere periode. I udvalgets overvejelser er endvidere indgået en vurdering af de tekniske/praktiske muligheder for at tilvejebringe de statistiske oplysninger.

Udvalget har herefter fundet, at oplysninger vedrørende besluttede udvisninger i de seneste 5 år vil kunne udgøre et tilstrækkeligt statistisk grundlag.

Udvalget har endvidere overvejet forskellige muligheder for at tilvejebringe statistiske oplysninger vedrørende udvisning ved dom, jf. afsnit 6.1.2-6.1.5. For så vidt angår statistik vedrørende administrative udvisninger har udvalget besluttet at basere gennemgangen på Udlændingestyrelsens (indtil den 1. oktober 1995 Direktoratet for Udlændinge) opgørelser, som omfatter perioden fra den 1. januar 1988 til den 31. december 1996.

6.1.2. Henvendelse til byretterne og Østre og Vestre Landsret

Udvalget har ved henvendelse til Østre og Vestre Landsret samt til en række byretter, herunder Københavns byret, fået oplyst, at der ikke ved retterne foretages en systematisk registrering af afsagte straffedomme, hvor der har været nedlagt påstand om udvisning.

6.1.3. Henvendelse til politikredsene, statsadvokaturerne og Rigsadvokaten

Udvalget har endvidere ved henvendelse til Politidirektøren i København og Statsadvokaten for København, Frederiksberg og Tårnby fået oplyst, at der ikke i de enkelte politikredse eller i statsadvokaturerne foretages en systematisk registrering af afsagte straffedomme. Politikredsene indberetter imidlertid afsagte straffedomme til Rigspolitichefen, Afdeling D, med henblik på opdatering af afgørelserne i Det centrale Kriminalregister.

6.1.4. Henvendelse til Rigspolitichefen

Rigspolitichefen, Afdeling D, har oplyst, at der i Kriminalregisteret sker opdatering af alle straffedomme, og at der i registret anvendes en særskilt kode for meddelte indrejseforbud. Der kan således i den periode, hvor et indrejseforbud er gældende, søges i Kriminalregisteret på denne særlige kode.

En søgning via Kriminalregisteret på personer, der har et gældende indrejseforbud, kan kombineres med en søgning vedrørende domme afsagt i en bestemt periode.

På baggrund af oplysningerne i Kriminalregisteret er det således muligt at få en udskrift vedrørende alle personer, der inden for de seneste 5 år ved dom er blevet udvist med indrejseforbud.

Det bemærkes, at det ved anvendelsen af denne metode ikke er muligt at få oplysninger om sager, hvori anklagemyndigheden har nedlagt påstand om udvisning, men hvor udvisningspåstanden ikke er taget til følge.

6.1.5. Udlændingestyrelsens opgørelser over sager, hvori styrelsen har afgivet udtalelse til anklagemyndigheden om udvisningsspørgsmålet

Under hensyn til, at det via Kriminalregisteret alene er muligt at få oplysning om sager, hvor udvisningspåstanden er blevet taget til følge, har udvalget besluttet at supplere oplysningerne fra Kriminalregisteret med opgørelser over antallet af sager, hvori Udlændingestyrelsen har afgivet udtalelse til anklagemyndigheden til brug for en straffesag.

Udlændingestyrelsens opgørelser omfatter perioden fra den 1. januar 1988 til den 31. december 1996.

6.2. Statistik vedrørende afgørelser om udvisning ved dom

6.2.1. Antal udvisninger ved dom i årene 1991-1995

På baggrund af oplysningerne i Kriminalregisteret kan antallet af udvisninger ved dom i årene 1991-1995 opgøres således:

Tabel 1:
Antallet af udvisninger ved dom i årene 1991-1995

År	1991	1992	1993	1994	1995	Total
Antal	214	322	332	359	281	1.508

Som det kan ses af opgørelsen, har antallet af udvisninger i perioden fra 1991 til 1994 været jævnt stigende, medens der fra 1994 til 1995 er sket et mindre fald.

6.2.2. Antal udvisninger ved dom i årene 1991-1995 fordelt på nationaliteter

I tabel 2 (se side 230-232), som er udarbejdet på grundlag af oplysninger fra Kriminalregisteret, ses antallet af udvisninger ved dom fordelt på nationaliteter for årene 1991 til 1995.

Det fremgår af tabellen, at følgende 10 nationaliteter repræsenterer det største antal udvisninger ved dom:

Polen:	197 personer
Jugoslavien:	109 personer
Sverige:	77 personer
Tyskland:	73 personer
Rumænien:	66 personer
Estland:	61 personer
Storbritannien:	60 personer
Holland:	59 personer
Litauen:	54 personer
Rusland:	50 personer

6.2.3. Antal udvisninger ved dom i årene 1991 til 1995 fordelt på afgørelsestyper

Nedenstående tabel indeholder en fordeling på afgørelsestyper af udvisningerne i årene 1991 til 1995:

Tabel 3:

Antallet af udvisninger ved dom i årene 1991-1995 fordelt på afgørelsestyper

Afgørelsestype/år	1991	1992	1993	1994	1995
Ubetinget dom	167	254	275	278	239
Foranstaltningsdom (strfl. §§ 68-70)	1	2	2	2	1
Betinget dom	45	56	44	70	36
Delvist betinget dom	1	10	11	9	5

6.2.4. Antal udvisninger ved dom afgjort i 1995 fordelt på nationalitet og opholdsgrundlag

Indledningsvis bemærkes, at oplysninger om udviste personers opholdsgrundlag (tilhørsforholdskode) alene foreligger fra og med afgørelsesåret 1995, idet der ikke tidligere er sket registreringer i Kriminalregisteret heraf.

I tabel 4 (se side 233-234) findes en oversigt over antallet af udvisninger ved dom i 1995 fordelt på nationalitet og opholdsgrundlag. For så vidt angår opholdsgrundlag sondres der mellem:

- asylansøgere m.v. (i denne forbindelse omfattende personer, der har en verserende ansøgning efter udlændingelovens § 7 eller § 9),
- personer med ulovligt ophold (omfattende udlændinge uden opholdstilladelse, visumpligtige udlændinge uden visum og uden tilladelse til udvidet besøgsophold, visumfrie udlændinge efter 3 måneders ophold, medmindre udlændingen er meddelt udvidet besøgsophold, og udlændinge uden "processuelt ophold"),
- fastboende udlændinge (omfattende nordiske statsborgere eller EF/EØS-borgere med fast bopæl i Danmark samt andre udlændinge, der er blevet meddelt opholdstilladelse for mere end 3 måneder, herunder personer med midlertidig opholdstilladelse efter jugoslaverloven), og
- turister (omfattende udlændinge uden fast bopæl i Danmark, som opholder sig i Danmark under 3 måneder som visumfri eller på et visum, samt udlændinge, der er meddelt udvidet besøgsophold).

Som det fremgår af tabellen, angår hovedparten af sagerne kategorien "turister", dvs. udlændinge på korttidsophold her i landet (175 personer), medens der kun er truffet beslutning om udvisning over for et mindre antal fastboende udlændinge (16 personer).

6.2.5. Antal udvisninger ved dom afgjort i 1995 fordelt på opholdsgrundlag og afgørelsestype

Som nævnt ovenfor foreligger der alene oplysninger om udviste personers opholdsgrundlag (tilhørsforholdskode) fra og med afgørelsesåret 1995.

I nedenstående tabel findes en opgørelse over antallet af udvisninger ved dom i 1995 fordelt på opholdsgrundlag og afgørelsestype:

Tabel 5:

Antal udvisninger ved dom afgjort i 1995 fordelt på opholdsgrundlag og afgørelsestype

Opholdsgrundlag					
Afgørelsestype	Asylansøgere m.v.	Ulovligt ophold	Fastboende	Turist	I alt
Ubetinget dom	21	61	15	142	239
Foranstaltningsdom (strfl. §§ 68-70)	0	0	0	1	1
Betinget dom	1	5	1	29	36
Delvist betinget dom	1	1	0	3	5
I alt	23	67	16	175	281

Som det fremgår af tabellen, vedrører hovedparten af sagerne personer, der er idømt en ubetinget frihedsstraf, og som opholder sig i Danmark på korttidsophold (turister).

6.3. Statistik over antallet af Udlændingestyrelsens udtalelser til anklagemyndigheden i perioden fra den 1. januar 1988 til den 31. december 1996

I tabel 6 findes en opgørelse over antallet af sager, hvori Udlændingestyrelsen i perioden fra den 1. januar 1988 til den 31. december 1996 har afgivet

udtalelse om udvisningsspørgsmålet til anklagemyndigheden i forbindelse med en straffesag.

Tabel 6:

Udlændingestyrelsens udtalelser til anklagemyndigheden fra den 1. januar 1988 til den 31. december 1996

	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	I alt
§ 22	29	16	10	35	15	11	21	10	13	160
§ 23	8	10	4	4	10	7	8	4	10	65
§ 24, nr. 1-3	40	25	36	20	29	21	75	28	25	299
§ 24, nr. 4	141	151	96	95	214	234	270	259	189	1.649
§ 50	5	0	1	8	7	8	6	2	4	41
Ingen påstand	60	54	23	30	46	14	61	70	75	433
I alt	283	257	170	192	321	295	441	373	316	2.647

Det fremgår af tabellen, at Udlændingestyrelsen i hovedparten af sagerne har anbefalet, at der nedlægges påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 4, medens kun få sager vedrører påstand om udvisning efter udlændingelovens § 23 og udtalelser i forbindelse med fornyet prøvelse efter lovens § 50. Tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen har henstillet, at der ikke skulle nedlægges påstand om udvisning er anført i rubrikken "ingen påstand". Dette gælder såvel sager efter udlændingelovens § 22 - § 24, nr. 4, som sager efter udlændingelovens § 50.

Til illustration af udviklingen i antallet af sager, hvori Udlændingestyrelsen i perioden fra den 1. januar 1988 til den 31. december 1996 har afgivet udtalelse vedrørende udvisningsspørgsmålet, henvises endvidere til søjlediagrammet side 235.

6.4. Statistik over administrative afgørelser om udvisning i perioden fra den 1. januar 1988 til den 31. december 1996

I tabel 7 findes en opgørelse over antallet af administrative afgørelser om udvisning truffet af Udlændingestyrelsen i perioden fra den 1. januar 1988 til den 31. december 1996.

Tabel 7:
Administrative udvisninger i perioden fra den 1. januar 1988
til den 31. december 1996

	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	I alt
§ 24, nr. 5	268	231	237	271	226	206	297	266	250	2.252
§ 25, stk. 1	240	191	137	231	208	273	510	349	245	2.384
§ 25, stk. 2, nr. 1	13	23	22	30	22	18	13	11	6	158
§ 25, stk. 2, nr. 2	245	348	281	279	198	152	144	153	137	1.937
§ 51, stk. 1	94	39	8	22	16	11	22	34	11	257
§ 51, stk. 2	0	0	4	3	0	2	3	2	4	18
I alt	860	832	689	836	670	662	1.651	815	653	7.668
Ikke grundlag for ud- eller afvisning	92	110	81	76	50	91	312	273	140	1.225

I tabellen findes endvidere en opgørelse over antallet af sager, hvori Udlændingestyrelsen ikke har fundet grundlag for administrativ ud- eller afvisning. Der er ikke i Udlændingestyrelsen ført særskilt statistik over antallet af sager, hvor styrelsen ikke har fundet grundlag for administrativ udvisning, hvorfor de i tabellen anførte tal tillige omfatter tilfælde, hvor styrelsen ikke har fundet grundlag for afvisning i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 2, jf. stk. 1.

Som beskrevet i kapitel 9 sker det i praksis kun yderst sjældent, at Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om administrativ udvisning i medfør af ud-

lændingelovens § 22, nr. 1, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1.

I perioden fra den 1. januar 1988 til den 31. december 1996 er der således ikke truffet afgørelse om administrativ udvisning efter disse bestemmelser.

Derimod træffes der, som det fremgår af tabel 7, hyppigt afgørelse om administrativ udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 5, for ulovligt ophold her i landet.

Antallet af administrative udvisninger efter udlændingelovens § 25, stk. 1, vedrørende ulovlig næring viser en markant stigning fra 273 tilfælde i 1993 til 510 tilfælde i 1994, medens tallene for 1995 og 1996 viser et fald i antallet af administrative udvisninger efter denne bestemmelse, idet der i 1995 og i 1996 blev truffet beslutning om udvisning af henholdsvis 349 og 245 personer.

Tabellen viser endvidere, at der kun i begrænset omfang træffes afgørelse om administrativ udvisning som følge af alkoholmisbrug efter udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 1.

Opgørelsen over antallet af administrative udvisninger efter udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 2, som følge af besiddelse eller brug af euforiserende stoffer viser, at der siden 1991 har været tale om en faldende tendens (dog med en mindre stigning fra 144 tilfælde i 1994 til 153 i 1995).

Antallet af afgørelser om administrativ udvisning i tilfælde, hvor strafforfølgningen i medfør af udlændingelovens § 51, stk. 1, er overført til et andet land, har varieret betydeligt fra år til år. I 1988 blev der således truffet beslutning om administrativ udvisning vedrørende 94 personer, medens antallet i 1990 var 8. I 1991 steg antallet til 22, hvorefter der var en faldende tendens i 1992 (16 personer) og 1993 (11 personer). I 1994 fordobledes antallet, idet 22 personer udvist efter udlændingelovens § 51, stk. 1. I 1995 fortsatte den stigende tendens, idet bestemmelsen anvendtes i 34 tilfælde. Antallet på 11 for 1996 tyder på en på ny faldende tendens.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 51, stk. 2, nr. 1, om administrativ ud-

visning af udlændinge, der i udlandet er dømt for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, er i alle årene anvendt i begrænset omfang (fra 0 til 4 personer om året).

Til illustration af udviklingen i antallet af administrative udvisninger i perioden fra den 1. januar 1988 til den 31. december 1996 henvises endvidere til søjlediagrammet på side 236.

6.5. Statistik over antallet af administrative udvisninger fra den 1. januar 1994 til den 31. december 1996 fordelt på henholdsvis nordiske statsborgere, EU-borgere (bortset fra nordiske statsborgere) samt øvrige nationaliteter

I nedenstående tabel 8 findes en opgørelse over antallet af administrative udvisninger for perioden fra den 1. januar 1994 til den 31. december 1996 fordelt på dels udlændingelovens bestemmelser om udvisning, dels nationalitetsgrupper - dvs. nordiske statsborgere, EU-borgere (bortset fra nordiske statsborgere) samt øvrige nationaliteter.

Tabel 8 (næste side) viser, at langt hovedparten af de besluttede udvisninger som følge af ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 24, nr. 5, angår gruppen af øvrige nationaliteter. Det samme gør sig gældende for udvisning som følge af ulovlig næring, jf. udlændingelovens § 25, stk. 1.

Derimod vedrører hovedparten af udvisningerne som følge af alkoholmisbrug eller ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, jf. udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 1 og 2, nordiske statsborgere. Det samme gælder udvisning efter udlændingelovens § 51, stk. 1.

Ses der på det samlede antal udvisninger, viser tabellen, at der ikke i perioden er sket en mærkbar udvikling i antallet af administrative udvisninger.

Kun for så vidt angår afgørelser efter udlændingelovens § 25, stk. 1, synes der at være sket et ikke ubetydeligt fald i antallet af udvisninger.

Til illustration af udviklingen i antallet af administrative udvisninger fordelt

på nordiske statsborgere, EU-borgere og øvrige nationaliteter henvises endvidere til søjledigrammet side 237.

Tabel 8:

Administrative udvisninger i perioden fra den 1. januar 1994 til den 31. december 1996

Afgørelser efter udlændingelovens	År	Nordiske statsborgere	EU-statsborgere	Øvrige nationaliteter	I alt
§ 24, nr. 5	1994	10	2	289	301
	1995	12	9	245	266
	1996	8	2	240	250
§ 25, stk. 1	1994	26	23	467	516
	1995	37	21	291	349
	1996	27	9	209	245
§ 25, stk. 2, nr. 1	1994	11	1	1	1
	1995	9	1	1	11
	1996	6	0	0	6
§ 25, stk. 2, nr. 2	1994	96	26	22	144
	1995	90	41	22	153
	1996	86	31	20	137
§ 51, stk. 1	1994	21	0	1	22
	1995	24	0	10	34
	1996	10	0	1	11
§ 51, stk. 2, 1. pkt.	1994	1	0	3	4
	1995	0	0	2	2
	1996	3	0	1	4

Tabel 2:
Antal udvisninger ved dom i årene 1991-1995 fordelt på nationalitet

Nationalitet/år	1991	1992	1993	1994	1995	Total
Afghanistan	1	0	0	1	0	2
Albanien	0	0	0	2	1	3
Algeriet	4	4	6	11	7	32
Angola	0	0	1	0	1	2
Argentina	0	1	0	0	0	1
Armenien 2)	0	0	0	1	0	1
Australien	0	0	0	1	1	2
Aserbajdsjan 2)	0	0	0	1	0	1
Bangladesh	0	0	1	0	0	1
Belgien	1	3	3	0	0	7
Benin	0	0	0	0	1	1
Bolivia	0	1	2	0	0	3
Bosnien-Hercegovina 3)	0	1	1	3	2	7
Brasilien	1	3	0	0	1	5
Burundi	0	0	0	0	0	1
Canada	2	1	0	0	0	3
Chile	4	12	2	1	0	19
Columbia	5	2	3	0	0	10
Congo	0	1	0	0	0	1
Cuba	0	0	0	0	7	7
Cypern	0	0	0	1	0	1
Dominikanske Rep.	0	0	0	0	3	3
El Salvador	0	0	0	1	0	1
Elfenbenskysten	0	1	1	0	0	2
Estland 1)	0	13	13	24	11	61
Etiopien	1	1	0	1	0	3
Filippinerne	0	0	1	0	1	2
Finland	7	8	11	2	5	33
Frankrig	2	4	5	3	5	19
Gambia	2	3	3	3	3	14
Georgien 3)	0	0	0	0	3	3
Ghana	1	6	7	4	2	20
Grækenland	0	0	0	1	0	1
Guinea	0	0	0	1	0	1
Guinea-Bissau	0	0	0	0	2	2
Holland	18	13	7	13	8	59
Hong Kong	0	0	5	0	0	5
Hviderusland 2)	0	1	0	0	0	1
Indien	0	1	4	2	2	9
Irak	4	4	5	0	2	15

tabel 2 (fortsat)

Nationalitet/år	1991	1992	1993	1994	1995	Total
Iran	8	5	2	4	1	20
Irland	0	0	0	0	1	1
Island	1	0	0	4	0	5
Israel	1	0	0	4	0	5
Italien	3	0	2	0	1	6
Jamaica	0	0	0	0	0	0
Jordan	0	1	0	0	0	1
Jugoslavien	30	31	20	17	11	109
Kenya	0	1	7	0	1	9
Kina	1	0	1	2	10	14
Kroatien 2)	0	0	0	3	0	3
Kuwait	0	0	1	0	0	1
Letland 1)	0	0	4	1	0	5
Libanon	3	2	7	3	4	19
Liberia	0	1	3	2	0	6
Litauen 1)	0	1	28	15	10	54
Makedonien 4)	0	0	0	1	0	1
Malaysia	0	0	0	0	2	2
Marokko	4	2	6	5	1	18
Moldova 2)	0	0	0	3	0	3
New Zealand	0	1	0	0	1	2
Niger	0	0	3	0	0	3
Nigeria	1	5	3	7	4	20
Norge	4	13	4	10	9	40
Pakistan	6	5	8	4	9	32
Peru	6	7	2	1	3	19
Polen	25	21	34	60	57	197
Portugal	0	0	0	1	1	2
Rumænien	1	6	10	42	7	66
Rusland 2)	0	21	16	4	9	50
Rwanda	0	0	0	0	1	1
Senegal	0	0	0	0	2	2
Sierra Leone	0	0	1	1	0	2
Singapore	0	0	0	0	1	1
Slovakiet 3)	0	0	0	1	2	3
Slovenien 2)	0	0	1	0	0	1
SNG-lande	1	13	3	4	3	24
Somalia	0	4	3	5	5	17
Spanien	2	3	1	2	0	8
Sri Lanka	2	9	5	1	0	17
Statsløse	1	4	6	6	2	19
Storbritannien	6	23	10	10	11	60

tabel 2 (fortsat)

Nationalitet/år	1991	1992	1993	1994	1995	Total
Sudan	0	0	1	0	0	1
Sverige	13	15	18	17	14	77
Sydafrika	0	0	0	1	0	1
Sydkorea	0	0	0	0	1	1
Syrien	1	0	0	0	0	1
Tanzania	3	0	5	4	0	12
Thailand	1	1	3	3	1	9
Tjekkiet 3)	3	3	0	1	1	8
Togo	1	0	1	1	0	3
Tunesien	2	0	1	0	1	4
Turkmenistan 2)	0	0	0	0	1	1
Tyrkiet	9	10	2	3	3	27
Tyskland	12	13	17	15	10	73
Uganda	0	1	1	4	0	6
Ukendte	2	4	2	1	1	10
Ukraine 2)	0	2	1	3	0	6
Ungarn	1	3	0	0	3	7
Uruguay	0	0	0	1	0	1
USA	2	2	3	0	2	9
Vietnam	0	0	3	0	0	3
Zaire	2	2	0	3	2	9
Ægypten	0	0	1	1	2	4
Total	214	322	332	359	281	1.508

- 1) Nationalitetsbetegnelse oprettet i Kriminalregisteret i november 1991
- 2) Nationalitetsbetegnelse oprettet i Kriminalregisteret i juni 1992
- 3) Nationalitetsbetegnelse oprettet i Kriminalregisteret i april 1993
- 4) Nationalitetsbetegnelse oprettet i Kriminalregisteret i november 1993

For så vidt angår enkelte nationalitetsbetegnelser er der i tabellen angivet afgørelser forud for tidspunktet for nationalitetsbetegnelse oprettelse. Dette skyldes, at de pågældende personers nationalitetsbetegnelse efterfølgende er blevet opdateret med tilbagevirkende kraft.

Tabel 4:
Antal udvisninger ved dom i 1995 fordelt på nationalitet og opholdsgrundlag

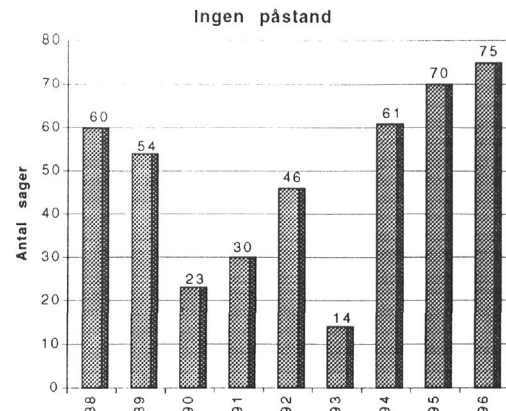
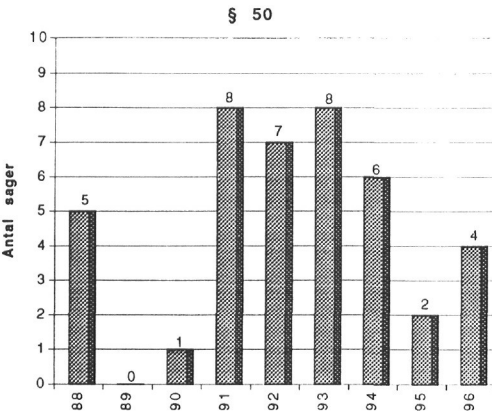
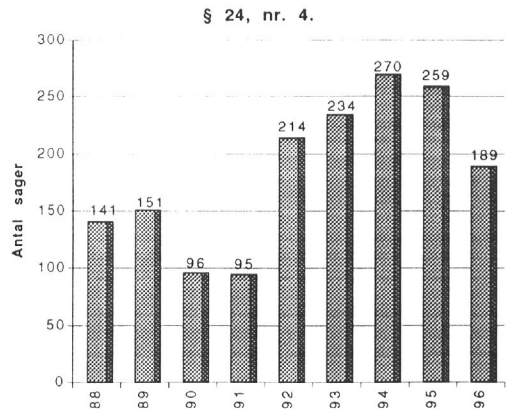
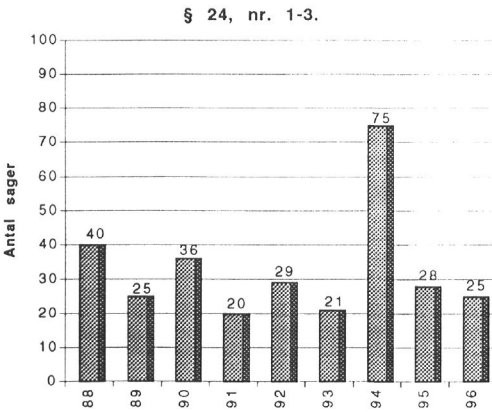
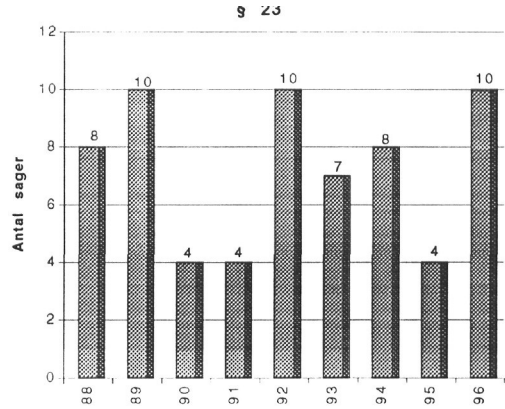
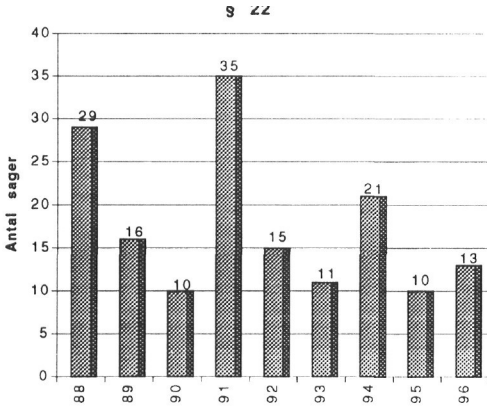
Nationalitet	Asylansøgere m.v.	Ulovligt ophold	Fastboende	Turist	Total
Albanien	0	0	0	1	1
Algeriet	2	2	0	3	7
Angola	0	0	0	1	1
Australien	0	0	0	1	1
Benin	0	0	1	0	1
Bosnien-Herzegovina 3)	0	0	0	2	2
Brasilien	0	0	0	1	1
Cuba	0	6	0	1	7
Dominikanske Rep.	0	0	0	3	3
Estland 1)	1	4	0	6	11
Filippinerne	0	0	1	0	1
Finland	0	3	2	0	5
Frankrig	1	0	0	4	5
Gambia	2	1	0	0	3
Georgien 3)	3	0	0	0	3
Ghana	0	2	0	0	2
Guinea-Bissau	0	2	0	0	2
Holland	0	1	1	6	8
Indien	0	1	0	1	2
Irak	0	0	0	2	2
Iran	0	0	0	1	1
Irland	0	0	0	1	1
Israel	0	0	0	1	1
Italien	0	0	0	2	2
Jugoslavien	0	5	1	5	11
Kenya	0	1	0	0	1
Kina	0	3	0	7	10
Libanon	2	0	0	2	4
Litauen 1)	1	2	0	7	10
Malaysia	0	1	0	1	2
Marokko	1	0	0	0	1
New Zealand	0	1	0	0	1
Nigeria	0	1	0	3	4
Norge	0	2	1	6	9
Pakistan	0	5	1	3	9
Peru	0	1	0	2	3
Polen	0	2	2	53	57
Portugal	0	0	0	1	1
Rumænien	0	3	0	4	7
Rusland 2)	5	3	0	1	9

tabel 4 (fortsat)

Nationalitet	Asylansøgere m.v.	Ulovligt ophold	Fastboende	Turist	Total
Rwanda	0	0	0	1	1
Senegal	0	2	0	0	2
Singapore	0	1	0	0	1
Slovakiet 3)	0	0	0	2	2
SNG-lande	1	1	0	1	3
Somalia	0	2	0	3	5
Statsløs	1	0	0	1	2
Storbritannien	0	3	1	7	11
Sverige	0	0	2	12	14
Sydkorea	0	0	0	1	1
Thailand	0	0	0	1	1
Tjekkiet 3)	0	0	0	1	1
Tunesien	1	0	0	0	1
Tyrkmenistan 2)	1	0	0	0	1
Tyrkiet	0	1	2	0	3
Tyskland	0	1	0	9	10
Ukendt	0	0	0	1	1
Ungarn	0	1	0	2	3
USA	0	2	0	0	2
Zaire	1	1	0	0	2
Ægypten	0	0	1	1	2
Total	23	67	16	175	281

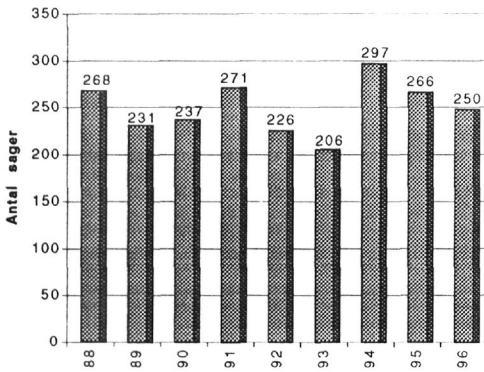
- 1) Nationalitetsbetegnelse oprettet i Kriminalregisteret i november 1991
- 2) Nationalitetsbetegnelse oprettet i Kriminalregisteret i juni 1992
- 3) Nationalitetsbetegnelse oprettet i Kriminalregisteret i april 1993
- 4) Nationalitetsbetegnelse oprettet i Kriminalregisteret i november 1993

Statistik over Udlændingestyrelsens udtalelser til anklagemyndigheden i perioden 1988 - 1996, herunder antallet af indstillinger om nedlæggelse af udvisningspåstand fordelt på udlændingelovens enkelte udvisningsbestemmelser

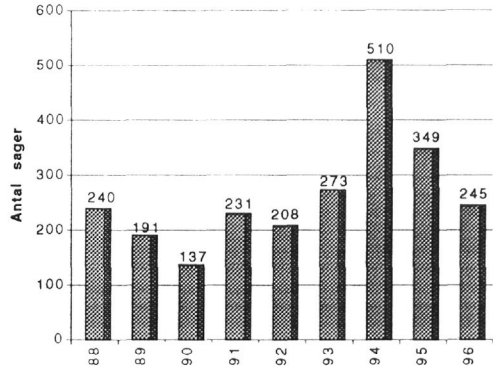

Statistik over antallet af administrative udvisninger i perioden 1988 -1996 fordelt på udlændingelovens enkelte udvisningsbestemmelser

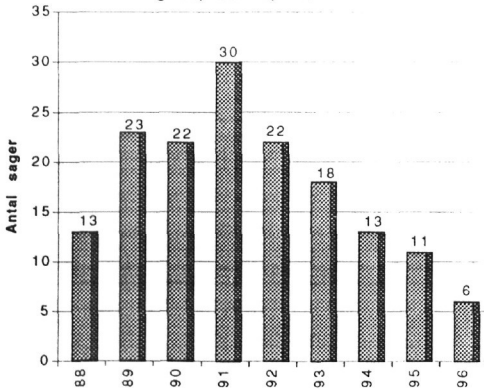
§ 24, nr. 5.

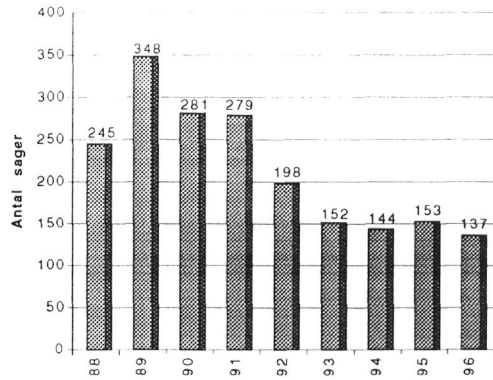
§ 25, stk. 1.

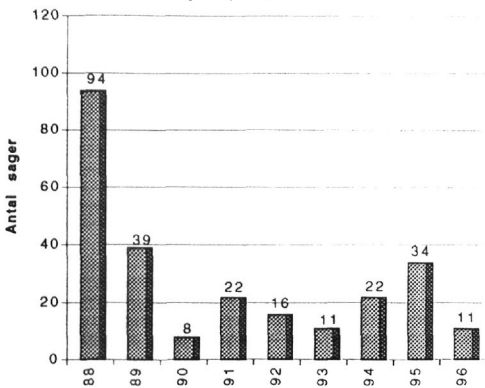
§ 25, stk. 2, nr. 1.

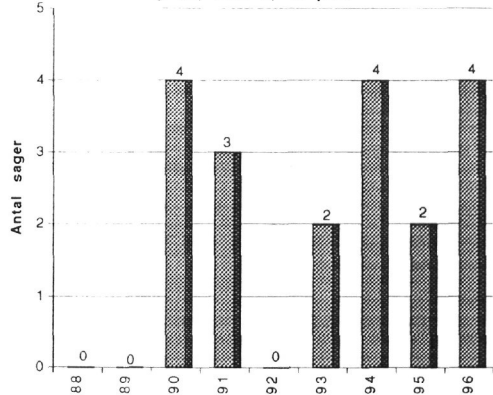
§ 25, stk. 2, nr. 2.

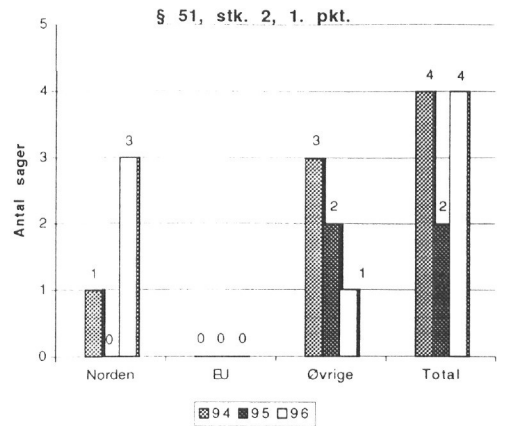
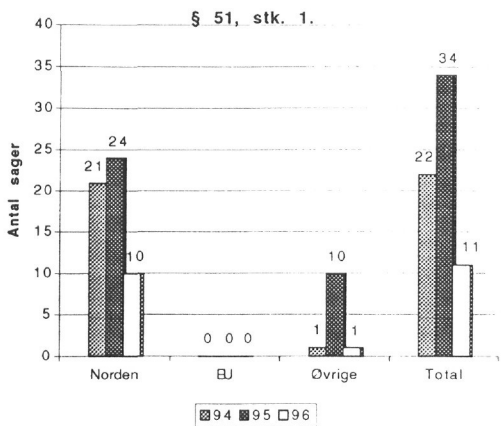
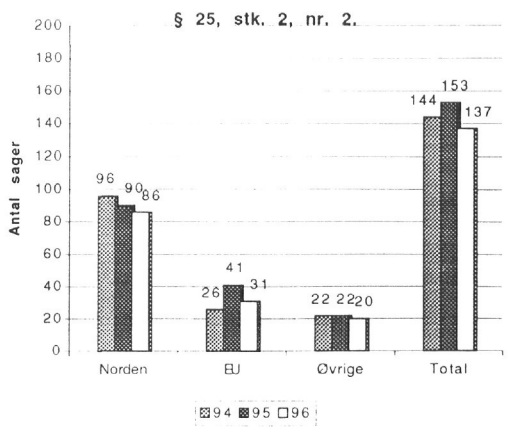
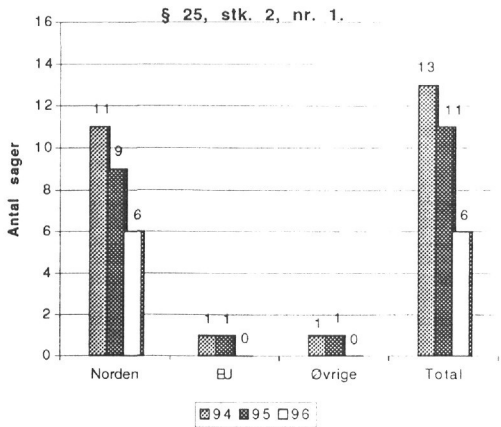
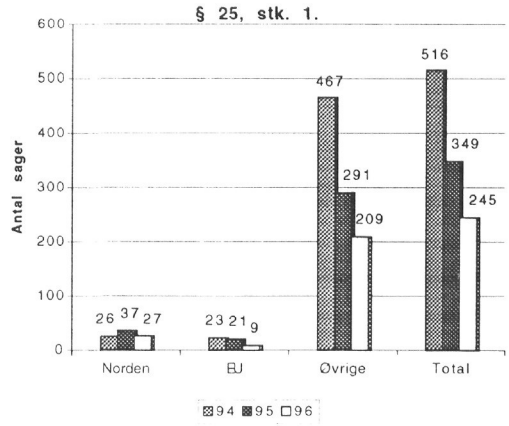
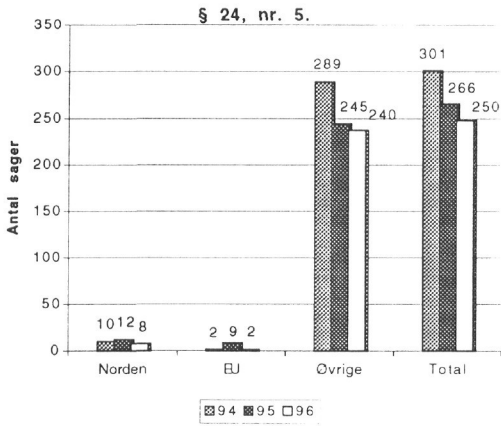
§ 51, stk. 1.

§ 51, stk. 2, 1. pkt.

Statistik over administrative udvisninger for årene 1994, 1995 og 1996 fordelt på henholdsvis nordiske statsborgere, EU-borgere (bortset fra nordiske statsborgere) samt øvrige nationaliteter

Kapitel 7

Domstolspraksis i relation til udvisning ved dom

7.1. Indledning

Dette kapitel indeholder en beskrivelse af domstolenes praksis i relation til udvisning ved dom.

I afsnit 7.2. gengives indledningsvis udvalgets overvejelser vedrørende fremgangsmåden for kortlægning af relevant retspraksis, ligesom afsnittet indeholder udvalgets overvejelser i relation til den tidsmæssige afgrænsning af praksisgennemgangen.

I afsnit 7.3. redegøres for antallet af sager, som udvalget på baggrund af den valgte udvælgelsesmetode har gennemgået med henblik på beskrivelsen af retspraksis.

I afsnit 7.4. foretages en overordnet gennemgang af de udvalgte sager fordelt på udlændingelovens enkelte udvisningsbestemmelser.

I afsnit 7.5. findes en sammenfatning vedrørende domstolenes anvendelse af de enkelte udvisningsbestemmelser, herunder en beskrivelse af domstolenes anvendelse af udlændingelovens § 26 i forbindelse med afgørelser om udvisning.

Endelig findes i afsnit 7.6. en beskrivelse af retspraksis vedrørende udlændingelovens § 22, nr. 4 (udvisning på grund af narkotikakriminalitet).

7.2. Udvalgets overvejelser vedrørende fremgangsmåden for kortlægning af relevant retspraksis

Med henblik på beskrivelsen af domstolenes praksis i relation til udvisning har udvalget overvejet mulighederne for en kortlægning af relevant retspraksis.

Udvalget har overvejet følgende muligheder:

1. Gennemgang af trykt praksis.
2. Henvendelse til landsretterne og eventuelt tillige udvalgte byretter med henblik på bistand til udvælgelse af relevant retspraksis.
3. Henvendelse til Rigspolitichefen og udvalgte politikredse med henblik på bistand til udvælgelse af relevant retspraksis.
4. Henvendelse til Rigsadvokaten og udvalgte statsadvokater med henblik på bistand til udvælgelse af relevant praksis.
5. Gennemgang af sager, hvori Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet har afgivet udtalelse til brug for anklagemyndighedens påstand om udvisning.

Udvalget har endvidere drøftet, om gennemgangen af retspraksis skulle gå helt tilbage til den 1. oktober 1983, hvor de gældende udvisningsregler trådte i kraft, eller om gennemgangen ville kunne foretages på baggrund af en kortere tidsperiode.

Der har i udvalget været enighed om, at gennemgangen af retspraksis primært skulle foretages med henblik på at beskrive den aktuelt gældende retstilstand.

Udvalget har derfor ment, at gennemgangen af domstolenes praksis kunne begrænses til at omfatte de senere år, uden at dette ville gøre beskrivelsen af retspraksis mindre repræsentativ.

Udvalget har fundet det hensigtsmæssigt at undersøge alle tilgængelige landsrets- og højesteretsdomme - og de underliggende byrets- og/eller landsretsdomme - vedrørende udvisning afsagt i perioden fra den 1. januar 1994 til den 30. juni 1996 suppleret med en gennemgang af trykt retspraksis for hele perioden fra den 1. oktober 1983 til den 30. juni 1996. Endelig er gennemgangen suppleret med ankedomme afsagt i perioden fra den 1. juni 1996 til den 31. oktober 1996.

Udvalget har endvidere fundet, at gennemgangen af retspraksis burde omfatte byretsdomme, hvori der er sket domfældelse, men hvor byretten ikke har taget anklagemyndighedens påstand om udvisning til følge.

7.2.1. Gennemgang af trykt praksis

I Ugeskrift for Retsvæsen (UfR) gengives domme, der er afsagt af Højesteret. Endvidere gengives domme afsagt af landsretterne eller Sø- og Handelsretten, som indeholder principielle retlige problemstillinger. Der medtages kun landsrets- og Sø- og Handelsrets domme, der ikke senere bliver anket.

I Fuldmægtigen gengives udvalgte straffedomme afsagt af landsretterne, herunder enkelte udvisningsdomme.

I Systematisk oversigt over domme i kriminelle sager, der udgives hvert 3. år, gengives straffedomme, som i den pågældende periode har været refereret i Ugeskrift for Retsvæsen eller Fuldmægtigen, samt visse straffedomme, der har været gengivet i Rigsadvokatens Meddelelser. Endvidere gengives visse landsretsdomme, der ikke er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen, men som efter redaktionens vurdering ud fra en strafferetlig synsvinkel anses at indeholde mere principielle problemstillinger. Domsoversigten er inddelt efter kriminalitetstype, ligesom der er en særlig rubrik for straffedomme vedrørende udlændinge, hvor der er nedlagt påstand om udvisning. I tillæg til Advokaten. Fagligt nyt, som udgives af Advokatsamfundet, gengives udvalgte domme, herunder enkelte straffedomme.

I Meddelelser fra Landsforeningen for beskikkede advokater og i Rigsadvokatens Meddelelser gengives udvalgte straffedomme, uden at denne gengivelse har en mere systematisk karakter.

Baseredes gennemgangen af retspraksis alene på domme, der er trykt i Ugeskrift for Retsvæsen (UfR), ville gennemgangen i overvejende grad blive begrænset til sager, der var afsagt af landsretterne i 1. instans og påanket til Højesteret.

Gennemgangen ville således i overvejende grad blive begrænset til sager, som behandles som nævningsager i landsretten i 1. instans og påankes til Højesteret.

Nævninger medvirker således i sager, hvor der bliver spørgsmål om straf af

fængsel i 4 år eller derover, jf. retsplejelovens § 687, stk. 2, nr. 1. Nævninger medvirker dog ikke i sager vedrørende visse former for berigelseskriminalitet eller i tilståelsessager, uanset om der bliver tale om straf af fængsel i 4 år eller derover, jf. nærmere retsplejelovens § 687, stk. 3.

Gennemgangen ville endvidere omfatte sager, hvor der bliver spørgsmål om dom til anbringelse i institution, jf. straffelovens § 68, eller forvaring, jf. straffelovens § 70, og som ligeledes behandles som nævningesag, jf. retsplejelovens § 687, stk. 2, nr. 2.

Domme, der var afsagt af landsretten i 1. instans uden anke til Højesteret og domme, der var afsagt af byretten i 1. instans, herunder tilståelsessager, som, uanset hvilken straf der kan blive tale om, behandles af byretterne i 1. instans, jf. retsplejelovens § 687, stk. 3, ville alene være omfattet af gennemgangen, såfremt de var anket til landsretten og ansås som principielle. Endvidere ville enkelte domme, der var afsagt af byretten i 1. instans, og som efter meddelelse af 3. instansbevilling var indbragt for Højesteret, blive omfattet af gennemgangen. Det bemærkes herved, at 3. instansbevilling inden for strafferetsplejen meddeles sjældent og kun, såfremt sagen er af principiel karakter eller særlige grunde i øvrigt taler derfor, jf. retsplejelovens § 966, stk. 1.

Ved en sådan afgrænsning i udvælgelsen af retspraksis ville gennemgangen kun i begrænset omfang komme til at omfatte domme, hvor bestemmelse om udvisning var truffet efter udlændingelovens § 24, ligesom bestemmelse om udvisning af udlændinge efter § 23 som følge af gentagelsesrisiko i almindelighed ikke ville blive omfattet, jf. § 23, nr. 1. Begrundelsen herfor er, at hovedparten af disse sager som følge af de i bestemmelserne fastsatte strafferammer vil blive behandlet af byretten i 1. instans. Endvidere ville en gennemgang baseret på trykte domme i UfR ikke give et bredt billede af landsretternes praksis i relation til udvisning ved dom, idet alene principielle sager og domme, som ankes til Højesteret, trykkes i UfR. Endelig ville tilståelsessager ved anvendelse af denne fremgangsmåde kun i meget begrænset omfang blive omfattet.

I Systematisk oversigt over domme i kriminelle sager gengives straffedomme, der har været trykt i Ugeskrift for Retsvæsen i den pågældende perio-

de, samt utrykte landsretsdomme, der af redaktionen vurderes at være af generel interesse, jf. kriterierne ovenfor.

Domme, der gengives i Fagligt nyt, Meddelelser fra Landsforeningen for beskikkede advokater og Rigsadvokatens Meddelelser, omfatter ligeledes hovedsageligt domme af principiel karakter, herunder domme som vedrører praksisændringer.

En gennemgang heraf ville således ikke kunne danne grundlag for en systematisk udvælgelse og gennemgang af retspraksis vedrørende udvisning i forbindelse med en dom for strafbart forhold.

På baggrund af det ovenfor anførte kan det konkluderes, at den eksisterende trykte praksis i vidt omfang er begrænset til sager af principiel karakter, herunder til landsretssager og højesteretssager. Anvendelse af trykt praksis som grundlag for gennemgangen af retspraksis ville således betyde, at gennemgangen kun i begrænset omfang ville omfatte domme afsagt af byretterne, herunder i tilståelsessager. Endvidere ville et stort antal sager vedrørende udvisning efter udlændingelovens § 24 ikke være omfattet, idet disse sager som følge af strafferammen som udgangspunkt behandles i byretten som 1. instans.

Udvalget har derfor ikke fundet, at en gennemgang, der alene baseredes på trykt praksis, ville give et repræsentativt billede af retspraksis i relation til udvisning ved dom.

Udvalget har dog fundet, at der som supplement til en gennemgang af utrykt retspraksis, bør foretages en kortlægning af den trykte retspraksis for perioden fra den 1. oktober 1983 til den 31. oktober 1996.

7.2.2. Henvendelse til landsretterne og eventuelt tillige udvalgte byretter med henblik på bistand til udvælgelse af relevant retspraksis

Udvalget har endvidere overvejet at indhente oplysninger om relevant retspraksis vedrørende udvisning ved dom for strafbart forhold ved at rette henvendelse til landsretterne.

Efter det for udvalget oplyste foretages der imidlertid ikke ved landsretterne en systematisk registrering af afsagte straffedomme, hvor der har været nedlagt påstand om udvisning.

Denne fremgangsmåde ville således forudsætte en manuel gennemgang af samtlige domme afsagt af landsretterne i den valgte periode, hvilket ville være overordentligt ressourcekrævende.

7.2.3. Henvendelse til Rigspolitechefen og udvalgte politikredse med henblik på bistand til udvælgelse af relevant retspraksis

Udvalget har endvidere overvejet muligheden for via Rigspolitechefen og udvalgte politikredse, f.eks. hvor der er mange udlændinge bosat, at få bistand til kortlægning af relevant retspraksis i relation til udvisning ved dom.

Det er over for udvalget oplyst, at der ikke i de enkelte politikredse foretages en systematisk registrering af afsagte straffedomme. Politikredsene indberetter imidlertid afsagte straffedomme til Rigspolitechefen, Afdeling D, med henblik på opdatering af afgørelserne i Det centrale Kriminalregister.

Rigspolitechefen, Afdeling D, har oplyst, at der i Kriminalregistret sker opdatering af alle straffedomme, og at der i registret anvendes en særskilt kode for et meddelt indrejseforbud.

Til enhver udvisning vil der være knyttet et indrejseforbud, jf. herved udlændingelovens § 32, stk. 1, og efter praksis meddeles indrejseforbud i forbindelse med en dom til udvisning for minimum 5 år, jf. herved udlændingelovskommentaren, side 267. Der kan således i den periode, hvor et indrejseforbud er gældende, i Krim in al registret søges på den særlige kode.

En søgning via Kriminalregistret på personer, der har et gældende indrejseforbud, kan endvidere kombineres med en søgning vedrørende domme afsagt i en bestemt periode. Søgningen kan samtidig begrænses til domme afsagt af landsretterne og Højesteret.

På baggrund af oplysningerne i Kriminalregistret er det således muligt at få en udskrift fra registret vedrørende alle personer, der inden for de seneste 5

år har fået en dom afsagt af landsretterne og Højesteret om udvisning med indrejseforbud.

På baggrund af ovenstående har der i udvalget været enighed om at anvende denne metode med henblik på udskillelse af relevant retspraksis vedrørende personer, der i årene 1994 og 1995 i Østre og Vestre Landsret og Højesteret har fået en dom til udvisning med indrejseforbud.

Det skal bemærkes, at der efter denne fremgangsmåde ikke vil kunne udskilles sager, hvor anklagemyndigheden har nedlagt påstand om udvisning, men hvor udvisningspåstanden ikke er taget til følge.

7.2.4. Henvendelse til Rigsadvokaten og udvalgte statsadvokater med henblik på bistand til udvælgelse af relevant praksis

Udvalget har endvidere overvejet at få adgang til relevant domspraksis ved henvendelse til Rigsadvokaten og udvalgte statsadvokater med henblik på via disse myndigheders afgørelsessamlinger eller journaler at tilvejebringe retspraksis til brug for udvalgets gennemgang og vurdering af domstolenes anvendelse af bestemmelserne om udvisning som følge af strafbart forhold.

Formålet hermed skulle bl.a. være at få oplysning om tilfælde, hvor retterne ikke tager en nedlagt udvisningspåstand til følge.

Rigsadvokatens repræsentant i udvalget har oplyst, at der hverken i Rigsadvokaturen eller i statsadvokaturerne sker en systematisk registrering af straffedomme vedrørende udvisning. Straffedomme vedrørende udvisning vil således ikke umiddelbart kunne udskilles via journalsystemet.

I Rigsadvokatens Meddelelse nr. 4/83 af 21. september 1983 vedrørende udvisning på grund af strafbart forhold, pkt. 6.1., er det fastsat, at påstand om udvisning i sager mod fastboende udlændinge indtil videre kun kan anvendes med Rigsadvokatens samtykke. Efter retningslinjerne skal der således i sager vedrørende fastboende udlændinge ske forelæggelse for Rigsadvokaten med henblik på samtykke til anklagemyndighedens påstand om udvisning. Det vil således være muligt umiddelbart at identificere disse sager.

Udvalget har på denne baggrund suppleret praksisgennemgangen med sager, der i følge ovenstående retningslinjer har været forelagt Rigsadvokaten, og hvori der er afsagt endelig dom i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 31. oktober 1996.

7.2.5. Gennemgang af sager, hvori Udlændingestyrelsen eller Flygtninge­nævnet har afgivet udtalelse til brug for anklagemyndighedens påstand om udvisning

Udvalget har endelig overvejet at få adgang til relevant domspraksis ved gennemgang af sager i Udlændingestyrelsen og Flygtninge­nævnet, hvor styrelsen eller nævnet har afgivet udtalelse til brug for anklagemyndig­hedens påstand om udvisning.

Formålet hermed skulle bl.a. være at få belyst tilfælde, hvor retterne ikke tager en nedlagt udvisningspåstand til følge.

Efter udlændingelovens § 57, stk. 2, kan anklagemyndigheden, forinden der nedlægges påstand om udvisning ved dom af en udlænding, indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. Bestemmelsen i udlændingelovens § 57, stk. 2, blev indsat i forbindelse med vedtagelsen af lov nr. 33. af 18. januar 1995, men ordningen har været gældende siden 1983. Der er således i Rigsadvokatens meddelelse nr. 4/83 som ændret ved meddelelse nr. 5/1986, opstillet retningslinjer for, i hvilke tilfælde anklagemyndigheden skal indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. Ifølge meddelelsens pkt. 5.4. indhenter anklagemyndigheden en udtalelse i straffesager, hvor der er grundlag for en sanktionspåstand, der gør udvisning mulig efter udlændingelovens §§ 22 og 23, eller § 24, nr. 1-3.

Straffesager, hvor udvisningsspørgsmålet skal afgøres efter udlændingelovens § 24, nr. 4, og hvor det er utvivlsomt, at udlændingen alene opholder sig i Danmark på et kortvarigt besøgsophold, på gennemrejse eller på et tilsvarende turistlignende ophold, forelægges derimod som udgangspunkt ikke for Udlændingestyrelsen, jf. meddelelsens pkt. 5.3.

Uanset ovenstående bestemmelse skal der dog ske forelæggelse for Ud-

lændingestyrelsen af alle sager mod nordiske statsborgere og EF-statsborgere, personer, der tidligere har haft et langvarigt ophold/arbejde her i landet og asylansøgere, jf. meddelelsens pkt. 5.3.1.

Udlændingestyrelsen har over for udvalget oplyst, at styrelsen som hovedregel efterfølgende modtager domsudskrift i sagen. Hvis sagen efterfølgende ankes, modtager Udlændingestyrelsen ligeledes som hovedregel domsudskrift fra ankeinstansen.

For så vidt angår sager, hvori Udlændingestyrelsen har afgivet udtalelse siden maj 1993, vil der være mulighed for via Udlændingeregistret at finde frem til de pågældende sager og herigennem få adgang til relevante domme om udvisning i denne periode.

Udskillelse af sager, hvori Udlændingestyrelsen har afgivet udtalelse i perioden fra 1. oktober 1983 til maj 1993, vil forudsætte en manuel gennemgang af samtlige sager, som Udlændingestyrelsen har behandlet i denne periode. For så vidt angår perioden forud for maj 1993 vil denne fremgangsmåde således være meget ressourcekrævende.

Udlændingestyrelsen har vedrørende antallet af udtalelser oplyst, at der i perioden fra den 1. maj 1993 til den 30. juni 1996 er afgivet udtalelse i 907 sager vedrørende 990 personer. Dette antal omfatter tillige byretssager samt sager, hvor der efter indhentelse af Udlændingestyrelsens udtalelse ikke er nedlagt påstand om udvisning.

Efter udlændingelovens § 57, stk. 1, skal anklagemyndigheden, forinden der nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, der har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7-8, indhente en udtalelse fra Flygtninge­nævnet.

Flygtninge­nævnet har vedrørende nævnets udtalelser efter § 57, stk. 1, oplyst, at nævnet efterfølgende modtager domsudskrifter i sagen. Hvis sagen efterfølgende ankes, modtager Flygtninge­nævnet ligeledes som hovedregel en domsudskrift fra ankeinstansen.

Flygtninge­nævnet har videre oplyst, at det ikke vil være forbundet med

særlige problemer at udskille sager, hvori Flygtningenævnet har afgivet udtalelse.

Flygtningenævnet har vedrørende antallet af udtalelser oplyst, at der har været tale om 57 sager i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 1. november 1996.

Udvalget har på denne baggrund besluttet at foretage en gennemgang af de sager, hvori Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet har afgivet udtalelse til brug for anklagemyndighedens påstand i udvisningssager, med henblik på en udskillelse af de sager, hvori landsretterne og Højesteret har afsagt dom, samt byretssager, hvori der er sket domfældelse, men hvor byretten ikke har taget anklagemyndighedens påstand om udvisning til følge.

På baggrund af Udlændingestyrelsens oplysninger om, at udskillelse af sager, hvori Udlændingestyrelsen har afgivet udtalelse i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 31. maj 1993 ville forudsætte en manuel gennemgang af samtlige sager, og da udvalget har fundet, at gennemgangen af retspraksis primært skulle foretages med henblik på at beskrive den aktuelt gældende retstilstand, har der i udvalget været enighed om at begrænse praksisgennemgangen til domme om udvisning, der er afsagt af byretten eller landsretten i 1. instans i perioden fra den 1. januar 1994 til den 30. juni 1996.

Udvalget er opmærksom på, at denne tidsmæssige afgrænsning rejser et mindre metodisk problem, idet der i de gennemgåede sager, hvori Udlændingestyrelsen i perioden fra den 1. januar 1994 til den 30. juni 1996 har afgivet udtalelse, ikke i alle tilfælde vil foreligge en afgørelse truffet af landsretten i 2. instans.

På denne baggrund har udvalget besluttet at udvide gennemgangen til at omfatte ankesager, der er afsagt i perioden fra den 1. januar 1994 til den 31. oktober 1996, således at der i de fleste sager, hvori Udlændingestyrelsen har afgivet udtalelse i 1994, 1995 og i de første måneder af 1996 vil være nået at falde endelig dom.

For så vidt angår sager, hvori Flygtningenævnet har afgivet udtalelse, har der i udvalget været enighed om, at gennemgangen henset til den særlige re-

foulementsproblematik i relation til personer med flygtningestatus skulle omfatte hele perioden fra den 1. oktober 1983 til den 1. november 1996.

En gennemgang af disse sager vil blive foretaget særskilt i kapitel 13, afsnit 12, og bilag B.

7.2.6. Den valgte metode til kortlægning af praksis

På baggrund af ovenstående har udvalget fundet, at en gennemgang af domstolens praksis i relation til udvisning, der alene baseredes på trykt praksis, ikke ville give et repræsentativt billede af retspraksis.

Udvalget har dog fundet, at der som supplement til gennemgangen af utrykt retspraksis, bør medtages en beskrivelse af trykt praksis i Ugeskrift for Retsvæsen og Systematisk oversigt over domme i kriminelle sager for perioden fra den 1. oktober 1983 til den 31. oktober 1996.

Udvalget har endvidere fundet, at udvælgelse af sager ved henvendelse til landsretterne og udvalgte byretter ikke ville kunne danne grundlag for praksisgennemgangen, idet der ikke ved retterne foretages en systematisk registrering af straffedomme, hvor der har været nedlagt påstand om udvisning, hvorfor en udvælgelse ville forudsætte en manuel gennemgang af samtlige domme afsagt i den valgte periode.

Derimod finder udvalget, at udvælgelsen af sager bl.a. kan ske på baggrund af oplysninger fra Rigspolitechefen (Kriminalregisteret). Udvalget har således valgt at anvende denne udvælgelsesmetode for så vidt angår udlændinge, der i årene 1994 og 1995 ved landsretterne eller Højesteret er blevet udvist ved dom.

Da Kriminalregisteret alene omfatter udlændinge, som er udvist med et indrejseforbud, og ikke tilfælde, hvor anklagemyndighedens påstand om udvisning ikke er blevet taget til følge, har udvalget - med henblik på udskillelse af landsretssager og højesteretssager samt byretssager, hvor påstanden om udvisning ikke er blevet taget til følge - valgt at medtage sager, hvor Udlændingestyrelsen i perioden fra den 1. januar 1994 til den 31. oktober 1996 har afgivet udtalelse til anklagemyndigheden vedrørende udvisningsspørgs-

målet, suppleret med ankedomme afsagt i perioden fra den 1. juli 1996 til den 31. oktober 1996.

Endvidere har udvalget valgt at medtage sager, hvori Flygtningenævnet i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 1. november 1996 har afgivet udtalelse til anklagemyndigheden.

Endelig har udvalget valgt at supplere gennemgangen med sager, der har været forelagt for Rigsadvokaten, og hvor der er afsagt endelig dom i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 31. oktober 1996.

Udvalget har fundet, at disse fremgangsmåder vil give et dækkende billede af tilfælde, hvor retterne har truffet bestemmelse om udvisning, og af tilfælde, hvor retterne har taget stilling til, men ikke fulgt en påstand om udvisning.

De nævnte fremgangsmåder vil endvidere give et dækkende billede af retternes administration af de udvisningsbestemmelser i udlændingeloven, som ikke afgøres af landsretterne i 1. instans med ankemulighed til Højesteret.

7.3. Sager, som er gennemgået med henblik på en beskrivelse af domstolens praksis i relation til anvendelsen af udlændingelovens bestemmelser om udvisning

Efter en gennemgang af de sager, hvori Udlændingestyrelsen i perioden fra den 1. maj 1993 til den 30. juni 1996 har afgivet udtalelse (i alt 907 sager), har udvalgssekretariatet udtaget 127 sager, som på baggrund af de foreliggende akter i styrelsens sager ville falde ind under ekspertudvalgets retningslinjer, dvs. landsrets- og højesteretsdomme vedrørende udvisning afsagt i perioden fra den 1. januar 1994 til den 30. juni 1996 samt byretsdomme, hvori der er sket domfældelse, men hvor byretten ikke har taget anklagemyndighedens påstand om udvisning til følge.

Udvalget har rekvireret supplerende sagsakter fra politikredsene i alle de i Udlændingestyrelsen gennemgåede sager og har efter modtagelsen heraf

udarbejdet praksisresumé i sagerne. Disse resuméer er optaget som bilag A til betænkningen.

På baggrund af oplysningerne i Kriminalregistret vedrørende personer, der ved domme afsagt i 1994 og 1995 er meddelt indrejseforbud, har udvalget endvidere via Rigspolitichefen, Afdeling D, fremfundet og gennemgået 27 sager.

For så vidt angår trykt retspraksis er der foretaget en gennemgang af Ugeskrift for Retsvæsen for perioden fra den 1. oktober 1993 til den 31. oktober 1996 og af Systematisk oversigt over domme i kriminelle sager for samme periode. På baggrund heraf er udtaget 107 sager.

Udvalget har endvidere foretaget en gennemgang af 68 domme afsagt i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 31. oktober 1996 vedrørende fastboende udlændinge, som er udtaget på baggrund af forelæggelser for Rigsadvokaten.

Udvalget har endelig foretaget en gennemgang af de sager, hvori Flygtningegenævnet i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 1. november 1996 har afgivet udtalelse efter udlændingelovens § 57, stk. 1. Det drejer sig om 57 sager vedrørende 51 personer. Disse sager er nærmere gennemgået i kapitel 13, afsnit 12, og bilag B.

7.4. Systematisering af retspraksis baseret på udvalgets gennemgang fordelt på udlændingelovens udvisningsbestemmelser

Udvalget har som nævnt i afsnit 7.3. udtaget og gennemgået 329 sager, hvor domstolene i perioden fra den 1. oktober 1983 til den 31. oktober 1996 har truffet afgørelse om udvisning i forbindelse med en dom for strafbart forhold.

Nedenfor foretages en overordnet gennemgang af sagerne, idet sagerne for hver udvisningsbestemmelse opdeles på deliktstype, ligesom der medtages oplysninger om opholdslængde, konkret udmålt straf og de § 26-hensyn, der er indgået i rettens vurdering. Oplysningerne om den idømte straf og rettens afgørelse af udvisningsspørgsmålet er af overskuelighedshensyn fremhævet med fed skrift.

Hver sag er tildelt en kode (f.eks. A. 22.2, nr. 1). A henviser til, at sagen er indeholdt i betænkningens bilag A, medens 22.2 henviser til den anvendte udvisningsbestemmelse (udlændingelovens § 22, nr. 2). Endelig henviser nr. 1 til sagens nummer i bilagsdelen vedrørende afgørelser efter udlændingelovens § 22, nr. 2. Udvalget har således udarbejdet sagsresuméer i hver enkelt sag. Sagsresuméet indeholder bl.a. oplysninger om tidspunktet for dommen(e)s afsigelse, tiltaltes alder og nationalitet samt eventuelle forstraffe.

Det skal bemærkes, at der i enkelte sager er henvist til flere af udlændingelovens udvisningsbestemmelser. Dette anføres under gennemgangen af sagerne.

De gennemgåede sager fordeler sig således på de enkelte udvisningsbestemmelser i udlændingeloven:

§ 22, nr. 2	28 personer (27 sager)
§ 22, nr. 3	30 personer (25 sager)
§ 23, nr. 1	3 personer
§ 23, nr. 2	8 personer
§ 23, nr. 3	12 personer (11 sager)
§ 24, nr. 1	8 personer
§ 24, nr. 2, 1. led	41 personer (38 sager)
§ 24, nr. 2, 2. led	32 personer
§ 24, nr. 3	21 personer (20 sager)
§ 24, nr. 4	171 personer (157 sager)
I alt:	354 personer (329 sager)

Ad § 22. nr. 2 (28 personer/27 sager)

De sager, hvori retten har taget stilling til udvisning efter bestemmelsen i udlændingelovens § 22, nr. 2, fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Manddrab	2 personer
Røveri	2 personer
Narkotikakriminalitet	16 personer (15 sager)
Sædelighedsforbrydelser	7 personer
Voldskriminalitet	1 person
I alt:	28 personer (27 sager)

Manddrab og røveri (4 personer)

I en af sagerne (A 22.2/nr. 3) blev tiltalte fundet skyldig i 2 tilfælde af manddrab, et tilfælde af forsøg på manddrab, to røverier, voldtægt samt tyveri.

Tiltalte havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvor han havde haft lovligt ophold med fast bopæl i ca. 16 år.

Han blev idømt straf af **fængsel på livstid og udvist af landet med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3.

I en anden sag (A 22.2/nr. 27) blev tiltalte fundet skyldig i 3 tilfælde af manddrab samt flere tilfælde af overtrædelse af våbenloven.

Tiltalte var indrejst i Danmark i 1989 og havde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. På tidspunktet for straffesagen havde den pågældende opholdt sig ca. 6 år her i landet.

Tiltalte, der var fundet sindssyg, blev - i overensstemmelse med Retslægerådets anbefaling - **dømt til anbringelse** i Sikringsanstalten i Nykøbing Sjælland.

Landsretten traf i forbindelse med dommen til anbringelse bestemmelse om **udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3. Retten fandt ikke, at tiltaltes sindssygdом burde føre til, at udvisning skulle undlades, jf. herved udlændingelovens § 26. Retten henviste endvidere til tiltaltes mulighed for senere at påberåbe sig udlændingelovens § 50 og § 31.

Højesteret **stadfæstede** landsrettens dom, idet Højesteret ligeledes henviste til tiltaltes mulighed for efterfølgende prøvelse efter udlændingelovens § 50 og § 31.

I den tredje sag (**A 22.2/nr. 15**) blev tiltalte fundet skyldig i 4 tilfælde af røveri. Pågældende blev idømt fængsel i 5 år.

Tiltalte, der var vietnamesisk statsborger, var meddelt opholdstilladelse som kvoteflygtning, jf. udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i nær ved 10 år. Pågældendes fader og 2 brødre boede ligeledes her i landet.

Tiltalte havde taget 9. klasse som voksenuddannelse og havde gået på Teknisk skole.

Byretten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**. Retten bemærkede i den forbindelse bl.a., at betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2 - som følge af karakteren af den begåede kriminalitet - var til stede, men at tiltaltes tilhørsforhold til Danmark fandtes at være af en sådan karakter, at udvisning måtte antages at virke særlig belastende, jf. herved udlændingelovens § 26.

Landsretten **tiltrådte** under henvisning til de af byretten anførte grunde, at udvisning ikke burde ske.

I den fjerde sag (**A 22.2/nr. 11**) blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 2, ved med vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold at have bragt 18.000 kr. i sikkerhed, som den pågældende havde tilegnet sig i Bikuben.

Pågældende, der havde opholdt sig i Danmark i næsten 11 år, blev idømt **1 års fængsel**.

Tiltalte var tidligere - ca. 2 år forinden - straffet for overtrædelse af straffelovens § 191 med fængsel i 1 år og 3 måneder.

Tiltalte, der var skilt fra sin danske ægtefælle, havde ingen børn.

Retten **frifandt tiltalte for udvisningspåstanden**.

Retten lagde herved vægt på, at der var forløbet mere end to år, siden den tidligere uligeartede kriminalitet blev begået, og at det ikke kunne lægges til grund, at den nu begåede kriminalitet var planlagt. Tiltalte fandtes herefter ikke vedholdende at have begået grov kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 22, nr. 2.

Narkotikakriminalitet (16 personer/15 sager)

I sag (A 22.2/nr. 1) var tiltalte - efter at være blevet straffet med fængsel i 7 år for overtrædelse af straffelovens § 191 - ved Tilsynet med Udlændinges beslutning blevet udvist med indrejseforbud gældende for bestandig.

Tiltalte begærede efterfølgende den administrative udvisningsbeslutning prøvet ved domstolene i medfør af overgangsbestemmelsen i udlændingelovens § 65.

Tiltalte havde boet i Danmark i ca. 12 år. Han havde under hele opholdet her i landet været i beskæftigelse.

Landsretten traf bestemmelse om **opretholdelse** af udvisningsbeslutningen, idet retten ikke fandt, at de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn talte imod udvisning af tiltalte.

Højesteret **stadfæstede** landsrettens kendelse.

I sagen (A 22.2/nr. 17), hvor tiltalte blev idømt straf af **fængsel i 2 år og 6**

måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. led, ved at have deltaget i indsmugling af 245 g heroin, traf retten bestemmelse om **udvisning af den pågældende med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2 (dissens).

Tiltalte havde opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Han havde haft lovligt ophold med fast bopæl i ca. 8 år.

Tiltalte var tidligere - henholdsvis 3 og 6 år forud for dommen - straffet for voldtægt og forsøg på voldtægt.

I en sag, som vedrørte 2 personer (**A 22.2/nr. 19 og A 22.2/nr. 20**), blev de tiltalte straffet med **fængsel i henholdsvis 10 år og 7 år** for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. led, ved med henblik på videresalg at have modtaget, indsmuglet og videresolgt større mængder heroin (og morfinbase). Den første tiltalte blev tillige fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 266.

Retten traf samtidig bestemmelse om **udvisning af de pågældende med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingeloven § 22, nr. 2 og 3.

Begge tiltalte havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvor de havde haft lovligt ophold med fast bopæl i henholdsvis 19 og 13 år.

I sag (**A 22.2/nr. 22**) blev tiltalte idømt en straf af **fængsel i 3 år** for indsmugling af ca. 150 g heroin og videresalg af ikke under 37 g heroin og **udvist af landet med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2.

Tiltalte var tidligere straffet med fængsel i 3 år for ligeartet kriminalitet.

Tiltalte havde opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, og havde haft fast ophold i landet i 9 år. Han havde haft en fast kæreste i Danmark, siden han kom til landet, som han havde boet sammen med i 6 år.

Landsretten lagde som begrundelse for udvisningen bl.a. vægt på, at tiltal-

te tidligere var straffet for ligeartet kriminalitet, og at han kort tid efter prøveløsladelsen fra afsoning af denne dom havde fortsat med at begå ligeartet kriminalitet. Tiltalte fandtes således vedvarende at have begået grov kriminalitet.

Højesteret **tiltrådte**, at betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, var opfyldt, og henviste endvidere til beskyttelsen i udlændingelovens § 31.

I sag (A 22.2/nr. 18) blev tiltalte, der bl.a. var fundet skyldig i flere tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 191, idømt fængsel i 2 år.

Tiltalte, der indrejste i Danmark i 1987, var tidligere straffet for vold med fængsel i 3 måneder. Pågældende havde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Pågældende var endvidere gift med en herboende marokkansk statsborger.

Byretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig** efter udlændingelovens § 22, nr. 2. Retten udtalte vedrørende udlændingelovens § 26 bl.a., at tiltalte og ægtefællens problematiske ægteskab ikke fandtes at kunne føre til, at udvisning skulle undlades, ligesom det forhold, at tiltalte havde 2 herboende brødre, ikke kunne føre til et andet resultat. Endelig fandt retten det ikke godtgjort endsige sandsynliggjort, at tiltalte i tilfælde af udvisning risikerede at lide overlast som omfattet af udlændingelovens § 26, nr. 5.

I sagen (A 22.2/nr. 23) blev tiltalte - en 42-årig iransk statsborger med opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, - idømt **fængsel i 3 år og 10 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 191 ved i 5 tilfælde at have været i besiddelse af heroin med henblik på videreoverdragelse.

Pågældende var 2 gange tidligere straffet for narkotikakriminalitet, ligesom tiltalte flere gange var straffet for berigelsesforbrydelser.

Tiltalte havde på tidspunktet for straffesagens behandling boet i Danmark i ca. 10 år. Tiltaltes hustru og datter boede imidlertid fortsat i Iran.

Byretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig** efter udlændingelovens § 22, nr. 2. Et flertal fandt således under henvisning til tiltaltes tidligere straffedomme, herunder de seneste 2 domme for narkotikakriminalitet, at pågældende vedholdende havde begået grov kriminalitet.

Flertallet udtalte endvidere vedrørende udlændingelovens § 26, nr. 5, at der ikke fandtes at foreligge risiko for, at tiltalte ved udvisning til Iran ville risikere på ny at blive strafforfulgt for de pådømte forhold. Én dommer fandt ikke at kunne afvise, at tiltalte ville kunne lide overlast ved udsendelse til Iran og voterede derfor for at unnlade udvisning.

Landsretten **stadfæstede** byrettens bestemmelse om udvisning.

I sagen (A 22.2/nr. 4), der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte - en 30-årig tyrkisk statsborger - straffet med fængsel i 5 år for overtrædelse af straffelovens § 191 ved at have foranlediget ca. 600 g heroin indført i Danmark.

Tiltalte havde boet her i landet, siden han var 16 år. Hans forældre og en søster boede ligeledes i Danmark.

Tiltalte, der var gift med en i Tyrkiet bosat kvinde, med hvem han havde et 4-årigt barn, havde i de sidste 6 år boet sammen med en dansk kvinde.

Tiltalte var tidligere - ca. 2 1/2 år forud for straffesagen - idømt 1 års fængsel for narkotikakriminalitet.

Landsretten **udviste tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2.

Højesteret **stadfæstede** landsrettens bestemmelse om udvisning.

Sagen vedrørende den anden tiltalte (A 23.3/nr. 2) er refereret under afsnittet vedrørende afgørelser efter udlændingelovens § 23, nr. 3.

I de 8 andre sager vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191 **blev de tiltalte frifundet for påstanden om udvisning.**

I den ene sag (A 22.2/nr. 25) blev tiltalte straffet med **fængsel i 1 år og 6 måneder** for indkøb og salg af heroin samt for ulovlig våbenbesiddelse og promillekørsel.

Tiltalte var tidligere straffet for narkotikakriminalitet, røveri, tyveri og overtrædelse af færdselsloven.

Tiltalte havde haft fast bopæl i Danmark, siden han var 2 år, og havde opholdt sig her i landet i 25 år. Han var gift med en herboende dansk statsborger, med hvem han havde to børn på henholdsvis 4 år og 2 1/2 år.

Retten henviste som begrundelse for **frifindelse for påstanden om udvisning** bl.a. til, at der ikke fandtes at have været tale om vedholdende grov kriminalitet, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2, og til, at det måtte antages at virke særligt belastende at udvise en person, der havde boet i Danmark, siden han var 2 år gammel, jf. udlændingelovens § 26, nr. 3.

I den anden sag (A 22.2/nr. 26), hvor tiltalte ligeledes blev **frifundet for påstanden om udvisning**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3, blev tiltalte straffet med **fængsel i 7 år** for opbevaring og videresalg af større mængder heroin samt ulovlig våbenbesiddelse.

Tiltalte var tidligere straffet for ligesartet kriminalitet.

Tiltalte var 15 år, da han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, hvor han havde haft fast ophold i 16 år. Han havde endvidere sin nærmeste familie her i landet, herunder sine forældre, sin ægtefælle og sine 2 børn.

I den tredje sag (A 22.2/nr. 21), hvor tiltalte blev **frifundet for udvisning**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3, blev tiltalte straffet med **fængsel i 5 år** for besiddelse af heroin med henblik på videreoverdragelse, jf. straffelovens § 191, samt modtagelse af et større beløb erhvervet ved overtrædelse af straffelovens § 191, jf. straffelovens § 191 a.

Tiltalte havde opholdt sig 23 år i Danmark, hvor han boede sammen med sin ægtefælle og 4 børn.

I den fjerde sag (A **22.2/nr. 13**) vedrørende overtrædelse af straffelovens § **191**, stk. 1, 1.pkt., og § 191, stk. 2, jf. stk 1, 1. pkt., blev tiltalte straffet med **fængsel i 3 år** for videreoverdragelse af heroin (ca. 300 g).

Den pågældende havde opholdstilladelse i Danmark som konventionsflygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Han havde haft lovligt ophold med fast bopæl i ca. 7 år.

Landsretten traf i forbindelse med dommen bestemmelse om **udvisning** af den pågældende med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2.

Højesteret frifandt tiltalte for påstanden om udvisning. Det fremgår ikke af dommen, hvad Højesteret lagde vægt på ved afgørelsen.

I den femte sag (A **22.2/nr. 10**) blev tiltalte - der var jugoslavisk statsborger - idømt fængsel i 3 år og 11 måneder for besiddelse og overdragelse af amfetamin samt hæleri med hensyn til tyveri til en samlet værdi af ca. 1 million kr. Pågældende var tidligere straffet for hæleri samt overtrædelse af våbenloven.

Tiltalte, der indrejste i Danmark som 15-årig, havde på tidspunktet for straffesagens behandling opholdt sig her i landet i ca. 14 år. Tiltaltes ægtefælle og parrets 3 børn boede ligeledes i Danmark.

Byretten tog anklagemyndighedens påstand om udvisning **efter** udlændingelovens § **22, nr. 2**, til følge. Retten fandt således - henset til kriminalitetens vedholdende og grove karakter - at tiltalte uanset det langvarige ophold i Danmark burde udvises. Ved beslutningen om udvisning lagde retten bl.a. vægt på, at tiltaltes nærmeste pårørende måtte antages at kunne følge tiltalte til hjemlandet.

Byrettens bestemmelse om udvisning blev stadfæstet af landsretten. Et mindretal fandt dog, at tiltalte under hensyn til oplysningerne om pågældendes familiemæssige og personlige forhold ikke burde udvises, jf. herved udlændingelovens § 26, nr. 2.

Dommen blev af tiltalte anket til Højesteret, der **nedsatte straffen til 3 år og 6 måneder** samt **frifandt tiltalte for udvisningspåstanden**. Højesteret henviste i den forbindelse til tiltaltes familiemæssige og personlige forhold, herunder tiltaltes tilknytning til landet, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2 og 3.

I den sjette sag (A 22.2/nr. 14) blev tiltalte straffet med **fængsel i 1 år og 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 191, til dels jf. § 23, hæleri med hensyn til tyveri samt våbenloven.

Tiltalte var tidligere - ca. 8 år forinden - idømt fængsel i 2 år for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 260, § 261, § 266 og § 286.

Tiltalte, der havde boet i Danmark i ca. 13 år, var ugift, men havde 2 børn på henholdsvis 10 år og 3 år her i landet. Endvidere havde pågældende 2 herboende brødre. Tiltaltes kæreste og øvrige familie boede i Italien.

Retten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, idet retten bl.a. henviste til tiltaltes langvarige ophold her i landet samt den pågældendes begrænsede medvirken i det pådømte forhold.

I den syvende sag (A 22.2/nr. 7) blev tiltalte i landsretten straffet med **fængsel i 7 år** for i perioden 1985-1987 i 6 tilfælde at have overtrådt straffelovens § 191.

Tiltalte, der var indrejst i Danmark sammen med sine forældre som 6-årig, havde boet i Danmark i ca. 19 år. Tiltaltes to brødre samt en søster boede ligeledes her i landet.

Tiltalte var ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Landsretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3 (dissens).

Højesteret, der **nedsatte straffen til 6 års fængsel, frifandt tiltalte for påstanden om udvisning** under henvisning til udlændingelovens § 26, nr. 3.

I den sidste sag (**A 22.2/nr. 8**) blev tiltalte - en 42-årig libanesisk statsborger - straffet med **fængsel i 1 år og 3 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 191 ved i forening med andre at have medvirket til salg af ca. 100 g heroin.

Tiltalte, der var blevet meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk kvinde, havde opholdt sig her i landet i ca. 14 år. Tiltalte havde sammen med den nu fraskilte ægtefælle - der ligeledes var fængslet - to mindreårige børn, som tiltalte havde forældremyndigheden over. Børnene var begge danske statsborgere.

Tiltalte var to gange tidligere straffet for overtrædelse af straffelovens § 191.

Uanset at tiltalte måtte siges vedholdende at have begået grov kriminalitet, **tog retten ikke påstanden om udvisning af tiltalte til følge**. Retten lagde bl.a. vægt på de to mindreårige børns nære tilknytning til tiltalte, ligesom retten fandt det yderst vanskeligt at henvise familien til at etablere sig i et land med en for børnene helt fremmed social og kulturel tradition.

Sædelighedsforbrydelser (7 personer)

Sagen (**A 22.2/nr. 24**) vedrørte 8 tilfælde af alvorlig sædeligheds kriminalitet, herunder voldtægt og anden kønslig omgængelse med børn under 15 år, og trussel om vold over for et vidne, jf. straffelovens § 123.

Tiltalte blev af **byretten straffet med fængsel i 3 år og 6 måneder og udvist af landet med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2.

Tiltalte var tidligere straffet for berigelses kriminalitet, herunder røveri.

Tiltaltes forældre og tre yngre søskende boede i Danmark. Han havde aldrig været gift og havde ingen børn.

Byretten henviste som begrundelse for bestemmelsen om udvisning bl.a. **til**, at tiltalte var blevet dømt for flere tilfælde af alvorlig sædeligheds kriminalitet.

litet, til at tiltalte ikke var gift eller havde nogen børn og til, at han fortsat havde familie uden for landets grænser, ligesom han ikke kunne anses at være i fare for at lide overlast, såfremt han udvistes.

Landsretten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2. Det fremgår ikke af sagen, med hvilken begrundelse landsretten undlod at udvise tiltalte.

1 sag (**A 22.2/nr. 28**) blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 2 og § 224 ved over en ca. 7-årig periode flere gange om ugen at have haft samleje og anden kønslig omgængelse med sin mindreårige niece. Tiltalte blev samtidig fundet skyldig i overtrædelse af færdselsloven.

Tiltalte, der var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-flygting), blev idømt fængsel i 2 år og 6 **måneder**.

Byretten traf i forbindelse med dommen **bestemmelse om udvisning af tiltalte for bestandig** under henvisning til, at de af tiltalte begåede forhold måtte betegnes som vedholdende grov kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 22, nr. 2.

Landsretten **tiltrådte** byrettens bestemmelse om udvisning.

I sagen (**A 22.2/nr. 16**) blev tiltalte fundet skyldig i 4 tilfælde af forsøg på voldtægt. Tiltalte blev tillige straffet for overtrædelse af straffelovens § 119, § 123, § 244, § 266, § 264, § 276, samt overtrædelse af politivedtægten.

Tiltalte idømtes fængsel i 3 **år** og 6 måneder.

Tiltalte var ca. 2 år forud for dommen straffet for tyveri og blufærdighedskrænkelse.

Tiltalte, der havde opholdt sig i Danmark i ca. 3 år, var meddelt opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. lov nr. 144 af 3. marts 1992 om opholdstilladelse for statsløse palæstinensere fra Libanon.

Tiltalte var ugift og havde ingen børn. Pågældende havde 3 søskende i Danmark.

Byretten **traf beslutning om udvisning af tiltalte for bestandig**. Retten henviste bl.a. **til**, at tiltalte - der nu var fundet skyldig i 4 tilfælde af forsøg på voldtægt - tidligere var dømt for blufærdighedskrænkelser, hvorfor betingelserne i udlændingelovens § 22, nr. 2, fandtes at være opfyldt. Retten fandt endvidere ikke, at der forelå hensyn som nævnt i udlændingelovens § 26, der kunne begrunde en unkladelse af udvisning. Retten henviste endelig til, at tiltalte havde familie i Libanon.

Landsretten **stadfæstede** byrettens bestemmelse om udvisning, idet det bemærkedes, at de 4 tilfælde af forsøg på voldtægt i sig selv fandtes at opfylde vedholdenhedskriteriet i udlændingelovens § 22, nr. 2.

I sagen (A 22.2/nr. 6) blev tiltalte fundet skyldig i 2 tilfælde af voldtægt og idømt **fængsel i 2 år og 6 måneder**.

Tiltalte, der ca. 2 år forinden var blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, **udvistes samtidig for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2.

Højesteret **forhøjede straffen til fængsel i 3 år og stadfæstede bestemmelsen om udvisning**.

Sagen (A 22.2/nr. 12) vedrørte en iransk statsborger, der blev fundet skyldig i to tilfælde af forsøg på voldtægt samt ét tilfælde af tyveri. Pågældende idømtes **fængsel i 6 år**.

Landsretten **traf i forbindelse med straffesagen bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3.

I sag (A 22.2/nr. 2) blev tiltalte - en 35-årig jugoslavisk statsborger - straffet med **fængsel i 2 år** for i perioden marts 1979 indtil december 1981 dels at have krænket blufærdigheden hos sin datter, født i 1967, dels at have forsøgt at opnå samleje med sin dengang 13-årige datter. Tiltalte havde endvidere flere gange haft anden kønslig omgang end samleje med datteren.

Tiltalte - der havde boet her i landet i ca. 14 år - var 6 år forud for dommen blevet skilt fra moderen til den omhandlede datter. Tiltalte havde sammen

med den tidligere ægtefælle yderligere to børn. Tiltalte kom på tidspunktet for dommen fast sammen med en anden kvinde.

Retten **tog ikke påstanden om udvisning af tiltalte efter udlændingelovens § 22, nr. 2, til følge.** Som begrundelse herfor henviste retten bl.a. **til**, at tiltalte havde opholdt sig her i landet, siden han var 20 år, at tiltalte på nær ganske korte ledighedsperioder havde haft arbejde under sit ophold i Danmark, at tiltalte havde 3 børn her i landet, og at tiltaltes eneste tilknytning til hjemlandet var en dér boende søster.

I sagen (**A 22.2/nr. 5**) blev tiltalte - en iransk statsborger - fundet skyldig i 6 tilfælde af forsøg på voldtægt.

Landsretten fastsatte straffen til **6 års fængsel og udviste tiltalte for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3, idet retten ikke fandt, at der forelå hensyn, som nævnt i § 26, der kunne føre til en unkladelse af udvisning.

Voldskriminalitet (1 person)

I en sag (**A 22.2/nr. 9**) vedrørende overtrædelse af straffelovens § 245 om legemsangreb af særlig farlig karakter blev tiltalte idømt **fængsel i 3 år.**

Tiltalte var tidligere straffet for voldskriminalitet.

Byretten traf beslutning om **udvisning af den pågældende for bestandig.**

Landsretten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, idet man fandt, at udvisning ville virke særlig belastende for tiltalte.

Retten lagde herved vægt på, at tiltalte var kommet til Danmark som 13-årig, at han havde sine forældre og en bror her i landet, og at han ikke havde nogen nærmere tilknytning til sit hjemland.

Ad § 22. nr. 3 (30 personer/25 sager)

Sagerne, hvori retten har taget stilling til udvisning efter bestemmelsen i udlændingelovens § 22, nr. 3, fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Manddrab	20 personer (16 sager)
Narkotikakriminalitet	6 personer (5 sager)
Voldskriminalitet	4 personer (4 sager)
I alt:	30 personer (25 sager)

Manddrab (20 personer/16 sager)

16 sager, som omfatter 20 personer, vedrører overtrædelse af straffelovens § 237 om manddrab eller forsøg på manddrab.

I én af disse sager, der vedrørte 2 personer (A 22.3/nr. 6 og A 22.3/nr. 7), blev den ene tiltalte idømt straf af **16 års fængsel og udvist med indrejseforbud for bestandig**. Den anden tiltalte i denne sag blev **dømt til psykiatrisk behandling og frifundet for udvisningspåstanden**.

I sagen (A 22.3/nr. 4) blev tiltalte **dømt til anbringelse i et hospital for sindslidende og frifundet for påstanden om udvisning**.

I 3 af sagerne (A 22.3/nr. 14, A 22.3/nr. 1 og A 22.3/nr. 26) blev de tiltalte idømt straf af **fængsel i 12 år og udvist med indrejseforbud for bestandig**.

I 4 af sagerne (A 22.3/nr. 14, A 22.3/nr. 29, A 22.3/nr. 26 og A 22.3/nr. 19) var de tiltalte anerkendt som flygtninge i Danmark og havde haft ophold her i landet i henholdsvis 5 år, 3 år, 7 år og 6 år.

For så vidt angår sagen (A 22.3/nr. 14) lagde retten i forbindelse med bestemmelsen om udvisning bl.a. vægt på, at der ikke fandtes at bestå en reel risiko for strafforfølgelse i hjemlandet, ligesom retten henviste til, at § 26, nr. 5, ikke fandtes at være til hinder for udvisning henset til den garanti, der

ligger i adgangen til at få udsendelsen prøvet af Flygtningenævnet. Retten lagde endvidere vægt på kriminalitetens grovhed.

I sag (A 22.3/nr. 29) blev tiltalte - efter at være fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237 - **dømt til anbringelse på psykiatrisk hospital.**

Tiltalte, der var meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtning), havde opholdt sig i Danmark i ca. 3 1/2 år.

Tiltaltes fraskilte ægtefælle og parrets barn boede ligeledes her i landet, men tiltalte havde efter det oplyste kun ringe kontakt med disse.

Landsretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3, idet retten bemærkede, at de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn ikke fandtes at være til hinder for udvisning.

I sagen (A 22.3/nr. 26) blev tiltalte straffet med **fængsel i 12 år** for overtrædelse af straffelovens § 237 og § 139 ved at have dræbt sin danske samlever ved kvælning og derefter med en sav at have delt liget i 7 stykker, som tiltalte lagde i en kuffert og bortskaffede i en å.

Tiltalte, der var meddelt opholdstilladelse som flygtning, havde boet i Danmark i 7 år.

Landsretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3.

Højesteret stadfæstede landsrettens dom.

I sag (A 22.3/nr. 19) blev tiltalte - en 33-årig iransk statsborger - straffet med **fængsel i 12 år** for overtrædelse af straffelovens § 237 ved at have dræbt en person med knivstik i brystet.

Tiltalte, der var anerkendt som flygtning her i landet, havde opholdt sig her i ca. 6 år.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Flygtningenævnet udtalte i forbindelse med sagen, at det grundlag, som i sin tid førte til, at tiltalte var blevet anerkendt som flygtning, formentlig fortsat ville kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet udtalte endvidere, at det ikke kunne udelukkes, at de iranske myndigheder - i tilfælde af udvisning - ville udsætte tiltalte for reaktioner, der kunne karakteriseres som forfølgelse.

Landsretten **udviste tiltalte med indrejseforbud gældende for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3.

Højesteret **stadfæstede** landsrettens bestemmelse om udvisning, idet Højesteret bl.a. bemærkede, at der ikke var grundlag for at antage, at der bestod en reel risiko for, at tiltalte i Iran ville blive strafforfulgt for det pådømte forhold. Henset til de foreliggende oplysninger fandt Højesteret endvidere ikke, at der forelå asylretlige hensyn, der kunne føre til en undladelse af udvisning. Højesteret henviste i den forbindelse til muligheden for prøvelse efter udlændingelovens § 31.

I sagen (**A 22.3/nr. 1**), som vedrørte manddrab, røveri og tyveri, var de **to tiltalte** finske statsborgere.

Den kvindelige tiltalte i denne sag havde opholdt sig i Danmark i 9 år og havde i denne periode haft arbejde på forskellige hoteller. Under opholdet i Danmark havde hun samlevet med forskellige finske statsborgere og havde før anholdelsen ikke egen bolig.

Den mandlige tiltalte havde været i Danmark i flere perioder af kortere varighed og var i 1983 blevet udsendt til sit hjemland i henhold til et udvisningstilhold.

De var begge tidligere straffet i Danmark.

For så vidt angår den mandlige tiltalte henvises til (**A 24.1/nr. 1**).

I en sag (**A 22.3/nr. 30**) blev tiltalte straffet med **fængsel i 13 år og udvist**

med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3, for overtrædelse af straffelovens § 237 og § 237, jf. § 21, ved med flere øksehug at have dræbt sin hustru og ved umiddelbart herefter med flere øksehug at have forsøgt at dræbe en anden person.

Den pågældende havde asyl i Danmark, hvor han havde opholdt sig i 2 år. Han havde to mindreårige børn her i landet.

Den pågældende var ikke tidligere straffet.

Som begrundelse for bestemmelsen om udvisning lagde landsretten bl.a. vægt på den fastsatte straf og arten og grovheden af den begåede kriminalitet og på den beskyttelse for tiltalte, der følger af udlændingelovens § 31, stk. 1.

Højesteret **stadfæstede** landsrettens dom.

I en anden sag (**A 22.3/nr. 28**) blev tiltalte straffet med **fængsel i 10 år og udvist med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3, for overtrædelse af straffelovens § 237 ved at have dræbt sin tidligere hustrus nuværende kæreste med talrige knytnæveslag, spark og ved at trampe på ham.

Tiltalte havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvor han havde opholdt sig i ca. 8 år. Han havde indtil ca. et år forud for straffesagen været gift med en herboende dansk statsborger, som han havde et mindreårigt barn med.

Den pågældende var ikke tidligere straffet.

Som begrundelse for bestemmelsen om udvisning lagde retten bl.a. vægt på, at drabet var begået på en særdeles brutal måde.

I en sag, som vedrørte 4 personer (**A 22.3/nr. 10, A 22.3/nr. 11, A 22.3/nr. 12 og A 22.3/nr. 13**), blev de tiltalte, en fader og hans tre sønner, dømt for **medvirken til manddrab**, idet de ved tilskyndelse, råd eller dåd havde medvirket til et hævn drab på en kvinde begået af to yngre sønner.

Faderen blev idømt en straf af **fængsel i 10 år**, medens en af sønnerne blev straffet **med fængsel i 8 år** og to af sønnerne med **fængsel 6 år**. Retten traf for alle de tiltaltes vedkommende bestemmelse om **udvisning af landet med indrejseforbud for bestandig**.

Faderen, som var 67 år, og den ældste søn havde haft ophold her i landet i ca. 17 år, medens de to andre sønner havde boet i landet i 9 år.

I to af sagerne (**A 22.3/nr. 23** og **A 22.3/nr. 5**) vedrørende overtrædelse af straffelovens § 237 blev de tiltalte idømt **fængsel i 10 år** og **frifundet for påstanden om udvisning**.

Begge sager vedrørte drab på en ægtefælle.

Som begrundelse for frifindelse for påstanden om udvisning henviste retten i den ene sag (**A 22.3/nr. 23**) til tiltaltes høje alder (63 år), varigheden af hans ophold i Danmark (23 år) og hans familiemæssige tilknytning til landet (børn i Danmark) (dissens).

I den anden sag (**A 22.3/nr. 5**) henviste retten særligt til varigheden af tiltaltes ophold her i landet, til tiltaltes tilknytning til sine herboende børn og til, at en udvisning henset til oplysningerne om disses personlige og sociale forhold ville virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2.

I en sag (**A 22.3/nr. 22**) vedrørende overtrædelse af straffelovens § 237 og § 119 blev tiltalte **frifundet for straf**, jf. straffelovens § 16, og dømt til **anbringelse på psykiatrisk hospital**, jf. straffelovens § 68.

Sagen vedrørte et knivdrab på en sagsbehandler under dennes udførelse af sit arbejde.

Landsretten **traf i forbindelse med dommen bestemmelse om udvisning** af den pågældende med **indrejseforbud for bestandig**, jf. straffelovens § 22, nr. 3.

Højesteret **frifandt** tiltalte for påstanden om udvisning (dissens).

Højesteret lagde herved vægt på, at udvisningen henset til oplysningerne om tiltaltes sindssygdom og hans personlige forhold i øvrigt måtte antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, nr. 1.

I en anden sag (A 22.3/nr. 27) blev tiltalte dømt til **anbringelse på hospital for sindslidende** for forsøg på manddrab, jf. straffelovens § 237, jf. § 21, og forsøg på dokumentfalsk, jf. straffelovens § 171, jf. § 21.

Retten **frifandt** den pågældende for påstanden om udvisning, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3.

Tiltalte havde boet i Danmark i 8 år. Han havde været gift fra 1991-1993. Han havde ingen børn.

Tiltalte var tidligere straffet for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

I sag (A 22.3/nr. 20) blev tiltalte, der var fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237, **frifundet for udvisning**, idet pågældende blev idømt **fængsel i 5 år**, hvorfor betingelsen for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 3, ikke var opfyldt.

Tiltalte, der var blevet familiesammenført med sin herboende fader, havde boet i Danmark med henblik på varigt ophold i ca. 9 år.

I sagen (A 22.3/nr. 3) blev tiltalte - en 42-årig italiensk statsborger - fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237 ved ved kvælning at have dræbt sin hustru. Pågældende idømtes 10 års fængsel.

Landsretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3.

I en sag vedrørende et tyrkisk ægtepar (A 22.3/nr. 6 og A 22.3/nr. 7), havde ægtefællerne boet i Danmark i henholdsvis 16 og 9 år. Parrets 3 myndige og 2 umyndige børn boede ligeledes her i landet.

Manden - der var 49 år - blev bl.a. fundet skyldig i 2 tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 237 ved med pistolskud at have dræbt en person samt med knivstik at have dræbt yderligere en person.

Tiltalte idømtes **fængsel i 16 år** og **udvistes med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3.

Den kvindelige tiltalte - der var 60 år - blev fundet skyldig i 2 tilfælde af medvirken til manddrab ved i forening med ægtefællen at have planlagt det første drab samt ved at have bragt ægtefællen en økse til at opbryde en dør, hvorefter ægtefællen dræbte en person med flere knivstik.

Tiltalte var ikke fundet sindssyg, men havde under varetægtsfængslingen udvist symptomer på en reaktiv psykose, som ifølge Retslægerådets vurdering formentlig var udløst af den sproglige og kulturelle isolation. Retslægerådet fandt, at en fængselsstraf ville indebære risiko for en alvorlig helbredsforringelse.

Retten **dømte tiltalte til psykiatrisk behandling i et hospital for sindslidende**. Under henvisning til, at betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 3, ikke var til stede, **frifandtes tiltalte for udvisningspåstanden**.

I sag (A 22.3/nr. 4) blev tiltalte - en 39-årig tysk statsborger - fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237, jf. § 21, ved med flere knivstik at have forsøgt at dræbe en person, samt overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 2, jf. stk. 1, ved samme dag at have tildelt en person et knivstik i underlivet, hvilket medførte, at vedkommende straks efter afgik ved døden.

Tiltalte var tidligere - 2 år forinden - idømt fængsel i 60 dage for overtrædelse af straffelovens § 244.

Tiltalte havde boet i Danmark i mere end 17 år.

Tiltalte, der var fundet utilregnelig, blev **frifundet for straf**, men **dømt til anbringelse i hospital for sindslidende**.

Landsretten **tog ikke påstanden om udvisning af tiltalte til følge**. Retten henviste som begrundelse herfor til arten af den idømte sanktion samt til, at det fremstod som usikkert, hvorvidt foranstaltningen ville blive opretholdt over for tiltalte i dennes hjemland, såfremt tiltalte udvist.

Højesteret **fandt ej heller grundlag for at tage påstanden om udvisning til følge**. Højesteret lagde herved vægt på tiltaltes langvarige ophold her i landet, ligesom Højesteret henviste til oplysningerne om tiltaltes personlige forhold samt omstændighederne omkring de begåede lovovertrædelser.

Narkotikakriminalitet (6 personer/5 sager)

I den første sag, der omfatter 2 personer (A 22.3/nr. 17 og A 22.3/nr. 18), blev de tiltalte idømt en straf af **fængsel i henholdsvis 13 år og 12 år** for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt, ved med henblik på videreoverdragelse at have indført ca. 40 kg heroin til Tyskland og herefter efter aftale at have videredistribueret ca. 20 kg af dette stof.

Retten traf ved dommen bestemmelse om **udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3.

Begge de tiltalte havde opholdstilladelse her i landet i medfør af udlændingelovens § 7 og havde opholdt sig her i ca. 6 år.

Under straffesagen havde de tiltalte bl.a. henvist til, at de risikerede dødsstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Landsretten henviste som begrundelse for bestemmelsen om udvisning af landet bl.a. til, at de i udlændingelovens § 26, nr. 2 og 5, nævnte omstændigheder ikke fandtes at foreligge med en sådan styrke, at de under hensyn til de begåede lovovertrædelsers art og grovhed kunne føre til andet resultat.

Højesteret **stadsfæstede** landsrettens dom, herunder bestemmelsen om udvisning, af de af landsretten anførte grunde.

I den anden sag (A 22.3/nr. 24) blev tiltalte idømt **fængsel i 8 år** for overtrædelse af straffelovens § 191.

Tiltalte, der ikke tidligere var straffet her i landet, havde opholdt sig i Danmark i ca. 12 år i medfør af EF/EØS-reglerne.

Tiltalte havde indtil anholdelsen samlevet med en herboende pakistansk kvinde, med hvem han havde 2 børn.

Retten **udviste tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3.

I den tredje sag (**A 22.3/nr. 2**), der vedrørte prøvelse efter overgangsbestemmelsen i udlændingelovens § 65 af en af Tilsynet med Udlændinge truffet beslutning om administrativ udvisning for bestandig, var tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191 og idømt **fængsel i 8 år**.

Tiltalte, der var meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, havde boet i Danmark i næsten 14 år. Tiltalte havde i ca. 10 år levet sammen med en herboende dansk kvinde. Tiltaltes tidligere samlever - en thailandsk kvinde - og parrets 4 børn boede ligeledes her i landet.

Landsretten traf bestemmelse om **opretholdelse af udvisningsbeslutningen**. Retten fandt under hensyn til den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet, at betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 3, var opfyldt.

For så vidt angår udlændingelovens § 26 bemærkede retten, at tiltalte - uanset det langvarige ophold i Danmark - ikke havde fået en sådan tilknytning her til landet eller mistet tilknytningen til hjemlandet, at dette kunne føre til en ophævelse af udvisningen. Tiltaltes forhold til den danske kvinde og de af tiltalte uafhængige børn fandtes ikke at kunne føre til et andet resultat.

Højesteret **stadfæstede** landsrettens beslutning.

I den fjerde sag (**A 22.3/nr. 15**) blev tiltalte - en 24-årig pakistansk statsborger - straffet med **fængsel i 7 år** for overtrædelse af straffelovens § 191 ved med henblik på videreoverdragelse i forening med en medtiltalt (**sag A 24.4/nr. 37**) at have arrangeret indførslen af i alt ca. 3 kg heroin. Pågældende blev tillige fundet skyldig i overtrædelse af lov om euforiserende stoffer.

Tiltalte var sammen med sine forældre indrejst her i landet som 5-årig og

havde således boet her i ca. 19 år. Pågældendes forældre var senere rejst tilbage til Pakistan.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Landsretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3.

Landsrettens dom stadfæstedes af Højesteret.

I den sidste sag (**A 22.3/nr. 8**) blev tiltalte - en britisk statsborger - fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191 ved i forening med en medtiltalt at have indført ca. 2 kg heroin til Danmark.

Tiltalte, der havde haft opholdstilladelse her i landet i ca. 8 år, blev **frifundet for udvisningspåstanden**, og **straffen blev fastsat til 5 års fængsel**.

Se vedrørende medtiltalte sag (**A 24.4/nr. 20**).

Voldskriminalitet (4 personer)

I sag (**A 22.3/nr. 21**) blev tiltalte idømt **fængsel i 5 år** for overtrædelse af straffelovens § 246 ved med en kniv at have tilføjet en landsmand flere knivstik, hvorefter pågældende afgik ved døden.

Tiltalte, der var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7 (kvoteflygtning), havde opholdt sig i Danmark i 1 år og 7 måneder.

Retten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, idet betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 3, ikke var opfyldt.

I en anden sag (**A 22.3/nr. 25**) blev tiltalte - en 39-årig iransk statsborger - fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1, ved med knivstik i halsen og adskillige knivstik i hovedet og på kroppen at have tilføjet en person skade, hvorved denne afgik ved døden. Straffen blev fastsat til **fængsel i 7 år**.

Tiltalte, der var indrejst i Danmark som 29-årig, var meddelt opholdstilladelse som flygtning. Tiltaltes iranske hustru og parrets 2 børn boede ligeledes her i landet.

Landsretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte for bestandig**, jf. udlændingelovens § 22, nr. 3.

Højesteret **stadfæstede** landsrettens dom (dissens).

Sagen (**A 22.3/nr. 16**) vedrørte ligeledes overtrædelse af straffelovens § 246, jf. §245,stk. 1.

Tiltalte, der havde boet her i landet i ca. 20 år, blev straffet med **fængsel i 5 år**.

Under henvisning til størrelsen af den udmålte straf **frifandtes tiltalte for påstanden om udvisning**, jf. herved udlændingelovens § 22, nr. 3.

I sagen (**A 22.3/nr. 9**) blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 2, ved med en dolk at have tildelt en person en stiklæsion i hovedet, i ryggen samt i brystet, hvorefter denne afgik ved døden.

Tiltalte blev **frifundet for påstanden om udvisning**, idet **den forskyldte straf bortfaldt** i medfør af straffelovens § 84, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 4.

Ad § **23, nr. 1** (3 personer)

Sagerne, hvori retten har taget stilling til udvisning efter bestemmelsen i udlændingelovens § 23, nr. 1, fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Narkotikakriminalitet	1 person
Røveri	2 personer
I alt:	3 personer

Narkotikakriminalitet (1 person)

Denne sag (A 23.1/nr. 3) vedrørte overtrædelse af straffelovens § 191. Straffen blev udmålt til **fængsel i 2 år og 6 måneder**, og den tiltalte blev **udvist af landet med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 23, nr. 1 og 2.

Tiltalte, der var tyrkisk statsborger, havde opholdstilladelse i Danmark på grundlag af ægteskab med en tyrkisk kvinde, som han kort før byrettens dom var blevet skilt fra. De havde et barn sammen i Danmark.

Han var tidligere dømt fra narkotikakriminalitet.

Retten fandt, at betingelserne for udvisning var opfyldt, selv om tiltalte der ved ville have vanskeligt ved at bevare kontakten til sit barn, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2.

Røveri (2 personer)

I den første sag (A 23.1/nr. 2) vedrørende røveri af særlig farlig karakter, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, blev tiltalte idømt **fængsel i 7 år** og **udvist for bestandig** i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 2, og § 23, nr. 3.

Den pågældende var i 4 tidligere tilfælde dømt for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1.

Han havde haft fast bopæl i Danmark i ca. 7 år.

I den anden sag (A 23.1/nr. 1) blev tiltalte - en 24-årig egyptisk statsborger - straffet med **fængsel i 3 år** for i forening med andre at have begået røveri for i alt 25.000 kr. på fire forskellige tankstationer. Tiltalte blev tillige fundet skyldig i tyveri samt flere tilfælde af brugstyveri.

Tiltalte, der havde boet her i landet med henblik på varigt ophold i mere end 4 år, var gift med en dansk statsborger, med hvem tiltalte kort før dommen havde fået et barn.

Tiltalte var tidligere straffet med 3 måneders betinget fængsel for tyveri.

Retten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, idet et flertal fandt, at 4 "tankstationsrøverier" - også i forbindelse med tiltaltes øvrige kriminelle forhold - ikke kunne betegnes som vedholdende grov kriminalitet. Retten fandt endvidere ikke grundlag for at antage, at tiltaltes forhold begrundede en nærliggende fare for fortsat kriminalitet. Flertallet bemærkede endelig, at tiltalte havde en så stærk tilknytning til det danske samfund, at udvisning ikke burde ske.

Ad § 23. nr. 2 (8 personer)

Sagerne, hvori retten har taget stilling til udvisning efter bestemmelsen i udlændingelovens § 23, nr. 2, fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Narkotikakriminalitet	4 personer
Røveri	2 personer
Tyveri	1 person
Hæleri	1 person
I alt:	8 personer

Narkotikakriminalitet (4 personer)

De tiltalte var i alle 4 sager tidligere dømt for narkotikakriminalitet.

I den ene sag (A 23.2/nr. 5) blev straffen udmålt til **fængsel i 1 år**, og den pågældende blev af landsretten **udvist med indrejseforbud i 10 år i medfør af § 23, nr. 2**, idet det på baggrund af tiltaltes tidligere dom og hurtige recidiv fandtes godtgjort, at der var fare for nye narkotikaforbrydelser her i landet.

Landsretten fandt ikke, at oplysningerne om, at tiltalte havde en 4-årig søn i Danmark, kunne føre til andet resultat.

I den anden sag (A 23.2/nr. 7) blev straffen udmålt til **fængsel i 4 V2 år** (fællesstraf, reststraf 367 dage), og den pågældende blev **i medfør af § 23, nr. 2 og 3, udvist for bestandig**.

I den tredje sag (A 23.2/nr. 2) blev tiltalte idømt **1 år og 6 måneders fængsel** for overtrædelse af straffelovens § 191 ved med henblik på videresalg at have modtaget ca. 100 g heroin, hvoraf tiltalte solgte ca. 40 g.

Tiltalte, der ifølge de foreliggende oplysninger havde opholdt sig i Danmark i ca. 10 år, var tidligere - ca. 5 år forinden - blevet idømt fængsel i 3 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191 og våbenloven.

Tiltalte var gift med en kvinde, med hvem han havde to mindreårige børn. Hustruen havde haft et ikke ubetydeligt misbrug af heroin.

Byretten udtalte vedrørende udvisningsspørgsmålet, at tiltalte ikke kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 2, da kriminaliteten ikke kunne betegnes som vedholdende. Retten fandt imidlertid at kunne henføre sagen under udlændingelovens § 23, nr. 2.

Retten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2, idet retten fandt, at tiltaltes tilknytning til de mindreårige børn - som hustruen vanskeligt kunne opfostre alene - burde føre til undladelse af udvisning.

Landsretten **tiltrådte byrettens bestemmelse om undladelse af udvisning** af de i byrettens dom anførte grunde.

I sagen (A 23.2/nr. 3), der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte straffet med **fængsel i 4 år og 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 191 ved i flere tilfælde at have leveret og været i besiddelse af heroin. Pågældende fandtes tillige skyldig i hæleri med hensyn til tyveri samt dokumentfalsk.

Tiltalte, der var kommet til Danmark som 16-årig, var ugift og havde ingen børn. Tiltaltes forældre havde boet her i landet i en længere årrække, medens tiltaltes 3 søskende alle boede i Jugoslavien.

Landsretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 23, nr. 2 og 3.

Højesteret **tog ikke påstanden om udvisning til følge**. Højesteret lagde herved vægt på tiltaltes familiemæssige og øvrige tilknytning til Danmark (dissens).

Se vedrørende den anden tiltalte sag (A **24.2.2/nr. 12**).

Berigelseskriminalitet

Røveri (2 personer)

I den ene sag (A **23.2/nr. 4**) blev tiltalte straffet med **fængsel i 3 år og 6 måneder** for røveri, jf. straffelovens § 288, stk. 1, flere tilfælde af voldsudøvelse, jf. straffelovens § 245 og § 244, afpresning, jf. straffelovens § 281, nr. 1, og trusler, jf. straffelovens § 266.

Retten traf samtidig bestemmelse om **udvisning af den pågældende med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 23, nr. 2.

Tiltalte var indrejst i Danmark kort før, han fyldte 18 år.

Byretten lagde som begrundelse for bestemmelsen om udvisning bl.a. vægt på kriminalitetens grovhed, at tiltalte havde haft sin primære opvækst i Jugoslavien, og at han fortsat havde familie i Jugoslavien.

Efter byrettens dom indgik den pågældende ægteskab med en herboende dansk statsborger.

Landsretten **stadfæstede** byrettens bestemmelse om udvisning.

I den anden sag, der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte - en 24-årig italiensk statsborger (A **23.2/nr. 1**) - fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 288, § 286, jf. § 281, § 260, jf. § 21, samt våbenloven. Pågældende idømtes **3 års fængsel**.

Pågældende var tidligere straffet for overtrædelse af straffelovens § 298 med 3 dagbøder à 100 kr., ligesom han havde vedtaget en bøde på 1.000 kr. for butikstyveri.

Tiltalte **udvist af byretten med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2 og 3.

Landsretten fastslog, at betingelserne for udvisning af tiltalte ikke skulle findes i udlændingelovens § 24, men i lovens § 23. Under henvisning til, at der ikke var tilstrækkeligt grundlag for at statuere, at betingelserne for udvisning i udlændingelovens § 23 var opfyldt, **frifandtes tiltalte for udvisningspåstanden.**

Se vedrørende den anden tiltalte sag (A 24.2.1/nr. 2).

Tyveri (1 person)

I denne sag (A 23.2/nr. 6) skete der domfældelse for ca. 100 tyverier, hæleri og overtrædelse af våbenloven.

Den pågældende var ikke tidligere straffet.

Straffen blev udmålt til **fængsel i 1 år**, og den pågældende blev **udvist med indrejseforbud i 10 år** i medfør af § 23, nr. 2.

Hæleri (1 person)

I sagen (A 23.2/nr. 8) skete der domfældelse for flere hæleri forhold, jf. straffelovens § 284, jf. 276, samt § 286, stk. 3, jf. 276.

Tiltalte var tidligere straffet for tyveri.

Straffen blev udmålt til **fængsel i 1 år og 9 måneder**, og den pågældende blev **udvist med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 23, nr. 2.

Ad § 23. nr. 3 (12 personer/11 sager)

Sagerne, hvori retten har taget stilling til udvisning efter bestemmelsen i udlændingelovens § 23, nr. 3, fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Manddrab	1 person
Narkotikakriminalitet	11 personer (10 sager)
I alt:	12 personer (11 sager)

Manddrab (1 person)

I denne sag (A 23.3/nr. 12) blev tiltalte idømt en straf af **fængsel i 10 år** for manddrab, jf. straffelovens § 237, samt vold, jf. straffelovens § 244, og **udvist af landet med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 23, nr. 3.

Tiltalte havde opholdt sig her i landet i ca. 7 år. Han havde tidligere været gift med en herboende dansk statsborger. Han havde ingen børn.

Narkotikakriminalitet (11 personer/10 sager)

I den ene sag (A 23.3/nr. 10) vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., og § 191, stk. 2, jf. stk 1, 1. pkt., blev tiltalte straffet med **fængsel i 5 år** for forsøg på indsmugling af ca. 500 g heroin samt videreoverdragelse af 200 g heroin.

Den pågældende havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, hvor han havde haft lovligt ophold med fast bopæl i ca. 6 år.

Landsretten traf i forbindelse med dommen bestemmelse om **udvisning af den pågældende med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 23, nr. 3.

Højesteret **stadfæstede** landsrettens afgørelse.

I den anden sag (**A 23.3/nr. 5**), hvor tiltalte blev straffet med **fængsel i 5 år** for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., ved at have indført ca. 750 g heroin med henblik på videreoverdragelse, traf retten ligeledes bestemmelse om **udvisning af den pågældende med indrejseforbud for bestandig**.

Tiltalte havde ingen familie i Danmark.

Retten lagde i forbindelse med beslutningen om udvisning vægt på, at oplysningerne om tiltaltes forhold ikke gav grundlag for at undlade udvisning i medfør af udlændingelovens § 26.

I den tredje sag (**A 23.3/nr. 11**) vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191 blev tiltalte straffet med **fængsel i 2 år og 3 måneder** for indkøb og videresalg af hash samt for tyveri og dokumentfalsk vedrørende checkblanketter.

Tiltalte, der var hollandsk statsborger, havde opholdt sig her i landet i ca. 6 år. Han var tidligere straffet for berigelseskriminalitet.

Retten **frifandt** den pågældende for påstanden om udvisning, jf. udlændingelovens § 23, nr. 3. Retten henviste herunder til lovovertrædelsernes tilfældige præg samt de tidligere begåede lovovertrædelsers bagatelagte karakter.

I den fjerde sag (**A 23.3/nr. 6**) blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191, hæleri med hensyn til tyveri samt overtrædelse af våbenloven. Pågældende idømtes fængsel **i 6 år**.

Tiltalte var tidligere - ca. 6 år forinden - straffet med fængsel i 2 år.

Tiltaltes italienske ægtefælle og parrets 2 mindreårige børn boende sammen med tiltalte her i landet. Endvidere havde tiltalte 2 børn fra et tidligere ægteskab med en dansk kvinde. Børnene boede hos moderen, men tiltalte havde fortsat kontakt med børnene. Endelig havde tiltalte 2 herboende brødre.

Byretten **frifandt tiltalte** for påstanden om udvisning. Retten fandt, at betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 23, nr. 3, efter grovheden af den begåede kriminalitet var til stede, men at tiltaltes tilknytning til Danmark var af en sådan karakter, at udvisning burde undlades.

Landsretten **tog imidlertid påstanden om udvisning til følge**, idet retten udtalte, at ingen af de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn - henset til længden af den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet - på afgørende måde talte imod udvisning af tiltalte.

I sag (A **23.3/nr. 4**), der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte, der var fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191, idømt **fængsel i 1 år og 6 måneder**.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Retten frifandt tiltalte for udvisningspåstanden, idet retten henviste til, at tiltalte ikke havde haft et narkotikamisbrug, at han havde haft fast arbejde under hele sit ophold i Danmark, og at de to strafbare forhold, som tiltalte havde begået, havde fundet sted inden for nogle få uger, hvorfor der ikke fandtes at være nærliggende fare for, at tiltalte under fortsat ophold i Danmark ville begå ny kriminalitet.

Se vedrørende den anden tiltalte (A **24.2.1/nr. 25**).

I en anden sag (A **23.3/nr. 7**) blev tiltalte straffet med fængsel i 7 år for overtrædelse af straffelovens § 191, ved over en 2-årig periode at have planlagt og finansieret indsmugling af i alt ca. 2 kg heroin, hvoraf tiltalte videre solgte hovedparten til forskellige mellemhandlere. Tiltalte blev tillige fundet skyldig i overtrædelse af våbenloven.

Tiltalte, der var meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af EF/EØS-reglerne, havde på tidspunktet for anholdelsen boet her i landet i 6 år, hvor pågældende havde drevet en restaurant.

Tiltalte var gift med en italiensk kvinde, med hvem tiltalte havde tre mindreårige børn, der alle var født og opvokset her i landet.

Byretten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning** under henvisning til, at tiltaltes tilhørsforhold her til landet var af en sådan karakter, at udvisning måtte antages at ville virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26.

Landsretten **udviste tiltalte for bestandig**, jf. udlændingelovens § 23, nr. 3. Landsretten fandt - henset til længden af den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet - at ingen af de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn på afgørende måde talte imod udvisning.

Landsrettens afgørelse om udvisning blev efterfølgende af udlændingen indbragt for retten til prøvelse efter udlændingelovens § 50.

Udlændingen påstod udvisningen ophævet under henvisning til, at der forelå væsentlige ændringer i hans forhold, idet hans ægtefælle 4 år efter anholdelsen stadig kom på besøg i fængslet ca. 2-3 gange ugentligt, og at familien som helhed var blevet betydeligt mere integreret i det danske samfund.

Retten traf beslutning om **ophævelse af udvisningen**, idet retten henviste til, at det i næsten 4 år var lykkedes for udlændingen at holde kontakten til hustruen og børnene, der alle var blevet mere integrerede. Retten bemærkede i den forbindelse, at dette kunne siges at være en naturlig udvikling, men at det modsatte også kunne være sket.

Landsretten fandt ikke, at kontakten mellem udlændingen og familien og den øgede integration i sig selv udgjorde sådanne væsentlige ændrede forhold, at der var grundlag for at ophæve udvisningsbeslutningen, hvorfor **udvisningen med indrejseforbud for bestandig opretholdtes**.

Sagen (**A 23.3/nr. 1**) vedrørte domstolsprøvelse efter overgangsbestemmelsen i udlændingelovens § 65 af en af Tilsynet med Udlændinge truffet beslutning om administrativ udvisning på grund af dom for strafbart forhold.

En 27-årig israelsk statsborger var blevet fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191 og straffet med **fængsel i 9 år**.

Tiltalte, der var gift med en dansk statsborger, havde boet lovligt i Danmark i næsten 6 år. Sammen havde parret en 6-årig datter.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Landsretten **traf beslutning om** opretholdelse **af den administrativt bestemte udvisning**, jf. udlændingelovens § 23, nr. 3. Retten fandt ikke, at tiltaltes personlige og familiemæssige tilknytning til Danmark kunne begrunde, at udvisning ikke skulle ske.

Højesteret **stadfæstede** landsrettens kendelse.

I en sag, der vedrørte 2 personer (A 23.3/nr. 9 og A 23.3/nr. 8), blev de tiltalte - en jugoslavisk og en tyrkisk statsborger - straffet med fængsel i henholdsvis 6 og 8 år for overtrædelse af straffelovens § 191.

Den jugoslaviske statsborger var ugift og havde ingen børn. Pågældendes forældre og 2 søskende boede her i landet.

Den tyrkiske statsborger var gift med en herboende tyrkisk kvinde, med hvem han havde 2 børn på henholdsvis 3 og 4 år. Hustruen havde boet i Danmark i 17 år.

Landsretten traf i forbindelse med straffesagen bestemmelse om udvisning **af** de tiltalte for bestandig, jf. udlændingelovens § 23, nr. 3.

Højesteret stadfæstede landsrettens dom.

I sagen (A **23.3/nr. 3**) blev tiltalte - en 40-årig jugoslavisk statsborger - idømt 5 års fængsel for 6 tilfælde af overtrædelse af straffelovens § **191**, jf. til dels §21.

Medens landsretten ikke fandt grundlag for at tage påstanden om udvisning til følge, **traf** Højesteret bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud **for** bestandig, jf. udlændingelovens § 23, nr. 3.

Det fremgår ikke, hvad landsretten eller Højesteret lagde vægt på ved afgørelsen af udvisningsspørgsmålet.

I sag (A 23.3/nr. 2), der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte straffet med **fængsel i 3 år og 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 191 ved at have været i besiddelse af ca. 400 g heroin.

Under hensyn til den idømte straf **frifandtes tiltalte for udvisningspåstanden.**

Se vedrørende den anden tiltalte sag (A 22.2/nr. 4).

Ad § 24. nr. 1 (8 personer)

Sagerne, hvori retten har taget stilling til udvisning efter bestemmelsen i udlændingelovens § 24, nr. 1, fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Manddrab	3 personer
Sædelighedskriminalitet	1 person
Narkotikakriminalitet	3 personer
Voldskriminalitet	1 person
I alt:	8 personer

Manddrab (3 personer)

I den ene sag (A 24.1/nr. 8) blev tiltalte idømt straf af fængsel i 10 år for overtrædelse af straffelovens § 237 ved at have dræbt sin hustru og overtrædelse af straffelovens § 139 ved efterfølgende at have behandlet hustruens lig usømmeligt.

Tiltalte havde i ca. 3 år opholdt sig i Danmark, hvor han havde opholdstilladelse på grundlag af ægteskab. Han havde haft arbejde i Danmark frem til anholdelsen. Han havde ingen børn.

Retten traf bestemmelse om udvisning af den pågældende **med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 3.

I den anden sag (A 24.1/nr. 7) blev tiltalte straffet med **fængsel i 12 år** for overtrædelse af straffelovens § 237 ved at have dræbt en person dels ved stump vold, dels ved kvælning.

Tiltalte havde tidligere - i ca. 4 år - haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, men havde opgivet sin bopæl og var udrejst til Canada, hvorfor opholdstilladelsen var bortfaldet. Tiltalte var efterfølgende af de canadiske myndigheder blevet udleveret til Danmark.

Retten **udviste tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 3.

I den tredje sag (A 24.1/nr. 1) blev tiltalte - en finsk statsborger - fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237 ved at have slået og sparket en mand, taget kvælertag på denne samt stukket en kniv i halsen på pågældende, hvorefter manden afgik ved døden. Tiltalte, der tillige blev fundet skyldig i to tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 288 samt § 285, jf. § 276, blev straffet med **fængsel i 16 år**.

Tiltalte var tidligere i Danmark bl.a. straffet for brugstyveri og tyveri, ligesom pågældende i Sverige flere gange var straffet for tyveri, "misshandel" og bedrageri.

Tiltalte blev **udvist med indrejseforbud gældende for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 3.

Se vedrørende en medtiltalt sag (A 22.3/nr. 1).

Sædelighedskriminalitet (1 person)

I sag (A 24.1/nr. 4) blev tiltalte - en 16-årig marokkansk statsborger - i 1985 fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 216 og **dømt til at undergive sig sociale hjælpeforanstaltninger med vilkår om ophold uden for hjemmet**.

Tiltalte var - sammen med sin moder og 3 søskende - indrejst i Danmark i

1981 efter at være blevet meddelt tilladelse til familiesammenføring med sin herboende fader.

Tiltalte var tidligere to gange straffet for røveri.

Byretten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, idet retten henviste til tiltaltes unge alder, hans ønske om kontakt med sin herboende moder, tiltaltes delvise opvækst her i landet samt tiltaltes manglende tilknytning til Marokko.

Tiltalte blev efterfølgende - i 1986 - fundet skyldig i røveri, tre tilfælde af tyveri, forsøg på tyveri og hæleri med hensyn til røveri. Straffen fastsattes til **2 års fængsel**.

Tiltalte blev af byretten - under hensyn til tiltaltes unge alder og samlede personlige forhold - **frifundet for påstanden om udvisning**.

De to domme blev af anklagemyndigheden anket til landsretten, der **stadfæstede** bestemmelserne om unkladelse af udvisning af tiltalte (dissens).

Narkotikakriminalitet (3 personer)

I den ene sag (A 24.1/nr. 5) blev tiltalte idømt **fængsel i 6 år** for overtrædelse af straffelovens § 191.

Tiltalte, der ikke tidligere var straffet i Danmark, indrejste første gang her i landet i 1978. I perioden fra 1978 indtil straffesagen i 1986 havde den pågældende opholdt sig i Danmark i ca. 6 år. Tiltalte havde i 3 år været gift med en i Danmark fastboende tysk statsborger. Efter dette ægteskabs ophør havde tiltalte indgået ægteskab med en dansk statsborger. Tiltalte havde et barn på 7 år med hustruen fra det første ægteskab og et barn på 8 måneder med den anden hustru.

Landsretten **traf i forbindelse med straffesagen beslutning om udvisning af tiltalte for bestandig**.

Udvisningsbeslutningen blev efterfølgende **stadfæstet** af Højesteret.

I den anden sag (**A 24.1/nr. 6**), der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte - en 38-årig mand - straffet med **fængsel i 6 år** for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. til dels § 21, ved at have indsmuglet ca. 1100 g heroin, at have modtaget ca. 30 g heroin med henblik på opbevaring, at have overdraget ca. 45 g heroin og at have forsøgt at indsmugle 176 g heroin.

Tiltalte, der ikke tidligere var straffet her i landet, havde boet i Danmark i nærved 4 år.

Tiltalte var gift med en dansk kvinde, med hvem han havde en datter på ca. 2 1/2 år. Hustruen var i Tyskland fundet skyldig i narkotikakriminalitet og idømt straf af 4 års fængsel, som hun afsonede i Tyskland. Parrets datter opholdt sig hos hustruens søster i Danmark.

Landsretten **udviste tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. ud-lændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 3.

Landsrettens dom stadfæstedes af Højesteret.

Sagen er for så vidt angår den medtiltalte refereret som (**A 24.2.2/nr. 13**).

I sag (**A 24.1/nr. 3**), der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte - en marokkansk statsborger - idømt **fængsel i 4 år og 6 måneder** for flere tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 191 samt § 266.

Tiltalte havde opholdt sig her i landet ca. 13 år.

Ved opgivelse af falsk identitet havde tiltalte opnået at få udstedt et tidsubegrænset EF/EØS-opholdsbevis. Denne tilladelse var imidlertid blevet inddraget under henvisning til, at tilladelsen var opnået ved svig.

Tiltalte havde under sit ophold her i landet været gift med tre danske kvinder. Med den ene ægtefælle havde tiltalte fået et barn, der nu var 11 år.

Tiltalte var tidligere straffet med fængsel i 10 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191 samt fængsel i 3 måneder for overtrædelse af straffelovens § 284, jf. § 276 og lov om euforiserende stoffer.

Landsretten **tog påstanden om udvisning til følge og udviste tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4 (dissens).

Højesteret **stadfæstede** landsrettens bestemmelse om udvisning af tiltalte. Højesteret, der henførte sagen under udlændingelovens § 24, nr. 1, fandt ikke, at tiltaltes tilknytning her til landet kunne begrunde en undladelse af udvisning.

Se vedrørende den anden tiltalte (**A 24.4/nr. 7**).

Voldskriminalitet (1 person)

Denne sag (A 24.1/nr. 2) vedrørte domfældelse efter straffelovens § 245, stk. 2, jf. stk. 1 (vold med døden til følge). Straffen blev fastsat til **fængsel i 6 år**.

Landsretten **traf bestemmelse om udvisning med indrejseforbud for bestandig**.

Højesteret **frifandt for påstanden om udvisning** under henvisning til hensynet til tiltaltes danske familie, idet flytning til tiltaltes hjemland fandtes at medføre en vidtrækkende ændring i tiltaltes hustrus og barns forhold. Retten anførte videre, at den begåede forbrydelse ikke var udslag af international eller organiseret kriminalitet (dissens).

Ad § 24. nr. 2« 1. led (41 personer/38 sager)

Sagerne, hvori retten har taget stilling til udvisning efter bestemmelsen i udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. led, fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Manddrab	2 personer
Sædelighedskriminalitet	7 personer (6 sager)
Voldskriminalitet	6 personer
Narkotikakriminalitet	13 personer (12 sager)
Røveri	8 personer (7 sager)

Tyveri	4 personer
Dokumentfalsk	1 person
I alt:	41 personer (38 sager)

Manddrab (2 personer)

I sagen (A 24.2.1/nr. 31) blev tiltalte - en 26-årig tysk statsborger - fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237 ved at have dræbt sin 6 uger gamle søn, idet han greb fat i barnets ben og flere gange slog barnets hoved mod gulvet.

Tiltalte, der blev fundet straffri i medfør af straffelovens § 16, blev dømt til anbringelse på et hospital for sindslidende, jf. straffelovens § 68.

Tiltalte havde i 7 måneder haft lovligt ophold med fast bopæl her i landet. Pågældende var ikke tidligere straffet.

Landsretten traf i forbindelse med straffesagen bestemmelse om udvisning af tiltalte for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2. 1, pkt., idet retten henviste til arten og grovheden af den begåede kriminalitet.

Landsrettens bestemmelse om udvisning blev stadfæstet af Højesteret.

I sag (A 24.2.1/nr. 27) blev tiltalte ligeledes udvist af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1.pkt.

Tiltalte, der var norsk statsborger, idømtes 10 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 237 ved ved kvælning at have dræbt sin samleverske.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Sædelighedskriminalitet (7 personer/6 sager)

Voldtægt og anden kønslig omgængelse (5 personer/4 sager)

I sagen (A 24.2.1/nr. 18) blev tiltalte straffet med **fængsel i 1 år og 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 216 ved i en opgang at have tiltvunget sig samleje med en kvinde.

Tiltalte, der havde opnået opholdstilladelse på grundlag af ægteskab med en dansk kvinde, var ikke tidligere straffet her i landet.

Byretten **udviste tiltalte med indrejseforbud gældende i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, stk. 2. 1. pkt., idet retten bemærkede, at tiltaltes tilknytning til sin danske ægtefælle ikke under de givne omstændigheder kunne medføre en undladelse af udvisning.

Landsretten stadfæstede byrettens bestemmelse om udvisning (dissens).

Tiltalte begærede efterfølgende spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten, jf. udlændingelovens § 50.

Tiltaltes forsvarer gjorde under sagen gældende, at der var indtrådt væsentlige ændringer, jf. herved udlændingelovens § 50, idet tiltaltes helbredstilstand var alvorligt forringet som følge af en langvarig spisevægring.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om opretholdelse af udvisningen under henvisning til, at tiltaltes helbredsmæssige forringelse måtte anses som selvforskyldt.

Byretten **traf bestemmelse om ophævelse af udvisningen**, idet retten henviste til, at det måtte anses for godtgjort, at tiltaltes helbred var så alvorligt truet, at der fandtes at være nærliggende risiko for en tragisk udvikling i sagen, hvis afgørelsen om udvisning fastholdtes.

Landsretten **stadfæstede byrettens bestemmelse om ophævelse af udvisningen**.

Landsrettens kendelse blev med Justitsministeriets tilladelse indbragt for Højesteret.

For Højesteret fremlagdes en psykiatrisk erklæring, hvori det bl.a. konkluderedes, at tiltalte havde udviklet en sindssygelig reaktiv depression i forbindelse med en truende adskillelse fra hustruen, og at der måtte antages at foreligge en latent selvmordsfare, såfremt pågældende måtte blive belastet af en truende eller reel adskillelse fra ægtefællen.

Højesteret **tilrådte landsrettens kendelse**, idet Højesteret bl.a. bemærkede, at ændringerne i tiltaltes helbredsmæssige forhold - som i hvert fald efter de senest foreliggende lægeerklæringer ikke kunne anses for selvfor skyldte - gjorde det betænkeligt at opretholde udvisningsbeslutningen.

I en anden sag, der vedrørte 3 personer, var de tiltalte fundet skyldige i voldtægt og anden kønslig omgængelse over for en 18-årig pige.

Den ene af de tiltalte (A 24.2.1/nr. 4) - en 17-årig italiensk statsborger - var blevet straffet med **fængsel i 1 år, hvoraf 9 måneder var gjort betinget**. De to andre tiltalte, der var henholdsvis 23 (A 24.2.1/nr. 5) og 27 år (A 24.2.2/nr. 1), var begge straffet med fængsel i 1 år. På baggrund af dommen var de tiltalte efterfølgende blevet udvist administrativt af Tilsynet med Udlændinge.

Udvisningsbeslutningerne var nu indbragt for retten i medfør af overgangsbestemmelsen i udlændingelovens § 65.

Den 17-årige tiltalte havde på tidspunktet for frihedsberøvelsen boet i Danmark i ca. 9 måneder. Siden løsladelsen havde pågældende boet sammen med en dansk pige.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Byretten **traf bestemmelse om ophævelse af udvisningsbeslutningen**, idet retten henviste til, at hensynet til retshåndhævelsen - henset til det enkeltstående kriminelle forhold og tiltaltes unge alder - ikke med tilstrækkelig styrke burde føre til udvisning.

Landsretten fandt, under henvisning til den idømte straf og til arten og grovheden af den begåede kriminalitet, at **udvisningen af tiltalte burde opretholdes.**

Højesteret **traf imidlertid beslutning om ophævelse af udvisningsbeslutningen** af de af byretten anførte grunde.

For så vidt angår den 23-årige tiltalte **traf byretten ligeledes beslutning om ophævelse af udvisningsbeslutningen**, idet retten henviste til det enkeltstående kriminelle forhold og tiltaltes personlige forhold.

Tiltalte havde på tidspunktet for varetægtsfængslingen boet her i landet i ca. 10 måneder. Tiltalte havde gennem længere tid kendt en dansk pige, som han var flyttet sammen med efter løsladelsen.

Landsretten **fandt, at udvisningen af tiltalte burde opretholdes.** Retten henviste som begrundelse herfor til arten og grovheden af den begåede kriminalitet.

Højesteret ophævede **udvisningsbeslutningen** under henvisning til de af byretten anførte grunde.

For så vidt angår den tredje tiltalte skulle udvisningsbetingelserne - henset til varigheden af tiltaltes ophold - findes i udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt. Se vedrørende denne tiltalte sag (A 24.2.2/nr. 1).

I sag (A 24.2.1/nr. 3), der vedrørte overtrædelse af straffelovens § 216, blev tiltalte - en 19-årig marokkansk statsborger - idømt fængsel i 1 år.

Tiltalte var indrejst her i landet efter at være blevet familiesammenført med sin herboende fader, der havde opholdt sig i Danmark i ca. 15 år. Tiltalte havde tillige 2 brødre og 2 fætre her i landet. Moderen og 3 andre søskende boede fortsat i Marokko.

Tiltalte havde fast arbejde.

Retten **tog ikke påstanden om udvisning af tiltalte til følge.** Retten lagde

herved vægt på den idømte straf, tiltaltes alder, hans beskæftigelsesmæssige forhold samt tiltaltes familiemæssige tilknytning til Danmark.

I sag (A **24.2.1/nr. 26**) blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 232 og § 224, jf. § 222, ved bl.a. adskillige gange at have haft anden kønslig omgang end samleje med en mindreårig steddatter. Pågældende idømtes **fængsel i 4 måneder**.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i nærværd 2 år og havde i ca. 2 1/2 år været gift med en dansk statsborger. På tidspunktet for straffesagens behandling var forholdet imidlertid ophørt, og ægteskabet søgt opløst ved skilsmisse, hvorfor Direktoratet for Udlændinge havde truffet bestemmelse om inddragelse af pågældendes opholdstilladelse. Direktoratet for Udlændinges afgørelse var på tidspunktet for straffesagens behandling paklaget til Justitsministeriet, der endnu ikke havde truffet afgørelse i sagen.

Retten frifandt tiltalte for udvisningspåstanden under henvisning til længden af den idømte fængselsstraf sammenholdt med tiltaltes tilknytning til landet.

Blufærdighedskrænkelser (2 personer)

I sag (A **24.2.1/nr. 8**) blev tiltalte, der var tyrkisk statsborger, straffet med **fængsel i 8 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 232 ved i 4 tilfælde at have udøvet blufærdighedskrænkelser over for 4 kvinder og et barn i S-tog eller på S-togsstationer, idet den pågældende befølte de forurettede overalt på kroppen, ligesom han forsøgte at kysse barnet, der var 12 1/2 år.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Byretten **traf i forbindelse** med straffesagen bestemmelse **om udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. Retten bemærkede i den forbindelse, at 3 af forholdene måtte anses for meget grove, og at der således ikke kunne være tale om et øjeblikks ophidselse eller ubesindighed, hvorfor tiltalte ikke burde forblive her i landet.

Landsretten **frifandt tiltalte for udvisningspåstanden** under henvisning til udlændingelovens § 26, nr. 2. Det fremgår ikke af dommen, hvilken tilknytning tiltalte havde til Danmark.

I sagen (A **24.2.1/nr. 13**) blev tiltalte, der var iransk statsborger, straffet med **fængsel i 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 232, §§ 260-261, § 266 og § 276, ved bl.a. at have afklædt og bundet sin hustru, hvorefter tiltalte havde tvunget hustruen til at tåle, at han tog fotografier af hende, ligesom han truede med at dræbe hende, såfremt hun røbede noget omkring det passerede. Tiltalte havde endelig stjålet 13.500 kr., som hustruen opbevarede for sin broder.

Tiltalte, der var blevet familiesammenført med ægtefællen, havde boet i Danmark i få måneder.

Tiltalte anførte under straffesagen, at han på grund af en tvist med en "gardist" frygtede forfølgelse i tilfælde af udvisning til Iran.

Byretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud gældende i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4. For så vidt angår tiltaltes oplysning om tvisten med "gardisten" bemærkede retten, at de forventede vanskeligheder - som tiltalte ikke selv var flygtet fra - ikke fandtes at kunne sidestilles med overlast som omfattet af udlændingelovens § 26, nr. 5.

Landsretten **stadfæstede** byrettens dom (dissens).

Voldskriminalitet (6 personer)

I den ene af sagerne (A **24.2.1/nr. 20**) blev tiltalte straffet med **fængsel i 1 år** for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, for legemsangreb af særlig rå eller farlig karakter.

Tiltalte, der kom fra det tidligere Jugoslavien, havde opholdstilladelse med henblik på varigt ophold i Danmark, hvor han havde opholdt sig i ca. 2 år.

Byretten fandt under hensyn til det oplyste om tiltaltes familiemæssige og

øvrige tilknytning til Danmark **ikke tilstrækkeligt grundlag for udvisning af den pågældende**, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2 og 3.

I en anden sag (A **24.2.1/nr. 33**), som vedrørte vold efter straffelovens § 245, samt nogle mindre tyverier, blev straffen udmålt til **fængsel i 3 måneder**.

Anklagemyndighedens **påstand om udvisning** blev under henvisning til sagens karakter **ikke taget til følge** af byretten (dissens).

I en tredje sag (A **24.2.1/nr. 36**) blev tiltalte straffet med **fængsel i 6 måneder** for vold efter straffelovens § 245 og ulovlig våbenbesiddelse.

Den pågældende var gift med en herboende dansk statsborger.

Retten frifandt den pågældende for påstanden om udvisning, idet man henviste til sagens karakter (dissens).

I en fjerde sag (A **24.2.1/nr. 37**), som vedrørte overtrædelse af straffelovens § 245 og våbenloven (ulovlig våbenbesiddelse), blev tiltalte straffet med **fængsel i 4 måneder** og **udvist af landet med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, stk. 2, 1. led.

Tiltalte var gift med en herboende dansk statsborger. De havde ingen børn.

I den femte sag (A **24.2.1/nr. 22**) blev tiltalte - en 37-årig sydafrikansk statsborger - straffet med **fængsel i 3 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 245, § 252 og § 266 ved bl.a. flere gange at have truet med at skyde en person, idet tiltalte satte en skarpladt pistol mod forurettedes bryst, ligesom tiltalte med pistolen tildelte forurettede et slag i tindingen, hvorved et skud gik af og ramte dennes pegefinger. Forurettede - der i forbindelse med skuddet, var faldet om på gulvet - var af tiltalte tillige blevet sparket 2-3 gange i skridtet.

Tiltalte, der var gift med en dansk kvinde, blev **frifundet for påstanden om udvisning**. Retten bemærkede, at hverken den idømte straf eller arten eller grovheden af de begåede handlinger fandtes at medføre, at tiltalte ikke burde forblive i landet.

I sagen (A **24.2.1/nr. 6**), der vedrørte overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 2, blev tiltalte straffet med fængsel i 2 år.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Byretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 10 år** jf. udlændingelovens § 24, stk. 2, 1, pkt.

Landsretten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning.**

Narkotikakriminalitet (13 personer/12 sager)

I 9 sager skete der domfældelse efter straffelovens § 191.

I den ene sag (A **24.2.1/nr. 32**) blev tiltalte straffet med **fængsel i 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 191 ved med henblik på videreoverdragelse at have været i besiddelse af ca. 40 g heroin.

Tiltalte havde opholdstilladelse i Danmark på grundlag af ægteskab med en herboende dansk kvinde. Han havde opholdt sig i landet i 1 år og 5 måneder.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Retten traf bestemmelse om **udvisning af landet med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. led.

Retten henviste som begrundelse for bestemmelsen om udvisning bl.a. til karakteren af det strafbare forhold og tiltaltes kortvarige ophold her i landet. Retten fandt ikke, at det forhold, at den pågældende var gift med en dansk statsborger, burde føre til en ændret vurdering.

I den anden sag (A **24.2.1/nr. 35**) blev tiltalte idømt **fængsel i 4 måneder** for besiddelse af heroin med henblik på videreoverdragelse, jf. straffelovens § 191, og **udvist med indrejseforbud i 10 år.**

Han havde opholdt sig i Danmark i ca. 2 år, hvor han i 1 år og 5 måneder havde været gift med en dansk kvinde. Hans ægtefælle havde indgivet skilsmissebegæring, og de havde levet faktisk adskilt i de sidste 3-4 måneder. Han havde ikke i øvrigt nogen tilknytning til landet.

Retten henviste som begrundelse for bestemmelsen om udvisning bl.a. til karakteren af deri begåede kriminalitet, og til at tiltaltes tilknytning til Danmark alene bestod i et kortvarigt ægteskab med en dansk statsborger.

I den tredje sag (**A 24.2.1/nr. 38**) blev tiltalte idømt **fængsel i 3 år** for indsmugling af heroin og amfetamin, jf. straffelovens § 191.

Tiltalte havde gennem flere perioder opholdt sig i Danmark, hvor han bl.a. havde taget en HF-eksamen samt gået på produktionsskole. Han havde endvidere fra han var 3 år, til han var 14 år hvert år været i Danmark som feriebar.

Retten frifandt den pågældende for påstanden om udvisning, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. led, og § 24, nr. 4, idet man bl.a. henviste til, at tiltaltes personlige forhold og fremtidsmuligheder var betydeligt mere relaterede til Danmark end Tyskland, samt til at tiltalte ikke tidligere var straffet.

I sag (**A 24.2.1/nr. 19**) blev tiltalte - en 28-årig britisk statsborger - straffet med **fængsel i 4 år** for overtrædelse af straffelovens § 191. Tiltalte blev tilige fundet skyldig i overtrædelse af våbenloven.

Tiltalte var ca. 2 år og 3 måneder forinden fundet skyldig i tyveri. Straffesættelsen blev dengang udsat med en prøvetid på 2 år.

Landsretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2 (dissens).

Bestemmelsen om udvisning blev efterfølgende **stadfæstet** af Højesteret.

I sagen (**A 24.2.1/nr. 25**), der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte straffet med **fængsel i 3 år** for overtrædelse af straffelovens § 191.

Tiltalte, der var meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk kvinde - med hvem tiltalte havde et barn - havde opholdt sig i Danmark i knapt 2 år.

Pågældende var ikke tidligere straffet her i landet, men var i Sverige straffet med fængsel i 10 måneder for overtrædelse af den svenske narkotikalovgivning.

Tiltalte **blev udvist for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, 2. pkt. 1. led. Som begrundelse for bestemmelsen om udvisning henviste retten bl.a. til grovheden af den begåede narkotikakriminalitet samt tiltaltes tidligere narkotikamisbrug. Retten fandt ikke, at tiltaltes tilknytning til den herboende ægtefælle og det fælles barn kunne opveje de hensyn, der talte for udvisning.

Byrettens dom blev **stadfæstet** af landsretten.

Se vedrørende den anden tiltalte sag (A 23.3/nr. 4).

I en anden sag (A 24.2.1/nr. 34) blev tiltalte straffet med **fængsel i 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 191.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i ca. 8 måneder. Pågældende var meddelt opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk kvinde. Tiltalte havde tillige en herboende søster.

Retten **traf beslutning om udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2. 1. led. Retten henviste i den forbindelse til karakteren af den begåede kriminalitet og bemærkede, at tiltaltes tilknytning til Danmark i form af det nyligt indgåede ægteskab og en herboende søster ikke kunne begrunde, at udvisning skulle undlades.

Landsretten **stadfæstede** byrettens bestemmelse om udvisning af tiltalte og forhøjede straffen til **fængsel i 9 måneder**.

I sag (A 24.2.1/nr. 1) blev tiltalte, der var amerikansk statsborger, dømt for overtrædelse af straffelovens § 191 og § 172, **jf.** § 171. Straffen blev fastsat til **fængsel i 1 år og 3 måneder**.

Byretten **udviste samtidig tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1, pkt., idet retten bemærkede, at udvisningen - henset til tiltaltes og hustruens tilhørsforhold til USA - ikke kunne antages at virke særlig belastende.

Landsretten **stadfæstede** bestemmelsen om udvisning, idet retten efter arten og omfanget af tiltaltes kriminalitet ikke fandt, at et for så vidt angår hustruen eksisterende fortsat behov for lægebehandling kunne føre til et andet resultat (dissens).

I en sag, der vedrørte 2 personer (A 24.2.1/nr. 9 og A 24.2.1/nr. 10), blev de tiltalte - begge israelske statsborgere - straffet med **fængsel i 2 år og 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 191 ved i forening at have været i besiddelse af ca. 200 g heroin med henblik på videreoverdragelse.

De tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark, men den ene var i Holland blevet idømt 4 års fængsel for narkotikakriminalitet.

Byretten **traf bestemmelse om udvisning af de tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og § 24, nr. 4.

Landsretten stadfæstede byrettens dom.

I en anden sag (A 24.2.1/nr. 14) blev tiltalte i byretten straffet med **fængsel i 1 år** for besiddelse af ca. 225 g morfinbase med henblik på videreoverdragelse.

Tiltalte havde opholdt sig her i landet i under 2 år. Tiltalte var gift med en dansk kvinde, men boede sammen med en anden.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Byretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. og § 24, nr. 3.

Landsretten **forhøjede straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder og udviste tiltalte med indrejseforbud gældende for bestandig**.

I sag (A 24.2.1/nr. 24) blev tiltalte straffet med fængsel i 3 år for 3 tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 191.

Tiltalte var gift med en dansk kvinde, med hvem han havde et barn.

Byretten traf i forbindelse med straffesagen beslutning om **udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1.pkt.

Landsretten **stadfæstede** byrettens bestemmelse om udvisning.

I 2 sager skete der domfældelse efter lov om euforiserende stoffer.

I den ene sag (A 24.2.1/nr. 23) blev tiltalte idømt **fængsel i 3 måneder og udvist med indrejseforbud i 5 år** under henvisning til karakteren af den begåede kriminalitet og under hensyn til, at tiltalte alene var kommet her til landet med henblik på et kortere ophold, samt til ægteskabets kortere varighed (1 måned).

Den pågældende havde haft ophold i Danmark i ca. 3 måneder og blev ca. 1 måned før landsrettens dom gift med en dansk kvinde.

I den anden sag (A 24.2.1/nr. 17) blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af lov om euforiserende stoffer ved at have indført ca. 20 g amfetamin til Danmark. Pågældende, der tillige blev fundet skyldig i overtrædelse af våbenloven, blev idømt fængsel i 60 dage.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte, der var hollandsk statsborger, havde opholdt sig her i landet i ca. 8 måneder. Pågældende boede sammen med en dansk kvinde, som han ca. et halvt år forinden indrejsen havde mødt i Israel. Tiltalte havde efterfølgende fået arbejde i kvindens faders firma.

Byretten **tog ikke anklagemyndighedens påstand om udvisning af tiltalte til følge**. Retten henviste til, at det strafbare forhold måtte anses for værende af en så lejlighedspræget karakter, at der ikke fandtes at være til-

strækkeligt grundlag for at udvise tiltalte, der ikke tidligere var straffet. Endvidere henvistes til tiltaltes nære tilknytning til samleverken og dennes familie.

Sagen blev af anklagemyndigheden anket til landsretten. Et flertal fandt - henset til forseelsernes karakter samt til, at indsmuglingen var planlagt og foretaget for vindings skyld - at **tiltalte skulle udvises**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. Retten fandt ikke, at tiltaltes tilknytning her til landet kunne begrunde, at udvisning skulle undlades. Tiltalte idømtes af landsretten **5 måneders ubetinget fængsel**.

Højesteret, der nedsatte straffen til **4 måneders ubetinget fængsel, frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**. Højesteret henviste som begrundelse herfor til kriminalitetens omfang samt tiltaltes familiemæssige tilknytning til Danmark.

Berigelseskriminalitet

Røveri (8 personer/7 sager)

I sag (A 24.2.1/nr. 41) blev tiltalte idømt **fængsel i 3 år** for flere forhold vedrørende overtrædelse af straffelovens § 288 (røveri), § 276 (tyveri) og § 277 (ulovlig omgang med hittegods) samt våbenloven. Retten traf samtidig bestemmelse om **udvisning** af den pågældende **med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. led.

Tiltalte var nordisk statsborger og havde opholdt sig her i landet i ca. 7 måneder. Han havde ikke i øvrigt nogen tilknytning til Danmark.

Han var tidligere i Norge straffet for ligeartet kriminalitet.

I en sag, der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte (A 24.2.1/nr. 7) - en 21-årig britisk statsborger - straffet med **fængsel i 8 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 288 ved i forening med en medtiltalt at have frataget en person 220 kr. samt dennes kørekort og sygesikringsbevis efter at have tildelt pågældende to slag i hovedet med en ølflaske.

Byretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt, idet retten henviste til, at tiltalte under hensyn til grovheden af den begåede kriminalitet ikke burde forblive i landet.

Landsretten **frifandt tiltalte for udvisningspåstanden**.

Se vedrørende den medtiltalte sag (A **24.2.2/nr. 8**).

I sagen (A **24.2.1/nr. 16**) blev tiltalte idømt **betinget fængsel i 10 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 288 og § 276.

Anklagemyndigheden havde nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Henset til den idømte straf var betingelserne for udvisning ikke opfyldt, hvorfor tiltalte **frifindtes for påstanden om udvisning**.

I sag (A **24.2.1/nr. 29**) blev tiltalte idømt **fængsel i 1 år og 6 måneder og udvist med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Tiltalte var fundet skyldig i forsøg på røveri, brugstyveri af en bil samt overtrædelse af færdselsloven og lov om euforiserende stoffer.

Tiltalte boede hos en herboende onkel. Tiltaltes ægtefælle og parrets fællesbarn boede i England.

I en sag, der vedrørte 3 personer, blev den ene tiltalte (A **24.2.1/nr. 28**) straffet med **fængsel i 1 år og 9 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 288 ved i forening med flere andre at have frarøvet en ældre kvinde kontanter og genstande til et samlet beløb af ca. 26.000 kr., idet kvinden blev fastholdt på en seng, hvor hun blev truet med et koben, ligesom en tændt cigaret blev holdt tæt ved hendes ansigt, og et tørklæde blev lagt om hendes hals. Tiltalte blev tillige fundet skyldig i tyveri vedrørende genstande til en samlet værdi af ca. 200.000 kr.

Tiltalte var gift med en herboende kvinde, med hvem han havde et barn.

Såvel byretten som landsretten fandt, at påstanden om udvisning af tiltalte skulle tages til følge.

Tiltaltes **udvistes herefter med indrejseforbud gældende i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt.

Se vedrørende en af de andre tiltalte sag (A **24.2.2/nr. 19**).

I en sag, der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte - en 28-årig italiensk statsborger (A **24.2.1/nr. 2**) - fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 288, § 286, jf. § 281, § 266, jf. § 21, samt våbenloven.

Pågældende idømtes 3 års fængsel.

Tiltaltes hustru, parrets 2 fællesbørn samt hustruens særbarn boede i Danmark.

Byretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte**, idet retten bemærkede, at de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn ikke fandtes at burde føre til, at udvisning skulle undlades.

Landsretten fandt imidlertid - under henvisning til de i udlændingelovens § 26, nr. 2, nævnte hensyn - **ikke grundlag for at tage udvisningspåstanden til følge**.

Se vedrørende den anden tiltalte sag (A **23.2/nr. 1**).

I en sag, der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte (A **24.2.1/nr. 12**), der var srilankansk statsborger, straffet med **fængsel i 2 år** for flere tilfælde af kioskrøveri samt tyveri.

Tiltalte var blevet familiesammenført med sin danske ægtefælle, med hvem han havde indgået ægteskab på Sri Lanka. Efter tiltaltes indrejse i Danmark havde ægtefællerne indimellem levet sammen i weekenderne. Hustruen havde imidlertid på tidspunktet for straffesagens behandling ansøgt om skilsmisse.

Tiltalte havde opholdt sig her i landet i under 1 år.

Byretten **udviste tiltalte med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt., idet retten bl.a. henviste til størrelsen af den idømte straf, grovheden af den begåede kriminalitet, tiltaltes kortvarige ophold i Danmark og det forhold, at tiltalte ikke levede fast sammen med sin danske ægtefælle.

Landsretten **stadfæstede** byrettens bestemmelse om udvisning.

Den anden tiltalte (A **24.2.1/nr. 11**) blev straffet med **fængsel i 2 år og 3 måneder** for i forening med flere andre at have begået flere kioskrøverier samt tyverier.

Tiltalte, der var indrejst i Danmark efter at være blevet meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk kvinde, havde opholdt sig her i landet i under 2 år.

Efter ca. 1 år var ægteskabet blevet opløst, hvorfor tiltalte var blevet meddelt afslag på forlængelse af opholdstilladelsen. På tidspunktet for straffesagens behandling levede tiltalte sammen med en anden dansk kvinde, med hvem han ventede et barn.

Tiltalte **udvistes med indrejseforbud gældende for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. pkt. Henset til tiltaltes manglende arbejdsmæssige tilknytning til landet og til den korte varighed af tiltaltes samliv med den danske kvinde, fandt retten ikke - uanset, at parret ventede barn sammen - at der forelå sådanne forhold, at udvisning burde undlades.

Tyveri (4 personer)

To af sagerne (A **24.2.1/nr. 40** og A **24.2.1/nr. 39**) vedrørte overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 286, vedrørende tyverier til en betydelig værdi.

De tiltalte blev i begge sager idømt **fængsel il år og 6 måneder og udvist med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. led.

De tiltalte havde ingen tilknytning til Danmark, hvor de var på turistophold.

I sagen (A **24.2.1/nr.** 30) - der vedrørte tyveri af 4 T-shirts og en pung indeholdende 100 kr., hæleri med hensyn til tyveri vedrørende genstande til en samlet værdi af ca. 2.600 kr. samt trussel efter straffelovens § 266 - blev tiltalte straffet med **fængsel i 60 dage**. Tiltalte blev tillige straffet for overtrædelse af udlændingebekendtgørelsen ved i 2 tilfælde at have undladt at medbringe pas eller opholdstilladelse.

Tiltalte, der havde boet her i landet med henblik på varigt ophold i 19 måneder, var meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk kvinde.

Tiltalte var tidligere straffet for overtrædelse af straffelovens § 244 og § 287, jf. § 276, med 12 dagbøder à 100 kr., ligesom tiltalte udenretligt havde vedtaget en bøde på 300 kr. for overtrædelse af straffelovens § 287, jf. § 276.

Tiltalte blev - under henvisning til længden af den idømte frihedsstraf og ægteskabet med den danske kvinde - **frifundet for påstanden om udvisning**.

I en anden sag (A **24.2.1/nr.** 15) blev tiltalte fundet skyldig i 2 tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 276, § 172, jf. § 171, samt færdselsloven. Straffen blev fastsat til 6 måneders fængsel.

Tiltalte var meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Tiltalte var tidligere straffet for overtrædelse af straffelovens § 244 og § 276 med en fællesstraf af 4 måneders fængsel.

Retten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, idet retten - uanset oplysningerne om tiltaltes tidligere vandel - ikke fandt tilstrækkeligt grundlag for at antage, at tiltalte ved fortsat ophold her i landet ville begå ny kriminalitet. Retten lagde endvidere vægt på, at der ikke i forbindelse med tiltaltes tidligere straffesager var blevet nedlagt påstand om udvisning.

Dokumentfalsk (1 person)

I denne sag (A 24.2.1/nr. 21) blev tiltalte - en 43-årig kvinde - fundet skyldig i 2 tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 171 samt overtrædelse af § 174. Straffen fastsattes til 30 dages fængsel.

Tiltalte blev **frifundet for påstanden om udvisning**, idet retten under henvisning til arten og grovheden af den begåede kriminalitet ikke fandt tilstrækkeligt grundlag for at udvise tiltalte.

Ad § 24. nr. 2. 2. led (32 personer)

Sagerne, hvori retten har taget stilling til udvisning efter bestemmelsen i udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. led, fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Manddrab	4 personer
Voldtægt	3 personer
Voldskriminalitet	5 personer
Narkotikakriminalitet	10 personer
Røveri	8 personer
Tyveri	1 person
Brandstiftelse	1 person
I alt:	32 personer

Manddrab (4 personer)

I den ene sag (A 24.2.2/nr. 25) blev tiltalte idømt **fængsel i 8 år og udvises med indrejseforbud for bestandig** for overtrædelse af straffelovens § 237 (tredobbelt manddrab).

Retten henviste som begrundelse for beslutningen om udvisning bl.a. til den fastsatte straf og arten af den begåede kriminalitet.

Tiltalte havde haft ophold i Danmark i ca. 4 år og havde 2 sønner med en tyrkisk kvinde, som havde ophold i Danmark.

I den anden sag (A 24.2.2/nr. 16) blev tiltalte straffet med **fængsel i 5 år** for overtrædelse af straffelovens § 237, jf. § 21, § 266 samt våbenloven.

Tiltalte, der havde opholdt sig i Danmark i ca. 3 år og 9 måneder, var ikke tidligere straffet her i landet.

Retten **udviste tiltalte for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. led, idet retten henviste til grovheden af den begåede kriminalitet.

I sagen (A 24.2.2/nr. 18) blev tiltalte straffet med **fængsel i 12 år** for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 237 ved ved kvælning at have dræbt en kvinde.

Tiltalte - en 46-årig tyrkisk statsborger - **udvistes med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

I sag (A 24.2.2/nr. 3) blev tiltalte - en 19-årig marokkansk statsborger - fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237 ved med en foldekniv at have dræbt en person, idet tiltalte tildelte denne flere knivstik, hvorefter tiltalte skar halsen over på pågældende.

Straffen blev fastsat til fængsel i 8 år.

Tiltalte, der indrejste her i landet som 16-årig, blev **udvist med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Sædelighedskriminalitet

Voldtægt (3 personer)

I den ene sag (A 24.2.2/nr. 30) blev tiltalte idømt en straf af **fængsel i 1 år og 3 måneder** for voldtægt og **udvist af landet med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Tiltalte havde opholdt sig her landet i ca. 3 år og havde i samme periode været gift med en herboende dansk statsborger. Han havde ingen børn.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Retten lagde som begrundelse for bestemmelsen om udvisning bl.a. vægt på grovheden af den begåede kriminalitet samt størrelsen af den konkrete udmålte straf. Retten anførte endvidere, at betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 3, ikke fandtes at være til stede.

I den anden sag (A 24.2.2/nr. 23) blev tiltalte straffet med **fængsel i 1 år** for voldtægt og **udvist af landet med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Tiltalte havde opholdt sig her landet i ca. 3 år og havde i samme periode været gift med en herboende dansk statsborger. Han havde ingen børn. Tiltalte var ikke tidligere straffet.

I den sidste sag (A 24.2.2/nr. 1) var tiltalte og to medtiltalte fundet skyldige i voldtægt og anden kønslig omgængelse over for en 18-årig pige.

Tiltalte - en 27-årig italiensk statsborger - var blevet straffet med **fængsel i 1 år**. På baggrund af dommen var tiltalte efterfølgende blevet udvist administrativt af Tilsynet med Udlændinge.

Udvisningsbeslutningen var nu indbragt for retten i medfør af overgangsbestemmelsen i udlændingelovens § 65.

Den 27-årige tiltalte havde på tidspunktet for frihedsberøvelsen boet i Danmark i ca. 3 år. Tiltalte var gift med en dansk kvinde, med hvem han ventede et barn.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Byretten **traf bestemmelse om ophævelse af udvisningsbeslutningen**, idet retten henviste til, at hensynet til retshåndhævelsen - henset til det enkeltstående kriminelle forhold og tiltaltes personlige forhold - ikke med tilstrækkelig styrke fandtes at burde føre til udvisning.

Landsretten **stadfæstede** byrettens kendelse, idet retten henviste til tiltaltes

personlige og familiemæssige tilknytning til landet, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2.

Se vedrørende de to medtiltalte (A 24.2.1/nr. 4 og A 24.2.1/nr. 5).

Voldskriminalitet (5 personer)

Den ene sag (A 24.2.2/nr. 9) vedrørte overtrædelse af den tidligere gældende bestemmelse i straffelovens § 245, stk. 2, jf. stk. 1, ved med anvendelse af en køkkenkniv at have udøvet vold over for sin samlever, hvorved han afgik ved døden.

Tiltalte, der var svensk statsborger, havde på gerningstidspunktet opholdt sig i Danmark i 3 år og 4 måneder. Hun havde 3 børn, som boede i Sverige.

Anklagemyndigheden havde i forbindelse med straffesagen nedlagt påstand om straf for manddrab, jf. straffelovens § 237, samt nedlagt påstand om udvisning af landet med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, stk. 2, nr. 2.

Retten fandt, at forholdet burde henføres under straffelovens § 245, stk. 2, jf. stk. 1, og idømte på denne baggrund tiltalte en straf af **fængsel i 4 år**.

Landsretten **tog** påstanden om udvisning **til** følge.

Højesteret **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, idet man under hensyn til varigheden af tiltaltes ophold her i landet og til de særlige omstændigheder, der havde været baggrund for lovovertrædelsen, ikke fandt det påkrævet at udvise tiltalte (dissens).

Den anden sag (A 24.2.2/nr. 22) vedrørte overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, (grov vold) og straffelovens § 266 (trusler om vold m.v.)

Straffen blev udmålt til fængsel **il** år og 6 måneder.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig.

Anklagemyndighedens **påstand om udvisning** blev under hensyn til grovheden af den begåede kriminalitet **taget til følge**.

Indrejseforbuddet blev afretten fastsat til 10 år.

I sagen (A 24.2.2/nr. 7) blev tiltalte - en 32-årig kvinde fra Trinidad - straffet med **fængsel i 2 år** for overtrædelse af straffelovens § 245 ved at have affyret 5 skud mod sin ægtefælle med livsfarlige læsioner og varig invaliditet til følge.

Tiltalte, der var meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet med den danske ægtefælle, var ikke tidligere straffet.

I forbindelse med sagen fremlagdes erklæring fra Justitsministeriets psykiatriske undersøgelsesklínik, hvori det bl.a. konkluderedes, at tiltalte ikke var eller kunne antages at have været sindssyg på tidspunktet for den strafbare handling. Det fremgik imidlertid af erklæringen, at tiltalte måtte antages at have befundet sig i en af ægtefællens adfærd fremkaldt stærk sindsbevægelse, der yderligere var fremmet af, at hun befandt sig i en krisesituation, hvor hun - fjærnt fra sine slægtninge i et fremmed land - skulle tage stilling til de sociale og følelsesmæssige konsekvenser, som en separation ville medføre for hende og hendes datter.

Retten udtalte, at der efter alt foreliggende **ikke var anledning til at tage påstanden om udvisning af tiltalte til følge**.

I en anden sag (A 24.2.2/nr. 5) blev tiltalte - en 27-årig israelsk statsborger - straffet med **fængsel i 3 år** for overtrædelse af straffelovens § 245 og § 244 ved i 4 tilfælde at have nikket sin hustru en skalle, at have tildelt hustruen flere knytnæveslag i ansigtet, at have knust en flaske i hovedet på hustruen samt adskillige gange at have stukket hustruen i hovedet og på kroppen med en fjerkræsaks. Tiltalte blev endvidere fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 266 ved at have truet med at slå hustruen og ægtefællernes fællesbarn ihjel.

Ægtefællerne var blevet separeret ved dom, hvorved hustruen var blevet tillagt forældremyndigheden over fællesbarnet.

Tiltalte havde ikke i øvrigt nogen tilknytning til Danmark.

Såvel byretten som landsretten fandt - under henvisning til arten og grovheden af forseelserne og straffens størrelse - at tiltalte burde **udvises**. Tiltalte **udvist** herefter **med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

I sagen (A 24.2.2/nr. 10) blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, ved med en 32 cm lang køkkenkniv at have tilføjet en person et snitsår i brystet.

Under henvisning til, at forurettede - forinden den af tiltalte begåede strafbare handling - havde tildelt tiltalte flere slag i hovedet, og at tiltaltes handling måde havde været båret af stærk sindsbevægelse - fandt retten grundlag for en betydelig nedsættelse af den forskyldte straf, jf. straffelovens § 85. Straffen fastsattes herefter til 60 dages fængsel.

Henset til størrelsen af den udmålte straf **frifandtes tiltalte for udvisningspåstanden**, jf. herved udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Narkotikakriminalitet (10 personer)

Den ene sag (A 24.2.2/nr. 17) vedrørte overtrædelse af straffelovens § 191 vedrørende besiddelse med henblik på videreoverdragelse af ca. 1 kg heroin og § 191 a, jf. § 21, ved i flere tilfælde at have forsøgt at afkræve 500.000 kr. for leveret heroin.

Tiltalte blev straffet med **fængsel i 5 år** og **udvist af landet for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. led.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i 5 år. Han havde i ca. 4 år levet sammen med en herboende dansk kvinde, med hvem han havde et barn på 3 1/2 år.

Den anden sag (A 24.2.2/nr. 11) vedrørte overtrædelse af straffelovens § 191 vedrørende overdragelse af ca. 2,5 kg heroin og forsøg på indførsel og besiddelse af mindre mængder af dette stof.

Tiltalte blev idømt en straf af **fængsel i 6 år** og **udvist med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingeloven § 24, nr. 2, 2. led.

Som begrundelse for udvisning henviste retten til, at tiltalte under hensyn til den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet ikke burde forblive i landet, og at ingen af de i lovens § 26 nævnte hensyn burde føre til, at tiltalte ikke udvistes.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i ca. 5 år. Han havde i ca. 3 1/2 været gift med en herboende norsk statsborger, med hvem han havde et barn på 4 år.

I den tredje sag (A **24.2.2/nr. 29**) blev tiltalte idømt **fængsel i 5 år og udvist af landet for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. led, for overtrædelse af straffelovens § 191 ved i forening med en medtiltalt med henblik på videreoverdragelse at have besiddet omkring 1 kg heroin.

Den pågældende, der var kenyansk statsborger, havde opholdt sig i Danmark i lidt over 3 år. Han havde været gift med en dansk statsborger, som han forud for landsrettens dom var blevet skilt fra. Han havde en søster i Danmark. Hans moder og to andre søstre boede i Kenya.

Såvel landsretten som Højesteret **traf beslutning om udvisning** af den pågældende, idet man bl.a. lagde vægt på, at tiltalte ikke ud over sin søster og dennes 2 børn havde nogen familiemæssig tilknytning til Danmark.

I den fjerde sag (A **24.2.2/nr. 31**) vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191 blev tiltalte idømt **fængsel il år og 9 måneder** for indsmugling og videresalg af heroin og tillige for overtrædelse af straffelovens § 245 (knivoverfald) og våbenloven.

Tiltalte havde opholdt sig her i landet i ca. 4 år. Han boede sammen med sin fraseparerede ægtefælle, som var gravid på ny, og deres fællesbarn.

Byretten **traf samtidig bestemmelse om udvisning med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens 24, nr. 2, 2. led, idet retten ikke fandt, at tiltaltes familiemæssige forhold i den konkrete sag var til hinder for udvisning.

Landsretten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, idet der under hensyn til det oplyste om tiltaltes tilknytning her til landet ikke fandtes tilstrækkeligt grundlag for at tage påstanden om udvisning til følge.

I sagen (A **24.2.2/nr. 21**) blev tiltalte - en 29-årig tanzanisk statsborger - idømt **7 års fængsel** for flere tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 191, til dels jf. § 21, ved i forening med flere andre at have forsøgt at indsmugle i alt nærvæd 3 kg heroin til Danmark, hvilket kun delvis lykkedes, idet de alene fik leveret ca. 1.200 g heroin.

Tiltalte, der var meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende norsk statsborger, havde boet i Danmark med henblik på varigt ophold i mere end 2 år.

Tiltalte havde ingen børn.

Tiltalte var ikke tidligere straffet her i landet.

Såvel landsretten som Højesteret fandt, at tiltalte burde **udvises for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

I en anden sag, der vedrørte 2 personer, blev tiltalte (A **24.2.2/nr. 15**) straffet med **fængsel i 3 år og 6 måneder** for flere tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 191 samt overtrædelse af lov om euforiserende stoffer.

Tiltalte var gift med en dansk statsborger, der havde adopteret tiltaltes dengang 4-årige søn.

Såvel byretten som landsretten fandt, at tiltalte burde **udvises med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Se vedrørende den anden tiltalte sag (A **24.2.1/nr. 24**).

I sag (A **24.2.2/nr. 2**) blev tiltalte, der var britisk statsborger, straffet med **fængsel i 1 år og 9 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 191 ved i forening med andre og med henblik på videresalg at have indsmuglet et 240 g heroin til Danmark samt overtrædelse af straffelovens § 285, jf. § 279, ved at have undladt at underrette bistandskontoret om en arv på ca. 260.000 kr.

Tiltalte var tidligere - 10 måneder forud for straffesagen - fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 277 og § 279, jf. § 21. Pågældende var da blevet idømt en betinget dom uden straffastsættelse.

Retten **tog ikke påstanden om udvisning af tiltalte til følge**. Retten lagde herved særlig vægt på, at tiltaltes herboende ægtefælle, som efter det oplyste var stærkt afhængig af tiltalte, og som angiveligt kun ville kunne få parrets fællesbarn og sit særbarn - der begge var anbragt på en institution - tilbage, såfremt hun og ægtefællen samlevede.

I en anden sag (A 24.2.2/nr. 26) havde anklagemyndigheden rejst tiltale for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1,1. pkt, for indførsel med henblik på videreoverdragelse af en pakke indeholdende en større mængde råopium.

Retten fandt det godtgjort, at tiltalte var klar over, at der var euforiserende stoffer i pakken, men fandt det ikke godtgjort, at han havde været klar over, at der var tale om råopium, hvorfor der ikke fandtes grundlag for at henføre forholdet under straffelovens § 191, ligesom der for denne tiltaltes vedkommende alene fandtes at være tale om forsøg.

Den pågældende blev på denne baggrund dømt for forsøg på overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, og retten **anså straffen udstået med vare-tægtsfængslingen (4 måneder)**.

Anklagemyndighedens **påstand om udvisning** blev herefter **ikke taget til følge**.

I en anden sag (A 24.2.2/nr. 12), der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte straffet med fængsel i 3 år og 6 måneder for flere tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 191.

Retten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte for bestandig**, jf. ud-lændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Se vedrørende den medtiltalte sag (A 23.2/nr. 3).

I den sidste sag, der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte (**A 24.2.2/nr. 13**) - en 34-årig mand - straffet med fængsel i 3 år for overtrædelse af straffelovens § 191, § 284, jf. § 276, jf. § 21, samt våbenloven.

Tiltalte, der ikke tidligere var straffet her i landet, havde boet i Danmark i mere end 2 år.

Tiltalte var gift med en dansk kvinde, med hvem han havde en mindreårig datter.

Landsretten **udviste tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt. (dissens).

Se vedrørende den anden tiltalte sag (**A 24.1/nr. 7**).

Berigelseskriminalitet (9 personer)

Røveri (8 personer)

I den ene sag (**A 24.2.2/nr. 32**) blev tiltalte idømt en straf af **fængsel i 1 år** for røveri på en tankstation samt brugstyveri af en bil og **udvist af landet med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt. (dissens).

Tiltalte var EU-borger og havde opholdt sig ca. 2 1/2 år i Danmark, hvor han var beskæftiget i restaurationsbranchen. Han boede sammen med en herboende thailandsk kvinde. Han var ikke gift og havde ingen børn.

Han var ikke tidligere straffet.

I en anden sag (**A 24.2.2/nr. 28**) blev tiltalte - der var fundet skyldig i to tilfælde af bankrøveri - idømt fængsel i 3 år.

Tiltalte, der var tidligere dansk statsborger, havde opholdt sig i Danmark i ca. 2 1/2 år. Tiltalte boede sammen med sin danske ægtefælle. Ægtefællerne havde efter indgåelsen af ægteskabet boet her i landet, men havde efter 2 år valgt at bosætte sig i Australien.

Tiltalte var ikke tidligere straffet.

Byretten **traf i forbindelse med straffesagen bestemmelse om udvisning** af tiltalte efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt, **med indrejseforbud for bestandig**. Retten fandt ikke, at der forelå sådanne hensyn som nævnt i udlændingelovens § 26, at udvisning måtte antages at virke særlig belastende for tiltalte.

Byrettens dom blev **stadfæstet** af landsretten under henvisning til de af byretten anførte grunde.

I forbindelse med sagens behandling i Højesteret oplystes det, at tiltalte var blevet separeret fra sin ægtefælle. **Et flertal** på 3 dommere fandt at kunne **stadfæste** landsrettens dom. Flertallet udtalte i den forbindelse, at det forhold, at tiltalte tidligere havde haft dansk indfødsret, ikke alene kunne begrunde, at udvisning skulle undlades.

Mindretallet (2 dommere) fandt derimod, at de lovovertrædelser, som tiltalte var dømt for, ikke var af en sådan grovhed, at tiltalte, der indtil sit 14. år havde dansk indfødsret, og som efterfølgende sammenlagt havde opholdt sig i Danmark i ca. 5 år, burde udvises.

I sagen (**A 24.2.2/nr. 20**) blev tiltalte i 1993 fundet skyldig i 3 tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 288, samt overtrædelse af straffelovens § 276 og lov om euforiserende stoffer. Pågældende idømtes **fængsel i 3 år og 6 måneder**.

Tiltalte indrejste første gang i Danmark i 1982, hvorefter han meddeltes opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk statsborger. Tilladelsen blev i 1984 inddraget på grund af samlivsophør, hvorefter tiltalte udrejste af landet. I 1985 blev tiltalte på ny meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab. Denne tilladelse blev ligeledes inddraget på grund af manglende samliv. I 1988 blev tiltalte meddelt opholdstilladelse på baggrund af et tredje ægteskab med en dansk statsborger. Sammen med sin tredje ægtefælle havde tiltalte fået to børn. Ægteskabet var nu opløst.

Tiltalte var i 1991 straffet for overtrædelse af straffelovens § 288 og lov om

euforiserende stoffer med fængsel i 8 måneder. Endvidere var tiltalte i 1992 straffet med 10 dages hæfte for forsøg på hæleri med hensyn til tyveri.

Landsretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt. (dissens).

Højesteret **stadfæstede** landsrettens dom.

I sagen (**A 24.2.2/nr. 14**) blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 288 ved at have aftvunget personalet i en bank ca. 87.000 kr., idet han truede personalet med en uladt gas- og løsskudsrevolver samt en bombeattrap. Tiltalte blev endvidere fundet skyldig i overtrædelse af våbenloven.

Straffen fastsattes til 2 års fængsel.

Tiltalte, der var indrejst i Danmark 4 år forud for dommen, havde tidligere boet her i landet i en 5-årig periode.

Tiltalte havde en dansk veninde, som han havde aftalt at flytte sammen med efter løsladelsen. Endvidere boende tiltaltes moder samt 6 af tiltaltes i alt 10 søskende i Danmark.

Byretten traf under henvisning til den idømte straf og kriminalitetens art og grovhed bestemmelse om **udvisning af tiltalte med indrejseforbud gældende i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt. (dissens)

Landsretten **tiltrådte** byrettens bestemmelse om udvisning (dissens).

I sag (**A 24.2.2/nr. 6**) blev tiltalte, der idømtes **2 års fængsel** for røveri i en bank, **frifundet for påstanden om udvisning**.

Tiltalte - der var nigeriansk statsborger - var meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskab med en dansk kvinde, som han havde mødt i Paris, hvor kvinden arbejdede som au pair.

Tiltalte var opvokset i Nigeria, men havde boet hos familie i England i 2 år og 4 år i Frankrig, heraf 1 år sammen med sin danske ægtefælle.

Ægtefællerne havde ingen børn.

Som begrundelse for ikke at tage påstanden om udvisning af tiltalte til følge henviste retten bl.a. til tiltaltes 3 V2 års ophold i Danmark, ægteskabet med den danske kvinde samt tiltaltes ringe tilknytning til Nigeria, idet pågældende havde levet hele sit voksne liv i Vesteuropa.

Landsretten **stadfæstede** byrettens dom under henvisning til de i dommen anførte grunde.

I sagen (A 24.2.2/nr. 4) blev tiltalte - en 24-årig jordansk statsborger - idømt **fængsel i 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 288 og § 276. Under henvisning til størrelsen af den idømte straf **frifandtes tiltalte for påstanden om udvisning.**

I sag (A 24.2.2/nr. 19) blev tiltalte straffet med fængsel i 2 år for overtrædelse af straffelovens § 288 ved i forening med tre andre at have frarøvet en ældre kvinde kontanter og genstande til et samlet beløb af ca. 26.000 kr., idet kvinden blev fastholdt på en seng, hvor hun blev truet med et koben, ligesom en tændt cigaret blev holdt tæt ved hendes ansigt, og et tørklæde blev lagt om hendes hals.

Tiltalte blev tillige bl.a. fundet skyldig i tyveri vedrørende genstande til en samlet værdi af ca. 200.000 kr. og 4 tilfælde af hæleri med hensyn til tyveri vedrørende genstande til en samlet værdi af ca. 6.500 kr.

Tiltalte **frifandtes for påstanden om udvisning** under henvisning til, at han havde opholdt sig i Danmark i nærvæd 4 år, at han i 2 år havde været gift med en dansk kvinde, og at han havde et dårligt helbred.

Se vedrørende den ene medtiltalte sag (A 24.2.1/nr. 28).

I en sag, der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte (A 24.2.2/nr. 8) - en 23-årig pakistansk statsborger - straffet med **fængsel i 8 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 288 ved i forening med en anden at have frataget en person 220 kr. samt dennes kørekort og sygesikringsbevis efter at have tildelt pågældende to slag i hovedet med en ølflaske.

Byretten **traf bestemmelse** om **udvisning** af **tiltalte med indrejseforbud i 5 år**, idet retten henviste til, at tiltalte under hensyn til grovheden af den begåede kriminalitet ikke burde forblive i landet.

Landsretten **frifandt** tiltalte for udvisningspåstanden under henvisning til, at der efter straffastsættelsen ikke var hjemmel til at udvise pågældende efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. pkt.

Se vedrørende den medtiltalte sag (A **24.2.1**/nr. 7).

Tyveri (1 person)

I sagen (A **24.2.2**/nr. 27) blev tiltalte straffet med **fængsel i 1 år og 6 måneder** for 19 tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 276 samt overtrædelse af § 284, jf. § 276, og § 164.

Tiltalte, der var meddelt opholdstilladelse efter § 15 i lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., var gift med en jugoslavisk kvinde, der havde midlertidig opholdstilladelse efter samme lov.

Forud for ægteskabet med den jugoslaviske kvinde havde tiltalte i ca. 2 år været gift med en dansk kvinde, med hvem tiltalte havde fået en datter. Datteren var på tidspunktet for straffesagens behandling omkring 3 år.

Tiltaltes tidligere hustru havde i forbindelse med skilsmissen fået tildelt forældremyndigheden over datteren. Tiltalte havde imidlertid jævnligt samvær med denne.

Tiltalte var tidligere straffet med fængsel i 40 dage for overtrædelse af straffelovens § 119 samt fængsel i 5 måneder for tyveri, hæleri, spirituskørsel mv.

Byretten **udviste tiltalte**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, jf. § 23, nr. 2, idet retten ikke fandt, at de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn på afgørende vis talte mod udvisning.

Tiltalte blev i landsretten **frifundet** for udvisningspåstanden. Retten lagde herved vægt på, at en udvisning - der reelt måtte antages at ville føre **til**, at samværet mellem tiltalte og datteren ikke ville kunne udøves - måtte anses for særlig belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, nr. 2 (dissens).

Højesteret **stadfæstede** landsretten dom.

Højesteret henviste som begrundelse herfor til tiltaltes tilknytning til den herboende ægtefælle og datteren af første ægteskab samt til, at tiltalte var meddelt opholdstilladelse efter jugoslaverlovens § 15, der vedrører personer, som må antages at have behov for midlertidig beskyttelse i Danmark.

Brandstiftelse (1 person)

I denne sag (**A 24.2.2/nr. 24**) blev tiltalte straffet med **fængsel i 3 år og 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 180 ved at have sat ild til en beboelsesejendom, hvorved der skete betydelig materiel skade, ligesom 13 personer i ejendommen blev udsat for overhængende livsfare.

Tiltalte havde opholdt sig 2 år i Danmark, hvor han i samme tidsrum havde været gift med en herboende dansk kvinde. Han havde i Tyrkiet 3 mindreårige børn, som han havde forældremyndigheden over.

Retten traf bestemmelse om **udvisning af landet for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2. 2. pkt.

Ad § 24. nr. 3 (21 personer/20 sager)

Sagerne, hvori retten har taget stilling til udvisning efter bestemmelsen i udlændingelovens § 24, nr. 3, fordeles sig således på kriminalitetstyper:

Røveri	1 person
Tyveri	11 personer (10 sager)
Bedrageri	1 person
Hæleri	1 person

Ulovlig omgang med hittegods	1 person
Voldskriminalitet	1 person
Trussel om vold m.v.	1 person
Lov om euforiserende stoffer	2 personer
Bistand til ulovlig indrejse	1 person
Blufærdighedskrænkelser	1 person

I alt: 21 personer (20 sager)

Røveri (1 person)

I sagen (A 24.3/nr. 6) blev tiltalte - en 30-årig tunesisk statsborger - i 1991 straffet med fængsel i 8 måneder for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved med vold at have frataget en mand en tegnebog indeholdende ca. 900 kr. samt diverse personlige papirer. Tiltalte blev tillige bl.a. fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, § 284, jf. § 276, og lov om euforiserende stoffer.

Tiltalte var tidligere - i 1990 - straffet med 5 dagbøder à 400 kr. for tyveri.

Tiltalte indrejste første gang i Danmark i 1982, hvorefter han opnåede opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk statsborger. Denne tilladelse blev i 1984 inddraget på grund af samlivsophør, hvorefter tiltalte udrejste af landet. I 1985 blev tiltalte på ny meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab. Denne tilladelse blev ligeledes inddraget på grund af manglende samliv. I 1988 blev tiltalte meddelt opholdstilladelse på baggrund af et tredje ægteskab med en dansk statsborger. Sammen med sin tredje ægtefælle havde tiltalte fået to børn. Ægtefællen havde på tidspunktet for straffesagens behandling indgivet ansøgning om separation.

Tiltalte blev **frifundet** for påstanden om udvisning, idet retten bemærkede, at der ikke efter sagens karakter og det om tiltaltes forhold oplyste var bestemte grunde til at antage, at tiltalte under fortsat ophold her i landet ville begå ny kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 24, nr. 3.

Berigelseskriminalitet

Tyveri (11 personer/10 sager)

I den ene sag (A 24.3/nr. 21) blev tiltalte straffet med **fængsel i 4 måneder** for tyveri ved at have stjålet og anvendt et dankort tilhørende en anden person.

Tiltalte var tidligere straffet for tyveri, jf. straffelovens § 287, jf. § 276.

Tiltalte havde opholdt sig 2 år i Danmark, hvor han havde opholdstilladelse på grundlag af ægteskab med en herboende dansk kvinde.

Retten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3, idet der efter det oplyste om tiltaltes tidligere kriminalitet og personlige forhold ikke fandtes at foreligge bestemte grunde til at antage, at han under fortsat ophold her i landet på ny ville begå lovovertrædelser.

I den anden sag (A 24.3/nr. 12) blev tiltalte straffet med **fængsel i 60 dage (betinget)** for tyveri og ulovlig våbenbesiddelse.

Tiltalte havde opholdt sig 7 måneder i Danmark, hvor han kort efter indgik ægteskab med en dansk kvinde, som han forinden havde boet sammen med i 6 år i Spanien.

Han var ikke tidligere straffet.

Retten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3, idet man henset til karakteren af de begåede overtrædelser og tiltaltes gode personlige forhold ikke fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at tiltalte på ny ville begå lovovertrædelser her i landet.

I den tredje sag (A 24.3/nr. 11) blev tiltalte straffet med **fængsel i 30 dage** for overtrædelse af straffelovens § 276 (tyveri).

Den pågældende var flere gange tidligere ved bødeforelæg og dom straffet for overtrædelse af straffelovens § 276.

Tiltalte havde opholdt sig 1 år og 7 måneder i Danmark, hvor han havde opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk kvinde.

Retten tog under hensyn til kriminalitetens begrænsede omfang og tiltaltes ægteskab med en dansk kvinde **ikke anklagemyndighedens påstand om udvisning til følge.**

I den fjerde sag (A 24.3/nr. 17) blev tiltalte idømt **fængsel i 30 dage (betinget)** for indbrudstyveri i en villa, jf. straffelovens § 276, jf. § 285.

Tiltalte havde opholdt sig ca. 3 år i Danmark, hvor han havde indgået ægteskab med en herboende dansk kvinde. Han havde opholdstilladelse i Danmark på grundlag af ægteskab.

Tiltalte, der var indrejst som asylansøger, var tidligere udvist for strafbart forhold med indrejseforbud i 5 år. Tiltalte var imidlertid ved en fejltagelse - på trods af indrejseforbuddet - blevet meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab.

Byretten **traf ved dommen bestemmelse om udvisning med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Landsretten **frifandt** tiltalte for påstanden om udvisning, idet retten bemærkede, at spørgsmålet om udvisning skulle bedømmes efter udlændingelovens § 24, nr. 3, og at der ikke fandtes bestemte grunde til at antage, at tiltalte under fortsat ophold her i landet ville begå lovovertrædelser.

I den femte sag (A 24.3/nr. 15) blev tiltalte - en 21-årig jugoslavisk statsborger - idømt **fængsel i 10 måneder** for i forening med en anden at have stjålet genstande til en samlet værdi af ca. 310.000 kr. Pågældende var tidligere straffet med bøde for tyveri.

Tiltalte, der var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, havde opholdt sig omtrent 4 år i Danmark, hvor han boede sammen med sin fader og en broder. Moderen boede i Serbien. Tiltalte var ugift og havde ingen børn.

Retten **traf beslutning om udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3. Retten henviste i den forbindelse **til**, at der - henset til den begåede kriminalitet sammenholdt med oplysningerne om tiltaltes personlige forhold og baggrunden for den begåede kriminalitet - var grund til at antage, at tiltalte på ny ville begå berigelseskriminalitet.

Landsretten **stadfæstede** under henvisning til de i byrettens dom anførte grunde bestemmelsen om udvisning af tiltalte.

I sag (A 24.3/nr. 3) blev tiltalte - en 25-årig svensk statsborger - straffet med **fængsel i 40 dage** for 4 tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 276 vedrørende genstande til en samlet værdi af ca. 12.000 kr.

Tiltalte blev **frifundet for påstanden om udvisning** under henvisning til, at der - efter det om tiltalte oplyste - ikke fandtes at være grundlag for udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 3.

I sagen (A 24.3/nr. 1) - der vedrørte prøvelse efter overgangsbestemmelsen i udlændingelovens § 65 af en af Tilsynet med Udlændinge truffet beslutning om administrativ udvisning - var tiltalte straffet med **40 dages betinget fængsel** for tyveri og 10 **dagbøder** for hæleri med hensyn til tyveri.

Tiltalte, der var finsk statsborger, havde opholdt sig i omtrent 2 år her i landet, hvor han levede sammen med sin danske ægtefælle, der ventede parrets barn. Pågældende havde ikke i øvrigt nogen tilknytning til Danmark.

Tiltalte var både i Finland og Sverige straffet for tyveri.

Byretten **traf beslutning om opretholdelse af udvisningen**. Som begrundelse herfor henviste retten bl.a. til de foreliggende oplysninger om tiltaltes strafbare adfærd i Finland, Sverige og Danmark, der efter rettens opfattelse gav anledning til at antage, at tiltalte under fortsat ophold her i landet ville begå lovovertrædelser. Retten bemærkede endvidere, at tiltaltes tilknytning til Danmark i kraft af ægteskabet med en herboende kvinde ikke under de foreliggende omstændigheder kunne medføre en ophævelse af udvisningen.

Landsretten stadfæstede beslutningen om opretholdelse af udvisningen under henvisning til de i byrettens dom anførte grunde.

I en sag, der vedrørte 2 personer (**A 24.3/nr. 8 og A 24.3/nr. 9**), blev de tiltalte straffet med **henholdsvis betinget fængsel i 3 og 5 måneder** for to tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 276.

Den ene tiltalte var ca. 3 1/2 år forinden indrejst i Danmark som asylansøger. Pågældende, der var blevet meddelt afslag på asyl, havde efterfølgende indgået ægteskab med en dansk kvinde. Tiltalte var på baggrund heraf blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse.

Tiltalte var endvidere af Indenrigsministeriet blevet meddelt humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2.

Den anden tiltalte var ligeledes indrejst som asylansøger og havde ligeledes opnået opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk kvinde.

Retten **frifandt begge de tiltalte for påstanden om udvisning** efter udlændingelovens § 24, nr. 3, jf. § 26, nr. 2. Retten lagde herved vægt på omfanget af de begåede lovovertrædelser, den tid, der var forløbet siden lovovertrædelserne, samt de tiltaltes tilknytning her til landet i kraft af ægteskab.

I en anden sag (**A 24.3/nr. 2**) blev tiltalte - en 35-årig norsk statsborger - idømt **betinget fængsel i 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 276 og § 172, jf. § 171.

Tiltalte var i Norge 2 gange straffet for berigelseskriminalitet.

Tiltalte, der havde opholdt sig i Danmark i under 1 år, var ifølge sin egen forklaring flyttet her til landet for at komme ud af sin alkoholertilværelse. Tiltalte gik på specialarbejderskole og ville snart være færdig med bygge- og anlægslinjen. Han havde planer om at flytte sammen med sin danske kæreste og havde ikke - siden han havde påbegyndt sin uddannelse - haft problemer med alkohol.

Retten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, idet retten bl.a. henviste til, at tiltalte nu var kommet i en god personlig og økonomisk situation, således at de bevæggrunde, der tidligere havde foreligget ved lovovertrædelserne, ikke længere syntes at foreligge, hvorfor betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 3, ikke var til stede.

I sagen (A 24.3/nr. 14) blev tiltalte straffet med **fængsel i 40 dage** for overtrædelse af straffelovens § 276 for 6 tilfælde af butikstyveri.

Tiltalte var meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en i Danmark fastboende jugoslavisk statsborger.

Retten **frifandt** tiltalte for udvisningspåstanden, idet retten bl.a. henviste til, at der var forløbet lang tid siden tidspunktet for tyverierne, og at tiltalte el- lers var ustraffet, hvorfor der ikke fandtes at være grundlag for at antage, at tiltalte ville begå ny kriminalitet.

Bedrageri (1 person)

I sagen (A 24.3/nr. 7) blev tiltalte fundet skyldig i 2 tilfælde af overtrædel- se af straffelovens § 279 ved uberettiget at have fået udbetalt ca. 40.000 kr. i sygedagpenge og ved retsstridigt at have fremkaldt og udnyttet en vildfa- relse hos en person, der herved påførtes et formuetab på ca. 20.000 kr. Pågældende idømtes betinget fængsel **i 60 dage** med en prøvetid på 2 år.

Tiltalte havde opholdt sig lovligt i Danmark med fast bopæl i ca. 1 år og 4 måneder. Tiltalte boede sammen med sin ægtefælle og dennes 13-årige dat- ter. Sammen drev ægtefællerne en malerforretning.

Byretten **tog ikke påstanden om udvisning af tiltalte til følge**, idet retten henviste til, at tiltalte alene var blevet idømt en betinget fængselsstraf, og at der - henset til den lange tid, der var forløbet siden begåelsen af de strafba- re forhold - ikke var grundlag for at antage, at tiltalte på ny ville begå straf- bart forhold.

Hæleri (1 person)

I en sag (A 24.3/nr. 16) blev tiltalte - en 22-årig britisk statsborger - idømt **fængsel i 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 285, jf. § 284, jf. § 276, jf. **tildels** § 21.

Tiltalte opholdt sig i Danmark som arbejdstager i medfør af EF/EØS-reglerne.

Retten **frifandt** tiltalte for udvisningspåstanden under henvisning til, at der ikke var bestemte grunde til at antage, at tiltalte ville begå ny kriminalitet.

Ulovlig omgang med hittegods (1 person)

I denne sag (A 24.3/nr. 5) blev tiltalte straffet med **fængsel i 4 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 277 ved at have tilegnet sig ca. 29 rejsechecks, et pas og nogle blyanter til en samlet værdi af ca. 9.600 kr.

Tiltalte blev tillige fundet skyldig i forsøg på dokumentfalsk.

Tiltalte, der havde boet i Danmark i næsten 4 år, var tidligere straffet med fængsel i 8 måneder for overtrædelse af straffelovens § 288 og § 244.

Retten **tog ikke påstanden om udvisning af tiltalte til følge**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3. Retten lagde herved bl.a. vægt på den begåede kriminalitets tilfældighedsprægede karakter, hvorfor retten ikke fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at tiltalte ville begå nye lovovertrædelser.

Voldskriminalitet (1 person)

I sagen (A 24.3/nr. 10) blev tiltalte straffet med **fængsel i 5 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 245 ved at have stukket en person med en kniv i venstre underarm.

Tiltalte, der var indrejst i Danmark ca. 3 år forud for straffesagen, havde under sit ophold her i landet været gift 3 gange. Tiltalte var fortsat gift med sin tredje hustru, der til politiet havde oplyst, at hun indgik ægteskabet med tiltalte, for at denne ikke skulle blive udvist, men også lidt af kærlighed.

Tiltalte var tidligere straffet med fængsel i 40 dage for overtrædelse af straffelovens § 244.

Byretten **udviste tiltalte med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3. Retten fandt, at der - henset til karakteren af og omstændighederne ved voldsudøvelsen, sammenholdt med den tidligere dom for vold - var bestemte grunde til at antage, at tiltalte ved fortsat ophold her i landet ville begå tilsvarende kriminalitet.

Landsretten **tog ikke udvisningspåstanden til følge**, idet retten bemærkede, at det tidligere pådømte strafbare forhold var begået i forbindelse med en samlivsophævelse mellem tiltalte og dennes første ægtefælle, hvorfor retten fandt det overvejende betænkeligt at antage, at tiltalte fortsat ville begå lovovertrædelser.

Trussel om vold m.v. (1 person)

I denne sag (A 24.3/nr. 13) blev tiltalte straffet med **hæfte i 20 dage (betinget)** for overtrædelse af straffelovens § 266, ved på åben gade at have truet 2 personer med et ladt jagtgevær samt for ulovlig våbenbesiddelse.

Tiltalte havde opholdt sig 1 år og 2 måneder i Danmark, hvor han havde opholdstilladelse på grundlag af ægteskab med en herboende dansk kvinde.

Han var ikke tidligere straffet.

Tiltalte blev under henvisning til den idømte hæftestraf **frifundet for påstanden om udvisning**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3.

Lov om euforiserende stoffer (2 personer)

I den ene sag (A 24.3/nr. 18) blev tiltalte straffet med **fængsel i 4 måneder** for besiddelse af heroin og **udvist med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3.

Tiltalte havde opholdt sig 3 år i Danmark, hvor han i samme tidsrum havde været gift med en dansk kvinde. De var nu separeret, og ægtefællen var gravid i 5. måned.

Retten henviste som begrundelse for bestemmelsen om udvisning bl.a. **til**, at tiltalte 2 gange med korte mellemrum havde overtrådt lovgivningen om euforiserende stoffer, og fandt således, at der var bestemte grunde til at antage, at han under fortsat ophold her i landet ville begå lovovertrædelser.

I den anden sag (A 24.3/nr. 20) blev tiltalte straffet med **fængsel i 3 måneder** for videreoverdragelse af kokain og **frifundet for påstanden om udvisning** efter udlændingelovens § 24, nr. 3.

Tiltalte havde opholdt sig 3 år i Danmark, hvor han i samme tidsrum havde været gift med en dansk kvinde. De havde 2 små børn sammen. Tiltalte var tidligere straffet for overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer.

Retten fandt, at betingelserne for udvisning i udlændingelovens § 24, nr. 3, var opfyldt, men fandt, at udvisning henset til tiltaltes personlige og familiemæssige tilknytning til personer her i landet, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2, måtte antages at virke særlig belastende.

Bistand til ulovlig indrejse (1 person)

I denne sag (A 24.3/nr. 19) blev tiltalte straffet med **fængsel i 30 dage** for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3, (bistand til ulovlig indrejse) og straffelovens § 293 (brugstyveri af cykel).

Den pågældende var tidligere straffet for tyveri.

Tiltalte havde opholdt sig 3 1/2 år i Danmark, hvor han havde opholdstilladelse på grundlag af ægteskab med en dansk kvinde.

Byretten **tog ikke anklagemyndighedens påstand om udvisning til følge.**

Retten lagde herved vægt på, at tiltalte var gift med en dansk kvinde, og at der ikke fandtes at være bestemte grunde til at antage, at han, henset til sin tidligere kriminalitet, der lå 2-3 år tilbage, ved forbliven i Danmark ville fortsætte med at begå lovovertrædelser.

Blufærdighedskrænkelser (1 person)

I denne sag (A 24.3/nr. 4) blev tiltalte - en 42-årig tysk statsborger - idømt **60 dages betinget fængsel** for i 4 tilfælde at have overtrådt straffelovens § 232 ved - under foregivende af at ville undersøge de forurettede i forbindelse med tegning af forsikring - at have fået dem til at klæde sig af og bøje sig ned med hænderne mod gulvet, medens tiltalte betragtede dem bagfra og befølte dem på ryggen.

Tiltalte havde fået udstedt EF/EØS-opholdsbevis i kraft af sin status som selvstændig erhvervsdrivende.

Tiltalte var i Tyskland - 5 år forinden - straffet med 10 måneders betinget frihedsstraf for blufærdighedskrænkelser.

Tiltalte **udvistes med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 3.

Ad § 24. nr. 4 (171 personer/157 sager)

Sagerne, hvori retten har taget stilling til udvisning efter bestemmelsen i udlændingelovens § 24, nr. 4, fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Forbrydelser mod liv og legeme:

Manddrab:	1 person
Vold:	27 personer

Sædelighedsforbrydelser:

Voldtægt:	5 personer
Anden kønslig omgængelse:	3 personer

Narkotikakriminalitet:

Straffelovens § 191:	56 personer (51 sager)
Lov om euforiserende stoffer:	1 person

Berigelseskriminalitet:

Røveri:	13 personer (11 sager)
Tyveri:	22 personer
Bedrageri:	4 personer
Hæleri:	5 personer (4 sager)
Smugleri:	5 personer (1 sag)
Skattesvig:	2 personer (1 sag)

Andet:

Brandstiftelse:	3 personer
Dokumentfalsk:	4 personer
Urigtig erklæring:	8 personer
Forbrydelser vedr. penge:	3 personer (2 sager)
Bigami:	2 personer
Hærværk:	1 person
Menneskesmugling (Udi. § 59, stk. 3):	5 personer
Overtrædelse af indrejseforbud:	1 person
I alt:	171 personer (157 sager)

Det skal bemærkes, at de sager, som vedrører flere forskellige overtrædelser, er beskrevet under den overtrædelse, som må antages at være blevet tillagt mest vægt ved strafudmålingen.

Manddrab (1 person)

Tiltalte blev i denne sag (A 24.4/nr. 31) straffet med **fængsel i 10 år** for overtrædelse af straffelovens § 237, jf. § 21, ved at have tildelt forurettede flere kraftige slag i hovedet med en hammer og have taget kraftigt kvæler-tag om forurettedes hals, hvorved denne blev bragt i overhængende livsfare og fik varige mén.

Retten traf samtidig bestemmelse om **udvisning af landet af den pågældende med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Tiltalte var vietnamesisk statsborger og bosat i Finland. Han havde på gerningstidspunktet opholdt sig i Danmark i ca. en uge.

Voldskriminalitet (27 personer)

Straffelovens § 245 (6 personer)

6 af sagerne (A 24.4/nr. 149, A 24.4/nr. 128, A 24.4/nr. 78, A 24.4/nr. 148, A 24.4/nr. 167 og A 24.4/nr. 163) vedrører overtrædelse af straffelovens §245.

I den ene sag (A 24.4/nr. 149) blev tiltalte straffet med **fængsel i 6 måneder** og **udvist med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4, for overtrædelse af straffelovens § 245 ved at have tildelt sin hustru et knivstik i brystet.

Tiltalte var asylansøger og havde opholdt sig i Danmark i ca. 4 måneder. Hans ægtefælle og 5 børn havde opholdt sig i Danmark i ca. 3 år. Hans ægtefælle havde indgivet begæring om separation.

I den anden sag (A 24.4/nr. 128) blev tiltalte idømt **fængsel i 3 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, ved at have slået sin ægteemand i hovedet med en flaske samt tildelt ham 2 knivstik i hoften.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i ca. 8 måneder. Hun havde i ca. 6 måneder været gift med en herboende dansk statsborger, som hun skulle have et barn med.

Retten traf bestemmelse om **udvisning af den pågældende med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4. Retten henviste herved til, at tiltalte under hensyn til det meget korte ophold i landet og det meget kortvarige samliv ikke fandtes at have en sådan tilknytning til landet, at en ud-

visning ville være i strid med udlændingelovens § 26. Oplysningerne om tiltaltes graviditet kunne ikke føre til andet resultat.

I den tredje sag (A 24.4/nr. 78) blev tiltalte idømt **fængsel i 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, § 244 samt for hæleri og **udvist af landet med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Tiltalte var tidligere asylansøger og havde opholdt sig i landet i ca. 2 år. Han havde i ca. 2 måneder været gift med en herboende dansk statsborger.

Han var tidligere straffet for forsøg på tyveri og vold.

I den fjerde sag (A 24.4/nr. 148) blev tiltalte idømt **fængsel i 40 dage** for overtrædelse af straffelovens § 245 og § 119, stk. 1, ved at have kastet en sodavandsflaske i ansigtet på forurettede, hvorved denne brækkede næsen, og ved at have slået en centermedarbejder med et kosteskaf på armen.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark som asylansøger sammen med sin ægtefælle og deres 3 børn i ca. 3 år.

Tiltalte blev **udvist af landet med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I en femte sag (A 24.4/nr. 167) blev tiltalte idømt **fængsel i 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 245.

Tiltalte var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte, der var anerkendt som flygtning i Tyskland, var indrejst i Danmark på turistvisum med henblik på at besøge sin herboende hustru og parrets 14-årige søn.

Byretten **traf beslutning om udvisning af tiltalte** i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 4, **med indrejseforbud i 5 år**.

Udvisningsbeslutningen blev **stadfæstet** af landsretten.

I en anden sag (A 24.4/nr. 163) blev tiltalte idømt **fængsel i 4 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 245 ved i forening med en anden at have overfaldet 5 personer med et koben, således at de forurettede bl.a. pådrog sig flænger i baghovedet samt sår i pande og på næseryg.

Tiltalte - der var jugoslavisk statsborger - havde opholdt sig i Danmark i ca. 3 1/2 år som asylansøger. Tiltaltes fraskilte hustru samt parret søn opholdte sig i det tidligere Jugoslavien.

Retten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Retten henviste i den forbindelse til karakteren af den udøvede straffelovsovertrædelse.

Landsretten stadfæstede byrettens bestemmelse om udvisning.

I sag (A 24.4/nr. 157) blev tiltalte - en 29-årig somalisk statsborger - straffet med fængsel i 2 år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1 og 2.

Tiltalte, der var asylansøger, havde opholdt sig i Danmark i ca. 9 måneder. Pågældende havde ingen tilknytning til Danmark i øvrigt.

Byretten traf i forbindelse med straffesagen **bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Byrettens dom blev af tiltalte anket til landsretten.

Tiltalte blev efter sagens behandling i byretten meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-flygtning). Udlændingestyrelsen anbefalede på den baggrund - under henvisning til udlændingelovens § 26, nr. 5 - at der ikke i forbindelse med ankesagen måtte blive nedlagt påstand om udvisning af tiltalte.

Landsretten **nedsatte straffen til 1 år og 6 måneders fængsel og frifandt tiltalte for påstanden om udvisning.**

Straffelovens § 244 (9 personer)

9 af sagerne vedrører overtrædelse af straffelovens § 244.

I den ene sag (A 24.4/nr. 150) blev tiltalte idømt **fængsel i 4 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 244 og **udvist af landet** med **indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4. Retten henviste bl.a. til karakteren af den begåede kriminalitet og den fastsatte straf.

Tiltalte var tidligere asylansøger og havde opholdt sig i landet i ca. 4 år.

Tiltalte var tidligere straffet for bl.a. voldskriminalitet (se herved sag A 24.4/nr. 78).

I den anden sag (A 24.4/nr. 111) blev tiltalte straffet med **fængsel i 30 dage** for overtrædelse af straffelovens § 244 samt våbenloven.

Tiltalte var EU-borger og havde arbejde på en hollandsk slæbebåd med opgaver i de danske farvande.

Retten **frifandt den pågældende for påstanden om udvisning**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4, idet sagen ikke fandtes at give grundlag for anvendelse af udvisning over for tiltalte, der var EU-borger.

I den tredje sag (A 24.4/nr. 62) blev tiltalte dømt for overtrædelse af straffelovens § 244 (vold), straffelovens § 266 ved at have fremkaldt alvorlig frygt for sit 10 måneder gamle barns liv, og straffelovens § 291, stk. 1, (hærværk).

Tiltalte havde opholdt sig ca. 1 år i landet, hvor han var asylansøger. Hans ægtefælle var ligeledes asylansøger i Danmark. Deres fællesbarn opholdt sig ligeledes i Danmark.

Straffen blev udmålt til **fængsel i 40 dage** og tiltalte blev **frifundet for påstanden om udvisning**.

Retten henviste bl.a. til tiltaltes tilknytning til sin herboende asylsøgende ægtefælle og deres fællesbarn, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2.

I den fjerde sag (A 24.4/nr. 156) blev tiltalte idømt **fængsel i 40 dage** for vold over for sin ægtefælle.

Tiltalte havde opholdt sig ca. 3 1/2 år i landet, hvor han havde haft opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende dansk kvinde. Opholdstilladelsen var efterfølgende blevet inddraget, og tiltalte havde indgivet ansøgning om asyl i Danmark.

Retten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning** under henvisning til sagens karakter og usikkerheden omkring tiltaltes stilling efter udlændingeloven.

I den femte sag (A 24.4/nr. 142) blev tiltalte straffet med **fængsel i 60 dage** for overtrædelse af straffelovens § 244 ved at have slået en person i hovedet med en nøgle og stukket ham i brystet.

Tiltalte havde været fastboende i Danmark fra 1970 til 1981, hvorefter han bosatte sig i Israel. Han havde en søn på 25 år og en broder, som var gift og havde 3 børn, i Danmark. Tiltalte besøgte familien i Danmark 1-2 gange om året. Hans 2 døtre og øvrige familiemedlemmer boede i Israel.

Landsretten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2, under hensyn til tiltaltes familiemæssige tilknytning til Danmark, og idet det begåede forhold måtte betragtes som et enkeltstående tilfælde.

I den sjette sag (A 24.4/nr. 126) blev tiltalte idømt **10 dagbøder á 100 kr.** for overtrædelse af straffelovens § 244.

Retten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4, idet der efter sagens udfald ikke var grundlag herfor.

I en anden sag (A 24.4/nr. 135) blev tiltalte - en 24-årig mand fra Serbien - fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 244 ved med en ølflaske at have tildelt en person et slag i ansigtet.

Tiltalte idømtes 60 dages fængsel.

Tiltalte havde på tidspunktet for straffesagens behandling opholdt sig i Danmark i ca. 1 V2 år. Såvel tiltalte som tiltaltes medfølgende ægtefælle opholdt sig her i landet som asylansøgere.

Byretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Landsretten **stadfæstede** byrettens bestemmelse om udvisning, idet et flertal bemærkede, at varigheden af tiltaltes ophold her i landet som asylansøger og hans ægteskab med en kvinde, der ligeledes havde ansøgt om asyl - henset til lovovertrædelsens beskaffenhed - ikke kunne medføre, at udvisning burde undlades.

Et mindretal (1 dommer) fandt, at der ikke skulle ske udvisning. Denne dommer henviste til lovovertrædelsens karakter af en enkeltstående begivenhed, der var indtruffet i forbindelse med et restaurationsophold, hvor en gruppe jugoslavere og danskere havde indledt en ophidset diskussion. Denne dommer fandt endvidere, at varigheden af tiltaltes ophold her i landet sammen med ægtefællen og parrets 1-årige barn talte imod udvisning af tiltalte.

I sag (A 24.4/nr. 160) blev tiltalte - en 21-årig marokkansk statsborger - **idømt 14 dagbøder a 100 kr.** for overtrædelse af straffelovens § 244 ved at have tildelt en person et knytnæveslag i hovedet og to knytnæveslag i brystet.

Tiltalte, der ikke tidligere var straffet i Danmark, var blevet meddelt visum med henblik på besøg hos herboende søskende. Udover disse søskende havde tiltalte ingen tilknytning til Danmark.

Retten **tog ikke anklagemyndighedens påstand om udvisning til følge.**

Sagen (A 24.4/nr. 123) vedrørte en nigeriansk statsborger, der var indrejst i Danmark som asylansøger. Direktoratet for Udlændinge havde meddelt tiltalte afslag på asyl. Denne afgørelse var paklaget til Flygtningenævnet, der endnu ikke havde truffet afgørelse i sagen.

Tiltalte blev straffet med **fængsel i 30 dage** for overtrædelse af straffelovens

§ 244 ved i et Røde Kors Center at have tildelt en person flere knytnæveslag i ansigtet, at have sparket pågældende på kroppen og i hovedet samt at have tildelt pågældende et slag i ryggen med en stol.

Tiltalte havde indgået ægteskab med en dansk kvinde, med hvem han ventede et barn.

Byretten **udviste tiltalte med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Landsretten fandt under henvisning til tiltaltes familiemæssige tilknytning til Danmark, at der ikke var tilstrækkeligt grundlag for en udvisning. Tiltalte **frifandtes** herefter for udvisningspåstanden.

Straffelovens § 119, stk. 1 (12 personer)

12 af sagerne (A 24.4/nr. 108, A 24.4/nr. 96, A 24.4/nr. 80, A 24.4/nr. 143, A 24.4/nr. 83, A 24.4/nr. 69, A 24.4/nr. 95, A 24.4/nr. 97, A 24.4/nr. 54, A 24.4/nr. 74, A 24.4/nr. 155 & A 24.4/nr. 168) vedrører overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

9 af sagerne (A 24.4/nr. 69, A 24.4/nr. 108, A 24.4/nr. 80, A 24.4/nr. 96, A 24.4/nr. 143, A 24.4/nr. 95, A 24.4/nr. 97, A 24.4/nr. 74 & A 24.4/nr. 54) vedrører vold eller trusler om vold over for medarbejdere på asylcentre, medens 3 sager (A 24.4/nr. 83, A 24.4/nr. 168 & A 24.4/nr. 155) vedrører vold over for politiassistenter.

I 7 af sagerne (A 24.4/nr. 69, A 24.4/nr. 96, A 24.4/nr. 143, A 24.4/nr. 83, A 24.4/nr. 97, A 24.4/nr. 168 & A 24.4/nr. 155) blev de tiltalte frifundet for påstanden om udvisning, medens der i 5 sager (A 24.4/nr. 108, A 24.4/nr. 80, A 24.4/nr. 95, A 24.4/nr. 54 & A 24.4/nr. 74) blev truffet bestemmelse om udvisning med indrejseforbud i 5 år, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I de sager, hvor de tiltalte blev **frifundet for udvisning**, ligger straffene fra **20 dages hæfte til 40 dages fængsel**. I en af sagerne (A 24.4/nr. 143) blev tiltalte **frifundet for straf**, jf. straffelovens § 16, og **dømt til ambulantly psykiatrisk behandling**, jf. straffelovens § 68.

I sagen (A 24.4/nr. 155) blev tiltalte idømt hæfte i 20 dage for at have overfaldet en politiassistent, idet tiltalte - i forbindelse med paskontrol i Københavns Lufthavn - havde forsøgt at tildele politiassistenten en skalle.

Tiltalte, der ingen tilknytning havde til Danmark, var ikke tidligere straffet her i landet.

Tiltalte **frifandtes for udvisningspåstanden**, idet retten henviste til forholdets karakter sammenholdt med arten og længden af den udmålte straf.

4 af de tiltalte, der blev frifundet for udvisning, var asylansøgere/tidligere asylansøgere (A 24.4/nr. 69, A 24.4/nr. 96, A 24.4/nr. 143 & A 24.4/nr. 97), og 1 tiltalt havde opholdstilladelse på grundlag af ægteskab med en dansk statsborger (A 24.4/nr. 83).

I en af sagerne (A 24.4/nr. 97), hvor tiltalte blev idømt **fængsel i 30 dage** for at have taget kvælertag på en centersygeplejerske, blev tiltalte under hensyn til straffens størrelse af byretten **udvist med indrejseforbud i 5 år**, medens landsretten **frifandt tiltalte for udvisning** under henvisning til, at tiltalte var blevet meddelt asyl i Danmark.

I sag (A 24.4/nr. 168) blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved under transport i en af politiets patruljevogne at have spyttet efter en politiassistent samt bidt en anden politiassistent i højre side af brystkassen med skade til følge. Tiltalte opholdte sig i Danmark som turist.

Tiltalte, der var norsk statsborger, var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte blev **frifundet for påstanden om udvisning**. Et flertal lagde herved vægt på, at der under den tidligere udlændingelov alene blev nedlagt påstand om udvisning i voldssager af grovere karakter, og at der ikke forelå oplysninger om, at der ved den gældende lov er tilsigtet en skærpelse af den hidtidige praksis. Flertallet henviste endvidere til, at der ikke i voldssager er samme recidivfrekvens som for eksempel i narkotikasager og sager om berigelseskriminalitet.

Én dommer fandt, at udvisningspåstanden skulle tages til følge, idet der henvises til, at en sådan sanktion må antages at have en præventiv betydning.

I 5 **sager** vedrørende overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, traf retten som ovenfor nævnt bestemmelse om **udvisning med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I den ene af disse sager (A **24.4/nr. 108**) blev straffen udmålt til **40 dages betinget fængsel**.

Tiltalte havde tidligere haft opholdstilladelse på grundlag af ægteskab med en dansk kvinde, som han nu var skilt fra. Han havde desuden et barn med en anden herboende dansk kvinde.

Retten fandt ikke, at oplysningerne om tiltaltes tilknytning til Danmark kunne tillægges betydning for spørgsmålet om udvisning.

Den anden sag (A **24.4/nr. 80**), hvor retten traf bestemmelse om udvisning, vedrørte foruden overtrædelse af straffelovens § 119, overtrædelse af straffelovens § 171 (dokumentfalsk), og overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3 (bistand til ulovlig indrejse). Straffen blev udmålt til **fængsel i 4 måneder**.

Tiltalte var tidligere asylansøger og havde opholdt sig i Danmark i ca. 1 1/2 år. Han havde ikke i øvrigt nogen tilknytning til Danmark.

I den tredje sag (A **24.4/nr. 95**), hvor retten traf beslutning om udvisning, blev tiltalte straffet med **hæfte i 20** dage for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved i 2 tilfælde at have truet en centermedarbejder med vold.

Tiltalte var tidligere asylansøger og havde opholdt sig i Danmark i 2 år og 8 måneder.

Tiltalte blev **udvist med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I den fjerde sag (A 24.4/nr. 54) blev straffen udmålt til **fængsel i 30 dage**.

Tiltalte, der var asylansøger, havde ingen tilknytning her til landet.

I den femte sag (A 24.4/nr. 74) blev tiltalte - en 32-årig norsk statsborger - straffet med **fængsel i 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 119 samt § 245 ved at have slået en politimand i hovedet med en ca. 38 cm lang skruetrækker.

Tiltalte blev tillige fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 164, § 276 og § 277, lov om euforiserende stoffer og udlændingeloven (overtrædelse af et meddelt indrejseforbud).

Tiltalte havde ingen tilknytning til Danmark.

Retten **udviste tiltalte med indrejseforbud i 5 år**.

Sædelighedskriminalitet (8 personer)

Voldtægt (5 personer)

I de 5 sager, hvor der er domfældt for voldtægt eller forsøg på voldtægt, jf. straffelovens § 216, stk. 1, er der truffet bestemmelse om udvisning. I den ene sag (A 24.4/nr. 117) blev tiltalte straffet med **fængsel i 1 år og 3 måneder** og **udvist med indrejseforbud i 10 år**.

Den pågældende var asylansøger og havde 3 søskende i Danmark. Han havde på domstidspunktet opholdt sig i Danmark i ca. 3 måneder.

I den anden sag (A 24.4/nr. 146) blev tiltalte straffet med **fængsel i 1 år** og **udvist med indrejseforbud i 10 år**.

Den pågældende havde opholdt sig ca. 2 år i Danmark, hvor han var gift med en dansk kvinde.

I den tredje sag (A 24.4/nr. 154) blev tiltalte dømt for voldtægt af særlig far-

lig karakter, jf. straffelovens § 216, stk. 2, og anden kønslig omgængelse, jf. straffelovens § 224, jf. § 216, stk. 2.

Tiltalte fandtes omfattet af straffelovens § 69, stk. 1, og blev i medfør af straffelovens § 70 **dømt til anbringelse i forvaring** og blev **udvist med indrejseforbud for bestandig**.

Han var i Sverige tidligere straffet for sædelighedskriminalitet. Han havde ingen tilknytning til Danmark.

I den fjerde sag (A 24.4/nr. 130) blev tiltalte straffet med **fængsel i 1 år og 3 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, og **udvist af landet** med **indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i 2 år og 8 måneder som asylansøger. Han havde ikke i øvrigt nogen tilknytning til landet.

I den sidste sag (A 24.4/nr. 112) blev tiltalte straffet med **fængsel i 9 måneder** for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 216, stk. 1.

Tiltalte var indrejst i Danmark ca. 2 1/2 år forinden og var blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af registreret partnerskab med en dansk mand. Opholdstilladelsen var imidlertid efterfølgende blevet inddraget på grund af manglende samliv.

Retten **traf beslutning om udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Anden kønslig omgængelse (3 personer)

I den ene sag (A 24.4/nr. 116) blev tiltalte straffet med **5 måneders fængsel og udvist med indrejseforbud i 5 år**. Den pågældende var asylansøger og indgik efter sagens pådømmelse i byretten ægteskab med en dansk kvinde. Han havde på domstidspunktet opholdt sig i Danmark i ca. 2 måneder.

I den anden sag (A 24.4/nr. 119) blev tiltalte straffet med **fængsel i 1 år og**

6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 222, stk. 2, ved i en periode på ca. 1 år i adskillige tilfælde at have haft anden kønslig omgængelse med en 10-årig dreng. I forbindelse med straffesagen traf retten bestemmelse om **udvisning af den pågældende med indrejseforbud i 10 år.**

Den pågældende var tidligere asylansøger og havde ingen nærmere tilknytning til Danmark. Hans ægtefælle og barn opholdte sig i hjemlandet.

I den tredje sag (A 24.4/nr. 40) blev tiltalte i byretten fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 222, jf. § 225, jf. § 21, ved på legepladsen i Registreringscenter Sandholm at have forsøgt at opnå anden kønslig omgængelse med 2 mindreårige drenge, hvilket dog mislykkedes, da drengene løb fra stedet. Straffen blev fastsat til **4 måneders fængsel.**

Tiltalte, der var asylansøger, havde 2 søskende i Danmark.

Byretten tog påstanden om udvisning til følge, således at tiltalte **udvistes med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Landsretten fandt ikke, at der forelå det fornødne bevis for at domfælde tiltalte, hvorfor tiltalte **frifandtes.**

Narkotikakriminalitet (57 personer/52 sager)

Straffelovens § 191 (56 personer/51 sager)

I 27 sager, som vedrørte 29 personer, blev de tiltalte dømt for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk 1, 1. pkt., ved besiddelse eller indførsel af narkotika med henblik på videreoverdragelse. De idømte straffe ligger fra **fængsel i 10 måneder til fængsel i 6 år.**

Retten traf i alle disse sager **bestemmelse om udvisning af landet**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I sagerne (A 24.4/nr. 28, A 24.4/nr. 32, A 24.4/nr. 42, A 24.4/nr. 34, A 24.4/nr. 39, A 24.4/nr. 109, A 24.4/nr. 85, A 24.4/nr. 122, A 24.4/nr. 82,

A 24.4/nr. 104, A 24.4/nr. 89, A 24.4/nr. 94, A 24.4/nr. 106, A 24.4/nr. 165, A 24.4/nr. 22, A 24.4/nr. 45 og A 24.4/nr. 103), som vedrørte 25 personer, blev de tiltalte udvist med indrejseforbud for bestandig.

I 2 sager (**A 24.4/nr. 129 & A 24.4/nr. 115**) blev indrejseforbuddet fastsat til 10 år og i 1 sag (**A 24.4/nr. 161**) til 5 år.

Hovedparten af sagerne vedrørte personer, der efter oplysningerne ikke havde nogen tilknytning til Danmark, hvor de opholdte sig på korttidsophold (turistophold).

I en af sagerne (**A 24.4/nr. 94**) havde tiltalte haft ophold i ca. 3^{1/2} år i Danmark, hvor han tidligere havde været gift med en dansk kvinde.

Tiltalte blev ved dommen straffet med **fængsel i 5 år og udvist af landet med indrejseforbud for bestandig.**

I en anden af sagerne, som vedrørte 2 personer (**A 24.4/nr. 34 & A 24.4/nr. 39**), blev de tiltalte fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 191 ved indførsel af ca. 900 g heroin.

Ved landsrettens dom blev de tiltalte idømt en straf af **fængsel i henholdsvis 4^{1/2} år og 5 år og udvist af landet med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Ved Højesterets anke dom blev der for så vidt angår den ene af de tiltalte truffet bestemmelse om **bortfald af den forskyldte straf**, jf. straffelovens § 73, stk. 1. Anken omfattede ikke bestemmelsen om udvisning.

De pågældende havde ingen tilknytning til Danmark.

I en tredje af sagerne, der vedrørte 2 personer (**A 24.4/nr. 28 & A 24.4/nr. 32**), traf retten bestemmelse om **udvisning af landet med indrejseforbud for bestandig.**

Sagen vedrørte indsmugling af 2 kg amfetamin, hvilket blev straffet med **fængsel i henholdsvis 4 år og 4^{1/2} år.**

De tiltalte var svenske statsborgere og havde ingen tilknytning til Danmark.

I en anden af sagerne (A 24.4/nr. 42) blev tiltalte, der ikke tidligere var straffet, fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191 ved at have indført ca. 1 kg kokain med henblik på videreoverdragelse.

Tiltalte blev idømt **fængsel i 5 år** og **udvist for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.**

I sag (A 24.4/nr. 103) blev tiltalte idømt **fængsel i 3 år** for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 191 ved at have foranlediget ca. 200 g heroin og 187 g kokain indført i Danmark.

Pågældende havde tidligere boet omkring 9 år her i landet, men havde ca. 1 år forud for straffesagen opgivet sin bopæl for at udrejse til Belgien. Tiltaltes fraskilte hustru samt parret 2 børn på henholdsvis 6 og 9 år boede fortsat i Danmark.

Retten **traf bestemmelse om udvisning** af tiltalte med **indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4**, idet retten bemærkede, at de i udlændingelovens § 26 nævnte forhold ikke fandtes at foreligge med en sådan styrke, at tiltalte på trods af kriminaliteten ikke burde udvises.

Landsretten **tiltrådte** byrettens bestemmelse om udvisning.

I en anden sag (A 24.4/nr. 22) blev tiltalte - der var colombiansk statsborger - idømt **fængsel i 4 år** for indførsel af ca. 900 g kokain med henblik på videreoverdragelse.

Tiltalte, der opholdt sig her i landet som turist, var ikke tidligere straffet.

Retten **traf beslutning om udvisning** af tiltalte **for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.**

I sag (A 24.4/nr. 45) blev tiltalte - en 41-årig italiensk statsborger - idømt **fængsel i 5 år** for overtrædelse af straffelovens § 191 og § 278 samt overtrædelse af våbenloven og lov om euforiserende stoffer.

Tiltalte havde tidligere opholdt sig ca. 14 år i Danmark. Pågældende var i denne periode gift med en dansk kvinde. Ca. 3 år forud for straffesagen havde tiltalte opgivet sin bopæl i Danmark og var udrejst til Italien.

Byretten **frifandt** tiltalte for udvisningspåstanden, idet retten henviste til, at tiltaltes tilhørsforhold til det danske samfund fandtes at være af en sådan karakter, at udvisning måtte antages at virke særlig belastende.

Landsretten **tog imidlertid påstanden om udvisning for bestandig til følge.**

Retten henviste bl.a. til, at ingen af de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn - henset til længden af den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet - på afgørende måde talte imod udvisning.

Sagerne (A 24.4/nr. 43, A 24.4/nr. 41, A 24.4/nr. 21, A 24.4/nr. 120, A 24.4/nr. 4, A 24.4/nr. 50, A 24.4/nr. 60, A 24.4/nr. 61 & A 24.4/nr. 100) vedrørte ligeledes overtrædelse af straffelovens § 191. De tiltalte, der ingen tilknytning havde til Danmark, blev alle **udvist med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

De idømte straffe lå fra **fængsel i 2 år og 6 måneder til 6 års fængsel.**

Af sagerne, hvor tiltalte blev udvist med indrejseforbud i 10 år, kan nævnes sag (A 24.4/nr. 115).

Tiltalte, der var indrejst her i landet med henblik på gennemrejse til Tyskland, var fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191 og idømt en **fængselsstraf på 1 år.**

I 22 sager, der vedrørte 26 personer, blev de tiltalte dømt for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., ved indførsel/salg af en betydelig mængde særligt farligt eller skadeligt stof.

I den ene sag (A 24.4/nr. 141) blev tiltalte dømt for indførsel og salg af 8 kg heroin. Straffen blev i denne sag fastsat til **fængsel i 10 år**, og den pågældende blev **udvist med indrejseforbud for bestandig.**

Tiltalte havde i ca. 24 år været gift med en dansk kvinde, sammen med hvem han under størstedelen af ægteskabet havde boet i udlandet.

I 5 andre sager (A 24.4/nr. 152, A 24.4/nr. 52, A 24.4/nr. 37, A 24.4/nr. 51 & A 24.4/nr. 44) blev de tiltalte idømt **fængsel i 8 år** for indførsel af henholdsvis 7,5 kg heroin, 3,9 kg kokain, ca. 3 kg heroin, 7,8 kg heroin og 7,9 kg kokain.

De tiltalte **udvistes** alle med **indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

De tiltalte i sagerne (A 24.4/nr. 152, A 24.4/nr. 52, A 24.4/nr. 51 & A 24.4/nr. 44) havde ingen tilknytning til Danmark, medens tiltalte i sag (A 24.4/nr. 37) tidligere havde haft tidsbegrænset opholdstilladelse her i landet. Denne tilladelse var imidlertid bortfaldet, idet tiltalte havde opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. herved udlændingelovens § 17.

I sag (A 24.4/nr. 37) blev en medtiltalt udvist efter udlændingelovens § 22, nr. 3. Se sag (A 22.3/nr. 15).

I to sager, som vedrørte 3 personer (A 24.4/nr. 105, A 24.4/nr. 5 & A 24.4/nr. 6), blev de tiltalte dømt for henholdsvis indførsel af ca. 1 kg heroin og forsøg på at få overdraget 1580 g heroin med henblik på udførsel. Straffen blev fastsat til **fængsel i 5 år**, og de tiltalte **udvistes** med **indrejseforbud for bestandig**.

De tiltalte havde ingen tilknytning til Danmark.

I sagerne (A 24.4/nr. 110, A 24.4/nr. 88, A 24.4/nr. 56 & A 24.4/nr. 53) blev de tiltalte idømt **fængsel i 7 år**.

De tiltalte **udvistes** med **indrejseforbud for bestandig**.

Ingen af de tiltalte havde tilknytning til Danmark, hvor de opholdt sig på korttidsophold.

I en sag, som vedrørte 2 personer (A 24.4/nr. 26 & A 24.4/nr. 27), blev de tiltalte straffet med **fængsel i 7 år** og **udvist af landet med indrejseforbud for bestandig, jf.** udlændingelovens § 24, nr. 4, for indsmugling af henholdsvis 3 1/2 kg og 4 kg kokain via Kastrup Lufthavn, jf. straffelovens § 191.

De pågældende havde ingen tilknytning til Danmark.

I sag (A 24.4/nr. 99) blev tiltalte idømt **fængsel i 5 år** for indførsel af ca. 2 kg kokain og **udvist med indrejseforbud for bestandig.** Tiltalte havde ingen tilknytning til Danmark, hvor han opholdte sig på korttidsophold.

I sagen (A 24.4/nr. 7), der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte - en algersk statsborger - **udvist med indrejseforbud for bestandig, jf.** udlændingelovens § 24, nr. 4.

Tiltalte, der ingen tilknytning havde til Danmark, var bl.a. fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191 ved sammen med en medtiltalt at have modtaget og videresolgt ca. 950 g heroin. Pågældende blev tillige fundet skyldig i dokumentfalsk. Straffen fastsattes til **5 års fængsel.**

Se vedrørende den medtiltalte sag (A 24.1/nr. 3).

I sagen (A 24.4/nr. 57) idømtes tiltalte - ligeledes for overtrædelse af straffelovens § 191 - **fængsel i 5 år og 6 måneder.**

Tiltalte, der opholdte sig i Danmark på korttidsophold, **udvistes med indrejseforbud gældende for bestandig, jf.** udlændingelovens § 24, nr. 4.

Tiltalte var fundet skyldig i med henblik på videreoverdragelse at have indført 2 kg heroin fra Thailand til Danmark.

I to sager, vedrørende 3 personer (A 24.4/nr. 47) & (A 24.4/nr. 10 og A 24.4/nr. 11), blev de tiltalte idømt **fængsel i 6 år** for indførsel af henholdsvis 2850 g kokain og ca. 2 kg heroin.

De tiltalte **udvistes alle med indrejseforbud gældende for bestandig, jf.** udlændingelovens § 24, nr. 4.

I sagen (**A 24.4/nr. 20**), der vedrørte 2 personer, blev den ene tiltalte straffet med **fængsel i 6 år** for i forening med medtiltalte at have indført ca. 2 kg heroin med henblik på videreoverdragelse.

Tiltalte havde tidligere haft opholdstilladelse her i landet i ca. 6 år. Pågældende var imidlertid udvandret til England, hvorfor opholdstilladelsen var bortfaldet.

Retten **udviste** tiltalte med **indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Se vedrørende den medtiltalte sag (**A 22.3/nr. 8**).

Sagen (**A 24.4/nr. 8**) vedrørte prøvelse efter overgangsbestemmelsen i udlændingelovens § 65 af en af Tilsynet med Udlændinge truffet administrativ beslutning om udvisning på grund af strafbart forhold.

Tiltalte var idømt **fængsel i 6 år** for overtrædelse af straffelovens § 191 ved i forening med andre at have medvirket til indførsel af 4,026 kg heroin fra Tyrkiet til Danmark.

Tiltalte, der havde opholds- og arbejdstilladelse i Tyskland, havde ingen tilknytning til Danmark.

Tiltalte anførte i forbindelse med sagens behandling, at han - såfremt udvisningen opretholdtes - frygtede i Tyrkiet at ville blive idømt livsvarigt fængsel eller dødsstraf for det i Danmark pådømte forhold.

Landsretten traf bestemmelse om **opretholdelse af udvisningsbeslutningen**. Retten bemærkede, at der efter det foreliggende ikke fandtes at bestå en sådan grad af risiko for, at tiltalte i tilfælde af retsforfølgning i Tyrkiet ville blive idømt dødsstraf, og at en sådan straf ville blive eksekveret, at udvisning burde undlades under henvisning til udlændingelovens § 26, nr. 5 (dissens).

Højesteret **stadfæstede** landsrettens kendelse, idet der ikke fandtes at foreligge en reel risiko for, at tiltalte i tilfælde af udvisning risikerede dødsstraf.

Højesteret fandt endvidere ikke, at den omstændighed, at tiltalte i Tyrkiet kunne blive idømt frihedsstraf, kunne begrunde en anvendelse af udlændingelovens § 26, nr. 5.

I sag (A 24.4/nr. 23) blev tiltalte **udvist med indrejseforbud for bestandig**, idet pågældende var fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191 ved med henblik på videreoverdragelse at have besiddet 1410 g heroin.

Tiltalte, der tillige blev fundet skyldig i overtrædelse af våbenloven, blev i byretten straffet med **fængsel i 3 år og 6 måneder**.

Landsretten forhøjede straffen til **fængsel i 5 år og stadfæstede** bestemmelsen om udvisning af tiltalte.

I en anden sag blev 2 tiltalte (A 24.4/nr. 24 & A 24.4/nr. 25), der begge var colombianske statsborgere, **udvist med indrejseforbud for bestandig** efter at være blevet fundet skyldige i indsmugling af 3.272 g kokain til Danmark.

Begge tiltalte, der ingen tilknytning havde her til landet, blev straffet med **fængsel i 7 år**.

Lov om euforiserende stoffer (1 person)

I sagen (A 24.4/nr. 13) blev tiltalte - en hollandsk statsborger - straffet med **fængsel i 40 dage** for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer ved at have indført ca. 60-70 g amfetamin til Danmark, hvoraf han overdrogede en mindre mængde.

Tiltalte **udvist** med **indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Berigelseskriminalitet

Røveri (13 personer/11 sager)

I den ene sag (A 24.4/nr. 93), hvor tiltalte blev straffet med **fængsel i 4 år** (tillægsstraf jf. straffelovens § 89) for røveri af særlig farlig karakter, jf. straffelovens § 288, stk. 2, traf retten bestemmelse om **udvisning af landet for bestandig**.

Den pågældende var tidligere straffet for ligeartet kriminalitet og var i forbindelse hermed blevet meddelt indrejseforbud i Danmark. Den pågældende havde ingen tilknytning til Danmark.

I den anden sag (A 24.4/nr. 127), hvor tiltalte blev straffet med **fængsel i 5 år** for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i en periode på ca. 8 måneder at have begået 14 væbnede røverier eller røveri forsøg, tog **retten ikke** anklagemyndighedens påstand om udvisning **til** følge.

Retten lagde herved vægt på, at tiltalte kun var 18 år, at han havde været i landet i 6 år uden at begå nævneværdig kriminalitet, at han talte dansk, og at han havde en væsentlig del af sin familie her i landet.

I den tredje sag (A 24.4/nr. 113) blev tiltalte idømt fængsel **i 2 år og 6 måneder** for to tilfælde af forsøg på væbnet røveri, jf. straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, samt brugstyveri.

Den pågældende, der tidligere havde været asylansøger, og som havde opholdt sig i landet i ca. 1 1/2 år, blev ved dommen udvist af **landet med indrejseforbud for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I den fjerde sag (A 24.4/nr. 86) blev tiltalte straffet med **fængsel i 1 år** for væbnet røveri, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, samt overtrædelse af straffelovens § 123 og § 266 ved med trussel om vold og trusler på livet at have truet to vidner.

Den pågældende havde tidligere været asylansøger og havde opholdt sig i landet i lidt under 2 år. Han havde i ca. 1 år været gift med en herboende dansk statsborger, som han havde et barn på omkring 1 år med.

Retten traf ved dommen bestemmelse om **udvisning af den pågældende med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4, idet retten ikke fandt, at der til trods for, at tiltalte var gift og havde et barn i Danmark, forelå forhold, der afgørende talte imod udvisning.

I den femte sag (**A 24.4/nr. 134**) blev tiltalte idømt **fængsel i 9 måneder** for røveri, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved at have overfaldet en person og frataget ham hans guldfingerring, guldhalskæde og jakke, for tyveri og brugstyveri og blev **udvist af landet med indrejseforbud i 5 år**.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i ca. 1 år som asylansøger. Han var ikke tidligere straffet.

I den sjette sag (**A. 24.4/nr. 12**) blev tiltalte - en 23-årig britisk statsborger - fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 288 ved at have rettet en luftpistol mod en kasserer i et pengeinstitut, hvorefter tiltalte fik udleveret 20.420 kr. Tiltalte fandtes tillige skyldig i brugstyveri af en bil.

Tiltalte, der skønnedes sindssyg på tidspunktet for de påsigtede handlinger, blev **frifundet for straf i medfør af straffelovens § 16**. Pågældende blev i stedet **dømt til at undergive sig ambulans psykiatrisk behandling**. Tiltaltes **udvistes samtidig for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I en anden sag (**A 24.4/nr. 169**) blev tiltalte, der var amerikansk statsborger, i byretten straffet med **fængsel i 2 år** for overtrædelse af straffelovens § 288, jf. § 21, ved i en kiosk at have forsøgt at aftvinge indehaveren penge, idet tiltalte rettede et skarpladt afkortet haglgevær mod indehaveren, der rantes af 2 skud, da haglgeværet knækkede. Tiltalte blev tillige fundet skyldig i overtrædelse af våbenloven.

Tiltalte, der havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk statsborger, havde tidligere haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet på baggrund af ægteskab med en anden dansk kvinde, med hvem han havde et barn. Denne opholdstilladelse var imidlertid bortfaldet, idet tiltalte havde opgivet sin bopæl og var udrejst til USA.

Tiltalte var tidligere straffet for overtrædelse af straffelovens § 244, § 276 og § 291.

Byretten **traf bestemmelse om udvisning af tiltalte**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4, idet **indrejseforbuddet fastsattes til 10 år**.

Landsretten skærpede straffen til fængsel i **2 år og 6 måneder** og **udviste tiltalte med indrejseforbud for bestandig**, idet retten ikke fandt, at bestemmelsen i udlændingelovens § 26 kunne føre til et andet resultat.

I sag (A 24.4/nr. 15) blev tiltalte **udvist med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4. Tiltalte var idømt **fængsel i 2 år** for overtrædelse af straffelovens § 288 ved i en bank at have aftvunget personalet 17.500 kr.

Tiltalte havde ingen tilknytning til Danmark.

I en sag, der vedrørte 2 personer (A 24.4/nr. 19 og A 24.4/nr. 14), blev den ene tiltalte i landsretten straffet med **fængsel i 8 år** for overtrædelse af straffelovens § 288 ved sammen med medtiltalte at have frarøvet en urmagerforretning ure til en samlet værdi af 628.210 kr., § 237, jf. § 21, ved i forbindelse med røveriet at have affyret et skud mod en person i brysthøjde og § 174 ved i 2 tilfælde at have forevist en anden persons pas som sit eget i forbindelse med paskontrol.

Højesteret **stadfæstede** landsrettens dom.

Den anden tiltalte blev i landsretten idømt fængsel i **3 år** for deltagelse i samme røveri. Straffen blev af Højesteret nedsat til **fængsel i 2 år og 6 måneder**, medens landsrettens bestemmelse om udvisning **stadfæstedes**.

Begge de tiltalte udvistes med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I sagen (A 24.4/nr. 16) blev tiltalte - en 29-årig syrisk statsborger - straffet med **fængsel i 10 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 2, ved efter sammen med en anden at have tilegnet sig tøj til en værdi af ca. 800 kr. at have truet to ekspedienter med en kniv for derefter at kunne undløbe med de stjålne varer. Tiltalte blev tillige fundet skyldig i overtrædelse af våbenloven.

Tiltalte var tidligere straffet med 25 dagbøder à 50 kr. for overtrædelse af straffelovens § 291.

Tiltalte boede sammen med en kvinde. Parret havde planer om at indgå ægteskab.

Retten traf i forbindelse med straffesagen bestemmelse om **udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I en anden sag, der vedrørte 2 personer (A 24.4/nr. 17 og A 24.4/nr. 18), blev de tiltalte - begge tyske statsborgere - straffet med **fængsel i 3 år** for overtrædelse af straffelovens § 288, jf. § 21, ved at have forsøgt at frarøve personalet i en pengetransport et betydeligt kontantbeløb. De tiltalte blev tillige fundet skyldige i overtrædelse af våbenloven.

De tiltalte havde ingen tilknytning her til landet og var ikke tidligere straffet i Danmark.

Såvel byretten som landsretten fandt, at de tiltalte burde **udvises for bestandig**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Tyveri (22 personer)

I 13 sager, (A 24.4/nr. 137, A 24.4/nr. 68, A 24.4/nr. 70, A 24.4/nr. 71, A 24.4/nr. 72, A 24.4/nr. 73, A 24.4/nr. 81, A 24.4/nr. 87, A 24.4/nr. 90, A 24.4/nr. 102, A 24.4/nr. 107, A 24.4/nr. 125 og A 24.4/nr. 153), hvor der er domfældt for tyveri, og hvor de pågældende er idømt en **ubetinget fængselsstraf**, er der sket **udvisning**.

I 12 af disse sager (A 24.4/nr. 137, A 24.4/nr. 70, A 24.4/nr. 71, A 24.4/nr. 72, A 24.4/nr. 73, A 24.4/nr. 81, A 24.4/nr. 87, A 24.4/nr. 90, A 24.4/nr. 102, A 24.4/nr. 107, A 24.4/nr. 125 og A 24.4/nr. 153) blev indrejseforbuddet fastsat til 5 år, medens der i én sag (A 24.4/nr. 68) vedrørende tyverier til en betydelig værdi, jf. straffelovens § 286, jf. § 276, blev meddelt indrejseforbud i 10 år.

I én sag (A 24.4/nr. 145) blev fastsættelsen af straffen udsat med en prøvetid på 1 år, og tiltalte udvist med indrejseforbud i 5 år.

I 2 af sagerne (A 24.4/nr. 81 og A 24.4/nr. 90), hvori der er sket udvisning, blev der foruden for tyveri domfældt for bl.a. hæleri, og i en sag (A 24.4/nr. 102) blev tiltalte foruden for tyveri domfældt for pengefalsk, jf. straffelovens § 169.

I en af sagerne (A 24.4/nr. 125) blev tiltalte foruden for tyveri endvidere straffet for indtrængen på fremmed ejendom, jf. straffelovens § 264, ulovlig våbenbesiddelse samt overtrædelse af færdselsloven. Tiltalte blev idømt fængsel i 40 dage (betinget) og udvist af landet med indrejseforbud i 5 år, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i ca. 3 år som asylansøger. Han havde ikke i øvrigt nogen tilknytning til landet.

Se vedrørende to medtiltalte sagerne (A 24.3/nr. 17 og A 24.4/nr. 124).

Sagen (A 24.4/nr. 137) vedrørte en estisk statsborger, der var indrejst her i landet som asylansøger. Pågældende var af Direktoratet for Udlændinge blevet meddelt afslag på ansøgningen om asyl. Denne afgørelse var efterfølgende blevet stadfæstet af Flygtningenævnet.

Tiltalte blev i byretten idømt fængsel i 8 måneder for 17 tilfælde af tyveri, 6 tilfælde af hæleri med hensyn til tyveri samt dokumentfalsk.

Tiltalte var tidligere 2 gange straffet med bødeforlæg for tyveri.

Efter afslaget på asyl havde tiltalte indgået ægteskab med en herboende russisk kvinde, der var anerkendt som flygtning. Tiltalte og ægtefællen ventede et barn.

Byretten traf bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 5 år, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4. Retten bemærkede for så vidt angår ægteskabet, at dette var indgået på et tidspunkt, hvor tiltalte var meddelt afslag på opholdstilladelse, og hvor en stor del af den pådømte kriminalitet var begået, hvilket hustruen var bekendt med.

Landsretten **stadfæstede** byrettens dom med den ændring, at straffen forhøjedes til **fængsel i 9 måneder**.

I 9 sager (A 24.4/nr. 76, A 24.4/nr. 91, A 24.4/nr. 114, A 24.4/nr. 124, A 24.4/nr. 147 og A 24.4/nr. 158), hvor der er sket domfældelse for tyveri, er der sket frifindelse for påstanden om udvisning.

I en af disse sager (A 24.4/nr. 76), hvor tiltalte blev idømt **fængsel i 60 dage** for tyveri af et dankort samt efterfølgende anvendelse af dette i pengeautomater, blev tiltalte henset til overtrædelsernes begrænsede omfang samt ægteskab med en dansk statsborger **frifundet for påstanden om udvisning** efter udlændingelovens § 24, nr. 4.

Tiltalte var tidligere dømt for tyveri, jf. straffelovens § 276, jf. § 287.

I 2 af sagerne (A 24.4/nr. 91 og A 24.4/nr. 114), hvor der er domfældt for tyveri, er der **ikke sket udvisning** under henvisning til, at der alene er idømt **bødestraf**.

I en sag vedrørende 2 personer (A 24.4/nr. 131 og A 24.4/nr. 132) blev de tiltalte idømt **hæftestraf**, og i 3 sager (A 24.4/nr. 158, A 24.4/nr. 124 og A 24.4/nr. 147), hvor straffen blev gjort betinget, er der endvidere **ikke sket udvisning**.

I den ene af disse sager (A 24.4/nr. 124) blev tiltalte straffet med **fængsel i 30 dage (betinget)** for indbrudstyveri.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i ca. 3 1/2 år som asylansøger. Han havde under opholdet i Danmark indgået ægteskab med en dansk kvinde, som han havde fået et barn med.

Landsretten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, idet der henset til den tid, der var forløbet siden det strafbare forhold, og tiltaltes ægteskab og fællesbarn ikke fandtes at være tilstrækkeligt grundlag for udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 4.

Se vedrørende to medtiltalte sagerne (A 24.3/nr. 17 og A 24.4/nr. 125).

I en anden af disse sager (**A 24.4/nr. 147**) blev tiltalte dømt for overtrædelse af straffelovens § 276 for tyverier fra en lagerhal.

Tiltalte var EU-statsborger og beskæftiget som matros. Han var ofte i Danmark på ferieophold hos sin herboende kæreste, som han havde kendt i 6 år.

Landsretten **frifandt** i denne sag **tiltalte for påstanden om udvisning** under hensyn til tiltaltes forhold til sin danske kæreste og de begåede forholds mindre alvorlige karakter.

Bedrageri (4 personer)

I den ene sag (**A 24.4/nr. 159**) blev tiltalte straffet med **fængsel i 3 måneder (betinget)** for overtrædelse af straffelovens § 279 (forsikringsbedrageri) og **udvist med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I den anden sag (**A 24.4/nr. 144**) blev tiltalte straffet med **fængsel i 3 måneder** for bedrageri over for socialforvaltningen samt dokumentfalsk begået over for Direktoratet for Udlændinge, idet han med henblik på udstedelse af EF/EØS-opholdsbevis foreviste et fransk nationalitetspas, hvori tiltaltes billede falskeligt var isat.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i 2 år og 7 måneder. Han havde en dansk kæreste og havde haft arbejde i Danmark.

Retten traf ved dommen bestemmelse om **udvisning af den pågældende med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I en sag (**A 24.4/nr. 133**) blev tiltalte idømt **30 dages betinget fængsel** for bedragen ved salg af tæpper og **udvist af landet med indrejseforbud i 5 år**.

Tiltalte var nordisk statsborger og opholdte sig i Danmark på turistophold.

I en sag (A 24.4/nr. 162) blev tiltalte dømt for overtrædelse af straffelovens § 276 og § 279 ved at have stjålet og efterfølgende anvendt et stjålet kreditkort.

Straffastsættelsen blev udsat og blev gjort betinget med en prøvetid på 2 år.

Tiltalte var EU-statsborger og havde opholdt sig i Danmark i ca. 1 år. Han boede sammen med en herboende dansk kvinde, som han havde kendt i 3 år.

Retten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, idet der henset til tiltaltes tilknytning til Danmark ikke fandtes at være fuldt tilstrækkeligt grundlag for at tage påstanden om udvisning til følge.

Hæleri (5 personer/4 sager)

I en sag (A 24.4/nr. 118) blev tiltalte **idømt dagbøder** for overtrædelse af straffelovens § 284, jf. § 276, hæleri med hensyn til tyveri.

Retten **frifandt den pågældende for udvisning** under henvisning til, at der alene idømtes bødestraf.

I en anden sag, der vedrørte 2 personer (A 24.4/nr. 170 og A 24.4/nr. 171), blev de tiltalte fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 284, jf. § 276, ved sammen at have modtaget varer til en samlet værdi af i alt 1.052.000 kr., uagtet de vidste, at tingene stammede fra et tyveri. Den ene tiltalte blev tillige fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 276 ved sammen med en anden at have stjålet genstande til en samlet værdi af i alt 862.500 kr.

De tiltalte, der ingen tilknytning havde til Danmark, blev straffet med **fængsel i henholdsvis 1 år og 9 måneder og 1 år og 3 måneder**.

Byretten traf samtidig **beslutning om udvisning af begge tiltalte med indrejseforbud i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Landsretten stadfæstede byrettens dom.

I sag (A 24.4/nr. 75) blev tiltalte straffet med fængsel i 60 dage for hæleri, tyveri og fremsættelse af trusler.

Tiltalte, der var jugoslavisk statsborger, havde ansøgt om asyl her i landet. Asylsagen verserede fortsat på tidspunktet for straffesagens behandling.

Tiltalte **udvistes med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I en sag (**A 24.4/nr. 2**), der vedrørte overtrædelse af straffelovens § 284, jf. § 276 (hæleri med hensyn til tyveri), blev tiltalte idømt **fængsel i 4 måneder**.

Byretten **traf bestemmelse om udvisning af den pågældende med indrejseforbud i 5 år**.

Landsretten **frifandt for påstanden om udvisning**, idet retten lagde vægt på, at tiltalte havde haft arbejde i Danmark i ca. 9 år, at han havde tilknytning til det danske mindretal og til en i Danmark bosat kvinde.

Smugleri (5 personer/l sag)

Sagen omfattede 5 personer (**A 24.4/nr. 63-67**) og vedrørte organiseret indsmugling af cigaretter til en betydelig værdi over en periode på ca. 9 måneder.

De pågældende blev idømt **fængselsstraffe fra 9 måneder til 2 1/2 år** for indsmugling af særlig grov karakter, jf. straffelovens § 289, og **udvist med indrejseforbud**, der under hensyntagen til den konkrete idømte straf blev fastsat til henholdsvis 5 år, 10 år og for bestandig.

De pågældende havde ingen tilknytning til Danmark.

Skattesvig (2 personer/l sag)

I en sag, der vedrørte 2 personer (**A 24.4/nr. 35 og 36**), blev de tiltalte - en 54-årig mand og en 48-årig kvinde, der begge var tyske statsborgere - fundet skyldige i skattesvig af særlig grov karakter ved gennem en periode på

2 år uden angivelse til toldvæsenet at have indført store mængder af bl.a. cigaretter, spiritus, smykker og kaviar. De pågældende blev begge straffet med **1 års ubetinget fængsel**.

De tiltalte var ikke tidligere straffede.

Begge **udvistes med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Brandstiftelse (3 personer)

I den ene sag (A 24.4/nr. 77) blev tiltalte idømt **fængsel i 1 år og 6 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 1, ved i forening med flere andre at have forvoldt ildebrand i et lokale hos Turkish Airlines.

Den pågældende var asylansøger og havde opholdt sig i Danmark i ca. 7 måneder.

Tiltalte blev udvist af landet med indrejseforbud i 10 år, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I den anden sag (A 24.4/nr. 3), som vedrørte overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 1 (brandstiftelse), § 276 (tyveri), § 279 (bedrageri), § 291 (hærværk), blev tiltalte idømt **fængsel i 8 måneder**, ligesom retten traf bestemmelse om **udvisning med indrejseforbud i 5 år**.

Tiltalte havde tidligere været gift med en dansk kvinde og en britisk kvinde, som boede i Danmark. Han havde et barn i Danmark med den britiske kvinde.

I den tredje sag (A 24.4/nr. 84) blev tiltalte, der var asylansøger, straffet med **fængsel i 1 år og 3 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 1, jf. § 21, ved sammen med flere andre at have forsøgt at forvolde ildebrand i Den Tyrkiske Ambassades Handelsrådscenter, idet de kastede en brandbombe mod vinduet.

Byretten **tog påstanden om udvisning af tiltalte til følge**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4. Indrejseforbuddet fastsattes **til 10 år**.

Landsretten stadfæstede byrettens dom.

Dokumentfalsk (4 personer)

Den ene sag (A 24.4/nr. 136) vedrørte anvendelse af falsk rejselegitimation ved indrejse i Danmark, jf. straffelovens § 171, jf. § 172.

Den pågældende blev idømt betinget fængsel i 30 dage.

Landsretten tog ikke anklagemyndighedens påstand om **udvisning til følge**.

Den pågældende havde på domstidspunktet opholdt sig ca. 1 1/2 år i Danmark, hvor han havde opholdstilladelse på grundlag af ægteskab med en dansk statsborger.

Den anden sag (A 24.4/nr. 98) vedrørte anvendelse og forsøg på anvendelse af falsk rejselegitimation ved udrejse af Danmark, jf. straffelovens § 171.

Tiltalte havde opholdt sig 2 år i Danmark, hvor han havde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2.

Straffastsættelsen blev udsat og gjort betinget.

Retten tog henset til karakteren af de begåede forhold **ikke påstanden om udvisning til følge**.

I den tredje sag (A 24.4/nr. 121) blev tiltalte fundet skyldig i 12 tilfælde af dokumentfalsk samt 7 tilfælde af udgivelse af forfalskede penge. Pågældende idømtes **fængsel** 1 år og 2 måneder.

Pågældende var ikke tidligere straffet i Danmark.

Tiltalte, der var indrejst ulovligt her i landet, havde under det ulovlige ophold indgået ægteskab med en dansk statsborger, med hvem tiltalte havde

fået et barn. Tiltalte havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet.

Byretten **traf beslutning om udvisning af tiltalte** i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 4. Retten bemærkede i den forbindelse, at tiltalte var indrejst uden lovlig rejsehjemmel, og at han havde ansøgt om opholdstilladelse på et falsk grundlag, hvorfor de særlige hensyn, der kan tages i betragtning efter udlændingelovens § 26, ikke kunne anses at foreligge.

Landsretten **frifandt tiltalte for udvisningspåstanden**. Som begrundelse herfor henviste retten bl.a. til tiltaltes ægteskab og samliv med en dansk statsborger, samt at ægtefællerne havde et barn på ca. 2 år og et barn i vente.

I sagen (A 24.4/nr. 101) blev tiltalte straffet med **fængsel i 40 dage** for overtrædelse af straffelovens § 172, jf. § 171, ved over for politiet at have gjort brug af et falsk førerbevis. Tiltalte blev tillige fundet skyldig i overtrædelse af færdselsloven.

Tiltalte, der opholdt sig i Danmark som asylansøger, blev **udvist med indrejseforbud i 5 år**.

Urigtig erklæring (8 personer)

I 7 sager (A 24.4/nr. 38, A 24.4/nr. 46, A 24.4/nr. 48, A 24.4/nr. 55, A 24.4/nr. 151, A 24.4/nr. 164 og A 24.4/nr. 166) blev de tiltalte idømt **fængsel i 30 dage** for overtrædelse af straffelovens § 163 og udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 4, ved over for Direktoratet for Udlændinge at have afgivet urigtig skriftlig erklæring om, at de samlevede i ægteskab med deres ægtefælle, uanset at dette ikke var tilfældet, hvorved de på urigtigt grundlag skaffede sig opholdstilladelse i Danmark.

Retten traf i samtlige sager ved dommen bestemmelse om **udvisning af landet med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I én sag (A 24.4/nr. 33) blev tiltalte straffet med **hæfte i 20 dage** for over-

trædelse af straffelovens § 163 ved over for politiet at have afgivet urigtig skriftlig erklæring om, at pågældende samlevede med sin ægtefælle, hvilket ikke var tilfældet.

Retten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning**, idet retten bemærkede, at tiltaltes opholdstilladelse var blevet inddraget, og at hans fortsatte forbliven her i landet afhang af den på et nyt grundlag indgivne ansøgning, hvorfor der ikke fandtes at være tilstrækkelig anledning til at udvise pågældende.

Forbrydelser vedrørende penge (3 personer/2 sager)

I en sag, der vedrørte 2 personer (A 24.4/nr. 59 og A 24.4/nr. 58), blev de tiltalte straffet med **fængsel i henholdsvis 1 år og 1 år og 3 måneder** for overtrædelse af straffelovens § 166 og § 167.

De tiltalte, der begge var tyske statsborgere, havde efter det oplyste ingen tilknytning til Danmark.

Retten **udviste de pågældende med indrejseforbud gældende i 10 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I en anden sag (A 24.4/nr. 1), der vedrørte prøvelse efter overgangsbestemelsen i udlændingelovens § 65 af en af Tilsynet med Udlændinge truffet beslutning om administrativ udvisning på grund af strafbart forhold, traf landsretten under henvisning til udlændingelovens § 24, nr. 4, bestemmelse om **opretholdelse af udvisningen**.

Tiltalte var fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 166, § 172, jf. § 171, § 174 og § 285, jf. § 276, ved at have skaffet sig 27 falske 20 dollarsedler og ved i forening med andre at have udgivet falske checks eller have kvitteret falsk under brug af falske creditcards for et samlet beløb af ca. 315.000 kr. samt ved i forbindelse hermed at have benyttet forfalsket legitimation eller ægte legitimationspapirer vedrørende andre personer.

Tiltalte, der var britisk statsborger, opholdte sig her i landet som turist. Tiltalte havde - ud over en række bekendte - ingen tilknytning til Danmark.

Højesteret **stadfæstede** landsrettens kendelse.

Bigami (2 personer)

Den ene sag (A 24.4/nr. 140) vedrørte en filippinsk kvinde, der indgik ægteskab med en dansk statsborger, uagtet at hun i forvejen var gift i sit hjemland.

Tiltalte blev idømt **fængsel i 3 måneder** for bigami samt falsk erklæring til offentlig myndighed og **udvist af landet med indrejseforbud i 5 år**.

Kvinden havde opholdt sig i Danmark i ca. 4 år. Hun havde en faster i Danmark. Hendes øvrige familie opholdte sig i hjemlandet. Hun havde i en periode på 3 år haft opholdstilladelse i Danmark på grundlag af ægteskab med en iransk statsborger, som hun senere var blevet skilt fra. Hendes opholdstilladelse i Danmark var blevet inddraget, da den var erhvervet ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 3.

I den anden sag (A 24.4/nr. 79) blev tiltalte straffet med **fængsel i 60 dage** for bigami, jf. straffelovens § 208, stk. 1, i forbindelse med indgåelse af ægteskab med en herboende kvinde, dokumentfalsk, jf. straffelovens § 171, stk. 1, samt afgivelse af urigtig skriftlig erklæring, jf. straffelovens § 163.

Byretten **frifandt tiltalte for påstanden om udvisning** under henvisning til, at tiltalte levede i et fast samlivsforhold med sin herboende kæreste.

Landsretten traf bestemmelse om udvisning af den pågældende med indrejseforbud i 5 år, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4, idet retten lagde til grund, at den pågældende ikke havde eller havde haft lovligt ophold i Danmark, og idet retten fandt at måtte lægge til grund, at tiltalte ikke længere havde nogen tilknytning til Danmark.

Hærværk (1 person)

Sagen (A 24.4/nr. 92) vedrørte udøvelse af hærværk på et asylcenter. Den

pågældende blev idømt straf af **hæfte i 10 dage** for overtrædelse af straffelovens § 291.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til feige.

Bistand til ulovlig indrejse (5 personer)

Den ene sag (A 24.4/nr. 139) vedrørte overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3, vedrørende bistand til ulovlig indrejse ved at have afhentet et jugoslavisk par og deres børn nord for grænsen ved Kruså.

Tiltalte blev idømt **fængsel i 30 dage og udvist med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i ca. 2 1/2 år som asylansøger. Han havde i øvrigt ingen tilknytning til Danmark.

Den anden sag (A 24.4/nr. 138) vedrørte overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3, vedrørende bistand til ulovlig indrejse ved at have afhentet 2 udlændinge, der via den dansk/tyske landegrænse var indrejst illegalt i Danmark.

Tiltalte blev straffet med **fængsel i 30 dage**.

Retten tog ikke påstanden om udvisning til følge, idet det ikke fandtes påvist, hvilken nærmere aktivitet tiltalte havde udvist i forbindelse med indslusning af de pågældende.

I sag (A 24.4/nr. 49) blev tiltalte, der var svensk statsborger og bosiddende i Sverige, straffet med **fængsel i 30 dage** for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3, og straffelovens § 171, jf. § 21, ved med henblik på at bistå 3 statsløse palæstinensere med ulovlig indrejse i Danmark at have fremkøbt danske fremmedpas, der falskeligt var forsynet med de pågældendes billeder samt forfalskede fødedata.

Tiltalte **udvist med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I sag (A 24.4/nr. 29) blev tiltalte, der i Sverige var anerkendt som flygtning og ligeledes var bosiddende i Sverige, straffet med **fængsel i 3 måneder** for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3, ved i forening med en anden at have bistået 3 rumænske statsborgere med ulovligt at indrejse over grænsen til Danmark.

Tiltalte **udvist med indrejseforbud i 5 år**, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I sagen (A 24.4/nr. 30) blev tiltalte fundet skyldig i 2 tilfælde af overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3.

Tiltalte, der var bosiddende i Tyskland, blev straffet med **fængsel i 1 år og udvist med indrejseforbud gældende i 10 år**.

Overtrædelse af indrejseforbud (1 person)

I denne sag (A 24.4/nr. 9), som vedrørte overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, blev tiltalte idømt en straf af **fængsel i 4 måneder** for gentagne gange at have overtrådt tidligere meddelte indrejseforbud.

Tiltalte blev ved dommen **udvist med indrejseforbud i 3 år**, idet retten henviste til, at ingen af de i udlændingelovens § 26 opregnede hensyn fandtes at kunne komme i betragtning.

Tiltalte havde tidligere været gift med en herboende dansk kvinde, som han havde et barn med.

Tiltalte var tidligere straffet 10 gange for overtrædelse af udlændingelovgivningen ved at være indrejst i Danmark i strid med meddelte indrejseforbud.

7.5. Sammenfatning vedrørende domstolenes anvendelse af udlændingelovens bestemmelser om udvisning

7.5.1. Gennemgang af domstolenes praksis fordelt på udlændingelovens bestemmelser om udvisning

Nedenfor beskrives de hovedlinjer, der kan udledes af gennemgangen af domstolenes praksis vedrørende anvendelse af udlændingelovens bestemmelser om udvisning.

Der er i alt gennemgået 329 sager, hvori der har været nedlagt påstand om udvisning. Sagerne fordeler sig således på de enkelte udvisningsbestemmelser:

Udlændingelovens § 22, nr. 2	27 sager (28 pers)
Udlændingelovens § 22, nr. 3	25 sager (30 pers)
Udlændingelovens § 23, nr. 1	3 sager
Udlændingelovens § 23, nr. 2	8 sager
Udlændingelovens § 23, nr. 3	11 sager (12 pers)
Udlændingelovens § 24, nr. 1	8 sager
Udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. led	38 sager (41 pers)
Udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. led	32 sager
Udlændingelovens § 24, nr. 3	20 sager (21 pers)
Udlændingelovens § 24, nr. 4	157 sager (21 pers)

7.5.1.1. Udlændingelovens § 22 (udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet i Danmark i mere end de sidste 7 år samt flygtninge)

Da antallet af sager, hvor der er nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22, er begrænset, har udvalget valgt at foretage en samlet sammenfatning af praksis vedrørende sager efter denne bestemmelse.

56 sager vedrører tilfælde, hvor der har været nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22.

Sagerne fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Manddrab	18 sager (22 pers)
Røveri	2 sager
Narkotikakriminalitet	20 sager (22 pers)
Sædelighedskriminalitet	7 sager
Vold	5 sager

Domstolenes praksis i de gennemgåede sager vedrørende anvendelsen af denne bestemmelse viser følgende billede:

Manddrab

I 18 sager er 22 personer domfældt for manddrab eller forsøg på manddrab. For så vidt angår 14 personer traf retten bestemmelse om udvisning af landet, medens retten frifandt 8 tiltalte for påstanden om udvisning.

Som begrundelse for frifindelsen henviste retten i en af sagerne til tiltaltes langvarige ophold her i landet, ligesom retten henviste til oplysningerne om tiltaltes personlige forhold og omstændighederne omkring de begåede lovovertrædelser. Tiltalte, der var fundet utilregnelig, blev dømt til anbringelse i et hospital for sindslidende.

I en anden sag blev tiltalte - en 60-årig kvinde - dømt til psykiatrisk behandling.

I to andre sager henviste retten som begrundelse for frifindelsen for påstanden om udvisning til de tiltaltes meget langvarige ophold i Danmark (henholdsvis 23 år og 16 år) samt til de tiltaltes stærke familiemæssige tilknytning her til landet. Begge havde mindreårige børn i Danmark.

I to sager, hvori de tiltalte blev frifundet for påstanden om udvisning, lagde retten vægt på oplysningerne om de tiltaltes sindssygdom og personlige forhold.

I en anden sag blev tiltalte frifundet for udvisningspåstanden under henvisning til størrelsen af den idømte straf (5 år).

Røveri

I begge sager, hvor der skete domfældelse for røveri, undlod retten i forbindelse med straffesagen at udvise de tiltalte.

I den ene sag henviste retten som begrundelse for frifindelsen for påstanden om udvisning til tiltaltes tilhørsforhold til Danmark. Tiltalte, der var vietnamesisk statsborger, havde boet nærvæd 10 år i Danmark, hvortil han var kommet som kvoteflygtning. Tiltaltes fader samt 2 brødre boede ligeledes her i landet.

I den anden sag fik fandtes tiltalte - der var idømt 1 års fængsel - for udvisningspåstanden under henvisning til, at tiltalte ikke fandtes vedholdende at have begået grov kriminalitet. Tiltalte var ca. 2 år forud for straffesagen blevet idømt fængsel i 1 år og 3 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191.

Tiltalte havde boet i Danmark i ca. 11 år.

Narkotikakriminalitet

20 af sagerne, som omfatter 22 personer, vedrører overtrædelse af straffelovens § 191.1 11 af disse sager blev tiltalte udvist, medens retten i 9 af sagerne fik fandt tiltalte for udvisningspåstanden.

I en af disse sager havde tiltalte, der havde opholdstilladelse som konventionsflygtning, haft lovligt ophold i Danmark i 7 år. I fire sager havde de tiltalte haft meget langvarige ophold (16-25 år) i Danmark. I to af disse sager havde de pågældende endvidere ægtefælle og mindreårige børn i landet. Retten fandt endvidere i en af disse sager, at tiltalte ikke vedholdende havde begået grov kriminalitet. I en anden af sagerne henviste retten til tiltaltes begrænsede medvirken i det pådømte forhold. Endelig fandt retten i en af sagerne ikke at kunne henvise tiltaltes to mindreårige danske børn til at tage ophold i et land med en for dem fuldstændig fremmed social og kulturel tradition.

Sædelighedskriminalitet

I 7 sager blev de tiltalte fundet skyldige i sædelighedskriminalitet. I 5 af disse sager traf retten bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig. I 2 sager blev de tiltalte frifundet for påstanden om udvisning.

Den ene af sagerne, hvor der skete frifindelse, omfattede flere tilfælde af voldtægt samt anden kønslig omgængelse, herunder i 3 tilfælde med børn under 15 år. Det fremgår ikke af dommen, hvad landsretten lagde vægt på i forbindelse med afgørelsen af udvisningsspørgsmålet.

I den anden sag var tiltalte fundet skyldig i flere tilfælde af blufærdighedskrænkelse over for sin datter samt forsøg på at opnå samleje med denne. Retten lagde ved frifindelsen for udvisningspåstanden bl.a. vægt på, at tiltalte havde boet i Danmark, siden han var 20 år, at han bortset fra korte ledighedsperioder under hele sit ophold havde haft arbejde, at han havde 3 børn her i landet, og at hans eneste tilknytning til hjemlandet var en derboende søster.

Vold

I 5 sager blev de tiltalte fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens §§ 245-246.

I én sag blev tiltalte udvist med indrejseforbud for bestandig, medens retten i 4 af sagerne frifandt tiltalte for påstanden om udvisning.

I en af disse sager blev tiltalte idømt fængsel i 3 år for legemsangreb af særlig farlig karakter, jf. straffelovens § 245. Tiltalte var tidligere straffet for voldskriminalitet. Byretten havde truffet beslutning om udvisning af den pågældende for bestandig, men landsretten frifandt tiltalte for påstanden om udvisning, idet man lagde vægt på, at han var kommet til landet som 13-årig, at han havde nær familie her i landet, ligesom han ikke havde nogen nærmere tilknytning til sit hjemland.

I én sag blev tiltalte frifundet for udvisningspåstanden under henvisning til, at den forskyldte straf fandtes at skulle bortfalde, jf. straffelovens § 84.

I to sager frifandtes tiltalte for udvisningspåstanden under henvisning til størrelsen af den idømte straf (5 år).

7.5.1.2. Udlændingelovens § 23 (udvisning af udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 4 år)

24 sager vedrører tilfælde, hvor der har været nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 23.

Sagerne fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Manddrab:	1 sag
Narkotikakriminalitet:	15 sager (16 pers)
Berigelseskriminalitet:	6 sager

Domstolenes praksis i de gennemgåede sager vedrørende anvendelsen af denne bestemmelse viser følgende billede:

Manddrab

I én sag blev tiltalte fundet skyldig i manddrab. Tiltalte, der havde boet i Danmark i ca. 7 år, udvist med indrejseforbud for bestandig.

Narkotikakriminalitet

I 15 af sagerne skete der domfældelse for overtrædelse af straffelovens § 191. I 10 af sagerne traf retten bestemmelse om udvisning, medens tiltalte i 5 af sagerne blev frifundet for udvisningspåstanden.

Den ene sag, hvor tiltalte blev frifundet for påstanden om udvisning, vedrørte indkøb og videresalg af hash. Retten henviste som begrundelse for frifindelsen til overtrædelsernes tilfældige præg. Det fremgik af sagen, at tiltalte havde haft ophold i Danmark i 6 år, og at han tidligere i en periode på ca. 2 år havde samlevet med en dansk kvinde. Hans tidligere samlever var nu gravid, men det var efter oplysningerne i sagen usikkert, om tiltalte var fader til barnet.

I en anden sag blev tiltalte frifundet for udvisningspåstanden under henvisning til tiltaltes nære tilknytning til sine to mindreårige børn, som hustruen - der havde et heroinmisbrug - vanskeligt ville kunne opfostre alene.

I en tredje sag henviste retten som begrundelse for frifindelsen til tiltaltes familiemæssige og øvrige tilknytning til Danmark. Tiltalte var kommet her til landet som 16-årig. Hans forældre boende ligeledes i Danmark.

I den fjerde sag blev tiltalte frifundet for udvisningspåstanden under henvisning til, at han ikke havde et narkotikamisbrug, at han under hele sit ophold i Danmark havde haft fast arbejde samt til, at de to pådømte forhold var begået i nær tidsmæssig tilknytning, hvorfor der ikke fandtes at være nærliggende fare for, at tiltalte ville begå ny kriminalitet.

I den sidste sag blev tiltalte frifundet for påstanden om udvisning under henvisning til størrelsen af den idømte straf (3 år og 6 måneder).

Berigelseskriminalitet

I 6 sager blev de tiltalte fundet skyldige i berigelseskriminalitet. Heraf vedrørte de 4 af sagerne røveri, medens 2 sager vedrørte tyveri og hæleri. I 4 af sagerne traf retten bestemmelse om udvisning af Danmark, medens de tiltalte i 2 af sagerne vedrørende røveri blev frifundet for udvisningspåstanden.

I den ene af disse sager henviste retten som begrundelse for frifindelsen til, at de 4 pådømte "tankstationsrøverier" ikke kunne betegnes som vedholdende grov kriminalitet. Retten fandt endvidere ikke, at der var nærliggende fare for, at tiltalte ved fortsat ophold her i landet ville begå ny kriminalitet. Endelig lagde retten ved afgørelsen vægt på tiltaltes ægteskab med en dansk kvinde, med hvem tiltalte havde fået et barn.

I den anden sag henviste retten som begrundelse for udvisningsafgørelsen alene til, at der ikke var grundlag for at statuere, at betingelserne for udvisning var til stede.

7.5.1.3. Udlændingelovens § 24, nr. 1 (udvisning af de i §§ 22 og 23 nævnte grunde af udlændinge, der har boet her i landet i mindre end 4 år)

I 8 sager har der været nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 1.

Sagerne fordeler sig således på kriminalitetsformer:

Manddrab	3 sager
Narkotikakriminalitet	3 sager
Voldskriminalitet	1 sag
Sædelighedskriminalitet	1 sag

Domstolens praksis i de gennemgåede sager vedrørende anvendelsen af denne bestemmelse viser følgende billede:

Manddrab

I alle tre sager vedrørende manddrab blev de tiltalte udvist med indrejseforbud for bestandig.

De tiltalte idømtes fængsel i henholdsvis 10, 12 og 16 år.

Narkotikakriminalitet

I tre sager blev de tiltalte fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 191. Straffene lå fra fængsel i 4 år og 6 måneder til fængsel i 6 år.

I alle sagerne blev påstanden om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig taget til følge.

Voldskriminalitet

I sagen, der vedrørte overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 2, jf. stk. 1, (vold med døden til følge), blev tiltalte af landsretten udvist med indrejseforbud for bestandig, medens Højesteret fri fandt den pågældende for

påstanden om udvisning under henvisning til hensynet til tiltaltes danske familie.

Sædelighedskriminalitet

I denne sag blev tiltalte, der var 16 år, fundet skyldig i voldtægt. Pågældende blev dømt til at undergive sig sociale hjælpeforanstaltninger med vilkår om ophold uden for hjemmet. Retten undlod at tage påstanden om udvisning til følge, idet retten henviste til tiltaltes unge alder, hans ønske om fortsat kontakt til sin herboende moder, hans delvise opvækst i Danmark og hans manglende tilknytning til hjemlandet.

7.5.1.4. Udlændingelovens § 24, nr. 2 (udvisning af udlændinge, der har boet her i landet i mindre end 4 år, og som idømmes en ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter (i visse tilfælde mindst 1 år) for en lovovertrædelse, der kan medføre fængsel i 2 år og derover, og hvor hensynet til retshåndhævelsen tilsiger udvisning)

70 sager vedrører tilfælde, hvor der har været nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2.

Sagerne fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Manddrab	6 sager
Narkotikakriminalitet	22 sager
Voldskriminalitet	11 sager
Sædelighedskriminalitet	9 sager
Berigelseskriminalitet	20 sager
Brandstiftelse	1 sag
Dokumentfalsk	1 sag

Domstolenes praksis i de gennemgåede sager vedrørende anvendelsen af denne bestemmelse viser følgende billede:

Manddrab

I 6 sager blev de tiltalte fundet skyldige i manddrab eller forsøg på manddrab. I alle sagerne blev der truffet bestemmelse om udvisning med indrejseforbud gældende for bestandig.

Narkotikakriminalitet

22 sager vedrører domfældelse for narkotikakriminalitet, herunder 20 sager vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191 og 2 sager vedrørende overtrædelse af lov om euforiserende stoffer.

I 17 af sagerne skete der udvisning, medens retten i 5 sager frifandt tiltalte for udvisningspåstanden.

I den ene sag, hvori der skete frifindelse, havde tiltalte gennem hele sin opvækst været feriebarnt i Danmark, ligesom han havde taget sin uddannelse her i landet. Retten henviste til, at tiltaltes forhold og fremtidsmuligheder var betydeligt mere relaterede til Danmark end til Tyskland.

I den anden sag, hvor tiltalte frifandt for påstanden om udvisning, var tiltalte gift med en herboende dansk kvinde, som han havde et barn med, ligesom ægtefællen var gravid på ny.

I den tredje sag blev tiltalte frifundet for overtrædelse af straffelovens § 191 og alene fundet skyldig i overtrædelse af lov om euforiserende stoffer.

I den fjerde sag idømtes tiltalte 60 dages fængsel. Retten henviste som begrundelse for frifindelsen for udvisningspåstanden til kriminalitetens omfang samt til tiltaltes familiemæssige tilknytning til Danmark. Tiltalte boede sammen med en dansk kvinde og arbejdede i kvindens faders firma.

I den sidste sag begrundede retten undladelsen af udvisning med hensynet til tiltaltes ægtefælle, der efter det oplyste var stærkt afhængig af tiltalte, og som angiveligt alene ville kunne få parrets fællesbarn og et særbarn tilbage, såfremt hun samlevede med tiltalte. Børnene var anbragt på institution.

Voldskriminalitet

I 11 sager blev de tiltalte dømt for vold. I 9 af disse sager blev tiltalte frifundet for udvisningspåstanden.

I to af sagerne, hvor retten undlod at træffe beslutning om udvisning, henviste retten til tiltaltes familiemæssige og øvrige tilknytning til Danmark, medens retten i to andre sager alene henviste til sagens karakter. Begge sager vedrørte vold over for en ægtefælle/samlever.

I én sag begrundede retten undladelsen af udvisning med, at hverken den idømte straf eller arten eller grovheden af den begåede kriminalitet fandtes at burde medføre udvisning. I denne sag var tiltalte ligeledes gift med en dansk kvinde.

I en anden sag henviste retten til varigheden af tiltaltes ophold samt til de særlige omstændigheder, der havde været baggrunden for den strafbare handling.

Retten begrundede i én sag frifindelsen for påstanden om udvisning med, at den pådømte handling var begået i en af ægtefællen fremkaldt stærk sindsbevægelse.

Endelig frifandtes tiltalte i én sag for udvisningspåstanden under henvisning til størrelsen af den idømte straf (60 dages fængsel). Tiltalte havde boet her i landet i mere end 2 år.

Sædelighedskriminalitet

I 9 sager blev de tiltalte dømt for sædelighedskriminalitet. 7 af sagerne omhandlede voldtægt og/eller anden kønslig omgængelse, medens 2 sager omhandlede blufærdighedskrænkelse.

I 5 af sagerne vedrørende voldtægt og/eller anden kønslig omgængelse blev de tiltalte ikke udvist.

I den ene af disse sager var tiltalte blevet idømt fængsel i 1 år og 6 måneder

for voldtægt. Såvel byretten som landsretten havde fundet, at tiltalte skulle udvises. Tiltalte begærede efterfølgende sagen indbragt for retten i medfør af udlændingelovens § 50. Tiltalte var begyndt at sultestrejke og blev tvangsernæret ved sonde. Han havde tillige udviklet en sindssygelig reaktiv depression på grund af den truende adskillelse fra hustruen. Henset til ændringerne i tiltaltes helbredsmæssige forhold, fandtes det betænkeligt at opretholde udvisningen, hvorfor denne ophævedes.

Den anden sag vedrørte prøvelse efter overgangsbestemmelsen i udlændingelovens § 65 af en beslutning om administrativ udvisning på grund af strafbart forhold (voldtægt og anden kønslig omgængelse). De tiltalte - en 19-årig og en 23-årig mand - var begge straffet med fængsel 1 år. For så vidt angår den 19-årige var de 9 måneder gjort betinget.

Begge de tiltalte blev frifundet for påstanden om udvisning. Retten henviste som begrundelse herfor til det enkeltstående kriminelle forhold. For så vidt angår den 19-årige henvises tillige til tiltaltes unge alder. For så vidt angår den 23-årige henvises tillige til tiltaltes personlige forhold. Pågældende boede sammen med en dansk kvinde.

I den tredje sag var tiltalte fundet skyldig i voldtægt. Straffen blev fastsat til fængsel i 1 år. Som begrundelse for frifindelsen for udvisningspåstanden henviste retten til størrelsen af den idømte straf, tiltaltes alder (19 år), hans beskæftigelsesmæssige forhold samt tiltaltes familiemæssige tilknytning til Danmark. Tiltaltes fader, to brødre og to fætre boede her i landet. Tiltaltes moder og tre andre søskende boede i Marokko.

I den fjerde sag, hvor tiltalte blev straffet med 4 måneders fængsel for flere tilfælde af anden kønslig omgængelse med sin mindreårige steddatter, frifandtes tiltalte for udvisningspåstanden under henvisning til længden af den idømte straf samt tiltaltes tilknytning til Danmark.

I den sidste sag frifandtes tiltalte - en 16-årig marokkansk statsborger - for udvisningspåstanden under henvisning til tiltaltes unge alder, tiltaltes delvise opvækst i Danmark og tiltaltes manglende tilknytning til hjemlandet.

I den ene af sagerne vedrørende blufærdighedskrænkelser blev tiltalte fri-

fundet for påstanden om udvisning under henvisning til udlændingelovens § 26, nr. 2. Det fremgår ikke af dommen, hvilken tilknytning tiltalte havde til Danmark. I den anden sag blev tiltalte udvist med indrejseforbud gældende i 5 år.

Berigelseskriminalitet

I 20 sager blev de tiltalte fundet skyldige i berigelseskriminalitet. De 15 sager omhandlede røveri, medens 5 sager omhandlede tyveri.

I 8 af sagerne omhandlede røveri blev tiltalte udvist. I 7 af sagerne blev tiltalte frifundet for påstanden om udvisning.

I den ene af disse sager blev tiltalte frifundet for udvisningspåstanden under henvisning til, at tiltalte alene blev idømt 10 måneders betinget fængsel.

I en anden sag blev udvisning undladt under henvisning til tiltaltes tilknytning til en herboende ægtefælle, parrets 2 fællesbørn og hustruens særbarn.

I en tredje sag undlod retten at træffe beslutning om udvisning under henvisning til tiltaltes 3 _ års ophold i Danmark, tiltaltes ægteskab med en dansk kvinde samt tiltaltes ringe tilknytning til hjemlandet. Tiltalte idømtes 2 års fængsel for bankrøveri.

I to sager frifandtes tiltalte for udvisningspåstanden under henvisning til størrelsen af den idømte straf.

I en anden sag blev udvisningspåstanden ikke taget til følge, idet retten henvisste til, at tiltalte havde boet i Danmark i nærværd 4 år, at han i 2 år havde været gift med en dansk kvinde, og at han havde et dårligt helbred.

I 3 ud af de 5 sager vedrørende tyveri blev tiltalte frifundet for påstanden om udvisning.

I den ene sag frifandtes tiltalte for udvisningen under henvisning til længden af den idømte straf.

I den anden sag henviste retten **til**, at der ikke var grundlag for at antage, at tiltalte ved fortsat ophold her i landet ville begå ny kriminalitet, ligesom retten henviste **til**, at der ikke i forbindelse med tiltaltes tidligere straffesager var blevet nedlagt påstand om udvisning.

I den sidste sag undlod retten at træffe bestemmelse om udvisning under henvisning til tiltaltes tilknytning til en herboende ægtefælle og et barn af et tidligere ægteskab samt til, at tiltalte var meddelt opholdstilladelse i medfør af § 15 i jugoslaverloven, der vedrører personer, som må antages at have behov for midlertidig beskyttelse.

Brandstiftelse

I én sag blev tiltalte straffet med fængsel i 3 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 180. Tiltalte, der havde opholdt sig i Danmark i 2 år, udvist med indrejseforbud for bestandig.

Dokumentfalsk

I denne sag blev tiltalte - en 43-årig kvinde - straffet med 30 dages fængsel for 2 tilfælde af dokumentfalsk. Under henvisning til arten og grovheden af den begåede kriminalitet frifandt tiltalte for påstanden om udvisning.

7.5.1.5. Udlændingelovens § 24, nr. 3 (udvisning af udlændinge, der med fast bopæl og med henblik på varigt ophold, har boet her i landet i mindre end 4 år, og hvor der antages at foreligge gentagelsesrisiko)

20 sager vedrører tilfælde, hvor der har været nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 3.

Sagerne fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Berigelseskriminalitet	14 sager
Narkotikakriminalitet	2 sager
Voldskriminalitet	1 sag
Sædelighedskriminalitet	1 sag

Trusler om vold m.v.	1 sag
Bistand til ulovlig indrejse	1 sag

Domstolenes praksis i de gennemgåede sager vedrørende anvendelsen af denne bestemmelse viser følgende billede:

Berigelseskriminalitet

Af de 14 sager, der vedrører berigelseskriminalitet, vedrører en sag røveri, 10 sager tyveri, en sag bedragen, en sag hæleri og en sag ulovlig omgang med hittegods. I 2 af sagerne traf retten bestemmelse om udvisning af tiltalte, medens tiltalte i 12 sager blev frifundet for påstanden om udvisning.

I 11 af de 12 sager fandt retten ikke grundlag for at tage påstanden om udvisning til følge, idet der ikke fandtes at foreligge bestemte grunde til at antage, at tiltalte under fortsat ophold her i landet ville begå lovovertrædelser. I den sidste af sagerne fri fandtes tiltalte for udvisningspåstanden under henvisning til kriminalitetens begrænsede omfang, ligesom retten lagde vægt på tiltaltes tilknytning her til landet i kraft af ægteskab.

I den ene af de to sager, hvor der skete udvisning, blev tiltalte straffet med fængsel i 10 måneder for i forening med en anden at have stjålet genstande til en samlet værdi af ca. 310.000 kr. Tiltalte var tidligere straffet for tyveri. Retten udtalte, at der - henset til den begåede kriminalitet sammenholdt med oplysningerne om tiltaltes personlige forhold og baggrunden for den begåede kriminalitet - var bestemte grunde til at antage, at tiltalte på ny ville begå berigelseskriminalitet.

Den anden sag vedrørte prøvelse af en af Tilsynet for Udlændinge truffet beslutning om administrativ udvisning på grund af strafbart forhold. Retten traf bestemmelse om opretholdelse af udvisningen, idet retten bl.a. henviste til oplysningerne om tiltaltes strafbare adfærd i Finland, Sverige og Danmark. Retten fandt ikke, at tiltaltes ægteskab med en herboende kvinde kunne begrunde udvisningens ophævelse.

Narkotikakriminalitet

I 2 sager blev de tiltalte fundet skyldige i overtrædelse af lov om euforiserende stoffer.

I den ene sag, hvor tiltalte blev straffet med fængsel i 4 måneder for besiddelse af heroin, traf retten bestemmelse om udvisning under henvisning **til**, at tiltalte 2 gange med korte mellemrum havde overtrådt lovgivningen om euforiserende stoffer. Tiltalte havde opholdt sig i Danmark i 3 år, hvor han **i** samme tidsrum havde været gift med en dansk kvinde. De var nu separeret.

I den anden sag, hvor tiltalte blev straffet med fængsel i 3 måneder for videreoverdragelse af kokain, blev tiltalte frifundet for påstanden om udvisning under hensyn til hans familiemæssige tilknytning til Danmark, hvor han var gift og havde børn.

Voldskriminalitet

I én sag, der vedrørte overtrædelse af straffelovens § 245, blev tiltalte straffet med fængsel i 5 måneder. Tiltalte var tidligere straffet med fængsel i 40 dage for overtrædelse af straffelovens § 244. Retten tog ikke påstanden om udvisning af tiltalte til følge, idet retten henviste **til**, at det tidligere pådømte strafbare forhold var begået i forbindelse med en samlivsophævelse mellem tiltalte og dennes første ægtefælle, hvorfor det fandtes overvejende betænkeligt at antage, at tiltalte fortsat ville begå lovovertrædelser.

Sædelighedskriminalitet

I én sag blev tiltalte straffet med 60 dages betinget fængsel for flere tilfælde af blufærdighedskrænkelser. Tiltalte, der opholdt sig i Danmark i medfør af EF/EØS-reglerne om fri bevægelighed (selvstændig erhvervsdrivende), udvistes med indrejseforbud i 5 år.

Trusler om vold m.v.

I én sag vedrørende overtrædelse af straffelovens § 266 blev tiltalte frifundet for udvisning under hensyn til den udmålte straf (hæftestraf).

Bistand til ulovlig indrejse

I én sag vedrørende bistand til ulovlig indrejse, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3, blev tiltalte frifundet for påstanden om udvisning under hensyn til, at han var gift i Danmark, ligesom retten ikke fandt at der forelå bestemte grunde til at antage, at tiltalte under fortsat ophold her i landet ville begå lovovertrædelser.

7.5.1.6. Udlændingelovens § 24, nr. 4 (udvisning af udlændinge, der uden fast bopæl har opholdt sig mindre end 4 år her i landet, og som idømmes en betinget eller ubetinget frihedsstraf)

157 sager, som omfatter 171 personer, vedrører tilfælde, hvor der har været nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 4.

Sagerne fordeler sig således på kriminalitetstyper:

Berigelseskriminalitet	43 sager (51 personer)
Narkotikakriminalitet	52 sager (57 personer)
Voldskriminalitet	27 sager
Sædelighedskriminalitet	8 sager
Manddrab	1 sag
Brandstiftelse	3 sager
Dokumentfalsk	4 sager
Urigtig erklæring	8 sager
Forbrydelser vedr. penge	2 sager (3 personer)
Bigami	2 sager
Bistand til ulovlig indrejse	5 sager
Hærværk	1 sag
Overtrædelse af indrejseforbud	1 sag

Domstolenes praksis i relation til udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 4, viser følgende billede:

Berigelseskriminalitet

Praksisgennemgangen viser, at domfældelse for berigelseskriminalitet i vid udstrækning har ført til udvisning af landet. I 30 af de gennemgåede sager traf retten således bestemmelse om udvisning som følge af berigelseskriminalitet, medens retten i 13 sager frifandt tiltalte for udvisningspåstanden.

I 12 af de 13 sager, der vedrørte røveri, traf retten bestemmelse om udvisning. I 13 af de 22 sager, der vedrørte tyveri, traf retten bestemmelse om udvisning. I 3 af de 4 sager, der vedrørte bedrageri, traf retten bestemmelse om udvisning, og i sagen vedrørende de 5 personer, der blev dømt for smugleri, jf. straffelovens § 289, traf retten ligeledes bestemmelse om udvisning af landet. I 3 af de 5 sager vedrørende hæleri blev udvisningspåstanden taget til følge, og endelig traf retten i én sag vedrørende skattesvig bestemmelse om udvisning.

I de 13 sager, hvori retten frifandt tiltalte for påstanden om udvisning, har retten enten henvist til de konkrete oplysninger om tiltaltes personlige og/eller familiemæssige tilknytning til Danmark, herunder oplysninger om ægteskab med en dansk statsborger, børn i Danmark m.v. eller til størrelsen af den udmålte straf (bøde, hæfte).

Narkotikakriminalitet

I alle de af gennemgangen omfattede sager, hvori der er domfældt for overtrædelse af straffelovens § 191 (51 sager vedrørende 56 personer), har retten i forbindelse med straffesagen truffet bestemmelse om udvisning.

I den ene sag, der vedrørte overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, blev tiltalte ligeledes udvist af landet.

Voldskriminalitet

I 28 sager blev de tiltalte fundet skyldige i voldskriminalitet. Heraf vedrørte 6 sager overtrædelse af straffelovens § 245, 9 sager overtrædelse af straffelovens § 244 og 12 sager overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

I alle 6 sager vedrørende overtrædelse af straffelovens § 245 traf retten bestemmelse om udvisning af tiltalte. De idømte straffe lå fra fængsel i 40 dage indtil 6 måneders fængsel.

I de 9 sager, hvor de tiltalte blev fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 244, blev påstanden om udvisning alene taget til følge i 2 af sagerne.

Af sagerne vedrørende overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, vedrørte 9 af sagerne vold eller trusler om vold over for medarbejdere på asylcentre, medens 3 sager vedrørte vold over for politiassistenter. I 7 af sagerne blev de tiltalte frifundet for påstanden om udvisning, medens retten i 5 sager traf bestemmelse om udvisning.

Sædelighedskriminalitet

Ud af de 8 sager vedrørende sædelighedskriminalitet vedrørte 5 sager voldtægt, medens 3 sager vedrørte anden kønslig omgængelse.

I alle 5 sager, hvor der skete domfældelse for voldtægt eller forsøg på voldtægt, blev udvisningspåstanden taget til følge. I to af sagerne vedrørende anden kønslig omgængelse blev tiltalte ligeledes udvist, medens tiltalte i én af sagerne frifandtes, idet der ikke fandtes at foreligge det fornødne bevis.

Manddrab

Sagen vedrørende forsøg på manddrab førte til udvisning.

Brandstiftelse

I 3 sager skete der domfældelse for overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 1. I en af sagerne alene for forsøg herpå. Retten traf i alle 3 sager bestemmelse om udvisning af tiltalte. I en af sagerne var tiltalte tillige fundet skyldig i tyveri, bedrageri og hærværk.

Dokumentfalsk

I 4 sager skete der domfældelse for dokumentfalsk. I 2 af sagerne, der vedrørte anvendelse af falsk rejselegitimation, blev de tiltalte frifundet for påstanden om udvisning henset til karakteren af det begåede forhold. I de 2 andre sager traf retten bestemmelse om udvisning af de tiltalte. I den ene af disse sager var tiltalte fundet skyldig i 12 tilfælde af dokumentfalsk samt 7 tilfælde af udgivelse af forfalskede penge. Tiltalte idømtes fængsel i 1 år og 2 måneder. I den anden sag blev tiltalte straffet med fængsel i 40 dage for over for politiet at have gjort brug af et falsk førerbevis. Tiltalte, der tillige blev fundet skyldig i overtrædelse af færdselsloven, blev udvist med indrejseforbud i 5 år.

Urigtig erklæring

8 sager vedrørte afgivelse af urigtig skriftlig erklæring, jf. straffelovens § 163.

I 7 af disse sager, hvor tiltalte over for Direktoratet for Udlændinge havde afgivet urigtig erklæring med henblik på udstedelse af opholdstilladelse, traf retten bestemmelse om udvisning.

I én sag, der ligeledes vedrørte forsøg på udstedelse/forlængelse af en opholdstilladelse, frifandtес tiltalte for udvisningspåstanden. Retten henviste til, at tiltaltes opholdstilladelse efterfølgende var blevet inddraget, og at tiltaltes forbliven i Danmark afhang af en på et nyt grundlag indgiven ansøgning, hvorfor der ikke fandtes at være tilstrækkelig anledning til at udvise tiltalte.

Bigami

I 2 sager vedrørende bigami, jf. straffelovens § 208, stk. 1, traf retten bestemmelse om udvisning af de tiltalte.

Bistand til ulovlig indrejse

Overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3, vedrørende bistand til ulov-

lig indrejse, førte i 4 sager til udvisning og i en sag til frifindelse for udvisningspåstanden.

Hærværk

I én sag vedrørende hærværk på et asylcenter blev tiltalte frifundet for påstanden om udvisning (idømt hæftestraf i 10 dage).

Overtrædelse af indrejseforbud

Endelig blev tiltalte i én sag vedrørende gentagne overtrædelser af et meddelt indrejseforbud straffet efter udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, og udvist af landet med indrejseforbud i 3 år.

7.5.2. Gennemgang af betydningen af hensynene i udlændingelovens § 26 i domstolenes praksis vedrørende udvisning

7.5.2.1. Hensynene i udlændingelovens § 26

Efter udlændingelovens § 26 skal der ved afgørelsen om udvisning foruden til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder varigheden af opholdet her i landet, tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af:

- udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- udlændingens personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere,
- udlændingens tilknytning til landet i øvrigt, herunder at udlændingen er kommet hertil som barn eller ganske ung og dermed helt eller delvis har haft sin opvækst her i landet,
- udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- risikoen for, at udlændingen vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

7.5.2.2. Længden af udlændingens ophold i landet samt udlændingens personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere

På baggrund af gennemgangen af retspraksis kan det konstateres, at de hensyn, der oftest er henvist til i retternes præmisser vedrørende spørgsmålet om udvisning, er længden af den pågældendes ophold her i landet samt den pågældendes personlige og/eller familiemæssige tilknytning her til landet, herunder om den pågældende har ægtefælle og/eller børn her i landet.

Som eksempler herpå kan følgende sager nævnes:

Manddrab

I to sager, hvor de tiltalte blev dømt for manddrab, jf. straffelovens § 237, skete der frifindelse for påstanden om udvisning under hensyn til de tiltaltes meget langvarige ophold her i landet (henholdsvis 16 og 23 år) samt **til**, at de tiltalte havde herboende mindreårige børn, jf. § 26, nr. 2.

I den ene af disse sager henviste retten endvidere til tiltaltes høje alder (63 år).

I begge sager havde anklagemyndigheden nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 3.

Narkotikakriminalitet

I 4 sager vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191, hvor der var nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, blev de tiltalte frifundet for påstanden om udvisning under hensyn til deres meget langvarige ophold her i landet (13-25 år) samt deres personlige og familiemæssige tilknytning til landet, hvor de havde ægtefælle og børn.

I en af disse sager anførte retten endvidere, at det måtte antages at virke særlig belastende at udvise en person, der havde boet i Danmark, siden han var 2 år gammel, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2 og 3, medens retten i en anden af sagerne tillige henviste til tiltaltes begrænsede medvirken i det pådømte forhold.

I en sag vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191, hvor der var nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, blev tiltalte frifundet for udvisningspåstanden under henvisning til sin familiemæssige tilknytning til Danmark. Tiltalte var gift med en dansk kvinde, med hvem han havde et barn.

I en anden sag, hvor der ligeledes var nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, traf retten bestemmelse om frifindelse for påstanden om udvisning under henvisning til tiltaltes nære tilknytning til 2 mindreårige børn, som begge var danske statsborgere, og som tiltalte havde forældremyndigheden over. Retten bemærkede, at man fandt det vanskeligt at henvise familien til at etablere sig i et land med en for børnene helt fremmed social og kulturel tradition.

I 2 sager vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191, hvor der var nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, 1. led, blev de tiltalte udvist af landet under henvisning til karakteren af den begåede kriminalitet, uanset at de pågældende begge var gift med en herboende dansk kvinde. De pågældende havde opholdt sig i landet i henholdsvis 1 1/2 år og 2 år og havde ud over ægtefællen ingen tilknytning til Danmark.

I en sag, hvor tiltalte blev dømt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer og udvist af landet i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, 2. led, havde tiltalte indgået ægteskab med en dansk kvinde. Retten henviste i forbindelse med afgørelsen af udvisningsspørgsmålet til karakteren af den begåede kriminalitet, til tiltaltes ringe tilknytning til Danmark, hvortil han alene var kommet med henblik på et kortere ophold, samt til ægteskabets kortere varighed (1 måned).

I en anden sag vedrørende overtrædelse af lov om euforiserende stoffer blev tiltalte frifundet for påstanden om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 3, henset til, at en udvisning under hensyn til tiltaltes personlige og familiemæssige tilknytning til personer her i landet, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2, måtte antages at virke særlig belastende. Det fremgik af sagen, at tiltalte havde opholdt sig i Danmark i 3 år, hvor han i samme tidsrum havde været gift med en dansk kvinde, som han havde 2 små børn med.

I en sag vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191 blev tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 4, udvist af landet for bestandig. Han havde haft ophold i Danmark på grundlag af ægteskab med en herboende dansk kvinde i ca. 12 år. De havde 2 mindreårige børn sammen, og ægteskabet var efterfølgende blevet opløst ved dom. Retten fandt ikke, at de i udlændingelovens § 26 angivne hensyn forelå med en sådan styrke, at tiltalte på trods af kriminaliteten ikke burde udvises.

I en anden sag, hvor der var nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 23, nr. 2, blev tiltalte frifundet for udvisningspåstanden under henvisning til tiltaltes tilknytning til 2 mindreårige børn, som hustruen, der havde et heroinmisbrug, kun vanskeligt kunne opfostre alene.

Voldskriminalitet

I en sag vedrørende domfældelse efter straffelovens § 245 blev tiltalte frifundet for påstanden for udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 1, under henvisning til, at flytning til tiltaltes hjemland ville medføre en for vidtgående ændring i tiltaltes hustrus og barns forhold, jf. udlændingelovens § 26, nr. 2.

I de 3 sager, hvor der skete frifindelse for udvisning efter § 24, nr. 2, i forbindelse med domfældelse efter straffelovens § 245, lagde retten ligeledes vægt på tiltaltes personlige og familiemæssige tilknytning til landet (ophold i mere end 3 år og familie i Danmark).

I en sag vedrørende overtrædelse af straffelovens § 245 blev tiltalte, der i 8 måneder havde opholdt sig i Danmark og i 6 måneder havde været gift med en herboende dansk mand, som hun skulle have barn med, udvist, idet retten henviste til, at tiltalte under hensyn til det korte ophold i landet og det meget kortvarige samliv ikke fandtes at have en sådan tilknytning til landet, at en udvisning ville være i strid med udlændingelovens § 26. Oplysningerne om tiltaltes graviditet kunne ikke føre til andet resultat.

I en sag vedrørende straffelovens § 244 blev tiltalte frifundet for påstanden om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 4, under henvisning til tiltaltes tilknytning til sin herboende asylsøgende ægtefælle og deres fællesbarn, jf. § 26, nr. 2.

Berigelseskriminalitet

I en sag vedrørende berigelseskriminalitet (hæleri med hensyn til tyveri) blev tiltalte frifundet for påstanden om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 1, under hensyn til, at han havde haft arbejde i Danmark gennem 9 år, og at han havde en dansk kæreste.

I en sag, hvor tiltalte blev dømt for tyveri, fri fandt retten den pågældende for påstanden om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 3, under hensyn til kriminalitetens begrænsede omfang samt tiltaltes ægteskab med en dansk kvinde. Det fremgik af sagen, at tiltalte havde opholdt sig i landet i 1 år og 7 måneder. Han var tidligere straffet for tyveri.

I 2 sager vedrørende berigelseskriminalitet - henholdsvis tyveri og bedrageri - blev de tiltalte frifundet for påstanden om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 4, under hensyn til, at de tiltalte var gift med/boede sammen med en dansk kvinde.

En anden sag, hvor der var blevet nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, vedrørte 4 tilfælde af røveri. Tiltalte, der var vietnamesisk statsborger, og som var kommet til Danmark som kvoteflygtning, blev straffet med fængsel i 5 år. Tiltalte blev frifundet for påstanden om udvisning under henvisning til sit tilhørsforhold til Danmark. Tiltalte havde opholdt sig i nær ved 10 år her i landet, ligesom tiltaltes fader og 2 brødre boede i Danmark.

Brandstiftelse

I en sag, hvor tiltalte blev dømt for brandstiftelse, jf. straffelovens § 180, traf retten bestemmelse om udvisning af landet for bestandig, uanset at han gennem 2 år havde været gift med en herboende dansk kvinde. Det fremgik af sagen, at tiltalte i sit hjemland havde 2 mindreårige børn, som han havde forældremyndigheden over.

7.5.2.3. Udlændingens alder, helbredstilstand og andre **personlige forhold**

I nogle sager har retten direkte henvist til tiltaltes alder og helbredsmæssige forhold som begrundelse for frifindelse for påstanden om udvisning. Som eksempler herpå kan følgende sager nævnes:

I en sag, hvor tiltalte i forbindelse med domfældelse for manddrab blev frifundet for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 3, henviste retten foruden til længden af den pågældendes ophold i landet samt hans familiemæssige tilknytning til landet til tiltaltes høje alder (63 år).

I en sag vedrørende røveri, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, som vedrørte 14 væbnede røverier og røveri forsøg, tog retten ikke påstanden om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 3, til følge, idet retten bl.a. henviste **til**, at tiltalte kun var 18 år gammel. Retten lagde desuden vægt på, at han havde opholdt sig i Danmark i ca. 6 år, og at han havde en væsentlig del af sin familie i Danmark.

I 2 sager vedrørende manddrab, jf. straffelovens § 237, blev de tiltalte frifundet for påstanden om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 3, idet udvisningen henset til oplysningerne om tiltaltes sindssygdom og hans personlige forhold i øvrigt, måtte antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, nr. 1.

I en sag, hvor tiltalte var blevet straffet med fængsel i 1 år og 6 måneder for voldtægt, havde tiltalte begæret spørgsmålet om udvisningens opretholdelse indbragt for retten i medfør af udlændingelovens § 50. Under henvisning til at tiltalte havde udviklet en sindssygelig reaktiv depression, og at der måtte antages at foreligge en latent selvmordsfare, såfremt tiltalte udvist, traf retten bestemmelse om ophævelse af udvisningen.

7.5.2.4. Udlændingens tilknytning til landet i øvrigt

I nogle sager har retten lagt vægt på oplysninger om tiltaltes tilknytning til landet i øvrigt. Som eksempler herpå kan nævnes:

I en sag vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191 blev tiltalte frifundet for påstanden om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 2, under henvisning til, at tiltalte, fra han var 3 til 14 år gammel, havde været ferie-barn i Danmark hver sommer, at han efterfølgende havde taget uddannelse her i landet, og at han var forlovet med en herboende kvinde.

I den i afsnit 7.5.2.2. nævnte sag vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191, hvor der var nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, henviste retten foruden til tiltaltes meget langvarige ophold her i landet (25 år) og hans personlige og familiemæssige tilknytning til landet som begrundelse for frifindelse for udvisningspåstanden til, at det måtte antages at virke særlig belastende at udvise en person, der havde boet i Danmark, siden han var 2 år gammel, jf. udlændingelovens § 26, nr. 3.

I en anden sag var der nedlagt påstand om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2. Tiltalte, der blev fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191 og § 191 a, blev frifundet for påstanden om udvisning. Tiltalte havde opholdt sig ca. 23 år i Danmark og havde således haft en væsentlig del af sin opvækst her i landet.

7.5.2.5. Udlændingens tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold

I en sag vedrørende overtrædelse af straffelovens § 245 frifandt retten den pågældende for påstanden om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, da man fandt, at udvisning ville virke særlig belastende for tiltalte, idet retten lagde vægt på, at tiltalte var kommet til Danmark som 13-årig, at han havde sine forældre og en bror her i landet, og at han ikke havde nogen nærmere tilknytning til sit hjemland.

I en sag vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191 blev tiltalte ligeledes udvist af landet i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 4. Tiltalte havde i ca. 24 år været gift med en dansk kvinde, sammen med hvem han under størstedelen af ægteskabet havde boet i udlandet.

7.5.2.6. Risikoen for at lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold

I en sag vedrørende overtrædelse af straffelovens § 191 blev tiltalte udvist med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2. Tiltalte havde opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Han havde haft fast ophold i 9 år.

Retten fandt, at betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, var opfyldt og fandt ikke, at udlændingelovens § 26, nr. 5, var til hinder for udvisning, idet retten henviste til beskyttelsen i udlændingelovens § 31.

I en sag vedrørende manddrab blev tiltalte, der havde asyl i Danmark, udvist af landet for bestandig. Som begrundelse for udvisningen lagde retten bl.a. vægt på den fastsatte straf (13 års fængsel) og arten og grovheden af den begåede kriminalitet og henviste endvidere til den beskyttelse for tiltalte, der følger af udlændingelovens § 31, stk. 1.

I 2 sager vedrørende manddrab blev de tiltalte udvist med indrejseforbud for bestandig, idet retten bl.a. lagde vægt på, at der ikke fandtes at bestå en reel risiko for strafforfølgelse i hjemlandet, og at udlændingelovens § 26, nr. 5, ikke var til hinder for udvisning henset til den garanti, der ligger i adgangen til at få udsendelsen prøvet af Flygtningenævnet.

7.6. Udvisning på grund af narkotikakriminalitet

7.6.1. Indledning

Ved lov nr. 1052 af 11. december 1996 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 22 som nr. 4, om udvisning på grund af narkotikakriminalitet. Samtidig blev der i § 26, stk. 2, indsat en ny bestemmelse om vægtning af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn ved udvisning efter bestemmelsen i § 22, nr. 4.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 22, nr. 4, kan en udlænding udvises, hvis udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens

§ 191 eller § 191 a er idømt en ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Bestemmelsen kan anvendes uanset længden af udlændingens lovlige ophold i Danmark samt længden af den frihedsstraf, som udlændingen idømmes.

Bestemmelsen i § 26, stk. 2, medfører, at en udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4, medmindre de forhold, der fremgår af § 26, stk. 1, og som der skal tages hensyn til i en afgørelse vedrørende udvisning, taler afgørende imod udvisning.

Vedrørende baggrunden for bestemmelserne samt disses anvendelsesområde henvises nærmere til kapitel 3, afsnit 6.2. og kapitel 4, afsnit 2.2.3 og afsnit 4.6.

Nedenfor gennemgås domstolenes praksis vedrørende § 22, nr. 4. Det bemærkes, at der ikke i disse sager er udarbejdet sagsresuméer til bilag A.

7.6.2. Gennemgang af retspraksis vedrørende udlændingelovens § 22, nr. 4

Siden lovens ikrafttræden har Udlændingestyrelsen fra Københavns Politis og i en enkelt sag fra politimesteren i Gråsten - modtaget underretning om 11 sager, hvori domstolene har anvendt bestemmelsen i § 22, nr. 4.

Ved Københavns Byrets dom af 20. januar 1997 blev tiltalte, der var gambisk statsborger, straffet med fængsel i 4 måneder for salg af kokain, ligesom han blev udvist af Danmark med indrejseforbud gældende for 10 år.

Tiltalte havde på tidspunktet for domsafsigelsen opholdt sig lovligt i Danmark i ca. 14 år. Han havde fra 1982 til 1987 været gift med en dansk statsborger, med hvem han havde et mindreårigt barn.

Det fremgik videre af oplysningerne i sagen, at moderen ved skilsmissen havde fået den fulde forældremyndighed over barnet, og at tiltalte med mellemrum havde besøgt barnet. Tiltalte var tidligere straffet for narkotikakriminalitet.

Byretten fandt efter en samlet vurdering af den begåede kriminalitet sammenholdt med tiltaltes forklaring om sine personlige forhold og de i øvrigt foreliggende oplysninger om tiltaltes forhold, herunder tiltaltes kontakt med sit barn, ikke at hensynet til tiltaltes ret til samvær med sit barn her i landet burde føre til, at tiltalte ikke kunne udvises af Danmark.

Byrettens dom af 20. januar 1997 blev den 5. marts 1997 stadfæstet af Østre Landsret, dog således at landsretten forhøjede den idømte straf til fængsel i 5 måneder.

Østre Landsret henviste i forbindelse med udvisningsspørgsmålet til de i byretsdommen anførte grunde samt til, at artikel 8 i Menneskerettighedskonventionen ikke fandtes at være til hinder for udvisning.

Ved Københavns Byrets dom af 29. januar 1997 blev tiltalte, der var chilensk statsborger, straffet med fængsel i 4 måneder for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer.

Byretten fri fandt tiltalte for påstanden om udvisning.

Tiltalte havde på tidspunktet for domsafsigelsen opholdt sig lovligt i Danmark i ca. 19 år. Han var kommet her til landet i 1978 som kvoteflygtning. Han levede ikke i fast samlivsforhold og havde ingen børn. Han var flere gange tidligere straffet for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer.

Byretten lagde som begrundelse for frifindelsen for udvisning vægt på, at tiltalte var kommet her til landet, da han var 14 år, og at han ikke havde nogen tilknytning til sit hjemland.

Ved Københavns Byrets dom af 29. januar 1997 blev tiltalte, der var srilankansk statsborger, straffet med 4 måneders fængsel for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer.

Tiltalte, der havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, havde boet i Danmark i 11 år. Han havde tidligere været gift med en dansk kvinde, som han havde et barn med. Han havde efter det oplyste i sagen ik-

ke haft kontakt med barnet i 4-5 år. Han havde de sidste 5 år samlevet med en anden dansk kvinde. Parret havde ingen børn.

Byretten frifandt tiltalte for påstanden om udvisning, idet retten henviste til tiltaltes langvarige ophold her i landet som de facto-flygtning.

Dommen er af anklagemyndigheden anket til landsretten.

Ved Københavns Byrets dom af 4. februar 1997 blev tiltalte, der var tyrkisk statsborger, straffet med fængsel i 4 måneder for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer og udvist med indrejseforbud i 10 år.

Tiltalte, der var indrejst i Danmark i 1984, havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-flygtning). Tiltalte var gift med en herboende tyrkisk kvinde, med hvem han havde 3 børn i alderen 1-8 år.

Ved Østre Landsrets ankedom af 5. marts 1997 frifandt landsretten tiltalte for udvisning. Landsretten henviste som begrundelse herfor til tiltaltes personlige og familiemæssige forhold, herunder at tiltalte siden 1986 havde samlevet med en herboende ægtefælle, og til at ægtefællerne havde 3 mindreårige børn, der alle var født og opvokset i Danmark.

Ved Københavns Byrets dom af 4. februar 1997 blev tiltalte, der var bosnisk statsborger, straffet med fængsel i 3 måneder for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer og udvist med indrejseforbud i 5 år.

Tiltalte havde opholdt sig her i landet i cirka 9 år.

Dommen er af domfældte anket til landsretten.

Ved Københavns Byrets dom af 5. februar 1997 blev tiltalte, der var britisk statsborger, straffet med fængsel i 60 dage for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer og udvist med indrejseforbud i 5 år.

Han havde efter det oplyste ingen tilknytning her til landet.

Tiltalte var tidligere straffet for overtrædelse af narkotikalovgivningen.

Ved Københavns Byrets dom af 5. februar 1997, blev tiltalte, der var tyrkisk statsborger, straffet med fængsel i 4 måneder for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer og udvist med indrejseforbud i 10 år. Tiltalte var to gange tidligere straffet for salg af heroin.

Retten lagde ved afgørelsen af udvisningsspørgsmålet navnlig vægt på, at tiltalte ikke havde nogen familiemæssig tilknytning til Danmark, og at hans tilknytning således alene bestod i, at han havde boet størstedelen af sit voksne liv her i landet.

Dommen er af domfældte anket til landsretten.

Ved dom afsagt af Gråsten ret den af 21. februar 1997 blev tiltalte, der var tysk statsborger, straffet med fængsel i 30 dage for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer.

Retten traf samtidig bestemmelse om udvisning af tiltalte med indrejseforbud i 5 år.

Ved Københavns Byrets dom af 26. februar 1997 blev tiltalte, der var iransk statsborger, straffet med fængsel i 40 dage.

Tiltalte, der var anerkendt som flygtning her i landet, havde boet i Danmark siden 1993.

Flygtningenævnet udtalte i forbindelse med sagen, at det grundlag, der oprindeligt havde ført til, at tiltalte var blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, også i dag måtte antages at ville kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl).

Byretten undlod at tage anklagemyndighedens påstand om udvisning til følge, idet retten henviste til, at en udvisning måtte antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, nr. 5.

Dommen er af anklagemyndigheden anket til landsretten.

Ved Københavns Byrets dom af 11. marts 1997 blev tiltalte, der var iransk

statsborger, straffet med fængsel i 6 måneder (omfattende en reststraf på 51 dage).

Tiltalte, der havde opholdstilladelse som flygtning, havde opholdt sig her i landet siden 1984. Han havde et barn på 4 år med en herboende kvinde, som han tidligere havde samlevet med. Han havde samkvem med barnet 2-3 gange om ugen.

Byretten frifandt tiltalte for udvisningspåstanden, idet retten henviste til oplysningerne om tiltaltes personlige og familiemæssige forhold, herunder det mindreårige barn, som tiltalte havde hyppig kontakt med.

Dommen er af anklagemyndigheden anket til landsretten.

Ved Københavns Byrets dom af 12. marts 1997. blev tiltalte, der var liberiansk statsborger, straffet med fængsel i 4 måneder og udvist med indrejseforbud i 10 år.

Tiltalte var indrejst her i landet som asylansøger. Han var i 1992 meddelt endeligt afslag på en ansøgning om asyl, men opholdte sig fortsat her i landet på grund af udsendelsesproblemer.

Tiltalte havde ingen tilknytning til Danmark.

Kapitel 8

Udlændingestyrelsens afgivelse af udtalelse til brug for anklagemyndighedens overvejelser vedrørende udvisningspåstand

8.1. Forelæggelse for Udlændingestyrelsen

Når en udlænding dømmes for et strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af udlændingelovens regler om udvisning, jf. udlændingelovens §49, stk. 1.

Forinden anklagemyndigheden træffer beslutning om at nedlægge påstand om udvisning, skal der imidlertid foretages en undersøgelse af en række forhold, som er afgørende for, hvilken udvisningsbestemmelse i udlændingeloven der vil kunne finde anvendelse.

Anklagemyndigheden skal således fastlægge, hvilken strafferamme der er fastsat for de(t) strafbare forhold, som tiltalen omfatter, ligesom det skal undersøges, hvilken straf udlændingen konkret kan forventes idømt. Endvidere skal det fastlægges, på hvilket grundlag udlændingen opholder sig i Danmark, ligesom der skal foretages en beregning af længden af et lovligt ophold. Endelig skal der foretages en afvejning af, hvorvidt der i sagen foreligger forhold, som nævnt i udlændingelovens § 26, der bør føre **til**, at anklagemyndigheden undlader at nedlægge påstand om udvisning.

Medens spørgsmålene vedrørende den relevante strafferamme og den konkret forventede straf klarlægges af anklagemyndigheden selv, søges spørgsmålene vedrørende udlændingens opholdsgrundlag samt opholdets varighed belyst ved anmodning om en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, jf. herved udlændingelovens § 57, stk. 2.1 den forbindelse anmodes tillige om en udtalelse om, hvorvidt de i sagen foreliggende § 26-hensyn efter Udlændingestyrelsens opfattelse bør føre til, at påstand om udvisning undlades.

8.2. Anmodning om en udtalelse

I Rigsadvokatens meddelelse nr. 4/83 af 21. september 1983 om udvisning på grund af strafbart forhold som ændret ved meddelelse nr. 5/1986 af 29. april 1986, er der opstillet retningslinjer for, i hvilke tilfælde anklagemyndigheden skal anmode Direktoratet for Udlændinge (nu Udlændingestyrelsen) om en udtalelse. Ifølge meddelelsens pkt. 5.4. indhenter anklagemyndigheden en udtalelse i straffesager, hvor der er grundlag for en sanktionspåstand, der gør udvisning mulig efter udlændingelovens §§ 22 og 23 eller §24, nr. 1-3.

Straffesager, hvor udvisningsspørgsmålet skal afgøres efter udlændingelovens § 24, nr. 4, forelægges derimod ikke for Udlændingestyrelsen, såfremt det er utvivlsomt, at udlændingen alene opholder sig i Danmark på et kortvarigt besøgsophold, på gennemrejse eller på et tilsvarende turistlignende ophold, jf. herved meddelelsens pkt. 5.3. Dette skyldes, at opholdets karakter taler imod, at der foreligger sådanne forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, at udvisning må antages at virke særlig belastende. Dog skal der altid ske forelæggelse i sager mod nordiske statsborgere, statsborgere i et EF/EØS-land og personer, der tidligere har haft et langvarigt ophold i Danmark, samt asylansøgere, jf. herved meddelelsens pkt. 5.3.1.

Ved forelæggelsen for Udlændingestyrelsen vedlægges foruden et resumé af straffesagen tillige oplysninger om sigtelsen, arten og størrelsen af den forventede sanktion samt tidspunktet for og varigheden af en eventuel varetægtsfængsling. Endelig vedlægges politirapport vedrørende afhøring om de i udlændingelovens § 26 nævnte forhold, jf. i det hele meddelelsens pkt. 5.4.

Ifølge meddelelsens pkt. 6.2.2. skal forelæggelse for Udlændingestyrelsen ske, så snart efterforskningen er så vidt fremskredet, at det må anses for sikkert, at der vil blive rejst tiltale, også selv om tiltalens endelige omfang endnu ikke ligger fast.

Der er i meddelelsens pkt. 6.1. i sager mod udlændinge med fast bopæl foreskrevet en pligt for politimesteren eller statsadvokaten til at indhente Rigsadvokatens samtykke til at nedlægge påstand om udvisning. Det sam-

me gælder udvisning som vilkår for tiltalefrafald. I andre tilfælde afgøres spørgsmålet om, hvorvidt der skal nedlægges påstand om udvisning, af den instans inden for anklagemyndigheden, der har kompetencen til at rejse tiltale.

Rigsadvokaten har i meddelelse nr. 7/1992 af 23. september 1992 om påtalekompetence og forelæggelsesregler m.v. fastsat nærmere regler om, hvem der har kompetence til at rejse tiltale, og i hvilket omfang spørgsmålet om tiltalerejsning skal forelægges for en overordnet instans inden for anklagemyndigheden.

Domme i 1. instans sendes af politikredsen, i nævningsager dog af statsadvokaten, til Udlændingestyrelsen inden ankefristens udløb. Domme i ankesager sendes af statsadvokaten til styrelsen inden udløbet af den i retsplejelovens § 966, stk. 1, nævnte frist, jf. meddelelse nr. 5/1986, pkt. 6.3. Efter sammenhængen omfatter denne retningslinje domme i sager, hvor anklagemyndigheden efter forelæggelse for Udlændingestyrelsen har nedlagt påstand om udvisning.

Rigsadvokaten har oplyst, at de ovennævnte meddelelser nr. 4/83 og nr. 5/1986 vil blive revideret, når der er taget politisk stilling til Udvisningsudvalgets arbejde.

8.3. Udlændingestyrelsens udtalelse

8.3.1. Indhold

Styrelsens udtalelse indeholder oplysninger om den pågældende udlændings udlændingesag, en vurdering af den pågældende udlændings opholdstid og karakteren af vedkommendes ophold i øvrigt samt en angivelse af, hvilke af de i udlændingelovens § 26 nævnte faktorer der efter styrelsens opfattelse kan tale imod udvisning, og hvordan den afvejning, der efter § 26 skal finde sted, efter styrelsens opfattelse bør falde ud.

8.3.2. Udlændingens opholdsgrundlag samt beregning af opholdets længde

Udlændingelovens udvisningsbestemmelser bygger som beskrevet i betænkningens kapitel 4 på et princip om, at jo længere tid en udlænding (lovligt) har opholdt sig i Danmark, des flere betingelser stilles der for at kunne udvise udlændingen. Med henblik på valg af den korrekte hjemmel til udvisning er det således af afgørende betydning, at der sker en fastlæggelse af udlændingens opholdsgrundlag samt foretages en beregning af længden af et lovligt ophold.

Af Udlændingestyrelsens udtalelse til anklagemyndigheden vil det bl.a. fremgå, hvilket opholdsgrundlag den pågældende udlænding har i Danmark. Der foretages således en undersøgelse af, hvorvidt udlændingen er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, herunder om en tidligere meddelt opholdstilladelse må anses for bortfaldet, om en eventuel opholdstilladelse er meddelt med henblik på midlertidigt eller varigt ophold, om udlændingen opholder sig i Danmark i medfør af visumreglerne, om udlændingen alene har ret til ophold, medens en ansøgning om opholdstilladelse behandles, eller om udlændingen opholder sig ulovligt her i landet.

Opholder udlændingen sig her i landet på baggrund af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold eller på baggrund af visumreglerne, vil udvisningsspørgsmålet uanset opholdets længde ikke skulle bedømmes efter udlændingelovens §§ 22-23, idet det for at opnå denne særlige beskyttelse mod udvisning er en betingelse, at udlændingen bor i Danmark med henblik på varigt ophold. En eventuel udvisning vil i stedet skulle henføres til udlændingelovens § 24.

For så vidt angår udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. er udvisningsspørgsmålet særskilt reguleret i lovens § 10. Bestemmelsen svarer til reglen i udlændingelovens § 24, nr. 4.

Er udlændingen i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse med henblik på varigt ophold, vil udtalelsen til anklagemyndigheden indeholde oplysning om opholdets længde. Ifølge udlændingelovens § 27, stk. 1, regnes de i

§§ 22-25 nævnte tidsrum fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet i Danmark, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Endvidere er der i udlændingelovens § 27, stk. 3, opstillet en regel for fristberegning for så vidt angår udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 9, stk. 2, nr. 5, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. For denne persongruppes vedkommende beregnes opholdets længde fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelse i medfør af loven om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., eller hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet i Danmark, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse. Opholdet regnes altid fra det tidligste af de to nævnte tidspunkter, jf. § 27, stk. 3, 2. pkt.

Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold, jf. § 27, stk. 4.

Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, medregnes ikke ved beregning af opholdets længde, jf. udlændingelovens § 27, stk. 5.

I udlændingelovens § 27 er der ikke taget stilling til, i hvilket omfang en afbrydelse af opholdet i Danmark bevirker, at udlændingens opholdstid skal beregnes fra den seneste indrejse. Imidlertid bør ikke enhver afbrydelse af opholdet medføre, at udlændingen ved indrejsen bliver betragtet som genindvandret. Således vil eksempelvis kortere besøg i hjemlandet samt ferier som udgangspunkt ikke anses for tilstrækkeligt til, at udlændingens opholdstid skal beregnes fra den seneste indrejse.

Fremgår det af sagen, at udlændingen har opholdt sig i udlandet igennem længere tid, tages der stilling til, hvorvidt den pågældendes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, anses for bortfaldet. Er dette tilfældet, løber der en ny frist efter § 27, stk. 1, der regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret efter genindrejse eller, hvis

ansøgningen om (forny)et opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse. Anses udlændingens opholdstilladelse trods længerevarende ophold i udlandet ikke for bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 2, skal der ved fristberegningen helt bortses fra udlandsopholdet. Der er således ikke i de tilfælde, hvor § 17, stk. 2, bringes i anvendelse, tale om, at beregningen af opholdstiden suspenderes under udlandsopholdet.

I visse tilfælde vil Udlændingestyrelsen i forbindelse med anklagemyndighedens anmodning om en udtalelse kunne konstatere, at udlændingens opholdstilladelse må anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 og § 17 a. I disse tilfælde er det ikke relevant at foretage en beregning af opholdets længde. Udvisningsspørgsmålet behandles i disse tilfælde efter udlændingelovens § 24, nr. 4. Udlændingens ophold i Danmark forud for opholdstilladelsens bortfald vil imidlertid fortsat kunne få betydning for udvisningsspørgsmålet, idet dette forhold vil skulle inddrages i sagen, jf. udlændingelovens § 26. En tilsvarende betragtning gælder i den situation, hvor udlændingen ikke længere er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, idet denne er blevet inddraget, jf. udlændingelovens § 19.

8.3.3. Udlændingelovens § 26

I udlændingelovens § 26 er opregnet en række hensyn, som skal tages i betragtning ved afgørelser om udvisning. Bestemmelsen skal således sikre, at der i alle straffesager, hvor udvisning kan komme på tale, foretages en afvejning af de hensyn, der tilsiger, at den pågældende udlænding bør udvises, og de hensyn, der må antages at gøre en udvisning særlig belastende for udlændingen. Det skal bemærkes, at der ikke i udlændingelovens § 26 er tale om en udtømmende regulering af, hvilke hensyn der kan tages i betragtning ved afgørelsen om udvisning.

Betænkningens kapitel 4, afsnit 4, indeholder en beskrivelse af de hensyn, der efter udlændingelovens § 26 skal tages i betragtning ved afgørelsen om udvisning.

Med udgangspunkt i den af politiet udfærdigede § 26-rapport vil Udlæn-

dingestyrelsen i forbindelse med udtalelsen til anklagemyndigheden angive de § 26-hensyn, som ifølge Udlændingestyrelsens opfattelse taler imod udvisning. Fremgår der af den tiltaltes udlændingesag yderligere forhold, som anklagemyndigheden bør være bekendt med, førend der træffes beslutning om, hvorvidt der skal nedlægges påstand om udvisning, vil Udlændingestyrelsen tillige oplyse herom. Det skal understreges, at Udlændingestyrelsens udtalelse vedrørende de i § 26 nævnte hensyn alene er af vejledende karakter. Anklagemyndigheden er ikke bundet af Udlændingestyrelsens udtalelse og vil således uanset indholdet af udtalelsen kunne vælge at nedlægge henholdsvis undlade at nedlægge påstand om udvisning.

Afgørelsen af, hvorvidt Udlændingestyrelsen i den enkelte sag anbefaler, at anklagemyndigheden nedlægger påstand om udvisning, beror på et konkret skøn på baggrund af de i sagen foreliggende oplysninger. På trods af at det således ikke er muligt at opstille præcise regler for, hvilken vægt de enkelte hensyn, som er nævnt i udlændingelovens § 26, bør tillægges, kan der dog opstilles visse - omend ikke ganske entydige - retningslinjer for vægtningen af de enkelte hensyn.

Først og fremmest vil arten af den kriminalitet, som den pågældende er tiltalt for, have indflydelse på vægtningen af § 26-hensynene: Jo grovere kriminalitet, des stærkere skal de i § 26 nævnte hensyn være, for at det anbefales, at påstand om udvisning undlades.

Dernæst vil det bl.a. kunne tillægges vægt, såfremt udlændingen har haft et langvarigt ophold her i landet og herigennem har opnået en stærk tilknytning til det danske samfund. Er udlændingen således kommet til landet som barn, eller er udlændingen født her i landet, er det hensyn, der med en vis vægt vil kunne tale imod, at det anbefales, at der nedlægges påstand om udvisning. Ved vurderingen af udlændingens tilknytning til det danske samfund ses der bl.a. på den pågældendes tilknytning til arbejdsmarkedet, uddannelsessystemet, foreningsliv m.v.

Endvidere tillægges det ikke ubetydelig vægt, såfremt udlændingen er gift eller samlever på fælles bopæl med en i Danmark fastboende person, navnlig hvis samlivet har været af længere varighed. Er ægteskabet eller samlivet etableret kort før eller under straffesagen, vil det indgåede

ægteskab/etablerede samliv imidlertid ikke have væsentlig indflydelse på spørgsmålet om, hvorvidt det anbefales, at anklagemyndigheden nedlægger påstand om udvisning.

Har udlændingen et mindreårigt barn her i landet, vil dette forhold med en vis vægt kunne tale imod udvisning, ligesom udlændingens mulighed for at benytte sig af en samværsret med et mindreårigt barn vil være et hensyn, der med nogen vægt taler imod, at Udlændingestyrelsen anbefaler, at der nedlægges påstand om udvisning.

Endelig vil udlændingens alder og helbredstilstand kunne være forhold, der taler imod en påstand om udvisning. Således vil Udlændingestyrelsen i nogen grad være tilbageholdende med at anbefale, at der nedlægges påstand om udvisning, såfremt udlændingen har en enten særlig lav eller særlig høj alder. En udlændings helbredstilstand vil ligeledes kunne tale imod, at Udlændingestyrelsen anbefaler, at der nedlægges påstand om udvisning, navnlig såfremt de helbredsmæssige problemer er af en så alvorlig karakter, at de fordrer hospitalsindlæggelse og varig lægebehandling, som den pågældende ikke kan opnå i sit hjemland.

Udlændingestyrelsen henstiller i praksis som udgangspunkt alene til anklagemyndigheden om at undlade at nedlægge påstand om udvisning, såfremt det på baggrund af domspraksis må anses for åbenbart, at en påstand om udvisning ikke vil blive taget til følge. I sager, hvor der foreligger tvivl om, hvorvidt en udlænding bør udvises eller ej, vil Udlændingestyrelsen således som udgangspunkt henstille, at der nedlægges påstand om udvisning, idet domstolene er tillagt kompetencen i disse sager og derfor bør foretage den endelige afvejning af, hvorvidt der i den konkrete sag foreligger sådanne hensyn, at der ikke bør træffes beslutning om udvisning.

Kapitel 9

Udlændingestyrelsens og Indenrigsministeriets praksis i relation til administrativ udvisning

I dette kapitel beskrives praksis i relation til betingelserne for administrativ udvisning samt praksis i relation til fastsættelse af indrejseforbuddets længde. Beskrivelsen er baseret på oplysninger fra Udlændingestyrelsen og Indenrigsministeriet.

9.1. Forholdet mellem reglerne om udvisning ved dom og administrativ udvisning

Dømmes en udlænding for strafbart forhold, har domstolene kompetencen til at træffe afgørelse om udvisning, hvis anklagemyndigheden nedlægger påstand herom, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1.

Domstolene træffer endvidere afgørelse om, hvorvidt en udlænding, der har fast bopæl i Danmark og i udlandet idømmes straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, skal udvises af Danmark, jf. udlændingelovens §§ 46, stk. 1, og § 51, stk. 2, 2. pkt.

I andre situationer har Udlændingestyrelsen kompetencen til i 1. instans at træffe afgørelse om udvisning, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Udlændingestyrelsen træffer således afgørelse i 1. instans om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 1, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1, og § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1, (statens sikkerhed), samt § 24, nr. 5, (ulovligt ophold), § 25, stk. 1 (ulovlig næring), § 25, stk. 2, nr. 1, (alkoholmisbrug) og § 25, stk. 2, nr. 2, (brug eller besiddelse af euforiserende stoffer).

Udlændingestyrelsen træffer endvidere afgørelse i 1. instans om udvisning

af udlændinge, hvis strafforfølgningen overføres til et andet land, jf. udlændingelovens § 51, stk. 1, og om udvisning af udlændinge, der ikke har fast bopæl i Danmark, og som i udlandet idømmes straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, jf. udlændingelovens § 51, stk. 2, 1. pkt.

Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning kan påklages til indenrigsministeren, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2.

9.2. Administrativ udvisning

9.2.1. Statens sikkerhed

Enhver udlænding kan udvises, hvis det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed, jf. udlændingelovens § 22, nr. 1, og § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1, samt § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1.

Beslutning om administrativ udvisning i medfør af ovennævnte bestemmelser kan efter de udtalelser, som forarbejderne indeholder om bestemmelsernes nærmere anvendelsesområde, jf. kapitel 4, afsnit 3.2.2., kun træffes, når udlændingens fortsatte ophold her i landet ikke er ønskeligt af hensyn til statens sikkerhed eller som følge af udlændingens deltagelse i foranstaltninger, der har en mod den danske stat eller dens institutioner rettet fjendtlig karakter. Bestemmelserne kan bl.a. anvendes til at imødegå international terroristvirksomhed.

Administrativ udvisning af hensyn til statens sikkerhed er alene forekommet i helt enkeltstående tilfælde. I perioden fra 1988-1996 er der ikke truffet afgørelse om udvisning af hensyn til statens sikkerhed.

Straffelovens kapitel 12 og 13 indeholder bestemmelser om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed samt forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v. Rejses der her i landet en straffesag mod en udlænding for overtrædelse af bestemmelserne i straffelovens kapitel 12 eller 13, vil der i forbindelse med straffesagens pådømmelse kunne træffes bestemmelse om udvisning ved dom efter bestemmel-

serne i udlændingelovens § 22, nr. 2-3, § 23, nr. 2-3, og § 24, nr. 2-4, om udvisning som følge af strafbart forhold.

9.2.2. Ulovligt ophold

Udlændinge, der opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, kan udvises, jf. § 24, nr. 5.

I perioden fra 1988-1996 blev der truffet afgørelse om udvisning af 2.252 personer efter denne bestemmelse.

9.2.2.1. Oprindeligt legale ophold

9.2.2.1.1. Visumfrie udlændinge

Visumfrie udlændinge kan i medfør af udlændingelovens § 3 lovligt indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen. I dette tidsrum fradrages dog den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder fra den seneste indrejse at regne har haft ophold i Danmark eller et andet nordisk land, jf. bestemmelsens 2. pkt.

Har en visumfri udlænding opholdt sig her i landet ud over den visumfri periode på 3 måneder, fører dette efter praksis som udgangspunkt alene til udvisning, såfremt det ulovlige ophold har strakt sig over en længere periode end 2 1/2 måned. Udlændingens samlede ophold skal således være på 5 1/2 måned eller derover, før der sker udvisning. En beslutning om udvisning medfører, at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet, så længe indrejseforbuddet er gældende, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

Har udlændingens ulovlige ophold været af kortere varighed end 2 1/2 måned, medfører dette således som udgangspunkt alene udsendelse af landet efter udlændingelovens § 30. En beslutning om udsendelse er ikke ledsaget af et indrejseforbud.

Er den pågældende visumfrie udlænding imidlertid subsistensløs, har vedkommende begået mindre alvorlig kriminalitet, som ikke i sig selv kan begrunde udvisning efter udlændingelovens § 25, stk. 1, har vedkommende overtrådt politivedtægten eller ikke af egen drift gjort myndighederne bekendt med sit ulovlige ophold, kan der dog udvises for ulovligt ophold, uanset at det ulovlige ophold er betydeligt kortere end 2 1/2 måned.

9.2.2.1.2. Udlændinge gift med en dansk statsborger eller med en i Danmark fastboende udlænding

Efter den ovenfor beskrevne praksis udvises en visumfri udlænding som udgangspunkt først efter 5 1/2 måneds samlet ophold her i landet. Har den pågældende udlænding under de første 6 måneders ophold indgået ægteskab med en dansk statsborger eller med en i Danmark fastboende udlænding, vil der imidlertid efter praksis ikke ske udvisning.

Er ægteskabet derimod indgået efter et samlet ophold på 6 måneder, vil der som hovedregel ske udvisning for ulovligt ophold.

En udlænding, der er udvist i medfør af § 24, nr. 5, og som under det ulovlige ophold har indgået ægteskab med en herboende person, vil imidlertid normalt få tilkendegivet, at den pågældende allerede 6 måneder efter udrejsen vil kunne søge om at få indrejseforbuddet ophævet med henblik på genoptagelse af samlivet med den herboende ægtefælle. Ophævelse af indrejseforbuddet betinges i praksis af, at udlændingen kan dokumentere at have ført straffri vandel siden udrejsen, ligesom politiets eventuelle udgifter i forbindelse med udsendelsen skal være tilbagebetalt.

9.2.2.1.3. Udlændinge, der er omfattet af EF/EØS-reglerne

Som andre udlændinge kan personer, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, udvises, såfremt de pågældende opholder sig ulovligt her i landet, jf. udlændingelovens § 24, nr. 5.

Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Det Europæiske

Fællesskab eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 1.

Udlændinge, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, men som ikke er statsborgere i et af de i udlændingelovens § 2, stk. 1, nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselogitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum i medfør af udlændingelovens § 39, stk. 2, jf. § 2, stk. 2.

Fristerne på 3 henholdsvis 6 måneder i udlændingelovens § 2 kan i modsætning til 3-månedersperioden i udlændingelovens § 3 for længden af det visumfrie ophold ikke forkortes, uanset om udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller et andet nordisk land. Dette skyldes, at der ikke i udlændingelovens § 2 er en henvisning til bestemmelserne i udlændingelovens § 3, 2. og 3. pkt., om den nærmere beregning af 3-månedersperioden.

Tidligere ophold i Danmark vil således være uden betydning for retten til nyt ophold i 3 måneder, medmindre den pågældende alene udrejser med henblik på at indrejse på ny og derved få en ny 3 måneders frist.

Efter bestemmelserne i bekendtgørelse nr. 761 af 22. august 1994 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde har en person, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, endvidere ret til at tage ophold i en anden medlemsstat med henblik på at udøve lønnet beskæftigelse, at etablere sig med henblik på at udøve selvstændig virksomhed eller at udføre eller modtage tjenesteydelser.

Det samme gælder personer, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, og som godt gør at kunne forsørge sig selv, eller som ønsker at gennemgå en erhvervskompetencegivende uddannelse i Danmark.

Retten til indrejse og ophold er for arbejdstageres vedkommende fastslået i EØF-traktatens artikel 48, stk. 3, litra b og c, og i artikel 52, stk. 1, artikel 54, stk. 3, litra d, og artikel 59, stk. 1, for henholdsvis selvstændigt erhvervsdrivende og for personer, der skal udføre eller modtage tjenesteydelser.

Efter bestemmelserne i EF/EØS-bekendtgørelsen kan en person, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, således opholde sig i et andet medlemsland, såfremt den pågældende arbejder, og såfremt arbejdet i karakter, omfang og indtjening opfylder kravene for udstedelse af EF/EØS-opholdsbevis. Er disse betingelser opfyldt, har den pågældende et materielt lovligt ophold, og udvisning vil ikke kunne finde sted.

Et EF/EØS-opholdsbevis har således alene karakter af en dokumentation over for værtslandets myndigheder for, at den pågældende har lovligt ophold.

På baggrund af de ovennævnte regler om retten til ophold her i landet for personer, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, har der udviklet sig følgende praksis for udvisning af denne persongruppe:

1) En person, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, og som ikke er arbejds-søgende, har efter udlændingelovens § 2, stk. 1, ikke ret til at opholde sig her i landet i mere end 3 måneder.

Ved ophold i mere end 3 måneder her i landet kan vedkommende udvises efter udlændingelovens § 24, nr. 5. Efter praksis sker udvisning imidlertid kun i tilfælde, hvor den pågældende utvivlsomt opholder sig her i landet på turistophold og alene under de i afsnit 9.2.2.1.1. nævnte betingelser.

Har den pågældende således utvivlsomt opholdt sig her i landet på et turistophold udover 3 måneder, fører dette efter praksis som udgangspunkt til udvisning, såfremt det ulovlige ophold har strakt sig over en længere periode end 2 1/2 måned.

Er personen, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, i disse tilfælde subsistensløs, har vedkommende begået mindre alvorlig kriminalitet, som ikke i sig

selv kan begrunde udvisning efter udlændingelovens § 25, stk. 1, har vedkommende overtrådt politivedtægten eller ikke af egen drift gjort myndighederne bekendt med sit ulovlige ophold, kan den pågældende dog udvises for ulovligt ophold, uanset at det ulovlige ophold er betydeligt kortere end 2 1/2 måned.

2) En af EF/EØS-reglerne omfattet person, der er arbejdssøgende, har efter udlændingelovens § 2, stk. 1, ret til at opholde sig her i landet i indtil 6 måneder fra indreisen.

Forbliver en af EF/EØS-reglerne omfattet person i landet efter 6 måneders ophold uden at have indgivet ansøgning om EF/EØS-opholdsbevis, og opfylder den pågældende ikke betingelserne i EF/EØS-bekendtgørelsen vedrørende lønnet beskæftigelse, egne midler m.v., og kan den pågældende ikke antages inden for kort tid at ville kunne opfylde betingelserne for udstedelse af EF/EØS-opholdsbevis, jf. herved bekendtgørelsens §§ 6-11, vil den pågældende efter praksis i overensstemmelse med det underafsnit 9.2.2.1.1. anførte normalt først blive udvist for ulovligt ophold efter et samlet ophold på 8 1/2 måned eller derover (6 måneder + 2 1/2 måned).

Udvisning for ulovligt ophold inden for eller kort tid efter udløbet af 6-månedersfri sten af en af EF/EØS-reglerne omfattet person, der oplyser at være arbejdssøgende, sker kun i sjældne tilfælde og under iagttagelse af stor forsigtighed, idet udlændingemyndighederne som udgangspunkt lægger den pågældendes oplysninger om, at han/hun er arbejdssøgende, til grund, medmindre der foreligger en klar indikation for det modsatte.

Påberåber en af EF/EØS-reglerne omfattet person sig at være arbejdssøgende, vil det oftest være mest hensigtsmæssigt at henvise den pågældende til at indgive ansøgning om EF/EØS-opholdsbevis til statsamtet i det område, hvor den pågældende har bopæl. I praksis vil en arbejdssøgende udlænding, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, dog typisk have indgivet ansøgning om EF/EØS-opholdsbevis på dette grundlag. Statsamtet vil i forbindelse med en afgørelse om afslag på ansøgning om EF/EØS-opholdsbevis som udgangspunkt fastsætte en udrejsefrist. Overskridelse heraf kan medføre udvisning, jf. afsnit 9.2.2.1.5.

9.2.2.1.4. Visumpligtige udlændinge

Udvisning af visumpligtige udlændinge for ulovligt ophold i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 5, sker efter praksis normalt først, når den visumpligtige udlænding har opholdt sig ulovligt her i landet i en periode, der svarer til visumperioden, dvs., at det samlede ophold skal være dobbelt så langt som visumperioden.

Er den pågældende udlænding subsistensløs, eller har vedkommende begået mindre alvorlig kriminalitet, herunder overtrædelse af politivedtægten, udvises den pågældende efter praksis, selv om det ulovlige ophold ikke har en længde svarende til visumperioden. Tilsvarende gælder i tilfælde, hvor udlændingen ikke af egen drift har gjort myndighederne bekendt med sit ulovlige ophold.

Er den pågældende gift med en dansk statsborger eller med en i Danmark fastboende udlænding, træffes der ikke beslutning om udvisning, medmindre det ulovlige ophold overstiger længden af det meddelte visum.

Eksempel: En russisk statsborger var indrejst på grundlag af et turistvisum, der gav ret til i alt 30 dages ophold her i landet. Den pågældende havde efter visumudløb opholdt sig ulovligt her i landet i knapt 5 måneder, hvorfor Udlændingestyrelsen anså betingelserne for udvisning for opfyldt efter udlændingelovens § 24, nr. 5. Den pågældende udvistes med indrejseforbud i 3 år.

9.2.2.1.5. Overskridelse af en meddelt udrejsefrist

Overskrider en udlænding en meddelt udrejsefrist, der eksempelvis er fastsat i forbindelse med et afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, kan der ske udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 5. Udvisning finder efter praksis normalt sted selv efter en ganske kort overskridelse af en meddelt udrejsefrist.

Eksempel: En britisk statsborger var meddelt afslag på opholdstilladelse her i landet, i hvilken forbindelse han var meddelt en udrejsefrist. Han udrejste ikke i overensstemmelse hermed og anholdtes ca. 3 uger efter udrejsefristens udløb for overtrædelse heraf. Udlændingestyrelsen anså betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 5, for opfyldt, og ud-

lændingen udvist med indrejseforbud i 3 år i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 5, jf. § 32, stk. 1, for ulovligt ophold her i landet (Udlændingestyrelsens afgørelse af 27. oktober 1993).

Udvisning finder efter praksis ikke sted af personer, der er meddelt afslag på asyl og eventuelt tillige afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, og som ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist. Uanset at den pågældende asylansøgers ophold efter udløbet af udrejse fri sten er ulovligt, vil den pågældende således som udgangspunkt ikke blive udvist efter bestemmelsen i udlændingelovens § 24, nr. 5, men alene blive udsendt i overensstemmelse med reglerne i udlændingelovens § 30, stk. 1 og 2, samt § 32 a. Der kan dog i særlige tilfælde ske udvisning for et ulovligt ophold, der ligger efter asylsagens afslutning (overskridelse af meddelt udrejse frist), f.eks. hvor den pågældende bevidst har holdt sig skjult for myndighederne, eller hvor der er tale om et længerevarende ulovligt ophold. For så vidt angår personer, der - efter at være blevet meddelt afslag på asyl - ikke kan udsendes til hjemlandet på grund af manglende rejselegitimation, indrejsepapirer m.v., træffes der ikke beslutning om udvisning.

9.2.2.2. Oprindeligt illegale ophold

9.2.2.2.1. Illegal indrejse over grænsen

Indrejser en udlænding her i landet uden nødvendigt pas eller anden gyldig rejselegitimation eller uden nødvendigt visum, jf. udlændingelovens § 4, jf. §§ 1 - 3, og § 39, stk. 1 - 4, kan udlændingen i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 5, udvises.

Har udlændingen på tidspunktet for antræffelsen opholdt sig her i landet i mindre end 24 timer, sker der efter praksis afvisning i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 2.

Er den pågældende udlænding visumpligtig, og har opholdet efter den illegale indrejse på tidspunktet for antræffelsen været af en længere varighed end 24 timer, eller er den pågældende kort tid forinden den aktuelle indrej-

se blevet afvist for illegal indrejse, vil der efter praksis ske udvisning i medfør af § 24, nr. 5.

Eksempel: En marokkansk statsborger var indrejst på et pas tilhørende en fransk statsborger og var således indrejst uden eget nationalitetspas og uden visum. Han havde på tidspunktet for anholdelsen opholdt sig illegalt her i landet i 3 døgn. Betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 5, ansås for opfyldt, og vedkommende udvistes med indrejseforbud i 3 år i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 5, jf. § 32, stk. 1, for ulovligt ophold her i landet.

9.2.2.2.2. Overtrædelse af indrejseforbud

Er en udlænding udvist med indrejseforbud af Danmark eller et af de øvrige nordiske lande, kræves der visum for lovligt at kunne indrejse her i landet, jf. udlændingelovens § 4, stk. 1, 2. pkt., og artikel 9 i Den nordiske Paskontroloverenskomst.

Overtrædelse af et meddelt indrejseforbud anses således som ulovligt ophold, der kan medføre udvisning.

Efter fast praksis fører ulovligt ophold i form af overtrædelse af et indrejseforbud kun til udvisning med fastsættelse af et nyt indrejseforbud, såfremt der er ca. 6 måneder eller mindre, til det tidligere meddelte indrejseforbud udløber. I modsat fald udsendes den pågældende blot efter udlændingelovens § 30 under henvisning til det tidligere meddelte indrejseforbud.

Det er i medfør af udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, strafbart at overtræde et meddelt indrejseforbud.

Overtrædelse af et meddelt indrejseforbud kan derfor føre til, at der rejses straffesag mod den pågældende. Nedlægges der af anklagemyndigheden under straffesagen påstand om frihedsstraf, bør afgørelsen om fornyet udvisning med indrejseforbud så vidt muligt træffes i forbindelse med dommen, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

Skulle anklagemyndigheden have undladt at nedlægge påstand om udvisning under straffesagens behandling, kan udlændingemyndighederne i umiddelbar forlængelse af straffesagens afslutning træffe afgørelse om ud-

visning efter udlændingelovens § 24, nr. 5. Afgørelsen af, om udvisning i et sådant tilfælde skal finde sted, beror på en meget konkret vurdering.

Eksempel: En britisk statsborger, der havde overtrådt et meddelt indrejseforbud, var umiddelbart forud for Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af retten blevet idømt 7 dages hæfte for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, jf. § 32, stk. 1. Anklagemyndigheden havde under straffesagen undladt at nedlægge påstand om udvisning. Udlændingestyrelsen anså efter en konkret vurdering betingelserne for udvisning af den pågældende for opfyldt. Udlændingestyrelsen lagde herved vægt på, at der i forbindelse med dommen kunne være truffet afgørelse om udvisning af den pågældende, såfremt der under straffesagen var blevet nedlagt påstand herom. Henset til, at den pågældende i retten var dømt for forholdet, samt at den pågældende var omfattet af den personkreds, der administrativt kan udvises, traf Udlændingestyrelsen afgørelse om udvisning (Udlændingestyrelsens afgørelse af 28. september 1995).

Er der tale om en 1. gangs overtrædelse af et indrejseforbud, der efter praksis alene medfører en indenretlig advarsel, følger det af udlændingelovens § 24, nr. 4, at betingelserne for, at retten under straffesagen kan træffe afgørelse om udvisning, ikke er opfyldt. Afgørelse om udvisning træffes i disse tilfælde af udlændingemyndighederne.

Er der tale om en 2. gangs overtrædelse af et indrejseforbud, vil anklagemyndigheden i overensstemmelse med praksis nedlægge påstand om frihedsstraf. Betingelserne for, at retten under straffesagen kan træffe afgørelse om udvisning, er således opfyldt, jf. udlændingelovens § 24, nr. 4.

I praksis er det i denne situation forekommet, at anklagemyndigheden som følge af, at udlændingemyndighederne efter udlændingelovens § 24, nr. 5, efterfølgende kan træffe administrativ afgørelse om udvisning, har undladt at nedlægge påstand om udvisning under straffesagen.

9.2.3. Ulovlig næring - udlændingelovens § 25, stk. 1

9.2.3.1. Indledning

En udlænding, som ikke har boet her i landet i længere tid end de sidste 2 år, kan udvises, hvis udlændingen helt eller delvis ernærer sig på ulovlig vis, jf. udlændingelovens § 25, stk. 1.

I 1996 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om udvisning af 245 personer efter denne bestemmelse.

Det er efter bestemmelsen en betingelse, dels at udlændingen (helt eller delvis) skal have ernæret sig på ulovlig vis, dvs., at udlændingen har skaffet sig sit underhold gennem en overtrædelse af lovgivningen, dels at udlændingen "ernærer sig", dvs., at der efter reglen skal foreligge dokumentation for mindst et forhold, jf. nærmere kapitel 4, afsnit 3.4.3.

I praksis anvendes bestemmelsen i udlændingelovens § 25, stk. 1, som beskrevet i Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 174-75, navnlig over for udlændinge, der

- driver betleri eller offentligt falbyder varer i strid med politivedtægten,
- opfordrer til utugt i strid med politivedtægten,
- begår butikstyveri, lommetyveri, hotelbedrageri og lignende,
- begår toldlovsovertrædelser, navnlig af mere professionelt tilsnit.

Det er efter bestemmelsen ikke en betingelse, at hele udlændingens underhold skaffes gennem ulovlig næring. Det er tilstrækkeligt, at en del af underholdet skaffes på ulovlig vis, jf. ordene "helt eller delvis".

Bestemmelsen anvendes i praksis såvel over for udlændinge, hvis underhold ikke er sikret, og som ikke kan påvise nogen mulighed for at skaffe sig de nødvendige midler til et fortsat ophold undtagen ved kriminalitet, som over for asylansøgere, hvis underhold her i landet dækkes af Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 42 a.

Om den nærmere praksis i relation til de ovenfor nævnte tilfældegrupper kan følgende bemærkes:

9.2.3.2. Ulovligt gade-/dørsalg

Udlændinge, der overtræder politivedtægten ved at falbyde varer på offentlige steder, eller udlændinge, der overtræder næringsloven ved f.eks. dørsalg, kan udvises i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1.

I praksis finder udvisning for ulovligt gade-/dørsalg i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1, normalt alene sted, når den pågældende tidligere af politiet er meddelt en advarsel og på trods heraf på ny overtræder politivedtægtens bestemmelser, og som udgangspunkt kun, når der over for politiet foreligger erkendelse fra den pågældende, eller vedkommende pågribes på forsk gerning.

9.2.3.3. Betleri

Udlændinge, der overtræder politivedtægten ved på offentlige steder at drive betleri, kan udvises i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1.

Udvisning for betleri finder i praksis normalt alene sted, når den pågældende tidligere af politiet er meddelt en advarsel for overtrædelse af politivedtægten ved at drive betleri på offentlige steder og på trods heraf på ny overtræder disse bestemmelser, og som udgangspunkt kun, når der over for politiet foreligger erkendelse fra den pågældende, eller vedkommende pågribes på forsk gerning.

9.2.3.4. Utugt

Udlændinge, der overtræder politivedtægten ved på offentlige steder at opfordre til utugt, kan udvises i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1.

Udvisning for opfordring til utugt på offentlige steder finder i praksis normalt alene sted, når den pågældende tidligere af politiet er meddelt en advarsel for samme forseelse og på trods heraf på ny overtræder politivedtægtens bestemmelser herom, og som udgangspunkt kun, når der over for politiet foreligger erkendelse fra den pågældende, eller vedkommende pågribes på forsk gerning.

9.2.3.5. Hasard

Udlændinge, der ernærer sig ulovligt ved at drive professionelt hasardspil, kan udvises i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1.

Udvisning i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1, for professionelt hasardspil sker efter praksis som udgangspunkt kun, når der over for politiet foreligger erkendelse fra den pågældende, eller vedkommende pågribes på fersk gerning.

9.2.3.6. Mindre berigelseskriminalitet

Udlændinge, der begår mindre berigelseskriminalitet, kan udvises i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1.

Udvisning for mindre berigelseskriminalitet finder efter praksis bl.a. sted i tilfælde af butikstyveri, lommetyveri, mindre hælerier, hotel bedrageri eller bedrageri med hensyn til rejsechecks eller togbilletter.

Udvisning i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1, på grund af mindre berigelseskriminalitet er efter praksis som udgangspunkt begrænset til forhold, der falder ind under straffelovens § 287 (hvorefter berigelseskriminalitet af mindre strafværdighed på grund af de omstændigheder, hvorunder handlingen er begået, de tilvendte genstandes eller det lidte formuetabs ringe betydning eller af andre grunde straffes med bøde), eller hvor der i øvrigt kun bliver tale om bødestraf.

I andre tilfælde, hvor strafferammen for den begåede berigelseskriminalitet omfatter frihedsstraf, kan anklagemyndigheden rejse straffesag og under denne nedlægge påstand om udvisning, idet betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 4, da vil være opfyldt.

Udvisning i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1, på grund af mindre berigelseskriminalitet sker endvidere i praksis kun, når der over for politiet foreligger erkendelse fra den pågældende vedrørende den begåede kriminalitet, eller vedkommende pågribes på fersk gerning.

Vedrørende butikstyveri er det udlændingemyndighedernes praksis, at der som hovedregel træffes afgørelse om udvisning.

Undtagelse herfra gøres dog konkret, såfremt butikstyveriet er begået af personer over pensionsalderen (over 67 år) eller af unge under 18 år. Tilsvarende undlades udvisning for butikstyveri i de tilfælde, hvor den stjalne vares værdi ligger i bagatelområdet, for tiden under ca. 150 kr. Det er dog en forudsætning for undladelse af udvisning i disse tilfælde, at der er tale om et enkeltstående tilfælde.

Eksempel: En svensk statsborger på turistophold her i landet erkendte at have begået butikstyveri ved at have stjålet varer til en værdi af 1.000 kr. fra et supermarked. Vedkommende udvises med indrejseforbud i 1 år i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1, jf. § 32, stk. 1 (Udlændingestyrelsens afgørelse af 28. marts 1994).

9.2.3.7. Toldloven

Udlændinge, der overtræder toldloven, kan udvises i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1.

I praksis træffes der afgørelse om udvisning af udlændinge for overtrædelse af toldloven, når overtrædelsen er af professionel karakter, hvilket bl.a. kan være tilfældet, såfremt den pågældende tidligere er straffet for tilsvarende forhold, den aktuelle overtrædelse vedrører flere forhold, eller overtrædelsen er sket med henblik på videresalg.

Toldlovsovertrædelser, hvor det unddragne afgiftsbeløb overstiger 2.000 kr., betragtes som værende af professionel karakter, hvorfor der i praksis i disse tilfælde træffes afgørelse om udvisning. Politiets sanktion i denne forbindelse er uden betydning.

Det er efter praksis som udgangspunkt en betingelse for administrativ udvisning som følge af overtrædelse af toldloven, at den pågældende over for politiet erkender forholdet, eller at vedkommende pågribes på fersk gerning.

9.2.4. Alkoholmisbrug - udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 1

En udlænding, som ikke har boet her i landet i længere tid end det sidste år, kan udvises, hvis udlændingen på grund af alkoholmisbrug jævnligt har givet anledning til ulempe for andre eller til forstyrrelse afro og orden, jf. udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 1.

I 1996 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om udvisning af 6 personer efter denne bestemmelse.

Udvisning efter denne bestemmelse finder i praksis kun sted, når udlændingen såvel i den aktuelle sag som mindst én gang yderligere inden for de seneste 2 år er tildelt en skriftlig advarsel for overtrædelse af politivedtægten på grund af beruselse.

Herudover kan udvisning som angivet i bestemmelsen alene ske, når det må antages, at den pågældende jævnligt har givet anledning til ulempe for andre eller til forstyrrelse afro og orden på grund af alkoholmisbrug.

En sådan antagelse kan bygge på anholdelse, detentionsanbringelse, tidligere tildelte advarsler eller lignende. Der stilles i praksis ikke krav om, at de forhold, antagelsen bygger på, tidsmæssigt ligger inden for den ovennævnte 2 års grænse, men man kan dog ikke tidsmæssigt gå ubegrænset langt bagud.

Eksempel: Svensk statsborger på turistophold her i landet udvistes med indrejseforbud i 3 år for alkoholmisbrug i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 1, jf. § 32, stk. 1, idet han trods tidligere skriftlige advarsler på ny var til ulempe for andre på grund af sit alkoholmisbrug (Udlændingestyrelsens afgørelse af 30. august 1996).

9.2.5. Brug eller besiddelse af euforiserende stoffer - udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 2

En udlænding, som ikke har boet her i landet i længere tid end det sidste år, kan udvises, hvis udlændingen ulovligt besidder eller bruger euforiserende stoffer, jf. udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 2.

I 1996 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om udvisning af 137 personer efter denne bestemmelse.

Efter lov om euforiserende stoffer er det strafbart at ind- og udføre, sælge, købe, udlevere, modtage, fremstille, forarbejde og besidde euforiserende stoffer samt stoffer, der kan omdannes til stoffer med euforiserende virkning.

Som angivet i udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 2, finder udvisning i medfør af denne bestemmelse sted ved enhver form for besiddelse eller brug af stoffer, der er omfattet af lov om euforiserende stoffer. Der træffes således afgørelse om udvisning ved den blotte besiddelse af selv de mindste mængder hash, marihuana, khat eller hårdere stoffer (f.eks. heroin, kokain, amfetamin eller morfinpræparater).

Eksempel: En britisk statsborger på turistophold her i landet udvistes med indrejseforbud i 1 år i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 2, jf. § 32, stk. 1, for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer. Han erkendte besiddelse af 0,40 gram marihuana til eget brug (Udlændingestyrelsens afgørelse af 20. september 1994).

Der kan efter praksis som udgangspunkt kun ske udvisning efter denne bestemmelse, når den pågældende over for politiet erkender forholdet.

Afgørelse om udvisning træffes dog også efter en konkret vurdering i tilfælde af manglende erkendelse, såfremt der foreligger en høj grad af bevis for, at den pågældende har overtrådt lov om euforiserende stoffer. I praksis finder udvisning trods manglende erkendelse typisk sted i tilfælde, hvor den pågældende nægter besiddelse eller brug, uagtet at den pågældende enten indvortes eller direkte på sin person findes i besiddelse heraf, eller såfremt den pågældende er stærkt narkotikapåvirket og har friske stikmærker på kroppen.

I sager om mindre overtrædelser af lov om euforiserende stoffer, hvor pådømmelse her i landet ville medføre bødestraf, og hvor den pågældende har erkendt forholdet, men forholdet alligevel sendes til pådømmelse i den pågældendes hjemland, kan der træffes beslutning om udvisning i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 2. Der indhentes i denne type sager ud-

skrift af retsbogen fra den ret i hjemlandet, hvor sagen er blevet pådømt. Frifindes den pågældende afretten i hjemlandet for det forhold, der medførte administrativ udvisning af Danmark, ophæves udvisningen og det i denne forbindelse meddelte indrejseforbud.

9.2.6. Overførsel af strafforfølgningen til et andet land - udlændingelovens § 51, stk. 1

Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan Udlændingestyrelsen (med klageadgang til indenrigsministeren) i forbindelse med overførelsen træffe afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i udlændingelovens § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser (§§ 22 - 24) kan medføre udvisning. Frifindes udlændingen for den påsigtede lovovertrædelse, træffer udlændingemyndighederne beslutning om ophævelse af udvisningen, jf. udlændingelovens § 51, stk. 1, jf. §46, stk. 1.

I 1996 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om udvisning af 11 personer efter denne bestemmelse i forbindelse med strafforfølgningens overførsel.

En beslutning om administrativ udvisning efter udlændingelovens § 51, stk. 1, kan som angivet i bestemmelsen kun træffes, når lovovertrædelsen efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning.

Udvisning efter denne bestemmelse sker efter praksis som udgangspunkt kun, når der over for politiet foreligger erkendelse fra den pågældende, eller såfremt der ikke foreligger erkendelse, når graden af bevis er meget høj.

Eksempel: En norsk statsborger udvist i medfør af udlændingelovens § 51, stk. 1, jf. § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 4, jf. § 32, stk. 1, på grund af forsøg på indsmugling af 20.000 liter finsprit i en lastbil fra Tyskland via Danmark og Sverige til Norge. Den pågældende anholdtes i Danmark ved rutinemæssig kontrol. Lasten indeholdt kun de 20.000 liter finsprit, som den pågældende nægtede forsøg på indsmugling af til Norge. Han oplyste, at han blot gjorde en ven en tjeneste ved at køre lastbilen fra Tyskland, og at han intet kendskab havde til indholdet aflastbilens last. Sagen oversendtes til strafforfølgning i Norge, og Udlændingestyrelsen traf i forbindelse hermed afgørelse om udvisning, da graden af bevis på tidspunktet for overførslen af

strafforfølgingen fandtes meget høj, uanset at der endnu ikke var faldet dom i udlandet for forholdet. Indrejseforbudet fastsattes til 10 år.

9.2.7. Dom i udlandet for en lovovertrædelse med (tilsigtet) virkning i Danmark - udlændingelovens § 51, stk. 2

Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, og har udlændingen ikke fast bopæl her i landet, kan Udlændingestyrelsen (med klageadgang til indenrigsministeren) under de i §§ 22-25 nævnte betingelser træffe bestemmelse om udvisning, jf. udlændingelovens § 51, stk. 2, 1. pkt., jf. §46, stk. 1.

I 1996 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om udvisning af 4 personer efter denne bestemmelse.

En beslutning om administrativ udvisning i medfør af udlændingelovens § 51, stk. 2, kan som angivet i lovbestemmelsen kun træffes, når betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens §§ 22-25 er opfyldt.

Til brug for afgørelsen af, hvorvidt betingelserne i udlændingelovens §§ 22-25 er opfyldt, indhenter udlændingemyndighederne i praksis oplysning fra anklagemyndigheden om, hvilken straf det pågældende forhold ville føre til, såfremt det blev pådømt ved en dansk domstol.

Udvisning efter udlændingelovens § 51, stk. 2, sker efter praksis som udgangspunkt kun, når der over for politiet foreligger erkendelse fra den pågældende, eller såfremt der ikke foreligger erkendelse, når graden af bevis er meget høj.

Eksempel: En svensk statsborger udvistes i medfør af § 51, stk. 2, jf. § 24, nr. 4, jf. § 32, stk. 1, for vold udøvet i Danmark mod en dansk polititjenestemand. Strafforfølgingen af den pågældende, der var sigtet for overtrædelse af straffelovens § 119, overførtes til Sverige, hvor den pågældende efterfølgende idømtes straf for den i Danmark begåede kriminalitet. Den pågældende blev efterfølgende udvist i medfør af § 51, stk. 2, med indrejseforbud i 5 år, idet den pågældende var idømt straf for en lovovertrædelse, der havde haft virkning her i landet (Udlændingestyrelsens afgørelse af 18. januar 1994).

9.3. Generelt vedrørende fastsættelse af udrejsefrist i udvisningssager, der afgøres administrativt

Efter udlændingelovens § 33, stk. 1, skal en beslutning om udvisning efter § 24, nr. 5, eller § 25 indeholde en frist for udrejse.

Udrejse fristen må efter udlændingelovens § 33, stk. 2, bortset fra påtrængende tilfælde, ikke være kortere end 15 dage. Er udlændingen statsborger i et andet nordisk land og har vedkommende haft bopæl her i landet, eller har udlændingen hidtil haft opholdstilladelse her i landet, må udrejse fri sten ikke være kortere end 1 måned.

Ved påtrængende tilfælde forstås i praksis tilfælde, hvor den pågældende eksempelvis er uden fast bopæl her i landet, er subsistensløs, hvor den pågældendes pas eller visum til et andet land er ved at udløbe, eller hvor den pågældende har en returbillet, der kun kan anvendes inden for et bestemt tidsrum.

Vurderer udlændingemyndighederne i forbindelse med en afgørelse om administrativ udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 5, eller § 25, at der er tale om et påtrængende tilfælde, fastsættes udrejsefristen som udgangspunkt til straks.

Udvises en udlænding, der har ansøgt om asyl efter udlændingelovens § 7, fastsættes der i forbindelse med afgørelsen om udvisning ingen udrejsefrist under henvisning til, at den pågældende har ret til at forblive her i landet under asylsagens behandling.

Den besluttede udvisning vil ikke være til hinder for, at udlændingen efterfølgende meddeles opholdstilladelse her i landet i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2.

Meddeles udlændingen afslag på asyl, fastsætter den myndighed, der meddeler afslaget, en udrejsefrist efter reglerne i udlændingelovens § 33.

Påklage af en afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 5, eller § 25 har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Er udlændingen omfattet af EF/EØS-bekendtgørelsens regler, er udlændingen nordisk statsborger med bopæl her i landet, eller har udlændingen hidtil haft opholdstilladelse her i landet, har påklage af en afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 5, eller § 25 inden 7 dage efter forkyndelsen dog opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, således at udlændingen har ret til at forblive her i landet, indtil klagen er afgjort, jf. herved udlændingelovens § 33, stk. 3.

9.4. Praksis i relation til fastsættelse af længden af indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, skal der til en beslutning om administrativ udvisning knyttes et indrejseforbud. Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og skal i så fald udløbe en 1. januar eller en 1. juli.

1 praksis beregnes fastsættelsen af et indrejseforbud meddelt for 1 år således, at det løber fra resolutionsdatoen frem til den førstkommende af de ovenfor nævnte datoer, hvortil der lægges ét år. Et indrejseforbud meddelt for 1 år udløber således i praksis 1-1/2 år efter resolutionsdatoen.

Et indrejseforbud meddelt for 3 år beregnes i praksis således, at det udløber 2 1/2 - 3 år efter resolutionsdatoen, idet det løber fra den af de ovenfor nævnte datoer, der senest er passeret, hvortil lægges 3 år. Det samme gælder for indrejseforbud, der meddeles for 5 eller 10 år.

Eksempelvis vil et 1-årigt indrejseforbud meddelt i perioden fra den 1. januar 1997 til den 1. juli 1997 udløbe den 1. juli 1998. Et 3-årigt indrejseforbud meddelt i samme periode vil udløbe den 1. januar 2000.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 39 gives indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 5, og § 25 for indtil 3 år. I det følgende gennemgås praksis i relation til de forskellige tilfældegrupper.

9.4.1. Statens sikkerhed

Der foreligger ikke en praksis i forbindelse med administrativ fastsættelse af indrejseforbud ved udvisning af hensyn til statens sikkerhed i medfør af

udlændingelovens § 22, nr. 1, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1, da udvisning efter disse bestemmelser kun er forekommet i helt enkeltstående tilfælde.

9.4.2. Ulovligt ophold

Ved administrativ udvisning af en udlænding i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 5, for ulovligt ophold her i landet fastsættes der i praksis et indrejseforbud for 3 år.

9.4.3. Ulovlig næring

Ved administrativ udvisning i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1, for ulovlig næring fastsættes indrejseforbuddet i praksis som udgangspunkt for 3 år.

Er der tale om butikstyveri eller anden tilsvarende mindre berigelseskriminalitet, fastsættes indrejseforbuddet dog kun for 1 år, forudsat at det beløb, der er stjålet for, er mindre end ca. 1.500 kr., eller der ikke er tale om flere forhold eller flere gerningsmænd. Er der tale om flere forhold eller flere gerningsmænd, der har begået forholdet i forening, eller er der stjålet varer til en værdi af mere end 1.500 kr., fastsættes indrejseforbuddet i praksis for 3 år.

9.4.4. Alkoholmisbrug

Ved administrativ udvisning i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 1, for alkoholmisbrug fastsættes indrejseforbuddet i praksis for 3 år.

9.4.5. Brug eller besiddelse af euforiserende stoffer

Ved administrativ udvisning i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 2, nr. 2, for brug eller besiddelse af euforiserende stoffer fastsættes indrejse-

forbuddet i praksis for 1 år, såfremt der alene er tale om hash, hashprodukter eller marihuana til eget forbrug svarende til mindre end 50 gram. Tilsvarende fastsættes indrejseforbuddet for 1 år, såfremt der sker udvisning for besiddelse eller brug af khat i mængder indtil 100 gram.

Er der tale om hash, hashprodukter eller marihuana svarende til 50 gram eller derover, khat svarende til 100 gram eller derover eller handel med disse stoffer, eller er der tale om hårdere stoffer, såsom heroin, kokain, amfetamin eller morfinpræparater (selv i de mindste mængder), fastsættes indrejseforbuddet i praksis for 3 år.

9.4.6. Strafforfølgning eller dom i udlandet

Praksis vedrørende administrativ fastsættelse af indrejseforbud i relation til udvisningsbestemmelsen i udlændingelovens § 51 er fastlagt i overensstemmelse med den gældende domstolspraksis i straffesager, hvor der har været nedlagt påstand om udvisning.

Ved fastsættelse af indrejseforbud i relation til udvisning i medfør af udlændingelovens § 51 sondres der i praksis mellem 1) overtrædelse af straffelovens § 191 og lov om euforiserende stoffer og 2) andre lovovertrædelser.

For overtrædelse af straffelovens § 191 og lov om euforiserende stoffer fastsættes varigheden af et indrejseforbud således:

Mindste varighed:	Indrejseforbud i 5 år
Fængsel fra 4 mdr. til 1 år:	Indrejseforbud i 10 år
Fængsel i mere end 1 år:	Indrejseforbud for bestandig

For andre lovovertrædelser fastsættes varigheden af et indrejseforbud således:

Mindste varighed:	Indrejseforbud i 5 år
Fængsel fra 1 år til 2 år:	Indrejseforbud i 10 år
Fængsel i mere end 2 år:	Indrejseforbud for bestandig

9.5. Den praktiske anvendelse af udlændingelovens § 26

Når udlændingemyndighederne tager stilling til spørgsmålet om administrativ udvisning, skal der foretages en afvejning af, hvorvidt der i sagen foreligger forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, der bør føre til, at udlændingemyndighederne undlader at træffe afgørelse om udvisning.

De forhold, der er nævnt i udlændingelovens § 26, og som indgår i udlændingemyndighedernes afvejning af, om administrativ udvisning skal undlades, er foruden udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder varigheden af opholdet her i landet, bl.a. udlændingens alder, helbreds-tilstand, personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere, tilknytning til hjemlandet, risiko for, at udlændingen vil lide overlast i hjemlandet eller i det land, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, samt udlændingens i øvrigt særligt svage stilling. Opregningen af hensyn i udlændingelovens § 26 er ikke udtømmende.

Kapitel 8, afsnit 3.3., indeholder en beskrivelse af vægtningen af de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgivelse af udtalelse til anklagemyndigheden i straffesager mod udlændinge.

En tilsvarende vægtning gælder i princippet ved udlændingemyndighedernes afgørelse af, hvorvidt der skal træffes afgørelse om administrativ udvisning.

Det vil således i forbindelse med en afgørelse om udvisning kunne tillægges vægt, at udlændingen har haft et langvarigt ophold her i landet og herigennem har opnået en stærk tilknytning til det danske samfund, ligesom det efter praksis vil kunne tillægges ikke ubetydelig vægt, at udlændingen er gift eller lever sammen med en i Danmark fastboende person. Har udlændingen et mindreårigt barn her i landet, vil dette tillige med en vis vægt kunne tale mod udvisning, ligesom særlig høj eller lav alder samt udlændingens helbreds-tilstand kan tillægges betydning. I øvrigt henvises til kapitel 8, afsnit 3.3.

Selv om de ovenfor nævnte retningslinjer i princippet tillige er gældende for

udlændingemyndighedernes afgørelser om administrativ udvisning, skal de ses i sammenhæng dels med bestemmelserne i udlændingeloven om administrativ udvisning, dels med princippet i udlændingelovens udvisningsbestemmelser om, at jo længere tid en udlænding har opholdt sig her i landet, jo bedre beskyttet er den pågældende mod udvisning.

Når samtidig henses til, at udlændingelovens bestemmelser om administrativ udvisning - når bortses fra udvisning af hensyn til statens sikkerhed - som udgangspunkt vedrører personer, der opholder sig her i landet på turistophold eller på ophold af kortere varighed, vil de i § 26 nævnte hensyn normalt have mindre betydning for afgørelsen af, om udvisning skal finde sted.

De hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, betyder i praksis, at der som udgangspunkt kun træffes afgørelse om administrativ udvisning af turister og andre personer på korttidsophold med ringe tilknytning til Danmark. Dette medfører i praksis, at der skal meget vægtige grunde til, for at Udlændingestyrelsen undlader at træffe afgørelse om administrativ udvisning, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Kapitel 10

Retsvirkningerne af en udvisning

10.1. Bortfald af visum eller opholdstilladelse

Udlændingelovens kapitel 6 indeholder en række bestemmelser, der beskriver retsstillingen for udlændinge, der ikke er i besiddelse af en opholdstilladelse, som er blevet udvist eller afvist, eller som står over for en afgørelse herom.

Udvises en udlænding - administrativt eller ved dom - medfører dette, at udlændingens visum eller opholdstilladelse bortfalder, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Bortfaldsvirkningen indtræder ex lege og forudsætter ikke, at der træffes særskilt afgørelse herom.

Er en udlændings visum eller opholdstilladelse bortfaldet som følge af en udvisning, har udlændingen ikke ret til at opholde sig her i landet, og det påhviler derfor udlændingen at udrejse af landet, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1. Samme pligt antoges at gælde forud for vedtagelsen af den gældende udlændingelov. Udlændingelovudvalget fandt imidlertid, at udrejsepligten burde fremgå udtrykkeligt af loven, jf. betænkning nr. 968/1982, side 182. Samtidig indførtes reglen i udlændingelovens § 30, stk. 2, hvorefter politiet drager omsorg for udrejsen, såfremt en udlænding, som det påhviler at udrejse, ikke udrejser frivilligt.

10.2. Indrejseforbud

Udover bortfald af udlændingens visum eller opholdstilladelse medfører en udvisning tillige, at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

I modsætning til Udlændingestyrelsens og Indenrigsministeriets adgang til i forbindelse med visse beslutninger om afvisning at træffe bestemmelse om

meddelelse af indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, er der i forbindelse med udvisning ikke tale om en fakultativ regel. Til en udvisning vil der således altid være knyttet et indrejseforbud.

Træffes der i forbindelse med en straffesag bestemmelse om, at en udlænding skal udvises, tager retten samtidig stilling til varigheden af indrejseforbuddet, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, 2. pkt. Ved administrative udvisninger træffes beslutningen om indrejseforbuddets varighed af Udlændingestyrelsen (med klageadgang til Indenrigsministeriet).

Vedrørende praksis i relation til fastsættelse af længden af et indrejseforbud henvises til praksisgennemgangen i kapitel 7 samt beskrivelsen af administrativ praksis i kapitel 9, afsnit 4.

10.3. Visumpligt som følge af et gældende indrejseforbud

Et meddelt indrejseforbud er ikke ensbetydende med et absolut forbud mod at indrejse her i landet, men indebærer, at udlændingen er visumpligtig ved indrejse i Danmark, jf. udlændingelovens § 4, stk. 1, 2. pkt.

Modtager en dansk repræsentation i udlandet en ansøgning om visum fra en udlænding, der er udvist af Danmark, vil ansøgningen altid skulle forelægges for Udlændingestyrelsen.

Repræsentationernes adgang til i medfør af udlændingelovens § 47, stk. 2, i visse tilfælde at træffe afgørelse i visumsager uden forudgående forelæggelse for Udlændingestyrelsen gælder således i følge viseringsinstruksen ikke for så vidt angår visumansøgninger fra udviste udlændinge. De viseringsberettigede repræsentationer modtager hvert kvartal en udskrift af indrejseforbudsregisteret i Det Centrale Krim in al register, der indeholder oplysninger om udviste personer. Repræsentationerne modtager hver måned en retteliste til den sidst udskrevne kvartalsudskrift.

Som et led i Schengen-samarbejdet arbejdes der med etablering af et EDB-baseret visumregister, som vil gøre det muligt for udlændingemyndigheder-

ne hurtigt og effektivt at besvare anmodninger om oplysninger fra andre lande inden for de i Schengen-konventionen givne tidsfrister.

Det er hensigten, at det EDB-baserede visumregister skal gøre det muligt for de tilknyttede myndigheder hurtigt og enkelt at konstatere, om en person har søgt visum i Danmark, om der er meddelt tilladelse eller afslag, på basis af hvilke oplysninger afgørelsen er truffet, og om ansøgeren har indrejseforbud i Danmark.

Endvidere vil de danske udlændingemyndigheder og det danske politi kunne trække oplysninger fra Schengen Information System (SIS), der er et fælles register for de i Schengen-samarbejdet deltagende stater, hvori personer, der er uønskede i Schengen-området, vil blive registreret. De danske repræsentationer forudsættes ligeledes at ville få adgang til de i SIS registrerede oplysninger, således at repræsentationerne vil få en øget mulighed for at foretage kontrol af, om en udlænding, der indgiver ansøgning om visum, er udvist af Danmark eller af en anden Schengen-stat, og om der således vil skulle ske forelæggelse af ansøgningen for Udlændingestyrelsen.

Det bemærkes, at en ny udgave af SIS-systemet - SIS II - er under udvikling. Det er hensigten, at forudsætningerne for de nordiske landes deltagelse i SIS II skal være tilvejebragt senest i 1999.

Afgørelsen af, hvorvidt en udlænding på trods af et indrejseforbud kan meddeles tilladelse til at indrejse i Danmark, beror på en konkret vurdering i hver enkelt sag. I den forbindelse ses der bl.a. på ansøgerens tilknytning her til landet, formålet med besøget i Danmark, længden af det meddelte indrejseforbud, baggrunden for udvisningen samt den tid, der er forløbet fra udrejse fandt sted.

Henset til karakteren af en udvisningsbeslutning - særligt udvisning på grund af strafbart forhold - meddeles der imidlertid efter praksis som udgangspunkt alene visum, såfremt ganske særlige omstændigheder taler herfor. Som eksempler på forhold, der vil kunne begrunde, at tilladelse til indrejse gives, kan bl.a. nævnes deltagelse i en retssag, deltagelse i et nærtstående familiemedlems begravelse m.v.

10.4. Afvisning som følge af et gældende indrejseforbud

En udlænding, der har indrejseforbud og ikke har opnået visum, kan afvises af vedkommende politimester eller politidirektøren ved indrejsen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1. Udlændingen vil kunne afvises, selv om udlændingen i øvrigt ved indrejsen er i besiddelse af fornøden rejselegitimation.

Indgiver udlændingen ansøgning om asyl, behandles asylansøgningen ikke, førend Udlændingestyrelsen har taget stilling til, om udlændingen kan afvises og udsendes til et land, hvor der ikke er risiko for forfølgelse af de i Flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1A, nævnte grunde, eller hvor der er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land, jf. nærmere udlændingelovens § 48, stk. 2.

10.5. Udelukkelse fra meddelelse af opholdstilladelse som følge af et gældende indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan der til udlændinge, som har indrejseforbud, kun gives opholdstilladelse efter reglerne i §§ 7-8.

Bestemmelsen svarer til § 10, stk. 2, i justitsministerens forslag nr. L 105 til udlændingelov, der blev fremsat den 20. januar 1983. Bestemmelsen blev under folketingsbehandlingen vedtaget uden ændringer som § 10, stk. 2, i lov nr. 226 af 8. juni 1983. En bestemmelse svarende til § 10, stk. 2, var ikke indeholdt i Udlændingelovudvalgets udkast til udlændingelov i betænkning nr. 968/1982.

Af bemærkningerne til § 10, stk. 2, i lovforslag nr. L 105 i folketingsåret 1982-83 fremgår følgende:

"I stk. 2 er medtaget en bestemmelse, der klargør, at personer, som er udvist og derfor har indrejseforbud, (kun) kan få opholdstilladelse efter §§ 7-8 (om flygtninge). Denne regel får særlig betydning i de tilfælde, hvor bestemmelsen om udvisning er truffet af domstolene, jf. § 31, stk. 3, 2. pkt., hvorefter et sådant indrejseforbud tidligst kan ophæves administrativt, når der er forløbet 2 år fra udrejsen."

Bestemmelsen omfatter udlændinge, som allerede er udvist, og som derfor på grund af et indrejseforbud ikke uden særlig tilladelse kan indrejse i Danmark. For de af bestemmelsen omfattede personer gælder, at der ikke kan meddeles opholdstilladelse, så længe et indrejseforbud består.

Om muligheden for ophævelse af et tidligere meddelt indrejseforbud henvises til kapitel 11, afsnit 4, vedrørende udlændingelovens § 32, stk. 4, og om muligheden for fornyet prøvelse af udvisningsbeslutningen efter § 50 henvises til kapitel 11, afsnit 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 2, har særlig betydning i de tilfælde, hvor et indrejseforbud er blevet meddelt af domstolene, idet et sådant indrejseforbud, medmindre udlændingen meddeles opholdstilladelse som flygtning efter lovens §§ 7-8, tidligst kan ophæves administrativt, når der er forløbet 2 år fra udrejsen, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 2. pkt. Der ses her bort fra adgangen til at søge udvisningsspørgsmålet undergivet fornyet prøvelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 50. Herom henvises til kapitel 11, afsnit 2.

Fra udelukkelsen er - som nævnt - undtaget udlændinge, der opfylder betingelserne i udlændingelovens §§ 7-8. Dette indebærer, at en udlænding, der har fået indrejseforbud og efterfølgende indgiver ansøgning om asyl - enten en spontan asylansøgning indgivet her i landet eller en ambassadeansøgning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, - vil kunne få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, hvis vedkommende opfylder betingelserne herfor. Endvidere vil en asylansøger, der under opholdet her i landet udvises med indrejseforbud, efterfølgende kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Danmark vil endvidere som led i en aftale med UNHCR kunne give opholdstilladelse som kvoteflygtning til en udlænding med indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 8.

En udlænding, der har et indrejseforbud, vil således ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens bestemmelser på andet grundlag end efter udlændingelovens §§ 7-8.

Indenrigsministeriet har på denne baggrund i flere sager under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 2, meddelt afslag på en ansøgning om op-

holdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, fra en udlænding, der var meddelt indrejseforbud. Som et eksempel kan der henvises til følgende afgørelse fra nyere praksis:

Udlændingen var ved Åbenrå rets dom af 16. august 1994 blevet udvist med indrejseforbud gældende indtil den 1. juli 2004. Vestre Landsret stadfæstede dommen den 21. november 1994. Den pågældende blev den 27. september 1995 af Flygtningenævnet meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 og ansøgte herefter Indenrigsministeriet om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2. Indenrigsministeriet meddelte den 25. oktober 1995 afslag på ansøgningen. Indenrigsministeriet lagde herved vægt på, at udlændinge, der er udvist af landet med indrejseforbud, efter udlændingelovens § 10, stk. 2, alene kan opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8.

En udlænding, som har et indrejseforbud, der ikke er udløbet, vil også være udelukket fra at kunne få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i øvrigt, herunder opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring.

Dette gælder også opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, hvorefter der kan gives opholdstilladelse, såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

Som anført i bemærkningerne til forslaget (L 214) til lov nr. 421 af 1. juni 1994 om ændring af udlændingeloven og lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. vil der i de situationer, hvor det viser sig umuligt at gennemføre en tvangsmæssig udsendelse, være mulighed for at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Indenrigsministeriet har den 15. maj 1995 på baggrund af drøftelser med Udenrigsministeriet, Direktoratet for Udlændinge og Rigspolitichefen udsendt retningslinjer for behandlingen af sager efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, hvor udsendelse af asylansøgere, der er meddelt afslag på ansøgning om asyl (udlændingelovens § 7) og eventuelt tillige på ansøgning om humanitær opholdstilladelse (udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2), ikke for tiden er mulig.

Udlændingelovens § 10, stk. 2, regulerer udtømmende adgangen til at meddele opholdstilladelse til udlændinge med indrejseforbud. En udlænding med et indrejseforbud, der har fået afslag på asyl, vil derfor ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, selv om

den pågældende ikke for tiden kan udsendes. Den pågældende vil derfor ved fortsat ophold her i landet være henvist til et såkaldt "tålt ophold" med mulighed for privat indlogering eller indlogering på et asylcenter med udbetaling af lommepenge på lignende vilkår, som gælder for asylansøgere, indtil vedkommende kan udsendes af landet.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5, kan der gives opholdstilladelse til en udlænding med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., som har fået endeligt afslag på asyl, men som på grund af krigshandlinger eller lignende uroligheder i det område, vedkommende ellers kan vende tilbage til, må antages at have behov for fortsat midlertidig beskyttelse her i landet.

Udlændingelovens § 10, stk. 2, regulerer som nævnt udtømmende adgangen til at meddele opholdstilladelse til udlændinge med indrejseforbud. En udlænding med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., der udvises ved dom, er derfor udelukket fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5.

Det forhold, at det i bemærkningerne til bestemmelsen i § 9, stk. 2, nr. 5, er anført, at der efter en konkret vurdering kan nægtes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5, til udlændinge med indrejseforbud, kan ikke antages at indeholde hjemmel til - på trods af formuleringen af § 10, stk. 2, - at give opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 5, til personer med indrejseforbud.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at styrelsen ikke har kendskab til sager, hvor det har været aktuelt at meddele afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5, under henvisning til, at vedkommende har fået et indrejseforbud.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 6, kan der meddeles opholdstilladelse til en udlænding fra Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien-Montenegro), der inden den 11. oktober 1995 her i landet har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som er meddelt endeligt afslag herpå, og som ikke for tiden kan indrejse i Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien-Montenegro).

Det er i bemærkningerne til bestemmelsen anført, at en udlænding fra Serbien-Montenegro, der er udvist af landet med indrejseforbud, i den periode, hvor indrejseforbuddet gælder, ikke vil kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 6, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2. Den pågældende vil således under fortsat ophold her i landet være henvist til et såkaldt "tålt ophold" på lignende vilkår, som gælder for asylansøgere, indtil vedkommende kan udsendes af landet.

10.6. Effektivisering af en beslutning om udvisning

Som det fremgår af afsnit 10.1., medfører en udvisning af en udlænding, at dennes visum eller opholdstilladelse bortfalder, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Udlændingen har herefter ikke ret til at opholde sig her i landet, og det påhviler derfor udlændingen at udrejse af landet, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen.

Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding imidlertid ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i Flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Bestemmelsen i § 31, stk. 1, finder efter bestemmelsens stk. 2 tilsvarende anvendelse, såfremt udlændingen har opnået opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2 eller stk. 4, jf. stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 31 opstiller således en række begrænsninger i adgangen til at udsende udlændinge, som det ved dom eller administrativt er besluttet at udvise.

Bestemmelsen har navnlig betydning for effektiviteten af udvisning af udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, eller ud-

lændinge, der på tidspunktet for udvisningsbeslutningen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8.

Der henvises nærmere til kapitel 13.

10.7. Udelukkelse fra meddelelse af opholdstilladelse på grund af omstændigheder, der kunne medføre udvisning

Udlændingelovens § 10, stk. 1, indeholder i første og andet led bestemmelser om, at der i visse situationer, hvor der ikke er truffet beslutning om udvisning, men hvor der foreligger omstændigheder, der kunne medføre udvisning, kun kan gives opholdstilladelse, når særlige grunde taler derfor.

Anvendelsen af bestemmelsens tredje led i tilfælde af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse har ingen sammenhæng med udvisningsreglerne, da der ikke i udlændingeloven er adgang til at udvise i disse situationer.

Bestemmelsen i § 10, stk. 1, regulerer ikke den situation, hvor der allerede er truffet beslutning om udvisning, men har efter sit indhold en snæver sammenhæng med bestemmelsen i § 10, stk. 2, om udelukkelse af opholdstilladelse til udlændinge, der er blevet udvist.

10.7.1. Bestemmelsens indhold og tilblivelse

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, kan der kun, når særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse:

- hvis udlændingen i udlandet er dømt for strafbart forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom som følge af strafbart forhold, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 4, eller
- hvis udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig

forstyrrelse må antages at frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Bestemmelsen svarer til § 10, stk. 1, i justitsministerens forslag nr. L 105 til udlændingelov, der blev fremsat den 20. januar 1983. Bestemmelsen blev under folketingsbehandlingen vedtaget uden ændringer som § 10, stk. 1, i lov nr. 226 af 8. juni 1983. Bestemmelsen svarer i det væsentlige til § 11 i Udlændingelovudvalgets udkast til udlændingelov i betænkning nr. 968/1982.

10.7.2. Retsvirkninger af bestemmelsen

Bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 1, fremtræder som en begrænsning i adgangen til at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 og har navnlig selvstændig betydning i de tilfælde, hvor adgangen til opholdstilladelse ikke beror på et administrativt skøn, men hvor en udlænding ville have retskrav på opholdstilladelse, hvis der ikke forelå omstændigheder som nævnt i § 10. Retskravet haves således kun, såfremt de i § 10 nævnte omstændigheder ikke foreligger, jf. herved udlændingelovskommentaren, side 141.

De begrænsninger, som bestemmelsen indebærer i adgangen til at meddele opholdstilladelse, omfatter opholdstilladelser efter udlændingelovens §§ 6 - 9, dvs. også opholdstilladelser efter §§ 7-8. Bestemmelsen i udlændingelovens § 10 giver hjemmel til at afslå en ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af Flygtningekonventionens flygtningebegreb. Afslås en ansøgning om asyl under henvisning til bestemmelsen i § 10, stk. 1, skal udlændingelovens § 31 dog iagttages i forbindelse med en beslutning om udsendelse af landet, jf. kapitel 13, afsnit 6.

Bestemmelsen går videre end Flygtningekonventionens udelukkelsesklau-suler, herunder konventionens artikel 1, litra F (b), hvorefter konventionens bestemmelser ikke finder anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette.

Efter ordlyden i § 10, stk. 1, skal der noget særligt til, for at udlændinge, der er omfattet af bestemmelsen, kan få opholdstilladelse. Bestemmelsen forudsætter, at der i hvert enkelt tilfælde foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, der taler for, at ansøgningen imødekommes.

Det er i Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 150, tilkendegivet, at særlige grunde i almindelighed vil tilsige, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens §§ 7 eller 8, bør have opholdstilladelse, uanset at der foreligger omstændigheder af den i § 10, stk. 1, beskrevne art. Det er i den forbindelse tillige nævnt i betænkningen, at det vil være rimeligt at opstille en formodning for, at opholdstilladelse også bør meddeles i de mere kvalificerede familiesammenføringsstilfælde.

Bestemmelsen indeholder således ikke som udlændingelovens § 10, stk. 2, et forbud mod meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9. I en række tilfælde har det derfor i praksis været fremme, hvorvidt afgørelse om opholdstilladelse skulle træffes efter udlændingelovens § 10, stk. 1, eller § 10, stk. 2, jf. nedenfor.

10.7.3. Bestemmelsens anvendelsesområde

Bestemmelsen finder efter sit første led anvendelse i de situationer, hvor udlændingen i udlandet er dømt for et strafbart forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom som følge af strafbart forhold, såfremt pådømmelsen var sket her i landet.

Bestemmelsen finder alene anvendelse, hvor der ikke allerede er truffet beslutning om udvisning. Er der som led i en eventuel overførelse af strafforfølgningen, eller som følge af, at forbrydelsen har haft eller skulle have haft virkning her i landet truffet afgørelse om udvisning med indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 51, er adgangen til - trods udvisningen - at meddele opholdstilladelse reguleret i udlændingelovens § 10, stk. 2, jf. afsnit 10.5.

Bestemmelsen regulerer til dels det forhold, at en asylansøger forud for indreisen i Danmark har begået kriminelt forhold af grovere eller alvorligere

karakter. Det er imidlertid en forudsætning for at anvende bestemmelsen, at asylansøgeren forud for indrejsen i Danmark er blevet dømt for det strafbare forhold, og at der er tale om enten vedholdende, grov kriminalitet (§ 22, nr. 2), eller om, at det kriminelle forhold ved en pådømmelse i Danmark må antages at ville have medført en ubetinget straf af mindst 6 års fængsel (§ 22, nr. 3).

Der har ikke været sager i Flygtningenævnet, hvor nævnet har afslået at meddele asyl under henvisning til, at udlændingen i udlandet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1.

Spørgsmålet om at meddele afslag på asyl under henvisning til, at ansøgeren har begået en borgerlig forbrydelse forud for indrejsen i Danmark, har foreligget i flere tilfælde, hvor kriminaliteten dog ikke har været pådømt ved en udenlandsk domstol. I disse tilfælde har Flygtningenævnet givet afslag på asyl under henvisning til udelukkelsesgrunden i Flygtningekonventionens artikel 1 (F) b, jf. nærmere Formandskabets beretning om Flygtningenævnets virksomhed 1. oktober 1983 - 31. marts 1987, side 166 - 167, og 1. januar 1992 - 30. juni 1995, side 150 - 159. Flygtningenævnet vil dog i disse tilfælde ikke træffe afgørelse om tvangsmæssig udsendelse efter udlændingelovens § 32 a, medmindre betingelserne i udlændingelovens § 31, stk. 2, 2. pkt., for en tvangsmæssig udsendelse er opfyldt.

Bestemmelsen finder efter sit andet led anvendelse, såfremt der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4.

I praksis anvendes bestemmelsen bl.a. i tilfælde, hvor udlændingemyndighederne samtidig skal tage stilling til dels administrativ udvisning med indrejseforbud, dels afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9. Der foretages i denne situation en afvejning efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 2, af, om der foreligger sådanne særlige grunde, at opholdstilladelse efter § 9 alligevel skal meddeles.

Udlændingemyndighedernes praksis er foranlediget af, at Folketingets Om-

budsmand i nedenstående sag udtalte kritik af, at Indenrigsministeriet i en sag, hvor ministeriet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens udvisning med indrejseforbud, samtidig havde meddelt, at man under henvisning til bestemmelsen i § 10, stk. 2, ikke havde fundet grundlag for at give opholdstilladelse efter § 9.

Folketingets ombudsmands udtalelse af 26. februar 1996 (j.nr. 1995-2724-641): Den 25. januar 1995 afslog Direktoratet for Udlændinge en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, under henvisning til, at der ikke forelå de i bestemmelsen nævnte ganske særlige grunde herfor. Samtidig traf direktoratet bestemmelse om udvisning med indrejseforbud indtil 1. juli 1996 i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 1.

Indenrigsministeriet stadfæstede den 31. marts 1995 direktoratets bestemmelse om udvisning og afslog samtidig under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 2, at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4.

Ombudsmanden udtalte, at Indenrigsministeriets afgørelse i en situation som den foreliggende, hvor Indenrigsministeriet samtidig træffer afgørelse vedrørende en klage over afslaget på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, og en udvisning i medfør af udlændingelovens § 25, burde være truffet efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 2.

I nogle tilfælde har Flygtningenævnet afgjort sager, hvori der var spørgsmål om at meddele afslag på asyl under henvisning til, at ansøgeren var blevet dømt for et strafbart forhold i Danmark, inden asylsagen var færdigbehandlet. Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, vil en eventuel beslutning fra retens side om udvisning ikke være til hinder for, at nævnet meddeler opholdstilladelse efter § 7. Denne situation er ikke direkte nævnt i § 10, stk. 1, eller i andre bestemmelser i udlændingeloven, men i nogle sager, hvor situationen har foreligget, har nævnet truffet afgørelse ud fra en analogi af udlændingelovens § 10. jf. herved Formandskabets beretning om Flygtningenævnets virksomhed for perioden 1. oktober 1983 - 31. marts 1987, side 168.

Meddeles der afslag på asyl i denne situation, må udlændingelovens § 31 iagttages under en eventuel udsendelse af asylansøgeren. Det skal her fremhæves, at der efter udlændingelovens § 31, stk. 2., 2. pkt., vil være mulighed for at udsende en asylansøger, der opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 2, men efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

Som et eksempel på en sådan afgørelse fra Flygtningenævnet kan nævnes:

Beslutning af 2. december 1986 (1985-2-655): En polsk statsborger, der efter sin indrejse i Danmark var idømt langvarige fængselsstraffe for voldtægt og røveri af særlig farlig karakter, ligesom han var idømt en fængselsstraf for vold, ansøgte om asyl. Et flertal i Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte anses at være omfattet af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt imidlertid, særligt under hensyn til dommene for voldtægt og røveri af særlig farlig karakter, som vedrørte særdeles alvorlige overtrædelser af straffelovgivningen angående andres liv, legeme, helbred eller frihed, at ansøgerens kriminalitet her i landet havde været vedholdende og af en sådan art og grovhed, at ansøgeren efter en analogi af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, jf. § 22, nr. 2 og 3, burde nægtes opholdstilladelse. Efter oplysningerne om arten og omfanget af den pågældendes kriminalitet under opholdet i Danmark fandt Folketingets Ombudsmand ikke grundlag for at kritisere Flygtningenævnets afgørelse.

Som et eksempel fra nyere praksis kan nævnes:

Beslutning af 23. juli 1996: En tyrkisk statsborger var idømt 7 års fængsel for overtrædelse af narkotikalovgivningen og udvist for bestandig i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 2 og 3. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren ved en tilbagevenden (til Tyrkiet) ville være i risiko for en af udlændingelovens § 7, stk. 1, omfattet forfølgelse, idet der ikke med fornøden sikkerhed kunne bortses fra, at ansøgeren var blevet profileret i forhold til de tyrkiske myndigheder. Flygtningenævnet fandt endvidere, at der efter en analogi af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, kun kunne gives opholdstilladelse, når særlige grunde taler herfor, og at der efter en bedømmelse af arten og grovheden af den af ansøgeren begåede kriminalitet sammenholdt med baggrunden for, at ansøgeren måtte anses for at være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Tyrkiet, ikke forelå sådanne særlige grunde. Henset til, at den pågældende således ikke kan udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland, og opnåelse af indrejsetilladelse til et andet land, hvor ansøgeren i overensstemmelse med udlændingelovens § 31 vil kunne opnå beskyttelse mod videresendelse til hjemlandet, ikke har vist sig muligt, er der ikke truffet endelig afgørelse om, hvilken fremtidig opholdsstatus den pågældende vil kunne få her i landet.

I nyere praksis har Flygtningenævnet også realitetsbehandlet sager, hvor der må siges at være tale om mere alvorlig kriminalitet, men hvor dette grundet forholdets utvivlsomt borgerlige karakter ikke er blevet tillagt asylretlig relevans, uanset om kriminaliteten er blevet pådømt i hjemlandet eller i Danmark, jf. Formandskabets beretning om Flygtningenævnets virksomhed for perioden 1. januar 1992 - 30. juni 1995, side 153.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Beslutning af 7. juni 1994 (j.nr. 1994-21-1459): En 47-årig mandlig serbisk statsborger, der på

grundlag af samliv med en herboende i januar 1990 blev meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse, blev af Højesteret i oktober 1991 idømt 5 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191 (narkotika) og udvist med indrejseforbud gældende for bestandig. I september 1993 ansøgte han om asyl og henviste bl.a. til efterretningsvirksomhed for de tidligere jugoslaviske myndigheder i perioden 1970-72 og et senere samarbejde med det ungarske sikkerhedspoliti i perioden 1975-81. Flygtingenævnet fandt ikke, at ansøgerens aktiviteter kunne anses for at have været profilerende eller nu kunne antages at udsætte ansøgeren for en forfølgelsesrisiko af asylretlig betydning, og meddelte afslag.

